

Коваль Г.П.

Преса окупованої України про євреїв

Миколаїв – 2020

Рецензенти:

В.А.Пархоменко – доктор історичних наук, професор кафедри історії факультету педагогіки та психології МНУ ім. В.О.Сухомлинського.

В.С.Дробний – аспірант кафедри історії МНУ ім. В. О. Сухомлинського, краєзнавець, голова правління ГО "ОКМР" Світовид", член ГО "Краєвед"

УДК 94(100=411.16):70(477)"1941/1944"

Коваль Г. П.

Преса окупованої України про євреїв. Перша частина. / Коваль Геннадій Павлович. – Миколаїв – 2020. – 494 с.

В книзі наведено матеріали про євреїв з понад 100 газет окупованої України. Наведено велику кількість фотографій малюнків життя євреїв, фотографій, карикатур. Показано синхронність видання та однаковість тем та матеріалів на єврейську тематику. Відзначено страшну ненависть матеріалів про євреїв. Подано життєдіяльність Кагановича, Литвинова, Майського та інших знаменитих євреїв СРСР та світу. Показано відношення та стан життя євреїв в СРСР, США, Англії, країнах Європи, Азії, Америки, Африки, Австралії. Подано карти окупованих держав, процес антиєврейських законів, актів, процесів. Відзначено провідну роль євреїв у житті СРСР, США та Англії. Надано велику увагу процесам в Палестині. Відзначено процес створення єврейської армії. В книзі показано картину стану єврейства в роки війни та до неї та під час неї. Вказано кількість населення євреїв в різних країнах та містах світу.

© Геннадій Коваль, 2020 р

ПЛАН.....	3
ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ЄВРЕЇ.....	5
РОЗДІЛ 2. ЄВРЕЇ В СРСР.....	222
РОЗДІЛ 3. ЄВРЕЇ В УКРАЇНІ.....	336
РОЗДІЛ 4. Євреї, СРСР, США.....	397
ВИСНОВКИ.....	458
ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА.....	459
ДОДАТКИ.....	474

ВСТУП

Ця книга написана із величезною любов'ю до великого єврейського народу. Це – матеріалізована любов, кохання. Хоча і в одному екземплярі. Але через Фейсбук і пошту мої друзі, знайомі отримують її у подарунок від мене. Для мене це величезна честь.

Ця книга має вийти третьою із моїх книг про євреїв, хоча задумувалася і писалася вона, як четверта. Всі ми родом із дитинства. Хоч нам уже і до 50, по 52, по 60, скільки кому є. Ми – народжені на 1/6 частині земної суші, в СРСР, ще зовсім недавно вважали себе молодими, а зараз Господь Бог подарував радість мати онуків. В школі в якийсь день, раз на тиждень, о 8.10, учні мали бути як штики на політінформації. В мене як у вчителя із 30-річним стажем вони називалися і «хвилинками інформації».

Господь Бог подарував мені в 4 – 8 класах найкращого класного керівника мою маму Коваль Катерину Онисимівну. У кожного був зошит, а особливий шик – цілий альбом для малювання, де потрібно було приклеювати вирізки із газет про різні події в світі. Також були папки із вирізками. Як я від цього шаленів, як цим захоплювався. Вивчивши ще в 6 класі всі країни світу і їх столиці, я тисячами листів малював карти, завоюював цілі імперії. Найбільше діставалося Африці.

Ця моя книга і є таким зошитом, альбомом із вирізками із понад 100 газет.

На превеликий жаль всі матеріали про євреїв надзвичайно талановито написані. Змінивши мінус на плюс по них можна читати лекції. Скільки ж вони забрали життів в той страшний, чорний, коричневий, буремний час.

В книзі всі статті наведено мовою оригіналу та збережено написання слів.

РОЗДІЛ 1. ЄВРЕЇ

ЕВРЕ́Й. Русское название «еврей» восходит через старославянский к древнегреческому хебрайос; византийское эврэос, которое, в свою очередь, происходит от ивритского самоназвания עִבְרִי(иври; Быт. 14:13; 39:14, 17; 41:12; Исх. 2:11; Втор. 15:12; Иона 1:9 и другие места). Буквальное значение названия иври — `[пришелец] с той стороны` — оставляет неясным, имелась ли в виду река Евфрат или какой-либо иной географический рубеж.

От греческого хэбрайос происходит латинское хебреус (hebraeus), к которому восходят английское хибрю (Hebrew), немецкое хебрэер (Hebräer), французское

хебрю (Hebreu), итальянское эбрео (ebreo), испанское эбрео (hebreo) и т. д. Русские названия «иудей» и «жид» восходят к греческому иудайос, которое происходит от ивритского יהודי (иехуди; Иер. 34:9; Зх. 8:23; Эсф. 2:5; 3:4 и другие места). К ивритскому иехуди восходит, в свою очередь, и латинское йудеус (judaeus), от которого происходят английское джю (Jew), французское жюиф (Juif), немецкое йуде (Jude), польское жид (żyd) и т. д.

Изначальное название иехуди относилось к потомкам (колену) Иехуды (см. также Колена Израилевы), впоследствии — к жителям Иудейского царства вне зависимости от их племенной принадлежности. После падения Израильского царства название иехуди потеряло специфическую связь именно с Иудейским царством и превратилось в термин, обозначающий национально-религиозную принадлежность вне связи с какой-либо территорией или племенными границами. Говорившие на иврите евреи Эрец-Исраэль обычно называли себя Исраэль ('Израиль'), и начиная со времени Эзры последний термин почти полностью вытеснил в иврите все остальные названия [1].

[1].

1. <https://eleven.co.il/jewish-history/overview/11501/>

[2]. 2. Мал. Українські (Кіровоградські) вісті. – 1942. – № 89, 14 листопада.

[3]. Мал. Українські (Кіровоградські) вісті. – 1942. – № 11, 7 лютого.

ЖИДІВСЬКА СПРОБА ОПАНУВАТИ СВІТ.

На руїнах британської імперії більшовизм та американізм хочуть поділити світ. Недавно в США засновано північно-американсько-советське товариства приязні «для встановлення порозуміння та зміцнення приятельських відносин між обома державами». До перших хрещених батьків цього товариства належить і воєнний підбурювач та ненавистник Німеччини – знани американський міністр внутрішніх справ Ікес. Мету цієї товариської політичної співпраці розкрила нью-йоркська газета «Юнайтед Стейтс Нюз» такими словами: Німеччина буде знищена, то совети володітимуть східною земною півкулею, а США західною».

Такі заяви не дивують тепер нікого, бо всім так само добре знані більшовицькі претензії на панування світом, як і манія великості у вашінгтонському Білому Домі. Але вражає наївність та безтурботність, з якою ці північно-американські

наміри обминають існування британської імперії. Справді, світ давно дійшов до думки, що найбільше втратить у цій війні Англія, але хто припустив би, що якраз США робитимуть такі енергійні заходи, щоб Англія потерпіла катастрофу.

Відколи американським головам не дає спокою думка про так зване «американське століття», аце почалося ще на початку ХХ-го віку, відтоді зродились у них помисли про заміну англійського світового панування американським. У газеті «Ляйф», («Життя») це американське століття часто пропагували в зв'язку з наївною вірою в демократичне посланництво, що його сам Бог визначив Америці, щоб затьмарити ним голий імперіалізм долара.

Унаслідування британської імперії Америкою почався шахрайством з 50 старими ескадренними торпедниками, за які Америка виміняла в Черчілля англійські військові бази. Відтоді Америка наносить Англії удар за ударом. В англійських домініонах появляються один за одним Рузвельтові послы з спеціальними уповноваженнями, господарські комісії і, врешті, допоміжні війська, які перетворюють ці домініони в американські етапи та колонії. Австралія та Канада переорієнтувалися на Вашингтон, в Індії, Ірані, на Близькому Сході та в Північній Африці скрізь Англію затінила Америка.

Протест Англії проти цього грабування такий скромний і непевний, що аж смішно. Напевно Черчілль не сподівався, що він призначений прем'єр-міністром англійського короля для того, щоб ліквідувати володіння британської імперії. Але що ж це означає, коли лондонська газета «Тайме» пише: «Не розумно було б боронити старий імперіалістичний лад». Брутальність, з якою США перебирають по англійських дядьках, – ще можна зрозуміти, але незрозуміла та жалюгідна летаргія, той безсилий протест та немудре філософування, якими Англія відповідає на загарбання американцями її спадщини.

Громадські дискусії, їх силу та тенденції в Англії визначають преса та так звана громадська думка, якими керують жиди. Тому не може бути сумніву, що в своїх великих політичних планах жидівство пожертвувало британською імперією. Від

Дізраелі до Горе-Беліша жиди будували свою політику, орієнтуючись на цю імперію, яка здавалася їм найліпшим знаряддям для досягнення панування над світом. Чим більша була б ця імперія, тим вигідніше було б жидівству дійти до панування над світом. Але сталася зміна: тепер жидам легше досягти панування над світом через Рузвельтову Америку, ніж через Англію. Жидівські товариства, передусім сіонізм, скерували свою орієнтацію на Америку. Сасонові мільйони пішли з Бомбею та Шанхаю до Америки. Жиди залишають Англію, як щури пароплав, що тоне. Ще не знайшлося жодного жиди, який би сказав хоч слово на оборону британського світового панування, – це вони залишають англійцям.

З другого боку лунає крик із Москви: «Всю владу над світом советам!» Отже і тут претензії на світове панування, тільки замість господарсько-капіталістичних обіцянок читаємо забарвлені червоно гучні марксистські фрази, але при різних методах кінцева мета в обох – та сама.

Несподіванки й тут нема, бо більшовицькі вигуки, так само як і американські плутократичні, виходять із тієї самої жидівської горлянки, як у Кремлі докола Сталіна, так і в Вашингтоні в Рузвельтівському «трестові мозків» працюють жиди. Династії Кагановичів відповідає кліка Розенман, Барух, Моргентав. І тут, і там вони ведуть політику винародовлювання, і тут, і там більшовицька, як і капіталістична класова боротьба, ніщо інше, як расова боротьба, бо за обома стоять жид, більшовизм і плутократія, це тільки дві форми жидівства та його політичної мрії запанувати над світом.

З уповноваження світового жидівства Вендель Вількі у своїй промові запропонував у Торенто перетворити теперішній воєнний союз США та СРСР у союз для співпраці також і за мирних часів, щоб після війни поділити панування над світом. У Вашингтоні подали тепер один одному руки приятелі Рузвельта Розенман та Літвінов-Фінкельштейн. Воин говорять однією мовою, думають по-жидівському, знають чого хочуть і один одному помагають.

Жидівство хоче знову поділити світ між жидівством у двох різних шкурах і з двома різними прапорами, але одної раси. Чи то під прапором більшовизму, чи то під знаком американізму – жидівство робить свій великий наступ, В боротьбі проти жидівства та його більшовицьких поплічників народи, які не хочуть загинути під більшовизмом або стати невільниками американізму, стали і по боці Держав Потрійного Союзу. Ця боротьба триватиме аж до повної поразки жидівської політики світового панування [4] [5].

4. ЖИДІВСЬКА СПРОБА ОПАНУВАТИ СВІТ. Голос Волині. – 1943. – № 116, 2 жовтня.

5. ЖИДІВСЬКА СПРОБА ОПАНУВАТИ СВІТ. Нове українське слово. – 1943. – № 199, 25 серпня.

ЮДЕЙСЬКІ САМОВИЗНАННЯ.

Фанатичну ненависть юдеїв до інших народів землі можна довести даними юдейської літератури. Ось кілька прикладів.

«Що означає гора Сінай? Це є гора, з якої ненависть спустилась на народи всього світу». Талмуд, трактат Саббат, 89 а.

«Ізраїль, розсіяний по всіх країнах і серед усіх народів, фактично не може провести викорінення Амалека (неюдеїв), але повинен зберегти ненависть у своєму серці. Не забувай викорінювати Амалека».

Рабин Ігнатс Гроссман, Чикаго, «613 законів Мойсеева вчення», Цінцінати, 1893 р., Друга частина, стор. 110.

«Ви, Ізраїлі, називаєтесь людьми, а решта народів навішаються не людьми, а худобою». Талмуд, трактат Баба Меція, 114 б.

«Антисемітизму протистоїть з юдейського боку велика ненависть до всього неюдейського. Ми, юдеї, знаємо, що кожний неюдей хоч десь у куточку свого серця є і мусить бути антисемітом; так само кожен юдей в глибині своєї істоти мусить бути ненависником всього неюдейського. Нас називають небезпекою

гурманства. Звичайно, ми такі і є. Ніхто не може сумніватися в тому факті, що сильне юдейство є небезпека для всіх неюдеїв».

Юдей Честедь Цві Клецель в «Янус», місячник німецької культури і політики, Мюнхен, випуск 1913—1913 р., 2 зшиток, стор. 57—60.

«Юдеї будуть у великій кількості розсіяні по всьому Сходу, будуть з тріумфом нести чужі прапори перед собою. Весь Схід буде жити планами і будівництвом, але під час цього зайняття з'явиться чудний чоловік, такий страшний, якого досі не бачила земля; він буде ходити по ринках Сходу і з огидою говорити про Європу. Потроху цей чоло вік стане проводити діло помсти, яке охопить землі від Калькутти до Константинополя.

В Росії матимуть пощаду тільки немовлята і неписьменні. Польщу і Україну месник перетворить на виючу пустелю; всі жінки в цих країнах будуть збезчещені перед тим, як їх уб'ють. Порт Данціг буде вивергати гнилу кров. Бельгію і Німеччину він перетворить на бійню, так що в Голландії доведеться будувати нові вищі греблі. По Франції промчить він як пожежа по полю».

Юдей Самуель Рот в «Тепер і назавжди», Нью-Йорк, 1934 р., стор. 140—143 [6].

6. ЮДЕЙСЬКІ САМОВИЗНАННЯ. Вісті для українських селян. – 1943. – № 19, 1 червня.

ВІСТІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СЕЛЯН. Мова: Українська. Місце видання: Рівне. Газета видавалася в столиці Райхскомісаріату Україна – Рівному протягом 1943–1944 рр. двічі на місяць. Обсяг видання – від 1 до 2 сторінок.

Винуватці нещастя народів Визнання жида Риведжа.

Жид Маркус Елі Реведж в 1928 році в січневому числі місячника «Сенчері Мегезін» признавав: «Ми, жиди, головні збудники воєн і ті, хто мають найбільший зиск від цього народовбивства... Ми пролази. Ми винищувачі... Ми були причиною не тільки останньої війни, але майже всіх ваших воєн. Ми була причиною не тільки російської, але й підбурювачами всіх великих революцій у вашій історії».

Жидівська мрія.

Коли в червні 1938 року жид Леон Блюм зробився французьким міністром президентом, жидівський американський тижневик „Євіш Віклі*“ писав (№ 7, 1936):

„Справді, це дуже радісний факт, що у Франції тепер жидівський міністер-президент. Таким чином, Гітлер стоїть поміж двох жидів; одного він бачить перед собою, це – Леон Блюм; другий стоїть позад нього – це Литвінов. Йому буде неможливо поглинути обох цих велетнів. Він подавиться“. Мрія не здійснилася: Леон Блюм програв легко важно розпочату війну і, засуджений на дожиттєве ув'язнення, сидить в одній з фортець на Пірінеях. А доля його одноплемінця та спільника Літвінова-Фінкельштейна теж уже вирішена, бо німецька армія стоїть у глибині Советського Союзу [7].

7. Винуватці нещастя народів Визнання жида Риведжа. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 23, 4 квітня.

ЖИТТЯ ЗІНЬКІВЩИНИ. Мова: Українська. Місце видання: Зіньків. Український часопис міста й села. Газета виходила у Зінькові у 1941–1942 рр. двічі на тиждень. Редактори: Іван Понежа, Іван Гудько, П. Г. Гурмаженко (послідовно). Обсяг газети – 2 сторінки.

БОРИСПІЛЬСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Бориспіль. Газета офіційних повідомлень для Бориспільської округи. Газета виходила у 1943 р. у Борисполі двічі на тиждень. Редактор Г. Словачевський. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 8 000 примірників. У 1941–1942 рр. газета виходила під назвою "Українське життя".

ВЫДЕРЖКИ ИЗ ГАЗЕТ ВЕЧНЫЙ ЖИД.

Во всех своих речах Адольф Гитлер неизменно указывал, что великая борьба, которая ведется ныне в Европе и во всем мире, будет иметь своим конечным результатом радикальное решение еврейского вопроса и полное уничтожение еврейского влияния.

Всем памятно, насколько велико было еврейское засилие в культурной, общественной, политической и хозяйственной жизни предвоенной Европы. Оно достигло своего апогея в эпоху либерализма, когда государство довольствовалось чисто формальной принадлежностью гражданина, не интересуясь ни степенью его внутренней связи с обществом (народом), ни его моральным обликом, ни побуждениями и целями его деятельности.

Вот как характеризовал этот период М. О. Гершензон в своей книге „Судьба еврейского народа“: „Дотащившись к политическому равноправию на буксире арийского гуманизма, писал Гершензон, безрелигиозное еврейство шло и идет к политической власти на парусах арийского демократизма, радикализма и сионизма“.

История еврейства XIX века есть, прежде всего, история политических и социальных сдвигов Европы. Сбросив «вероисповедную маску» и разбив тельца национализма, воинствующее еврейство, на путях своей «ассимиляции», оборудовало, а потом и совсем захватило в свои руки две крупнейшие цитадели культуры: оппозицию и кредит (прессу и банки).

Евреи берут на подержание чужие; верования, идеи и вкусы, во-первых, потому, что надо какнибудь осмыслить жизнь, а во вторые, прикрыть свою духовную наготу. Они селятся полюбить то, чем живет современный культурный мир: его позитивистскую веру, его философию, науку, этику, демократизм и социализм. Но то лишь приемыши“.

Пользуясь безграничным великодушием эпохи гуманизма, предоставившей евреям гражданские права европейцев, и умело и беззастенчиво жонглируя „взятыми на подержание приемышами“ арийского духа и культуры, воинствующее еврейство быстро захватило в свои руки невидимую, но могущественную политическую власть.

В течение XIX века и первой четверти XX еврейство вырастает в грозную мировую силу, перед которой трепещут даже великие державы.

На него работают три интернационала: масонский, золотой и красный.

Грубую ошибку делали те, кто думал, что целью, преследуемой еврейской расой, является достижение равноправия с арийско-христианским обществом. Целью воинствующего еврейства является не равноправие, но полное разрушение этого общества.

Об этом очень ясно, без обиняков, говорит не кто иной, а как Карл Маркс в своей брошюре, посвященной еврей и скому вопросу.

„Поскольку государство, писал Маркс, остается христианским, а, еврей – евреем, по стольку невозможным является дарование эмансипации одной стороной и принятие ее – другой“.

С этой именно точки зрения Маркс обрушивался на еврейскую буржуазию, „которая изменяет общему делу, пытаясь устроиться в христианском обществе вместо того, чтобы работать на его разрушение“.

Маркс считал, что политические права не имеют существенного значения для еврея, ибо «евреи уже по своему эмансипировались». Они эмансипировались не только в силу своего финансового могущества, но и потому, что деньги через еврея и благодаря еврею приобрели мировую силу, а практический дух еврейства передан христианским народам. Евреи эмансипировались постольку, поскольку иудаизировались христиане.

Теоретически, еврей лишен политических прав, но на практике он обладает огромным могуществом и широким, политическим влиянием“.

Маркс резко выступает поэтому против тех непоследовательных евреев, которые хотят остановиться на демократии, гарантирующей их гражданские права, без того, чтобы стремиться к социализму, который „единственно способен разрушить все государственные барьеры не только для отдельных евреев, в порядке исключения, но и для всего еврейства в целом“.

Вряд ли можно с большей определенностью, чем это сделал иудей Маркс, подчеркнуть тот – ставший сейчас непреложным – факт, что марксизм есть не

только экономическое учение, но и определенная политическая программа, служащая расовым целям воинствующего мирового кагала.

Но об этой стороне „учения" либо вовсе умалчивают ортодоксальные комментаторы иудо-коммунистического пророка, либо стараются представить его выпады по адресу еврейской буржуазии, как „антисемитизм" Маркса!

Лучше, как видно, прилепить „позорную" этикетку с антисемита нео мессианскому пророку (как это сделал, напр., известный французский раввин Либер), чем обнажить ревниво укрываемую расовую подоплеку „великого учения".

О расовом вопросе, вообще предпочитают умалчивать марксистские меламены всех оттенков, в особенности же – советские.

Советские правители, неизменно выступая в роли идейных „защитников всех угнетенных народностей" (как например, американских негров), и никогда, ни в одном заявлении своих официальных представителей, ни в одной газетной статье или радиопередаче не решились упомянуть об антиеврейской программе национал-социализма или о Нюрнбергских законах, не говоря уже, разумеется, о какой либо попытке с их стороны опровергнуть утверждения о еврейской диктаторе в СССР, которые неоднократно высказывали во всеуслышание, с официальной трибуны, вожди национал-социализма.

Bundesarchiv - Bild 101I-138-1083-28
Foto: Kessler, Rudolf | Juli 1941

Советская Иудея больше всего боится раскрытия перед „социалистическим народом" СССР своего псевдонима и того, что скрывается за „патриотическим" термином „второй отечественной войны".

В каждой стране евреи делают исключительно свое еврейское дело.

Живя на территории других народов, они всегда стараются приспособить их жизнь, их мировоззрение, их политику и хозяйство к своим, еврейским, целям.

Проникая путем внешней ассимиляции, в самое ядро национальной жизни народа, среди которого живут, они исподволь навязывают ему свои методы мышления, свои взгляды на вещи, свою жидовскую мораль.

Быстро распространяющаяся, таким образом, иудазация арийского общества, о которой говорил Карл Маркс, совершенно искажает основные его духовные свойства.

Постепенно из национальной жизни народа изгоняется все, что связано с традицией прежней его национальной культуры, и заменяется новыми элементами, выращенными в местечковом гетто или в среде „эмансипированной" радикальной и космополитической иудейской интеллигенции.

Под тлетворным дыханием „вечного жида" вянут цветы жизни, она превращает в биржу, и развращенное общество становится равнодушным к судьбе своей родины, своей культурной традиции, своей нации.

Не такую ли картину морального нигилизма, духовного опустошения и ожидовелого космополитизма можно было наблюдать среди старой русской „либеральной" и „передовой" интеллигенции, которую еврейство использовало, как слепое и послушное орудие для подготовки еврейской революции в России, приведшей, под именем большевизма, к неслыханному всероссийскому погрому национальной интеллигенции и культуры?

Процесс разложения государств и народов ведется международным еврейством по схеме, на которую указал Гитлер в последней своей речи в Рейхстаге.

„Если советская Россия, сказал вождь германского народа, может служить наглядно примером того, к чему приводит в конечном счете еврейская инфекция, то не следует забывать, что предпосылки для этого создает демократический капитализм. Здесь иудеи готовят то, что те же иудеи во второй стадии этого процесса заканчивают.

В первой стадии они превращают, путем капиталистической эксплуатации, миллионные массы людей в беспомощных рабов или, по их же терминологии, в эксплуатируемый пролетариат, чтобы затем бросить эти отчаявшиеся и фанатированные массы на уничтожение их собственных государственных основ.

Затем следует истребление этими массами своей собственной национальной интеллигенции и, наконец, разрушение всех тех духовных фундаментов, которые, в качестве тысячелетнего культурного наследия, придают этим народам культурную ценность и могут служить залогом их будущего развития. После всего этого остается лишь озверелая чернь и иудейское руководство, которое, как неспособный к творчеству паразит, уничтожает свою собственную питательную среду. Все это именуется „диктатурой пролетариата, являясь на самом деле „диктатурой еврейства“.

Большевизм есть форма еврейской революции, и в своей политической частей представляет собой мировой еврейский заговор.

Основой и проводником большевизма в России, как и во всем мире, является воинствующее еврейство.

Невозможно поэтому успешно вести борьбу с марксизмом и большевизмом, исключая при этом еврейство.

Национальное движение всегда и всюду должно стремиться к двум целям: освобождению народа от внешних влияний и выявлению его собственного лица. Кто честно над этим задумается, тот не сможет не признать, что поднявшаяся в

Европе волна национального возрождения неизбежно должна была вынести на своем гребне еврейский вопрос.

Антисемитское движение в Европе является необходимостью для всех народов, которые хотят вести независимую политику, которые хотят – и это, конечно, самое важное – сохранить свою национальную душу, хотят жить. по своему разумению и согласно своих традиций, веры и морали.

Это непреодолимое стремление быть самим собой, управлять самому своей жизнью и делами вытекает из столь глубоких недр души и сознания современных народов, что ничто этому противостоять не в силах.

Надо понять, что в современной Европе начались общественные сдвиги исторического значения, и что обусловленное ими антивоенное движение не являетсякакой-то преходящей „погромной волной“, но историческойнеобходимостью, вытекающей из самой логики событий.

Начался великий конфликт между новой Европой и еврейством, который охватывает постепенно весь мир, последствия которого должны будут сказаться на всей мировой политике и в том числе на судьбах нашей родины, сделавшейся, трагической волей судьбы, под псевдонимом «СССР», главным бастионом воинствующего иудейства.

Среди множества работ, рисующих подлинную роль еврейства в СССР, особого внимания заслуживает только что вышедший в серии «Bucherei des Ostraumes», издаваемой министерством Восточных областей, под редакцией директора политического департамента этого министерства доктора Георга Лейббрандта, труд G. v. Pöhl и M. Agthe под заглавием «Еврейство – подлинный лик Советов».

В этом интересном труде, составленном по советским же источникам, широко освещается история развития еврейства в СССР и приводятся исчерпывающие данные о руководящей роли евреев в советском правительственном аппарате и в

красной армии, в «Союзе безбожников», в хозяйственной и воюй жизни Советского Союза.

Приложенные к книге статистические таблицы и карты наглядно иллюстрируют выводы авторов о безраздельном еврейском владычестве в СССР. (Н.Рязанцев. Газета «Новое Слово», № 43 от 31 мая 1942 года) [8].

8. ВЫДЕРЖКИ ИЗ ГАЗЕТ ВЕЧНЫЙ ЖИД. Новое время. – 1942. – № 52, 4 июля.

НОВОЕ ВРЕМЯ. Мова: Російська. Місце видання: Мелітополь. Газета Мелитопольского городского и Мелитопольского земского самоуправления. Газета выходила у Мелітополі у 1942 р. двічі на тиждень. Редактор: М. І. Байер. Обсяг газети – 2 сторінки.

[9].

9. Последние Известия (Шостка). – 1942. – № 16, жовтень.

ПОСЛЕДНИЕ ИЗВЕСТИЯ. Мова: Російська. Місце видання: Шостка. Доступні дати: 01.10.1942 - 03.10.1942. Доступних номерів: 2. Газета выходила у Шостці у 1942 р. Редактор не зазначений. Обсяг газети – 2 сторінки.

Райхкомісаріат України більший від Італії

РІВНЕ. Згідно з новим переглядом за станом на 1 січня 1943 р. територія, підпорядкована Райхкомісарові для України, охоплює 339.275,83 кв. км. Тим самим відповідає вона своєю величиною

Італії разом з італійськими островами на Егейському морі та Албанією. В Райхкомісаріаті живе 16.910.008 мешканців. Він поділений на шість генеральних округ:

Генеральна округа	Величина (кв. км)	Кількість	
		мешканців	округ
Волинь-Поділля	80.507,99	4.211.916	25
Житомир	64.800,11	2.916.890	26
Київ	71.790,10	4.455.927	25
Миколаїв	46.880,00	1.920.253	13
Дніпропетровськ	52.397,63	2.743.041	20
Крим (Таврійська округа)	22.900,00	661.981	5

У загальній кількості 114 округ є п'ять самостійних міських округ: Київ, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Кривий

Ріг і Кам'янське. Округи поділені на 433 райони, з цього 25 міст-районів.

[10]. 10. Мал. Голос Дніпра. – 1943. – № 29, 7 березня.

Територія, підпорядкована Райхкомісарові України

За станом на 1 січня 1943 р. територія підпорядкована Райхкомісарові для України, охоплює 339.275,83 кв. км. Тим самим вона дорівнює своїми розмірами Італії разом з італійськими островами на Егейському морі та Альбанією. В Райхкомісаріаті живе 16.910.008 мешканців. Він поділений на шість генеральних округ:

Генеральна округа	Величина (кв. км.)	Мешканці	Число округ
Волинь-Поділля - - -	80.507,99	4 211 916	25
Житомир - - -	64 800,11	2.916.890	26
Київ - - -	71 790,10	4.455.927	25
Миколаїв - - -	46.880,00	1.920.253	13
Дніпропетровське - - -	52.397,63	2.743.041	20
Крим (Таврійська округа) -	22 900,00	661.981	5

У загальній кількості 114 округ є п'ять самостійних міських округ: Київ, Дніпропетровське, Запоріжжя, Кривий Ріг і Кам'янське. У загальній кількості 433 районів є 25 міст-районів. (нж)

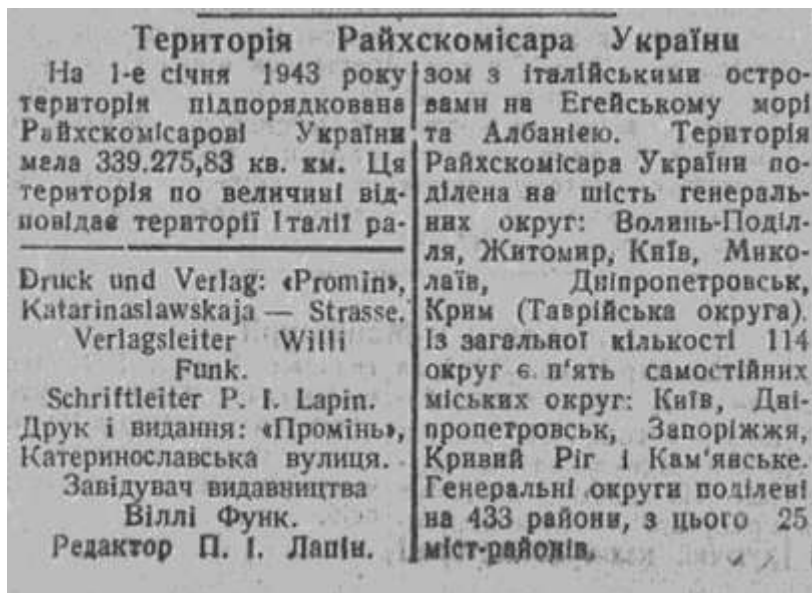
Територія, підпорядкована Райхкомісарові України

За станом на 1 січня 1943 р. територія підпорядкована Райхкомісарові для України, охоплює 339.275,83 кв. км. Тим самим вона дорівнює своїми розмірами

Італії разом з італійськими островами на Егейському морі та Альбанією, В Райхскомісаріяті живе 16.910.008 мешканців. Він поділений на шість генеральних округ:

У загальній кількості 114 округ є п'ять самостійних міських округ: Київ, Дніпропетровське, Запоріжжя, Кривий Ріг і Кам'янське. У загальній кількості 433 районів є 25 міст-районів [11].

11. Територія, підпорядкована Райхскомісарові України. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 24, 26 травня.

Територія Райхскомісара України.

На 1-е січня 1943 року територія підпорядкована Райхскомісарові України мала 339.275,83 кв. км. Ця територія по величині відповідає території Італії разом з італійськими островами на Егейському морі та Албанією. Територія Райхскомісара України поділена на шість генеральних округ: Волинь-Поділля, Житомир, Київ, Миколаїв, Дніпропетровськ, Крим (Таврійська округа). Із загальної кількості 114 округ є п'ять самостійних міських округ: Київ, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Кривий Ріг і Кам'янське. Генеральні округи поділені на 433 райони, з цього 25 міст-районів [12].

12. Територія Райхскомісара України.Промінь (Нікополь). – 1943. – № 20, 17 березня.

Українська преса на звільнених землях.

Вільне розкуте українське сло во, якого не чули в Україні вже багато років, знову лунає в багатьох містах. Розносять де вільне слово українські часописи, що існують тепер майже в кожному українському місті.

На сьогоднішній день виходять в Україні такі часописи: в Полтаві „Голос Полтавщини", в Лубнах „Рідне Слово", в Ромнах „Роменські Вісті", в Харкові щоден ник „Нова Україна", в Маріуполі „Маріупольська Газета", в Умані – „Уманський Голос", в Кременчузі – „Дніпрова Хвиля", в Проскурові „Український Голос", в Каневі „Шевченківське Слово", в Вінниці – „Вінницькі Вісті", в Білій Церкві – „Дзвін" у Таращі „Відродження", в Новоукраїнці „Українець", у Кривому Розі – „Дзвін", у Кам'янці Подільському „Подолянин", у Дніпропетровську щоденник „Дніпропетровська Газета", в Миколаєві – „Українська Думка", в Бердичеві – „Нова Доба", в Житомирі – „Голос Волині", в Києві щоденник „Нове Українське Слово", в Єлізаветграді „Українські Вісті".

На Волині крім нашого часопису виходять: в Рівному – двічі на тиж день „Волинь", сільсько-господарський місячник „Український Хлібороб" і дитячий місячник „Орленя", в Крем'янці тричі на тиждень „Кременецький Вісник", в Костополі тижневик „Костопільські Вісті" і двотижневик для жінок „Українка", в Любомлі – тижневик „Наші Вісті", в Сарнах „Голос Сарненщини".

Безумовно цей список української преси в Україні далеко ще неповний, особливо, коли взяти під увагу Лівобережну Україну, з якою зв'язок дуже важкий [13].

13. Українська преса на звільнених землях.Український голос (Луцьк). – 1942. – № 3, 15 січня.

ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Берлін. Доступні дати: 06.01.1943 - 09.11.1944. Доступних номерів: 92. Тижневик для українських робітників з Ген. Губернаторства (вкл. з Галичиною)Wochenzeitung für ukrainische arbeit aus dem General Gouvernement (einschl. Galizien). Видавець-редактор Богдан Кравців. Головний редактор др. Григорій Стацюк. Обсяг газети – від 4 до 6 сторінок.

Українська преса.

В числі 48 «Вістей» згадував я про вагу Європейської преси в сучасному політичному, господарському і культурному життю держав них націй і намагання жидів заволодіти цим непобідним середником. Ніде так влучно й ясно, як саме в пресових вістках відбивається світогляд й культура кожного народу. Вістки в життю народу, це правдиве його дзеркало, вони керують і формують думки мільонів.

Коли пресові вістки відіграють таку велику роллю в державних націях то тим більше їх значення в життю недержавних народів. Українська преса належить до молоденької ділянки української культури. Її початок сягає до половини 19 ст., і саме в тім часі переходить вона різноманітний період розвою. З початком двадцятого сторіччя появилися в Україні перші періодичні видання в українській мові. І так вийшов тоді, «Хлібороб», «Рідний Край», «Громадська Думка» і інші. Слідом за цими «ластівками української преси», якка же Ефремов, появилися нові видання, яких був найбільший осяг у 1906 році. Тоді мало вийти 35 українських періодичних видань. Від самого дня народження української преси, мусила вона побороти цілий ряд зовнішніх і внутрішніх перешкод. До перших належать адміністративні репресії, що обтяжили не тільки самих, видавців, але також

читачів та передплатників.. Величезну кількість українських видань припинила адміністрація по по яві кількох чисел. Українській новонародженій пресі треба було побороти на своєму шляху багато перешкод. Важко довелося українській пресі поступати вперед. Проте поволі серед цих важких обставин і трудної організаційної прані, українська преса стає на твердий ґрунт та забезпечує собі будучність.

Українська преса за останніх 40 літ перейшла: Цікаву фазу переродження. 2. Задержала чистоту від всяких жидівських впливів. 3. Українська преса боролася завжди чесно за добро і права нашого народу.

Цю фазу мусить перейти преса кожного народу. Українська преса перейшла до всеукраїнського пропагандивного характеру одначе все ж, таки вона, не досягла рівня, що його вимагають, обставини боротьби українського народу за свої права. Вина лежить тут по стороні займанців, що старалися всіми засобами цензурних законів спинити розкручене колесо. Преса й пресова пропаганда Польщі, Чехословаччини й Советського Союзу перевійщала наші напруження так якостево як і кількостево.

Також періодична преса у культурних народів виросла за наших часів надзвичайно, по встали нові, модерні типи видань, як місячники, тижневики і щоденні газети. Поставлено теж високо техніку, мову, і термінологію політично-громадського життя.

Розуміючи незвичайну вагу преси, Совети на початку свого існування провадили шалену агітаційну пропаганду проти українського народу вживаючи засобів преси. Україножерські часописі «Правда», «Ізвестія», «Краковські Курієр Ілюстровани», «Новіни» виходили в мільонах примірників та несли отруйне пропагандивне жало між простолюддя. Вся советська преса щораз випускає мільони слів проти наших, змагань і пресовими комуністичними дурійками та криком намагається засло нити свої катівські пляни супроти українського народу.

Український нарід у цій епохальній війні бореться не тільки на фронтах бою і відбиває всі зусилля Москви, але теж своєю скромною пресою відбиває всі ворожі брехливі вістки.

Зараз війна й трудні обставини проте маємо кілька гарних часописів і треба тут повести справу так, щоби із них видобути максимум того, на що преса спроможна. По виході в світ наших часописів на чужині, багато наших читачів і гарячих прихильників на шої культурної праці хотіли б бачити їх іншими. Одначе без тісної співпраці всіх за інтересованих одиниць дуже тяжко перевести це в життя. Крім цього; маємо на чужині багато одиниць, що їхні погляди не надаються до темпа і політичного становища 20 сторіччя. Бо коли ми подивимося на наших сусідів і інші народи, то вони ємного більше читають свою пресу ніж ми українці. Наша преса справді наразі слабонька у відношенню до ве ликого числа емігрантів і робітників. Одначе мимо великих технічних труднощів прибирає вона все ж таки гарні форми. Вона стає пре сою перевиховання, головно тих тисячів робіт ників, що з-під селянської стріхи дісталися до культурних осередків Європи. Виховуючи ці тисячіробить наша преса велике заслужив діло для українського народу. З нею мусимопоступати і ми, її читачі та доложити всіх старань, щоб вона прибрала ширші форми і більш європейський характер. Кожний українець повинен положити свою цеголку до розбудови нашої преси, доставляючи якнайбільше вісток з нашого культурного, соціального і го сподарського життя на чужині. Зміст і форма преси поліпшується не через пусту безпідставову критику, але через співпрацю дописувачів. Зараз треба концентрувати всі українські сили, щоб побороти труднощі й перешкоди, що кинули між нас наші вороги. Перед нами немає інших виходів тільки один шлях боротьби за свої права, боротьби проти большевизму.

В тій світовій завірюсі бере участь наша преса, відбиваючи ворожу пропаганду, та піддержує духа молодих воїнів робітників на чужині. Гр. Прокопчук [14].

14. Українська преса. Гр. Прокопчук. Вісті. – 1943. – № 50, 16 грудня.

Українська преса в Генерал-Губернаторстві.

(тп). З хвилиною, коли большевики зайняли Галичину, українська преса перестала тут існувати, бо цих часописів, що стали по являтися за большевицького панування не слід уважати українськи ми, хоч були друковані українською мовою й хоч мали шумні назви, в роді „Вільно! України". Вони доцільно послуговувалися українською мовою, щоб легше впровадити їдь комуністичної доктрини у серця і душі нашого народу... Те, що вони пропагували не стояло у ніякому зв'язку з потребами, вимогами та інтересами нашого народу, навпаки виходило йому на шкоду, мало його нищити й розкладати. На кожній сторінці своїх нібито українських часописів оплгогавлювали большевики те, що було для нас найсвятіше національні й релігійні почування.

Та складалося так, що не вся територія заселена українським народом дісталась під большевицьку кормигу. Частина наших земель опинилася під охорою Великонімеччини в рамках Ген.-Губернаторства. Тут найшли теж пристановище й опіку ті українці, що мусіли покинути рідну землю.

Завдяки цьому мала нагоду розвинутися тут також українська преса й продовжувати свою працю та сповняти ту місію, яку стільки літ вела. Потреба нашого національного, культурного, економічного й громадянського життя покликала незабаром до життя в Кракові часопис „Краківські Вісті", який зразу виходив двічі в тиждень, але незабаром став щоденником. Згодом ця одна газета не була в силі заспокоїти усіх потреб українського населення по той бік Сяну. Поруч щоденника зачинає виходити тижневик „Краківські Вісті", призначений для села. Маленькі діти й шкільна дітвора діждалися свого й шкільна дітвора свого журналика «Малі Друзі» з додатком «Маленькі Друзі», що старанно редагований і прекрасно люстрований здобув собі величезну симпатію серед маленьких читачів. Старша молодь має теж свій журнал «Дорога» з гарним статтейним і ілюстраційним матеріалом. Великий місячник «Ілюстровані Вісті», присвячений літературі й мистецтву, об'єднує біля себе письменників та заспокоює естетичні

потреби нашого громадянства. Всі згадані часописи й журнали виходять у Кракові.

З хвилиною приходу німецької армії до Львова й Галичини та прилучення цієї області до Ген.-Губернаторства відродилась тут зараз українська преса. Першим часописом, який видавала Управа міста Львова були «Українські щоденні Вісті». З хвилиною, коли повстало спеціальне «Видавництво журналів і часописів для Дискрипту Галичини», на місце цього першого часопису прийшли «Львівські Вісті». Для села виходить «Рідна Земля». Незабаром появляться теж інші журнали, щоб заспокоїти всі потреби нашого життя. Крім журналів і часописів у Львові появляється теж на провінції ряд газет [15].

15. Українська преса в Генерал-Губернаторстві. Львівські вісті. – 1941. – № 89, 20 листопада.

Українська преса з генерал-губернаторстві.

За час більшовицького панування українська преса в Галичині не існувала. Газети ж, що виходили, ніяк не можна вважати українськими, бо те, що вони пропагували, не мало ніякого зв'язку з потребами, вимогами та інтересами нашого народу, навпаки – приносило йому шкоду, бо повинно було його нищити й розкладати. На кожній сторінці своїх, ніби-то українських часописів оплюгавлювали більшовики те, що було для нас найсвятіше – національні й релігійні почування. Але ж частина наших земель попала була під охорону Великої Німеччини. Тут, у Генерал-Губернаторстві, знайшли пристановище і опіку ті українці, що мусіли покинути рідну землю. Тут розвинулась також українська преса. В Кракові почав виходити два рази на тиждень часопис „Краківські вісті“, який швидко став щоденною газетою.

Але ж ця одна газета не в силі була задовольнити всіх потреб українського населення по той бік р. Сяну. Поруч щоденника став виходити тижневик „Краківські вісті“, призначений для села. Для дітей видається журналік „Маленькі друзі“ з прекрасним ілюстрованим додатком. Старша молодь має свій журнал

„Дорога" з гарним статейним та ілюстраційним матеріалом. Великий місячник „Ілюстровані вісті" присвячений літературі й мистецтву. Всі ці часописи виходять у Кракові.

Від часу приходу Німецької армії до Львова і Галичини та прилучення цієї області до Генерал-Губернаторства відродилась тут українська преса. Першою газетою, що видавала управа міста Львова, були „Українські щоденні вісті". Відколи утворилось спеціальне видавництво журналів і часописів Дистрикту Галичини, на місце тієї газети прийшли „Львівські вісті".

Для села виходить „Рідна земля". Крім-того у провінції видається ряд газет [16].

16. Українська преса з генерал-губернаторстві. Подолянин. – 1941. – № 33, 25 грудня.

Українська преса в Генеральнім Губернаторстві.

Чимало активного елемента, що пішовна еміграцію до Ген. Губернії – враз із місцевими людьми почали організувати українську пресу. Часопис, ще появлявся зразу, тижневиком, пізніше два рази в тиждень мав імя «Краківські Вісті». На весну 1941 року крім уже щоденника «Краківські Вісті», почав виходити «Тижневик» під тою ж самою назвою. Щоденник був присвячений головно інформативним вістям та відомостям із нашого загального українського (губерніяльного) життя. Тижневик мав .уже характер більше загальний та містив переважно з інформативного матеріалу огляди політичних подій за проминулий тиждень, огляди подій з нашого життя та з огляду на більший об'єм часопису – більше статей на різні теми. Тижневик був присвячений головно селянам і дуже нагадував передвоєнний «Наш Прапор».

Крім тих двох часописів виходили ще «Ілюстровані Вісті» – місячник присвячений головно мистецтву й літературі, при чому тут на останній сторінці примістився з своїм «мистецтвом» славний Е-ко (карикатурист Комаря). Осібного гумористичного журналу в Губернії не було. Релігійному життю був присвячений журнал «Місіонар», що його видавали оо. Василяни в Нім. Перемишлі. В

останнім часі замість «Місіонаря» почав виходити в Кракові місячник «Воскресення». Молодь мала своїх два журнали: «Дорогу» й «Малі Друзі». «Дорога» була присвячена вихованню молоді та спортові, а «Малі Друзі» нашим найменшим. Обидва журнали були це місячники.

Що до самих тих видавництв, то вони стояли на до волі доброму поземі і у редакційний склад входили теж люди, що з пресою і журналістикою мали й раніше багато спільного.

Щодо поширення преси, то на неї був голод і вона розходилася доволі добре й збудувала зацікавлення серед тих, де раніше пролізти українському друкованому слову було так трудно, як верблюдові через голчине вушко. Ром [17].

17. Українська преса в Генеральнім Губернаторстві. Рогатинське слово. – 1941. – № 5, 6 серпня.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ.

Преса на східній Україні.

У Києві, як вже загально відомо – виходить щоденник „Українське слово“, за редакцією Івана Рогача; видає в-во „Українське слово“. У цьому в-ві з 17 листопада виходить понеділкове видання газети „Українське слово“ підзаголовком „Останні Вісті“, редагує Ю.Швидкий. В-во почало видавати ще тижневик літератури і мистецтва під наз: „Літаври“; редагує Олена Теліга. Чимало газет виходить в більших містах правобережжя. У Богуславі „Звільнення Україна“ (виходить під гаслами „Слава Україні“ та „Хай згине Москва“). У Василькові „Українська, Думка“; відп. редактор М.Ситник. У Вінниці виходять „Вінницькі Вісті“ газета досить великого формату, за редакцією п. Цофенка. В Умані, ще з вересня виходить „Уманський Голос“ часопис для міста і села. У бувші Кіровограді виходить „Український Голос“, за редакцією І.Мозгового; газета має досить великий тираж 30 тис. прим. У Луцьку виходить газета „Волинь“, відп. редактор У.Самчук. У Старо-Костянтинові в листопаді почало виходити „Нове Життя“ часопис для міста і села; редактор Д.Шуляк. У Бердичеві є газета „Нова

Доба". В Проскурові виходить „Український Голос" редактор Ю.Котельник. В Заславі орг. „Просвіта" випускає часопис „Заславський Вістник" редактор П.Лібоз.

На лівобережній Україні також виходять українські газети. У Чернігові „Українське Полісся", за редакцією В.Піпи. В Острі „Новий шлях Остершини", що є органом Остерської Управи; редактор С. Килимник [18].

18. З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ. Подолянин. – 1941. – № 33, 25 грудня.

Українська преса в Німеччині.

Українська преса в Німеччині, яка обслуговує тепер майже двомільйонову масу читачів з усіх українських земель, має широкі й всебічні завдання інформаційного та громадського характеру. Небувалий голод на українське друковане слово вдалося вже до великої міри задовольнити притягненням українських елементів до різних газет, які обслуговують великі групи читачів, споріднених місцем походження, фахом або характером їхньої переходнової функції.

Тепер у Німеччині виходить 7 українських видань. Найпоширенішим тижневиком, призначеним для українського загалу в Німеччині є «Голос». Видає його Богдан Кравцев, який редагує цей часопис при допомозі кількох співробітників, здебільшого киян, що прибули сюди з України.

Важну позицію займає редагований Андрієм Луцевичем тижневик для українських робітників зі сходу «Українець». Цей тижневик, редагований живо, з розумінням потреб читача, зумів з'єднати собі симпатії широких мас дуже різнорідного українського елемента.

Молодшим братом «Українця» є часопис «Вісті», призначений для українських робітників з Генерального Губернаторства включно з Галичиною. Редагує його д-р Н.Стецюк. В першому числі, що появилося на Різдво. редакція заявила, що часопис присвячений головно справам українських промислових робітників у Німеччині. Головне місце займають в часописі фахові справи і проблеми.

Цілком фаховим органом є двотижневик для гірників-українців у Німеччині «На шахті», видаваний в-вом Глікауф у Дортмунді. Двотижневик вміщує виключно фахові статті.

Ці всі часописи доповнюються старішими політичними органами української берлінської преси, як «Українська Дійсність» і «Український Вісник», видавані українським громадянством.

Задуманий місячник «На Дозвіллі», як часопис для розваги українського робітництва, покищо закінчив свою появу на першому числі і невідомо, коли виходитиме далі.

Окреме місце і зовсім інший характер займає тижневик «Нова Доба», який від лютого цього року обслуговує не тільки полонених українців з большевицької армії, але стає органом Добровольчих Відділів пр Німецькій Армії. Редагує часопис і далі Г.Которович. КТВ [19].

19. Українська преса в Німеччині. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 65, 27 марта.

НОВОЕ ВРЕМЯ. Мова: Російська. Місце видання: Мелітополь. Газета Мелітопольського городского и Мелітопольського земского самоуправления. Газета виходила у Мелітополі у 1942 р. двічі на тиждень. Редактор: М. І. Байер. Обсяг газети – 2 сторінки.

НОВА УКРАЇНА (ПОЛТАВА). Мова: Українська. Місце видання: Полтава. Доступні дати: 08.03.1943 - 09.09.1943. Доступних номерів: 62. Щоденний часопис. Окупаційна газета, яка щоденно виходила в Полтаві у 1943 р. Головний редактор Всеволод Царинник. Обсяг газети – від 1 до 8 сторінок. Тираж від 10 до 50 тис. примірників.

МАРІУПОЛЬСЬКА ГАЗЕТА. Мова: Українська. Місце видання: Маріуполь. Доступні дати: 18.11.1941 - 06.07.1943. Доступних номерів: 138. Маріупольська газета (Маріупольська газета): видає орган Маріупольської міської управи. Газета виходила у Маріуполі у 1941–1943 рр. Редактори: М. Г. Сулима, М. М. Стасюк, Ф. Ляшинський (поспідовно). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад від 2 500 до 7 500 примірників. Газета має спецвипуск за 23 грудня 1941 р. Прим.: Редактор газети М. Г. Сулима був розстріляний.

Як вони залили Європу.

Жидівська мандрівка.

Тисячоліттями мандрують жиди по світу. Бони завжди з'являються там, де є пожива. Наче ті орли-падлоїди, вони мають чудовий нюх вишукувати способи існування. Спершу вони приходять одиницями, дуже скромно, тримаються непомітно й покійно. Але швидко за ними йдуть їхні криті однодумці. Тоді, вони стоять нахабнішими і систематично силкуються захопити більш певні, корисніші позиції. І щораз більше нахабнішають. Так чинили жиди скрізь і завжди.

Біля 1000 року до Р. Хр. сиділи вони на Ефраті й Тигрі. Весь час мандрували вони поміж Вавилоном і Палестиною. Але ніколи не відкривали нових земель. Це було для них небезпечним. Цю піонерську роботу вони завжди залишали більш хоробрим і мужнім народам. Далеко коли хтось здобував собі нову землю і оселявся на ній, тоді появлялися там і жиди. Тому вони сиділи довго на вузькому просторі, бо світ був на той час ще маленький. Цікаво простежити історію відкриття нових земель, і як жиди йшли по слідах тих відкривачів.

Немає нічого дивного, що жидів звідусіль виганяли, наприклад, в 70 році по Різді Христовім з Палестини, яку вони цілковито висмоктали. Звідси вони перекинулися в стару Римську імперію, яка тоді лежала навколо Середземного моря. Як гендлярі, лихварі в посередники в торгівлі рабами, вешталися вони по всьому краю, ніде не маючи постійного осідку. Цілими гуртами заливала жиди північний берег Африки аж до Гібралтарської протоки. Інші мандрували через Грецію й Малу Азію до Фракції і Галії (Франції). Всюди вони спекулювали, всюди організовували грошові біржі, міцно тримали їх у своїх руках і тим узалежнювали тубільні народи та уряди, гостинністю яких вони користувалися. Ніби пагубна пошесть, поширювалися вони, щораз більш захоплюючи край у свої руки. Але остаточно розперізувалися вони тоді, коли мали певний тил. Вони всюди залишали за собою жидівські громади. З цього вийшла широка спілка світового жидівства.

На початку нашої ери в Палестині було 700.000 жидів, а в Римській імперії 3,5 мільйона. В Німеччині перші жидівські громади появились на початку нашої ери. Вони прийшли з римськими легіонами і насамперед розповзлись по нижній течії Рейну. В 380 році згадується про жидів, що мешкали в Кельні. В Райху Меровінгів вони грали велику роль, бо привезли з собою великі багатства. З інших культурних країн їх вигнали, тоді вони скупчились у Німеччині і в нових державах, повсталих з колишньої Римської імперії. Але історія багато оповідає про антижидівські народні опори: в 855 році в Італії, в 1096 році в Трієрі,

Шпайері, Майнці, Кельні, в 1181-му році у Франції, в 1210 в Англії, в 1306 у Франції, в 1492 році в Іспанії.

Велике переселення жидів до Німеччини почалося після першого Хрестового походу. Жиди залили своїми масами насамперед південну й середню Німеччину. На заході їх було більше, ніж на сході. Тоді простір навколо Середземного моря втратив уже свою господарську силу й значення. Коли в західній Німеччині жиди зробилися «нелюбимими», вони як гендлярі потягнулися на схід, де саме утворювались нові поселення народів, що шукали собі нової батьківщини. Цим переселенцям бракувало багатьох потрібних речей; ці речі привозили їм жиди, накладаючи на звичайні ціни великі відсотки. Обережно, як завжди, намацували жиди для себе нові опорні пункти і потім потроху підтягали нову «підмогу», нові «резерви».

Швидко почався великий приплив жидів на схід, бо там не було ніякого опору, Навпаки, жиди зустріли народи, які наївно вірили у все, що ці нахабні гешефтьярї їм торочили. У східніх областях жиди мали свою власну мову – «їддішо». Десь приблизно у ХУІІ столітті мандрювання жидів на схід закінчилося, коли взагалі можна говорити про кінець переселення цього народу.

Але жиди оселялися також і на ближчому європейському сході. Польща та Литва стали абсолютно жидівськими країнами. Тут перемішувалися східні й західні жиди. Багато з них мандрувало далі на схід, оселялося в Румунії, Угорщині та на Україні. Особливо в жидівську колонію перетворилась Бесарабія.

Росія, яка, прийнявши форму Советського Союзу, цілком стала жидівською, утворила була 150 років тому (1791) міцний кордон в своїх західніх провінціях, через який жиди не сміли переходити. Західна Двина і Дніпро були східнім кордоном. І Польщу, починаючи з 1831 року, жиди не мали права залишати. Східні жиди ніколи не мали якихось особливих соціальних переваг. Вони були бідні й жили в брудних помешканнях. Тому вони завжди силкувалися переселитися на захід. До цього спричинились в царській Росії ще й жидівські

погроми, особливо в ХІХ столітті. В Польщі багаті жиди пролазили в польську аристократію. Чим далі мандрував жид на захід, тим більше він багатів і назовні ставав він «шляхетнішим». При допомозі награбованого багатства жид знаходив зв'язки з вищими колами громадянства. Не одну аристократичну вивіску позолотив він своїм золотом [20 – 45].

20. Золотоніські вісті. – 1943. – № 54, 8 липня.
21. Хабнівські Вісті. – 1943. – №49. 1 липня.
22. Рідне слово (Звенигородка). – 1943. – № 58, 28 червня.
23. Костопільські вісті. – 1943. – № 31, 18 липня.
24. Миргородські вісті. – 1943. – № 45, 1 липня.
25. Нова доба (Бердичів) . – 1943. – № 55, 7 липня.
26. Лятичівські (Летишівські) вісті . – 1943. – № 8, 28 липня.
27. Харків'янин. – 1943. – № 43. 7 липня.
28. Нове життя (Старокостянтинів). – 1943. – № 37, 5 липня.
29. Дзвін волі. – 1943. – № 75, 19 вересня.
30. Голос Волині. – 1943. – № 92, 7 серпня.
31. Подолянин. – 1943. – № 56, 15 липня.
32. Нове Запоріжжя. – 1943. – № 49, 19 червня.
33. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 29, 26 червня.
34. Світанок. – 1943. – № 34, 17 липня.
35. Тижневик Барської округи. – 1943. – № 36, 29 серпня.
36. Урядові Дунаєвецькі вісті. – 1943. – № 53, 11 липня.
37. Нова Шепетівщина. – 1943. – № 51, 8 липня.
38. Український голос (Луцьк. – 1943. –) № 28, 2 липня.
39. Бориспільські вісті. – 1943. – № 45, 26 червня.
40. Волинь. – 1943. – № 60, 5 серпня.
41. Олевські вісті. – 1943. – № 33, 14 серпня.
42. Світлий промінь. – 1943. – № 39, 15 липня.

43. Вірним шляхом. – 1943. – № 28, 11 липня.

44. Український голос (Проскурів) . – 1943. – № 56, 11 липня.

45. Вісті Лохвиччини. – 1943. – № 45, 1 липня.

ЗОЛОТОНІСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Золотоноша. Доступні дати: 04.10.1942 - 20.09.1943. Доступних номерів: 94. Український часопис Золотоніської області. Газета виходила у Золотоноші у 1942–1943 рр. двічі на тиждень. Головні редактори: М. Бондар, Г. Гейко (попередньо). Обсяг газети – 4 сторінки. До 1 жовтня 1942 р. газета називалася "Українське слово".

ХАБНІВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Поліське. Доступні дати: 04.10.1942 - 28.10.1943. Доступних номерів: 82. Газета виходила у м. Хабне у 1942–1943 рр. двічі на тиждень (четвер та неділя). Головний редактор Ол. Степовик. Обсяг газети – 4 сторінки. Наклад – 3.000 примірників. Газета має додаток "Часопис" (1943). Редактор додатка Ол. Степовик.

РІДНЕ СЛОВО (ЗВЕНИГОРОДКА). Мова: Українська. Місце видання: Звенигородка. Доступні дати: 10.08.1942 - 16.12.1943. Доступних номерів: 128. Газета виходила у Звенигородці у 1941–1943 рр. Відповідальний редактор: М. І. Терновий. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 5 000 примірників.

КОСТОПІЛЬСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Костопіль. Доступні дати: 12.10.1941 - 26.12.1943. Доступних номерів: 112. Kostopoler nachrichten. Газета виходила у Костополі у 1941–1943 рр. щотижнево. Відповідальні редактори: Гр. Рибак, о. Р. Данилевич, Е. Махневич, І. Мельничук (попередньо). Обсяг газети від 4 до 8 сторінок. Газета має додаток "Костопільські вісті: надзвичайне видання " (1943). Редактор видання: І. Мельничук. Прим.: Попередня назва видання – "Самостійність". Дату зміни назви не вдалося визначити через відсутність номерів за 1941 р.

МИРГОРОДСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Миргород. Доступні дати: 13.09.1942 - 05.09.1943. Доступних номерів: 102. Український часопис Миргородської області. Газета виходила у Миргороді у 1942–1943 рр. двічі на тиждень (четвер та неділя). Головний редактор часопису: М. Воскобійник. Обсяг газети становить від 2 до 6 сторінок. Наклад – 3 000 примірників. До вересня 1942 р. газета називалася "Відродження".

НОВА ДОБА (БЕРДИЧІВ). Мова: Українська. Місце видання: Бердичів. Доступні дати: 24.08.1941 - 03.11.1943. Доступних номерів: 249. Український часопис Бердичівської округи. Газета виходила у Бердичеві у 1941–1943 рр. тричі на тиждень. Редактор: В. Семенюк. Деякий час виходили ранковий і вечірній випуски. Обсяг газети від 2 до 6 сторінок. Газета має додаток "Літературна сторінка" (1941–1942).

ЛЯТИЧІВСЬКІ (ЛЄТИШІВСЬКІ) ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Лєтичів. Доступні дати: 09.06.1943 - 29.12.1943. Доступних номерів: 28. Газета виходила у Лєтичеві у 1943 р. Головний редактор: В. Бачинський. Обсяг газети – 4 сторінки. З 7 липня 1943 р. газету перейменовано на "Лєтишівські вісті", а з 4 серпня – на "Лєтишівські вісті".

ХАРКІВ'ЯНИН. Мова: Українська. Місце видання: Харків. Доступні дати: 18.05.1943 - 07.08.1943. Доступних номерів: 70. Щоденний часопис. Газета виходила у Харкові у 1943 р. Відповідальні за випуск: П. Біляїв, доброволець Ю. Вовків (попередньо). Наклад від 10.000 до 15.000 примірників. Обсяг газети – 2 сторінки.

НОВЕ ЖИТТЯ (СТАРОКОСТЯНТИНІВ). Мова: Українська. Місце видання: Старокостянтинів. Доступні дати: 18.11.1941 - 25.12.1943. Доступних номерів: 132. Часопис Старокостянтинівської округової управи. Газета виходила у Старокостянтиніві у 1941–1943 рр. Редактор: Дм. Шуляк. Обсяг газети – 4 сторінки.

ДЗВІН ВОЛІ. Мова: Українська. Місце видання: Біла Церква. Доступні дати: 16.07.1942 - 31.10.1943. Доступних номерів: 130. Білоцерківський округовий часопис. Газета виходила у Білій Церкві у 1942–1943 рр. двічі на тиждень.

Відповідальний редактор: М. Литвиненко. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 5 000 примірників. З 12 жовтня 1941 р. по 10 травня 1942 р. газета називалася "Дзвін".

ГОЛОС ВОЛИНІ. Мова: Українська. Місце видання: Житомир. Доступні дати: 12.10.1941 - 06.11.1943. Доступних номерів: 249. Wolhyniens stimme. Газета виходила у Житомирі у 1941–1943 рр. Редактори: Д. Маслій, Є. Огуревич, Юрій Гриненко (поєдновано). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

ПОДОЛЯНИН. Мова: Українська. Місце видання: Кам'янець-Подільський. Доступні дати: 18.09.1941 - 09.03.1944. Доступних номерів: 221. Der Podolier. Газета виходила у Кам'янці-Подільському у 1941–1944 рр. двічі на тиждень (четвер та неділя). Редактори: Г. І. Кібець, Г. І. Ткач, Д. М. Корбутяк, Ю. Кошельник, Г. М. Іваніцький. Х. Бородай, М. Коркішко (поєдновано). Обсяг газети від 2 до 6 сторінок.

НОВЕ ЗАПОРІЖЖЯ. Мова: Українська. Місце видання: Запоріжжя. Доступні дати: 12.11.1941 - 01.09.1943. Доступних номерів: 141. Офіційні вісті для міста Запоріжжя та його області. Газета виходила у Запоріжжі у 1941–1943 рр. тричі, згодом – двічі на тиждень. Редактор: М. В. Могучий. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

ВІСТІ ЛОХВИЧЧИНИ. Мова: Українська. Місце видання: Лохвиця. Доступні дати: 22.11.1942 - 02.09.1943. Доступних номерів: 58. Офіційний вісник Гебітскомісара Лохвиччини. Газета виходила у Лохвиці у 1942–1943 рр. тричі на тиждень, згодом – двічі на тиждень. Редактор: Я. Ємець. Обсяг газети – 2 сторінки. Наклад – 3 500 примірників. До жовтня 1942 р. газета називалася "Лохвицьке слово".

ПАВЛОГРАДСЬКА ГАЗЕТА. Мова: Українська. Місце видання: Кривий Ріг. Доступні дати: 16.09.1942 - 16.12.1942. Доступних номерів: 22. Офіційні обласні вісті. Газета виходила у Павлограді у 1942–1943 рр. Керівник видавництва і головний редактор: Гр. Чапля. Заступник кер. видавництва і гол. редактора: В. Федоров. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. До 16 вересня 1942 р. газета називалася "Українець".

СВІТАНОК. Мова: Українська. Місце видання: Бердянськ. Доступні дати: 23.05.1942 - 31.08.1943. Доступних номерів: 66. Газета виходила у Бердянську у 1942–1943 рр. двічі на тиждень. Редактор: В. Балах. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

ТИЖНЕВИК БАРСЬКОЇ ОКРУГИ. Мова: Українська. Місце видання: Бар. Доступні дати: 27.09.1942 - 09.01.1944. Доступних номерів: 63. Видання Барського Гебітскомісара. Газета виходила у м. Бар у 1942–1944 рр. раз на тиждень. Відповідальний редактор: О. Я. Колодченко. Обсяг газети від 4 до 6 сторінок.

УРЯДОВІ ДУНАЄВЕЦЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Дунаївці. Доступні дати: 27.11.1941 - 16.12.1943. Доступних номерів: 167. Amtliche Dunajewser nachrichten: часопис Дунаєвецької округи. Газета виходила у Дунаївцях у 1941–1943 рр. двічі на тиждень (четвер та неділя). Відповідальний редактор К.С. Пілецький. Замісник редактора Ол. Карвасінський. Назва видання

українською та німецькою мовами (до 8 жовтня 1942 року), далі – українською мовою. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Газета має додаток "Сторінка для школяра" (1942). Прим.: Перші 16 чисел за 1941 р. вийшли під назвою "Дунаєвецькі вісті". У 1943 р. газету перейменовано на "Дунаєвецькі вісті".

НОВА ШЕПЕТІВЩИНА. Мова: Українська. Місце видання: Шепетівка. Доступні дати: 11.01.1942 - 24.12.1943. Доступних номерів: 172. Nowa Schepetiwschtschuna: часопис Шепетівської округи. Газета виходила у Шепетівці у 1942–1943 рр. щотижнево. Керівник видавництва і відповідальний редактор К. Д. Варжанський. Технічний редактор М. Шокалов. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС (ЛУЦЬК). Мова: Українська. Місце видання: Луцьк. Доступні дати: 17.09.1941 - 30.01.1944. Доступних номерів: 144. Газета виходила у Луцьку у 1941–1944 рр. раз на тиждень, згодом – двічі на тиждень. Редактори: Володимир Постригач, mgr. Анатоль Дублянський (послідовно). Обсяг газети від 2 до 8 сторінок.

БОРИСПІЛЬСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Бориспіль. Доступні дати: 25.01.1943 - 16.09.1943. Доступних номерів: 48. Газета офіційних повідомлень для Бориспільської округи. Газета виходила у 1943 р. у Борисполі двічі на тиждень. Редактор Г. Словачевський. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 8 000 примірників. У 1941–1942 рр. газета виходила під назвою "Українське життя".

ВОЛИНЬ. Мова: Українська. Місце видання: Рівне. Доступні дати: 01.09.1941 - 07.01.1944. Доступних номерів: 233. Wolhynien. Український часопис. Газета виходила у Рівному у 1941–1944 рр. двічі на тиждень. Редактори: Улас Самчук, Андрій Мисечко, Петро Зінченко, Г. Гейко (послідовно). Видавці: Степан Скрипник, Іван Тиктор (послідовно). Обсяг газети – 4 сторінки. Наклад – 35 000 примірників. Газета має ілюстрований додаток "Волинь" (1942). Редагувала додаток редколегія під проводом Уласа Самчука.

ОЛЕВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Олевськ. Доступні дати: 08.03.1942 - 30.10.1943. Доступних номерів: 69. Газета виходила в Олевську у 1942–1943 рр. щотижнево. Відповідальний редактор та завідувач друкарні: О. Довбиш. Обсяг газети – 4 сторінки.

СВІТЛИЙ ПРОМІНЬ. Мова: Українська. Місце видання: Антоніни. Доступні дати: 10.01.1942 - 01.01.1944. Доступних номерів: 116. Газета Антонінської округи. Газета виходила в Антонінах у 1941–1944 рр. шість разів на місяць.

Головні редактори: В. Прохорчук, К. Боярчук (поєднувано). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

ВІРНИМ ШЛЯХОМ. Мова: Українська. Місце видання: Ярмолинці. Доступні дати: 24.05.1942 - 02.01.1944. Доступних номерів: 81. Орган Ярмолинецького Округного Комісаріату. Газета виходила у Ярмолинцях у 1942–1944 рр. раз на тиждень. Відповідальний редактор: С. Савіцький. Обсяг газети від 4 до 6 сторінок.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС (ПРОСКУРІВ). Мова: Українська. Місце видання: Хмельницький. Доступні дати: 30.03.1941 - 12.12.1943. Доступних номерів: 223. Проскурівський часопис для міста і села. Газета виходила у Проскурові (Хмельницький) у 1941–1944 рр. двічі на тиждень (четвер та неділя). Відповідальний редактор М. Ліщинський; начальний редактор Ю. Кошельник; редактор О. Кравчук (поєднувано). Обсяг газети від 4 до 6 сторінок. Газета має

додатки: "Літературна сторінка" (1942), "Сторінка для школяра" (1942), "Сторінка молодого автора" (1942), "Фотосторінка" (1942).

КОСТЯНТИНОГРАДСЬКІ НОВІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Костянтиноград. Доступні дати: 08.07.1942 - 28.08.1943. Доступних номерів: 92. Газета виходила у Костянтинограді у 1942–1943 рр. двічі на тиждень (серeda і субота). Редактор: Василь Чайківський. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. До 8 липня 1942 р. газета називалася "Бюлетень Костянтиноградського округового та міського управління".

НОВЫЕ СОВЕТСКИЕ ГЕНЕРАЛЫ

Одним из последних указов Верховного Совета СССР произведены в генералы: Анатолий Бройде, Яков Бинович, Самуил Давидович, Александр Славин, Исаак Кляцкин, Михаил Гуревич и Яков Курицкис. Предоставляем читателю определить их национальность [46].

46. НОВЫЕ СОВЕТСКИЕ ГЕНЕРАЛЫ. Мелитопольський край. – 1943. – № 36, 8 мая.

ИУДЕИ НА СЕВЕРЕ.

В Советском Союзе иудеев было все о 1,7% общего населения, но они держали в своих руках все политическое руководство. Поэтому и нельзя отрицать важность иудейского вопроса.

В Данию впервые иудеи просочились в конце XVI столетия. Датский король Фредерик III предложил им под угрозой штрафа в 1,000 талеров в течение 14-ти дней покинуть страну. Никаких разрешений со стороны короля на пребывание в

стране иудеи не получали. Однако борьба общин против их проникновения в страну закончилась в марте месяце 1814 года. Иудеи получили право стать датскими гражданами.

На рубеже XVIII—XIX столетия, при короле Фредерике VI, по милости его советника иудея Мейера и его братьев по вере Дании пришлось испытать многое. Политическому и хозяйственному положению страны был нанесен большой ущерб.

В это решающее время мораль датского народа подверглась роковому влиянию иудеев. Наряду с хозяйством страны, они стали влиять и на духовную сторону жизни. Литература, театр, кино, музыка, печать были полны иудеями. Из обилия имен особенно выделяется семья иудея Гамбро. Несмотря на запрещение, этому основателю лондонского банка удается перебраться из Дании через Швецию в Норвегию. Семья Гамбро стала затем семьей международных государственных банкиров, ее влияние распространилось даже на Грецию, а позднее и Исландию. Посредством проникновения всеми способами на различные важные посты, поддерживая связь с общественными кругами и ведущими организациями торговли и политики, несмотря на все препятствия, иудеи продолжали усиливать свое влияние.

Скандинавские мероприятия в отношении иудейского вопроса не были достаточно действенными.

Когда ни одна страна не захотела принять коммуниста иудея Троцкого, тогда убежищем стала для него Норвегия. Она оставила в своей стране также иудеев Годана и Рейха, последний из которых, вследствие своей сексуальной распущенности, был удален из Скандинавии. И это так далеко пошло, что норвежский епископ молился за победу красных в Испании. Разразилась война и Норвегия, вследствие предательств, своего правительства перед историей и народом, стала ареной боев. Со времени победы немецкого оружия Национальное Собрание Норвегии сделало свои первые шаги, чтобы смыть прежние ошибки. В

прошлом году правительство Квислинга восстановило в своем первоначальном виде параграф основной конституций, принятой 17-го мая 1814-го года. Этот параграф гласит: „Для иудеев въезд в империю запрещен“.

Несколько лет назад в Швеции апостолы иудейства развернули безудержную травлю против национал-социалистической Германии и против борьбы за Новую Европу. Особенно активно действовал главный раввин Эренпрайс. Большую роль в этой травле играло также издательство Боннир.

В настоящее время иудейская опасность всем очевидна, особенно, когда мировое иудейство вступило в союз с коммунизмом СССР и капиталистами Англии и США.

Но Новая Европа достаточно сильна, чтобы противостоять этой опасности [47].

47. ИУДЕИ НА СЕВЕРЕ. Мелитопольський край.- 1943. – № 65, 18 августа.

У ЖИДІВСЬКОМУ ПАВУТИННІ.

За даними совітської статистики в СССР на 1937 рік було жидів: в Європейській частині СССР – 2.450.000 жидів; в азійській 250.000; повтікало з Польщі до СССР – 1.200.000, з Румунії 150.000; було в Латвії – 95.000, в Литві – 165.000, в Естонії – 4.500. Всього – 4.289.500.

Візьмемо ще столицю жидівства Москву, Року 1897 в Москві жидів було 8.100, або 0,8 відсотків населення; 1920 р. було відповідно – 28.000, 1923 р. – 86.000. 1926 р. – 131.000, і в 1937 р. – 450.000, або 13 % всього населення Москви.

Виходить, що кожний восьмий мешканець Москви був жид.

ПАРТІЙНИЙ АПАРАТ.

Постать жида Лазаря Кагановича – одна з центральних постатей. Він права рука Сталіна, член політбюра і нарком. Його помічники по партійній лінії – кандидати політбюра – жиди Швернік і Берія. Каганович головує в совнаркомы, безпосередньо заступаючи Сталіна і Молотова. Дочка Кагановича 17-ти річна Роза грає роль російської Есфіри. Після трагічної смерті третьої жінки Сталіна,

росіянки Надії Алілуєвої, Роза 1932 р. стає особистою секретаркою Сталіна, а потім його фактичною жінкою, а Лазар Каганович, значить, ще й тестем Сталіна.

Визначна постать і Лева Мехліса – він заступник голови совнаркома і нарком державного контролю. Його роля у впливі на Сталіна дуже значна.

Інші головні місця в партійному апараті також посідали жиди. Переглянемо лише склад ЦК большевицької партії, обраний на 18 партконференції („Известия", 22.III – 39 р.). З членів ЦК ми маємо жидів: Землячку (вона ж Залкінд), Кагановича Л., Кагановича І., Міхаель, Лозовського, Мехліса, Мтіка, Штерна, Ярославського. У кандидатах ЦК жиди: Шмушкевич і Майський. В комісії для складання резолюції 18 з'їзду маємо жидів Зальцмана і Кагановича.

ВЦК КП(б)У керують жиди: Компанієць Н., Москвіна Е., Бардієр Ф., Легур Е, Ямпольський. У ревізійній комісії жиди Брік В. і Горлінський. В обласній московській партійній організації знаходимо жидів: Полякова, Перламутра і в московському міському комітеті – Гранаткіна, Рогінського і Зелікзона.

ДЕРЖАВНИЙ АПАРАТ.

Крім керівних органів партії, жиди перебрали до своїх рук і державну владу, яка фактично залишається в руках жидівської кліки, згуртованої навколо Сталіна за допомогою Л. Кагановича. Одна частина керівників совітського апарату складається виключно з жидів, друга – з жидівських ставлеників, третя – з людей, які перебували під впливом цих двох груп.

У верхів'ї державного апарату стає відомий жид Каганович Л. За ним ідуть жиди – наркоми та їхні заступники: Мехліс, Дубельський, Гінзбург, Каганович І., Суховольський, Каплун, Буркман, Рейзер, Безус, Вайнштейн, Шапіро, Зейдлін, Мільштейн, Царавкін. Треба ще додати, що жінка Молотова – Жемчужина (заступник голови совнаркому) – жидівка, по батькові – Карб... Це прізвище добре відомо за кордоном. Жінка Молотова споріднена з американськими жидами фінансистами Карб і має міцний зв'язок з жидівським банкірським домом „Якоб Шіфф, Бальбург, Борух і Карб". Звідси йде також і інший хвіст споріднення – до

жида Майського – совітського посла в Лондоні. Ясно, що через Жемчужину жида мають великий вплив на Молотова, а от же, і на всю політику Совітського Союзу.

ЧЕРВОНА АРМІЯ.

Доконечнісіть утримувати армію в суворому послухові жидам викликала насичення червоної армії жидами. Вони певніше за інших уміють вести большевицько-жидівську пропаганду і обдурювати мільйони червоноармійців, учорашніх робітників і селян. Для цього запроваджується інститут „політичних комісарів“, який складається з жидів і керує військовими одиницями. Найвищі посади і серед командного складу армії належать жидам.

Жид Штерн Г. – обергенерал, один з керівників Східнього фронту, жид Шмушкевич – генерал-лейтнант, начальник повітряних сил, жид Бельський – бриг. комісар, член політичного управління фльоти, жид Офтенберг – бриг. комісар, керує червоноармійським часописом, Жид Каневський – батал. комісар, нач. відділу агітації і пропаганди в політичному управлінні фронту. Жид Лернер – батал. комісар – заступник начальника військового трибуналу в Білорусі. Жид Варкін – батал. комісар, заступник нач. політичного відділу дільниці Московського фронту, жид. Богаткін – корпусний комісар, керівник, московської дільниці фронту. Жид Раскін, полк, комісар у Балтицькій фльоті, жид Рейборг – батал. комісар, заст. нач. політичного відділу в Середньоазійській військовій окрузі. Жид Бомштейн, полк, комісар, заст. нач. політичного управління Північнокавказької округи, Жид Мишавський – батал. комісар, відповідальний редактор часопису „Красная Армія“. Усіх не перелічиш...

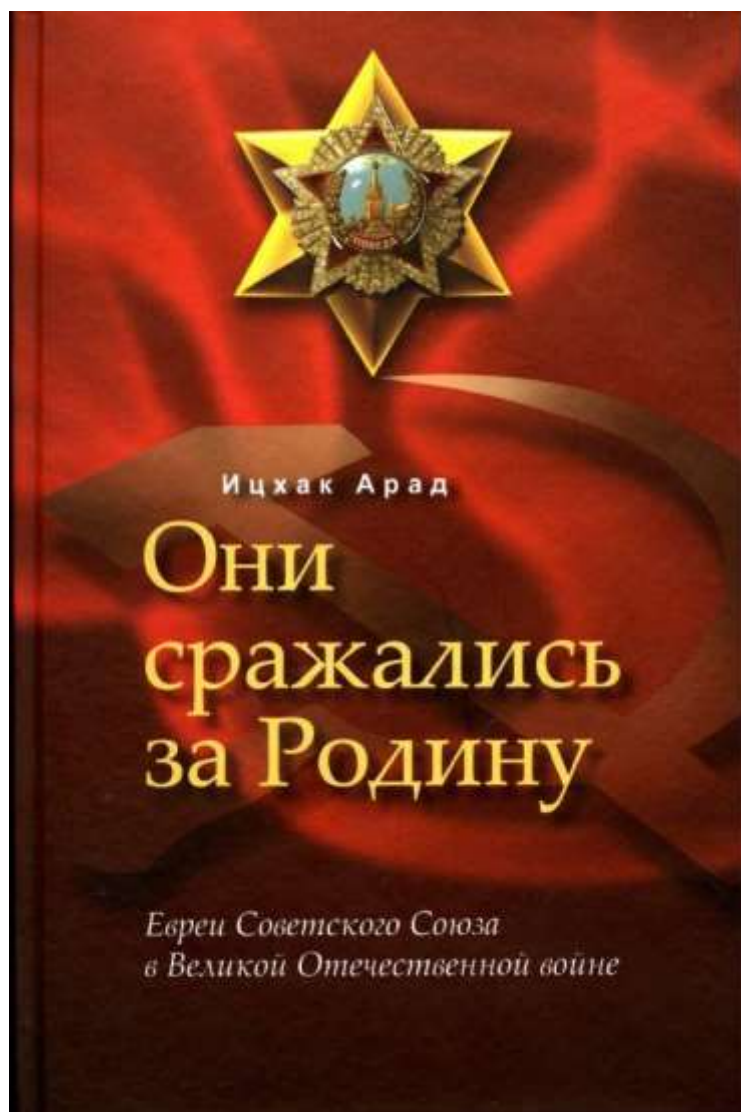
Серед генерал-майорів також знаходимо жидів: Сусманович, Броуд, Рогожний, Антілла, Горікер, Фішман, Цейтлін. Військові юристи 1-го рангу жида Цирульницький і інші. Тисячі жидів обіймають відповідальні посади серед військових лікарів, інженерів, інтендантів, співробітників і редакторів військових часописів. Уся ця жидівська кліка і провадить свій вплив на червону армію.

(„Нова Укр.) Ол. Доренко) За матеріалами червоної книги Антиконтиненту „Чому воюємо проти Сталіна?, видавництво «Нібелюнг-Ферляг», Берлін. 1941 рік) [48].

48. У ЖИДІВСЬКОМУ ПАВУТИННІ. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 13, 11 серпня.

Во время войны между Германией и Советским Союзом в 1941-1945 гг. в Красной армии служили по различным подсчетам от 350 до 500 тысяч евреев. Из них погибло около 120 - 142 тысяч человек [49].

49. <https://www.yadvashem.org/ru/holocaust/ussr/jews-in-the-red-army.html>

*февраль 1945
г. Алленштайн, Пруссия*

Сержант Павел Элькинсон. 1945 год.

[50]. 50. <https://lechaim.ru/ARHIV/217/budnitskiy.htm>

Британская корона в тени иудейства.

Лондонский обер-бургомистр, носящий титул «лорд-мэра», переизбирается ежегодно осенью. Иудеи издавна придавали большое значение тому, чтобы этот важный и влиятельный пост был занят их соплеменником. Как уже часто бывало раньше, так же и в этом году британская столица получила сомнительную честь обладать иудейским «лорд-мэром».

Когда осенью 1942 года иудей сэр Самюэль Джордж Йозеф был избран лорд-мэром, причем его соперником на выборах был тоже иудей, иудейские газеты всего мира разнесли эту весть с торжеством. Воодушевленно отозвалась на этот

новый успех иудейства в Англии и стоящая под иудейским влиянием английская пресса.

Иудей сэр Самюэль Джордж Йозеф, считающий в качестве лорд-мэра, британской столицы, короля и его министров, как и дипломатических представителей иных государств, своими гостями, предоставляет свою должность и свое влияние служению исключительно иудейству. Все его действия определяются не английскими, а всецело иудейскими интересами. Такое свое отношение к службе иудей Йозеф выразил в своем последнем послании, где была ясно высказана тесная связанность иудеев Англии с их соплеменниками в США. Иудейский журнал «Америкен Хйбру» напечатал это послание иудейского лорд-мэра, где он заявил:

«Особенное явление в этой войне, на котором я охотно останавливаюсь подробнее, представляет связь, соединяющая иудейство Великобритании с иудейством США...» «Мы помним, что во время последней войны Великобритания не имела лучшего представителя, который мог бы разъяснить американцам английские взгляды, как выдающийся член иудейской общины, маркиз Ридивг...»

«И еще недавно приветствовали мы на этой земле Генри Моргентау, казначея США, знаменитого сына известного отца, одного из самых выдающихся иудеев Америки, играющего в тамошней общественной жизни столь важную роль».

«Идеалы иудейства суть идеалы, за которые воюют Америка и Великобритания»,

Это послание иудейского лорд-мэра в Лондоне ясно и понятно. Иудей открыто признает, что политические решения англичан и американцев подчинены интересам иудейской мировой политики и подготавливаются иудеями.

Но явный документ позора представляет опубликованная в «Таймс» 20 май 1943 года фотография, изображающей иудея Джорджа Йозефа с поднятый мечом

города Лондона в руках, предшествующего королевской чете при ее выходе из собора св. Павла.

Иудей, который доказывал в официальном послании, что все его помыслы и поступки служат единственно иудейской мировой политике, ведет в Лондоне процессию, в которой шествуют король, министры и высшие военные чины, когда-то столь могущественной Британской мировой империи. И в то время как солдаты «объединенных наций» сражаются за иудейство и умирают в битвах, избранный прелставитель иудейства довольствуется возношением украшенного жемчугами меча символа войны, планомерно подстроенной иудеями,

[51]. 51. Голос Таврии. – 1943. – № 124, 15 октября.

ГОЛОС ТАВРИИ. Мова: Російська. Місце видання: Сімферополь. Доступні дати: 22.09.1943 - 22.10.1943. Доступних номерів: 7. Газета виходила у Сімферополі у 1943 р. тричі на тиждень. Головний редактор: А. І. Булдеев, в. о. головного редактора К. А. Бикович (послідовно). Обсяг газети – 4 сторінки. Газета має додаток "Воскресная страничка" (1943).

Цими днями (середина квітня 1944 року) відбулася в Москві демонстрація жидів, на якій виголошувано довгі промови в жидівській і московській мові." Московський рабін Шліппер прилюдно відчитав молитву, в якій просить Бога про ласку для червоної армії. Під кінець маніфестації відчитано й маніфест до Сталіна, що в ньому складено обіцянку віддати всі жидівські сили для перемоги Москви [52].

52. До Перемоги. – 1944. – № 15, 16 квітня.

Жидам у Мадярщині заборонено працювати в публічних установах, всі жидівські службовці мають бути звільнені. Розпочато чистку дакож в ділянках мистецтва, господарства, банківництва і т. д. Жиди мають носити жидівську зірку [53].

[53]. 53. До Перемоги. – 1944. – № 16, 20 квітня.

Жидівська міська рада скрепила рабинам та службовцям ради при синагозі доріжняні додатки. Через це вони застрайкували. Арабська преса, що про це повідомляє, стверджує, що це був перший у світі страйк рабинів [54].

54. До Перемоги. – 1944. – № 18, 4 травня.

Міністерство внутрішніх справ у Букарешті запорядило, щоб жиди носили в Молдавії жидівську зізду. Сталося це тому, що стверджено численні випадки, коли у прифронтових областях жиди співпрацювали з большевиками [55].

55. До Перемоги. – 1944. – № 20, 18 травня.

„Афтон Блядет" повідомляє з Нью-Йорку, що жидівський комітет звернувся телеграфічно до Сталіна з проханням рятувати мільйони жидів на Мадярщині [56].

56. До Перемоги. – 1944. – № 21, 25 травня.

В Англії жиди за 10 фунтів штерлінгів змінюють свої прізвища на англійські; проти цього англійці обурюються [57].

57. До Перемоги. – 1944. – № 22, 4 червня.

ЕВРОПА БУДЕТ ОСВОБОЖДЕНА ОТ ЖИДОВ.

Когда будет писаться история нашего времени, то наш эпоху определят как исходную точки мирозерцания. Переворот в мышлении, вызванный национал-социалистическим учением, предопределит также и конец жидовства. Судьба мирового жидовства была решена тогда, когда Адольф Гитлер объявил ему войну, и когда он обратил внимание европейских народов на жидовскую опасность. Жид - паразит в среде всякого народа. После горьких опытов прошлого, это сознание вошло, так сказать, в плоть и кровь германского народа, и вошло оно также и в плоть и в кровь остальной Европы. Жиды и их сообщники этому тем более

содействую, что настоящая война распространение ее на весь мир - дело их рук, равно, как и открытое их сотрудничество с большевизмом. Антисемитизм так же стар, как само жидовство. Как случилось, что существует антисемитизм, а антигерманизма, например, или антиславянизма не существует? На этот вопрос дает ответ история. В начале истории уже был исход жидов из Египта, - первое проявление антисемитизма. Оно имело место и в древности, и в средние 4 века, и в новой истории то есть всякий раз, как тот или иной народ воочию убеждался в злом характере народа - паразита, пользовавшегося его гостеприимством. И тогда возник антисемитизм, который и выражался в полном устранении, к даже в изгнании непрошенных жидовских гостей. С возникновением жидами созданного и жидами пропагандируемого учения о либерализме, европейское жидовство стало на твердую почву, принесло целому ряду народов неизъяснимое бедствие. Больше всех от этого пострадал германский народ. Грязь, унижение, в которые после Мировой войны жида повергли Германию - все это еще слишком свежо в памяти, и каждый немец с содроганием вспоминает об этом страшном времени. Необходимость освободиться от жидовского владычества явствует, коль скоро мы сравним положение Германии перед 1933 и после 1933 г. Только с тех пор, как жида были устранены из государственной, общественной, культурной и хозяйственной жизни, Германия смогла начать свободно развивать все свои силы. Германскому возрождению противопоставлены закат и неминуемая гибель всех тех стран и государств, которые находятся жида, подобно Франции, находились под жидовским владычеством. Французскому народу пришлось ведь дорого заплатить, за дружбу ее правящих классов с жидами. Нет слов, чтобы описать бедствия, которые в лице большевизма жидовское владычество ниспослало на народы Советского Союза. Американскому народу приходится платить войной, за тот рай, которым для жидов стала страна, которой правит их друг Рузвельт. И там настанет пробуждение; для жидов оно будет роковым. Англии, с ее жидовскими властителями, тем более суждено погибнуть, что, она заключила союз с

жидовским большевизмом. Фюрер сказал жидам, что в случае если им удастся снова втянуть народы в мировую войну, то конец войны ознаменует и конец жидовства. С победой германских и союзных армий навсегда кончится жидовское владычество.

58. Азовский вестник. - 1942. - № 22, 15 липня.

В різних околицях Аргентіни, зокрема в провінції Парана відбулися протижидівські маніфестації [59].

59. До Перемоги. – 1944. – № 23, 8 червня.

В Яффі організовано спілку урядовців арабів з метою захисту прав арабів проти жидівського терору [60].

60. До Перемоги. – 1944. – № 23, 8 червня

ИЗГНАНИЕ ЖИДОВ ИЗ СОФИИ

Болгарское министерство внутренних дел издало постановление, согласно которого все жидаы, проживающие в столице, втечение трех дней должны покинуть Софию и переселиться в провинции. Те жидаы, которые втечение трех дней не покинут Софию, будут высланы из страны.

Болгарским и иностранным журналистам министр, внутренних дел Грабовский заявил, что правительство несколько раз призывало, всех иудеев добровольно покинуть столицу, но жидаы не обращали на это никакого внимания, а, наоборот, организовали во многих местах товарную биржу и саботировали политику правительства в отношении рынка и цен. Они распостраняли разные слухи и пытались организовать демонстрации протеста. Поэтому, в интересах болгарского народа, болгарское правительство решилось на этот шаг.

Даже Англия узнает опасность жидовства.

Согласно сообщения «Манчестер Гардиан» на совещании «Союза свободных церквей» обращено внимание на рост антисемитизма также и в Манчестере, что нужно собственно приписать деятельности жидов на черной бирже.

Как сообщает далее «Манчестер Гардиан», английский штабной доктор Вилием Джон Мичел приговором воинского суда был уволен с воинской службы, ибо он в одном ресторане сказал; «Гитлер хорошо сделал, что уничтожает жидов».

61. Мозырские известия. – 1943. – № 15, 6 июня.

ФМОЗЫРСКИЕ ИЗВЕСТИЯ. Мова: Російська. Місце видання: Мозир. Доступні дати: 28.02.1943 - 26.09.1943. Доступних номерів: 29. Газета виходила у м. Мозир у 1943 р. щотижнево. Редактори: О. Ф. Стефан, С. Г. Глаз (послідовно). Обсяг газети – 4 сторінки.

Часопис „Їзраелітішес Вохен блят" подає картини про антисемітські настрої у ЗДА. Пише цей часопис, що у виборчому році „також протижидівські об'єднання впливали на творення прилюдної опінії". На жидівських гробах перевертали камені, на стінах і вулицях виписували протижидівські гасла. До протижидівських виступів доходило в Бостоні, Нью-Йорку, Конектікеті, Чікаго. Рузвелт, Вілкі і Бідл і інші політики виступають в обороні жидів [62].

62. До Перемоги. – 1944. – № 15, 16 квітня.

Жидівство організувало терор проти цивільного населення та урядових інституцій у Палестині, організовуючи численні замаху [64].

64. До Перемоги. – 1944. – № 31, 24 серпня.

Жоден народ у Советському Союзі не має права збирати свої окремі національні збори або навіть мітинг; тільки жиди мають таке право на окремі суто жидівські збори і мають у Москві свій окремий жидівський комітет, що й збирався нещодавно на свій 3-й пленум [65].

65. До Перемоги. – 1944. – № 31, 24 серпня.

19 північноамериканських стейтів домагається для жидів права на необмежену еміграцію до Палестини [66].

66. До Перемоги. – 1944. – № 32, 31 серпня.

ЖИДІВСЬКА ВІЙНА.

«Гітлер не хоче війни, але він буде до неї примушений не цього року, а не забаром». Це написав жидівський письменник Еміль Людвіг Кон 1934 р. в одному французькому журналі. І коли цього ж року ми почули від жила Якобинського, що жидівські інтереси вимагають остаточного знищення Німеччини, то цього досить, щоб зробити висновок, хто затіяв війну. Без сумніву, лише жидівство підготувало сучасну війну.

Причини до цієї ненависті жидів цілком зрозумілі. Вони вбачають в Німеччині єдину твердиню в світі, яка загрожує їм шлях до світового панування. І тому скерували свою ненависть проти держави, яку Адольф Гітлер врятував в останню хвилину від загибелі і повернув до національного й расового самовизначення.

Разом з тим Німеччина Адольфа Гітлера стала через своє безприкладне здійснення справжнього соціалізму небезпекою для жидівських планів. Жид також бачив, що інші народи стали брати Німеччину за і зразок і зрозуміли, де є справжній світовий ворог і хто споживає плоди їхньої, праці.

Для знищення Німеччини втягнуто також жидівський більшевизм. Як в герметично замкненому Союзі була побудована велетенська військова машина з допомогою кривавого терору й нещадної експлуатації, це, ми самі бачили. Капіталізм і більшевизм подали один одному руки, щоб спільно досягти однієї мети.

Тому жодні толерантні пропозиції миру Адольфом Гітлером і неодноразові безмежні поступки німецької політики не змогли б усунути цієї війни. Жид бажав війни, жид її планово готував і розвивав і цим підписав собі свій смертельний вирок. Європа знає наслідки жидівської ненависті, починаючи з убивств в Іспанії

до кривавих дій в Балтиці, на Україні аж до братських могил, в Катині. І тому меч не спуститься доти і ми доти не складемо рук, доки світовий ворог не буде остаточно знищений [68] [69].

68. ЖИДІВСЬКА ВІЙНА. Бориспільські вісті. – 1943. – № 40, 5 червня.

69. ЖИДІВСЬКА ВІЙНА. Бобринецький голос. – 1943. – № 23, 11 червня.

БОБРИНЕЦЬКИЙ ГОЛОС. Мова: Українська. Місце видання: Бобринець. Доступні дати: 06.10.1942 - 29.10.1943. Доступних номерів: 50. Видає Гебітскомісар м. Бобринця. Миколаївської Генеральної округи. Газета виходила у Бобринці у 1942–1943 рр. чотири рази на тиждень. Редактори: М. Толмачов, Л. Щербань (поєднано). Обсяг газети – 4 сторінки. Наклад від 3 100 до 4 600 примірників.

Большевизм як єврейське кріпацтво.

У статті під заголовком „Вороги цивілізації” єспанський часопис „Алькасар” пише, що большевизм є єврейським винаходом, з допомогою якого світове єврейство хоче поневолити окремі нації і народи. Це євреї підтримували проституцію і захищали всякі сексуальні вибрики і навіть злочини, бо знали, що цим вони нищать мораль родини і на роду.

Євреї цинічно висміювали великі твори культури і кидали їх у болото, і євреї кінець-кінцем розбурхали цю війну. Большевизм є не створення справедливого соціального ладу, а лише єврейське кріпацтво [70].

70. Большевизм як єврейське кріпацтво. Бориспільські вісті. – 1943. – № 51, 21 липня.

ЖИДІВСЬКІ ІНТРИГИ.

Європейські країни переконуються щораз то більше в тому, що катастрофи, які після першої світової війни вибухають над людством, викликані провокаційною політикою військових спекулянтів деяких держав, уряди яких були зацікавлені в заробітках. Уже і в Англії широкі кола населення потроху починають розуміти, яку фатальну роль, відіграє жидівство зі своїми прислужниками у керуванні англійським народом. Ознакою цього є щораз більший протижидівський рух в Англії.

До представників небезпечної жидівської групи належить також і часто вгадуваний тепер віце-президент США Уеллес, відомий своїми філософсько замаскованими доповідями й намаганнями виставити Держави Осі нападниками й єдиними винуватцями війни.

В стремліннях під'юдити також і південно-американські держави до війни з Державами Осі, ці кола розраховують на забудькуватість широких мас і ігнорують справжній етап речей, – особливо те, що саме Фюрер німецького народу був тим, хто, з дняперейняття влади, цілою низкою політичних актів вніс велику лепту у справу збереження тривалого миру. Тому добре пригадати тут у всіх подробицях широкі мирні заходи, що їх вживала Німеччина ще задовго до війни.

У Німеччині робилося все, щоб досягнути чесних сусідських відносин з Францією, щоб позбутися старої о погляду на неї, як на віл в чийого ворога й забути про реванш. Почалося створювання умов для широкої співпраці господарських організацій обох країн, що мають спільні інтереси; почали входити в приятельські відносини спортивні товариства й союзи фронтовиків і, після приятельської переписки між французьким міністром-президентом Делядьє та Фюрером Німецького Рейху, зроблено всі необхідні кроки для підготовки тривалого мирного стану.

Такі самі наміри виявила Німеччина й щодо Англії, відмовившись від, будування флоту, яки й відповідав , би широкій німецькій світовій торгівлі, а

обмежуючися лише третиною англійського військового флоту, – така пропорція, напевно не свідчила про агресивну політику!

Від Чехословацької держави, що під впливом держав Антанти трималася особливо задирливо у відношенні до Німеччини, остання не вимагала ніяких теренів, а лише нормальної рівноправності для кількох мільйонів чеських підданих німецького походження, які почували себе в Чехії громадянами другого класу.

Особливо великі жертви несла Німеччина у зв'язку з бажанням бути в мирних відносинах з Польщею. Німеччина, яка разом з польськими легіонами під проводом Пілсудського відвоювала свободу Польщі і врятувала її від советського панування, залишила їй під час мирних переговорів дві важливі провінції (Познаньську та Прусію) й обмежилася тим, що мала лише коридор до відрізаної від Німеччини Східної Прусії. Данціг, повернення якого вимагала від Ліги Націй і Німеччина, одночасно забезпечуючи полякам їхні торговельні інтереси, ніколи не належав до Польщі, як то і часто неправдиво твердили, і а був німецькою територією, якою протягом переходової доби управляла Ліга Націй.

Сьогодні кожний розсудливий поляк після такого і гіркого, з власної вини з придбаного досвіду, питає себе: як це сталось, що ми так фатально спровоковані жидами, почали так вороже і ставитись до німецького народу й дозволили втягнути себе у війну проти Німеччини. Як добре поводитися б тепер польському народові, коли б він, далі, провадив політику Пілсудського – політику тісного зв'язку з Німеччиною!

Мирні відносини мусіли припинити всі тертя між Німеччиною та Польщею і стати основою для спільних інтересів обох народів, служачи справі світового миру.

Але через те, що зміцнення миру на континенті йшло проти інтерес в зацікавлених у війні кіл, то розпочато тонку, залаштункову інтригу, з метою добитися негативного ставлення польського народу до німецьких пропозицій.

Поляків вмовляли, що, мовляв, етнографічна польська границя лежить на Одрі і при співпраці Англії та Франції цієї цілі легко досягнути короткотривалим маршем на Берлін з огляду на слабкість німецької армії. Так відкинено німецьку пропозицію й одночасно з цим польська армія ступила на німецький кордон. Ця військова пропаганда в Польщі та підтожування населення довели до того, що поляки врили 45.000 німецьких чоловіків, жінок і дітей, – до злочину, що в зв'язку з політичною нездібністю польського народу привів до світового присуду над Польщею, як державою.

Гра долею держав з метою оточення Німеччини, як це трапилося з Францією і Бельгією, з Голландією й Норвегією, з Сербією та Грецією, з Росією й Китаєм, ведеться, тепер далі з арабським и народами Іраку й Ірану. Водночас США провадять таку саму гру з державами середньої й південної Америки, яким обіцяно допомогу й тим при мушено до договорів, що роблять їх залежними від США і перетворюють в об'єкти визиску. Це плановане провокування народів привело до світового руху, який постав у Державах Осі. Провідники противного боку не врахували зросту його сил! Ще й досі вони перебільшують силу грошей, а тим часом на світі запанували зовсім інші сили! [71].

71. ЖИДІВСЬКІ ІНТРИГИ. Бориспільські вісті. – 1943. – № 58, 19 серпня.

ИНФОРМАЦИОННЫЙ ЛИСТОК ДОБРОВОЛЬЧЕСКИХ ЧАСТЕЙ. Мова: Російська. Місце видання: Невідоме. Доступні дати: 13.06.1944 - 23.06.1944. Доступних номерів: 6. Газета виходила у 1944 р. щоденно. Адреса редакції газети – Фельдпост № 03069. Редактор: не зазначений. Обсяг газети – 4 сторінки.

"Словак" о роли иудеев в этой войне

Газета «Словак» помещает статью под заголовком «Иудейская война», в которой пишет, что эта война никогда не начала бы, если бы ее не желали евреи. Мировое иудейство было огромной силой, способствовавшей возникновению первой мировой войны. С тех пор оно получило, благодаря большевизму, огромные возможности в Советском Союзе и в других странах, в том числе и в Германии. Ненависть к иудейству со стороны всех народов Европы является вполне естественной реакцией на действия иудеев. Компромисса в этой войне не может быть. Мир только тогда будет прочным и долгим, когда он будет заключен без всякого участия иудеев [72].

72. Информационный листок добровольческих частей. – 1944. – № 134, 14 июня.

Хто тут сміється? Що каже лорд Страдолджі про „жидівську участь у війні”.

Лісбон. – Цілком природньо, що народи, які все надаремно дошукуються змісту тих жертв, що їх вони сьогодні мусять поносити, з усе більшою злобою дивляться на тих представників т. зв. вибраного народу, які загніздилися у воєнному промислі, по урядах та бюрах, в етапах та нерідко займаються спекуляцією, і лише на одному місці їх цілком певно не можна найти, а саме – на фронті. Отож не трудно зрозуміти, що язвіль серед британського та північно-американського населення протижидівські настрої зростають до тієї міри, що цим вже поважно стурбовані організатори цього ошуканства. Прихильна жидам преса у ворожих краях – в ЗДА і в Англії – вживає всіх заходів для поборювання цього протижидівського настрою, пілчас коли багато провідних політиків англо-американської плітократії на чолі з Рузвелтом та Черчілем не минають ні одної

нагоди обсіпати жидівство чолобитними адресами та невірними вихвалюваннями. Все ж таки здається, що в останньому часі антижидівські настрої, як в Англії, так і ЗДА, прийняли такі розміри, що у прихильних жидам урядових колах цих країн постановлено цілком прилюдно виступити на боротьбу з дими небезпечними настроями!

В Англії уповноважено до цього завдання спорідненого з жидами лорда Страболджі, що є членом лейбурської партії. В ко ному випадку мав недавно Страболджі відчит на тему „жидівської участі у війні“, в якому між іншим були слідуєчі безсоромні міркування: Праця жидівських релігійних громад у цілому світі для цілей британсько-американської війни, це „найбільша державна таємниця другої світової війни,“ – заявив Страболджі, і ствердив, що число жидів, які працюють при війську демократії, вище від числа усіх інших британсько-американських допоміжних народів. Тому, що в Англії, казав жид ошуканець, протижидівські настрої небезпечно збільшуються, то вже найвищий час прилюдно говорити про ці «факти». Вкінці свого вияснюючого відчиту не завагався лорд Страболджі висловити думку, що жидів, які воюють на стороні західних держав, треба обраховувати ва 1 мільон що й це число ще не охоплює їх усіх.

Трудно зрозуміти, хто може повірити цьому обманові шляхетного лорда з лейбурської партії. Можна зрозуміти лише те, чому жидівство вибрало саме пана Страболджі за адвоката своєї справи. Як заступник народніх інтересів, який, як це два роки тому було доказано у палаті лордів, поповнив дефравдацію, вів якраз надається до цієї ролі. Лише один рід жидівської участі у війні забув він назвати: жиди правлять у большевицькому Союзі і жертвують багатьома мільйонами людей, – але не жидів – для своїх плянів панування над світом. І це фактична участь жидів у війні: вони посилають поневолені народи на смерть, а самі сидять у запіллі і цілком безпечно старають ся виссати якнайбільше грошей з народньої крові [73].

73. Хто тут сміється? Що каже лорд Страдолджі про „жидівську участь у війні”.
Лятичівські (Летишівські) вісті. – 1943. – № 26, 1 грудня.

ЧЕРЧІЛЬ ЗАПРОДАВСЯ ЖИДАМ.

Викриття колишнього члена державної думи в Петербурзі

Коли Вінстон Черчіль не був ще куплений жидами, і він насмілювався виносити прокляття большевизмові. Про це розповідав колишній депутат Державної Думи Григорій Алексинський у французькому щоденнику «Ле журнал».

Під час російської революції багато „білих” росіян тікали з большевицької різниці. Білий росіянин Алексинський звернувся тоді до Вінстона Черчіля і опитав, чи схоче Англія допомогти білим росіянам. Міністер Черчіль відповів:

„Буде зроблене все можливе для допомоги росіянам, що борються проти большевизму”.

Алексинський подякував Черчілеві за таку обіцянку, а той додав ще:

«Поки я міністер його британської величності, англійський уряд ніколи не визнає огидного большевицького уряду».

Так казав Черчіль в 1919 році. За рік, тобто 1920 році, він опублікував в англійській газеті „Івнінг Ньюз“ статтю, де писав:

«Катастрофа з Польщею і поглинення цієї країни державною системою большевизму знесе той бар'єр, від якого залежить так багато. Росія стане безпосередній сусідом Німеччини. Німеччина буде змушена зробити надзвичайно важкий вибір. Німеччина могла б укинутись у большевицький хаос. Але Німеччина могла б також перепинити шлях варварству зі Сходу. Своєю мужністю та із своєю силою вона могла б спорудити греблю, щоб затримати ці орди, що йдуть зі Сходу. Таким способом Німеччина додержала б і своїх власних інтересів, і разом з тим інтересів своїх ворогів на Заході. Якби німці були здатні зробити таку послугу, вони на велечезний крок наблизились би до свого спасіння. Німеччина могла б тоді знову зайняти визначне місце в ряді християн і полегшати свої важливе співробітництво з Францією та Англією».

Ці слова Вінстона Черчіля, сказані в 1920 році, звучать як слова пророка. Те, що Черчіль передбачав тоді, настало тепер, через 21 рік. Німеччина спорудила міцну греблю проти орд зі Сходу. Потужними ударами руйнує німецьке військово командування надзвичайно озброєні советські армії. Німецька перемога врятувала від большевизму всю Європу.

А що зробив Черчіль через 21 рік по своєму пророкуванні? Він увійшов у союз з большевицьким військом. Він дозволяв молитись за перемогу большевизму по англійських синагогах та кірках. Черчіль куплений жидами! Британська світова держва зраджена большевизмові! Справедливий Божий суд буде жахливим для Англії [74].

74. ЧЕРЧІЛЬ ЗАПРОДАВСЯ ЖИДАМ. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 24. 9 квітня.

КАЛИНІВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Калинівка. Доступні дати: 22.09.1942 - 29.06.1943. Доступних номерів: 41. Газета виходила у Калинівці у 1942–1943 рр. раз на тиждень. Тимчасово виконуючий обов'язки редактора, згодом редактор І. Козаченко, О. Лисенко (попередньо). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Газета має додаток "Дитяча сторінка" (1942). До вересня 1942 року газета називалася "Відродження". У 1943 році газету перейменовано на "Хмельницькі вісті".

SOLDATENZEITUNG DER UKRAINE. Мова: Німецька. Місце видання: Невідоме. Доступні дати: 10.09.1941 - 27.11.1943. Доступних номерів: 22
Neue Judengesetze in Frankreich.

Die französische Regierung hat zwei neue Gesetze gegen die Juden erlassen. Das eine Gesetz untersagt den Juden mit Grundstücken zu spekulieren, das andere ordnet an, dass alle Juden in einem besonderen Verband zusammen gefasst werden. Xaver Vallat, der Beauftragte der Regierung für Judenfragen, gab vor Pres severtretern über die neuen Gesetze einige Erläuterungen. Er führte aus, dass die Erfahrungen, die die Regierung gemacht habe, sie schnell davon überzeugt habe, dass die Juden die bisherigen Gesetze umgingen. Mancher jüdische Bankmann zB., der seines Postens als Bankdirektor enthoben wurde, sei zwar offiziell von seiner Stelle geschieden, aber als „technischer Leiter“ geblieben. Um den Gesetzesumgehun gen ein Ende zu bereiten, habe die-Regierung eine Anzahl weiterer Berufe für die Juden untersagt. Den Juden sei esausserdem verboten, ein Mietshaus m besitzen. Bis zur Liquidierung werde ein kommissarischer Verwalter eingesetzt werden. Die Schaffung des neuen Verbandes habe die Auflösung aller bisher bestehenden jüdischen Gruppen zur Folge.

Нові єврейські закони у Франції

Французький уряд прийняв два нові закони проти євреїв. Один закон забороняє євреям спекулювати на землі, інший вимагає об'єднання всіх євреїв у спеціальне

об'єднання. Ксавер Валлат, урядовий уповноважений з питань єврейських питань, дав кілька пояснень президентам щодо нових законів. Він сказав, що досвід уряду швидко переконав їх у тому, що євреї обходять існуючі закони. Наприклад, деякі єврейські банкіри, які були звільнені від посади директорів банків, офіційно залишили свою посаду, але залишилися "технічними керівниками". Щоб покласти край правовому обходу, уряд заборонив ряд інших професій для євреїв. Євреям також було заборонено володіти багатоквартирним будинком. Тимчасовий адміністратор буде розміщений до ліквідації. Створення нової асоціації призвело б до розпуску всіх існуючих єврейських груп [75].

75. Neue Judengesetze in Frankreich. SOLDATENZEITUNG DER UKRAINE. – 1941. – № 40, 9 dezember.

Новий жидівський представник Рузвельта для Північної Африки.

Як повідомляє раді Монидар з Транжеру, в Алжирії чекають нового особистого представника президента Рузвельта, а саме високого службовця державного департаменту ЗДА і керівника міністерства закордонних справ жида Самкеля Реберта. Він повинен скріпити становищке Мурфі у Північній Африці [76].

76. Калинівські вісті. – 1943. – № 5, 2 лютого.

[77].

77. Азовський вісник. – 1943. – № 29, 14 квітня.

Жидівський кривавий рахунок Советського Союзу.

Мінськ, 14 травня. За статистикою органів советського уряду, що була знайдена після відступу большевицьких військ, виходить, що тільки в роки громадянської війни большевики лише в Советському Союзі знищили 140.000 осіб. Під час голодування 1920-21 років померло 10 мільйонів чоловік. У 1932—33 роках, через голодування та виснаження в Советському Союзі померло понад 10 мільйонів мешканців. Біля 10 мільйонів цивільних було розстріляно або померло в за сланні. Отже, в Советському Союзі загинуло з вини жидів понад 30 мільйонів чоловік. На жидівський кривавий рахунок треба ще покласти і жертви жидівсько-большевицького терору в Польщі, Басарабії, Північній Буковині, Карелії та прибалтицьких державах [78].

78. Жидівський кривавий рахунок Советського Союзу. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 48, 17 травня.

ХАРКІВСЬКІ КОРОТКІ ЗВЕДЕННЯ. Мова: Українська. Місце видання: Харків. Доступні дати: 28.03.1943 - 17.05.1943. Доступних номерів: 44. Газета виходила у Харкові у 1943 р. Редактор не зазначений. Видавець Відділ пропаганди У-3 (Herausgeber Prop.-Staffel U-3). Обсяг газети – 2 сторінки.

АЗОВСКИЙ ВЕСТНИК. Мова: Російська. Місце видання: Генічеськ. Доступні дати: 14.06.1942 - 14.08.1943. Доступних номерів: 38. Газета виходила у Генічеську у 1942–1943 рр. двічі на тиждень: в середу – українською мовою, в неділю – російською мовою, пізніше – раз на тиждень. Видавець І. Ремез. Редактори: Я. Зорянич, Ів. Березов, В. Обухов (послідовно). Наклад – 6 000 примірників. Обсяг газети – від 2 до 4 сторінок.

Світ, в якому панує жид.

7 листопада минає річниця тричі проклятої жовтневої революції, в огні якої даремно загинули мільйони людей, даремно тому, що ця революція покріпачила

народи цілого ССРСР, зробила їх рабами юди та большевиків. В ці дні з того боку фронту жиди ще заставлятимуть нарід галасувати про «большевицький рай», про „перемогу над фашизмом» і може не одна телеграма – привітання, написана огидним жидом буде надіслана Сталіну. Проте ми, що вже звільнилися, завдяки дорогій нам Великонімецьчині з ярма червоних окупантів, можемо радіти і сміло, без страху перед катами з НКВД сказати правду про той „рай", що ми його бачили.

Можна ствердити, що увесь устрій червоної Москви тримався тільки на жахливому терорі і тому мало знайдеться таких сімей на Україні, з яких би лапи енкаведистів не вирвали когось для своєї кривавої розправи. В більшості це невинні жертви.

Наші хлібороби, що мають найродючішу в світі землю, переживши 1932 – 1933 роки і втративши мільйони померлих з голоду, чекало таки того „раю", про який белькотало плем'я юди. Проте життя ставало дедалі нестерпним і в останні роки так стало тяжко, що всі жиди хором завили: ми вас, хамів, посадили в мішок, а скоро ще й зав'яжемо.

Робітники, сили яких визискувала безглузда стахановщина, в останні роки мусили тисячами йти за спізнення і за що тільки хотілося жидам, до в'язниць. Життя зробилося невимовно тяжким.

Трудова інтелігенція (улюблений вислів большевиків!) дочекалася «раю». Він полягав у тому, що всі, живучи в бідності, мусили були платити ще й за навчання. До того ж у вищі школи з сіл майже не приймалось молоді. Літератури української, театру, кіно і взагалі мистецтва не було бо все майже «творилося» жидами на замовлення Москви. Та й взагалі «там, де раби стоять на колінах, а деспоти панують... – говорив колись Шіллер, – там мистецтво не може витворити нічого шляхетного."

Так жили, і не так, а ще гірше живуть люди того світу, де сьогодні панує жид. Кожен уже зрозумів, що ССРСР це була не влада робітників і селян, а влада жидів та відлюдків – большевиків різних національностей, що зрадили свої народи. З

ярма цієї «влади» тяжко було б нам звільнитися, коли б не снахнуло полум'я війни. Сталін довго готував цю війну, обдираючи людність цілої країни. Він думав пустити свої орди на Європу, щоб запровадити там большевицькі порядки та Адольф Гітлер попередив наміри Сталіна. Війна почалася і тисячі українців, ненавидячи большевизм, пішли в полон до німців, щоб ось тепер, коли наш край став вільним від жидо-большевизму, працювати разом на користь нової Європи.

Край наш покритий руїнами. Все це дав нам жидо-большевизм. Німці за короткий час спромоглися багато дечого зробити: відбудовуються заводи, будуються нові дороги і залізниці, безперервно працює сільське господарство. Саме тепер німці від нас хочуть тільки одного: щоб і ми взялися за роботу та відбудували те, що, знищила війна. Адольф Гітлер – син робітника і фронтовий вояк першої світової війни, привів свою націю до справжнього соціалізму і веде тепер війну за звільнення народів від жидо-большевицького ярма. Ця боротьба, – говорить він, це боротьба правди з брехнею, і як завжди, вислід цієї боротьби за правду буде побідний. Жиди і кремлівські володарі, що нищили держави і обличчя цілих народів, тепер стоять перед неминучою катастрофою, і хай знають вони та увесь світ, де панує жид, що „ми обрані долею стати свідками катастрофи, яка буде наймогутнішим ствердженням правильності народньої расової теорії” (з книги Адольфа Гітлера „Моя боротьба”, стор. 743). Петро Карпенко-Криниця [80].

80. Світ, в якому панує жид. Іванківські вісті. – 1942. – № 7, 5 листопада.

ІВАНКІВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Іванків. Доступні дати: 27.09.1942 - 03.10.1943. Доступних номерів: 45. Часопис Іванківської округи. Газета виходила в Іванкові у 1942–1943 рр. двічі на тиждень, згодом – щотижнево. Головний редактор: Петро Карпенко-Криниця. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

ЖИДІВСЬКИЙ ЦЕНТР В АНГЛІЇ.

Мозком жидівського об'єднання в Англії, цього політичного центру світового жидівства, є „Boord ov діпют ов брітіш джю“, заснований в 1760 році. Це світовий штаб жидівства. В практичному відношенні йому дорівнює лише “Джюіш

едженсі", що від 1929-го року стала політичною палестинською інстанцією всього світового жидівства.

Хоч офіційно Боорд це лише головна організація управ англійських синагог, цебто, часто релігійна, а не політична установа, в дійсності ж її треба вважати за політичну всесвітню владу, бо вона має завдання втручатися не тільки в розпорядження англійського уряду, а також і в справи інших держав, якщо на думку членів Боорду жидівські інтереси десь загрожені. Могутність цієї жидівської організації поступово виросла із столітнього досвіду. У списку найвидатніших президентів організації Боорд за ціле століття ми весь час знаходимо імена представників, ніби невеликих, але надзвичайно впливових кіл, що склалися з відомих родин, членів яких ми зустрічаємо в англійській закордонній політиці, і в різних державних секретаріатах, і серед керівників господарства та серед фінансових кіл.

Між іншим, президентами Боорду були:

Сер Мозес Монтефіоре (1835 – 1870),

Натаніель Ротшильд, перший жид-лорд і директор банкірського дому (1870—1874),

Йозеф Монтефіоре – племінник вищезгаданого (1870—1880),

Сер Йозеф Зебаг Монтефіоре (1895—1903), зараз же після світової війна головою Боорду став Сер Стюарт Монтегю Самуель, брат лорда Герберта Самуеля.

Віце президентами були теперішні лорд Ротшильд та його кузен Антоні Ротшильд.

Тепер, за головування професора Зеліга Бродеса, віце-президенти Боорду: лорд Свайтлінг (Самуель), лорд Редінг, (Ісаак), син померлого віце-короля Індії та Антоні Ротшильд. Членами Боорду були лорд Мельхет (Монд), „король Індустрії" та лорд Бірштед (Самуель,) жидівський „олійний король “.

Велика кількість жидівських політичних, господарських, соціальних, релігійних об'єднань, організацій та інституцій – це не що інше, як армія поліпів, що належить до мозку – „Боорд ое діпют ов брітіш джю“, через яких цей мозок керує цілим громадським життям Англії.

У більшості ці організації мають до своїх послуг навмисне роздутий до великих розмірів адміністративний апарат, який не стільки служить своїм прямим завданням, скільки існує для того, щоб удавати могутність цих організацій у їхніх стосунках з англійським урядом.

Коли з часом виникли побоювання з приводу втручання Боорда в міжнародні справи, яке занадто вже почало кидатися у вічі, тоді засновано „Англо-джюїш ассосіейшен“ – організацію, що зовні була ніби цілком незалежною від «Боорд ов діпют ов брітіш джю». В 70-х роках заснувала «Боорд ов діпют ов брітіш джю», «Англо-джюїш ассосіейшен» спільний орган «Джойнт форін коміті» (спільний комітет для закордонних справ). Головний вплив у цьому комітеті тепер, як і раніш, має Боорд. Цей комітет ще й тепер співпрацює з англійським урядом в питаннях, що торкаються інтересів усього світового жидівства. Фактично – це постійна установа при англійському міністерстві закордонних справ.

В 1925 році «Боорд ов діпют ое брітіш джю» увійшов до складу «Джюїш едженсі». Цим остаточно встановлено зв'язок поміж закордонно-політичною централею світового жидівства, «Боорд ов діпют ов брітіш джю» з жидівською соціально-національною політикою, що була в руках «Джюїш едженсі». Ця організація спромоглася втягти в цю справу всіх жидів світу, і тому тепер вона являє собою світову силу, проти якої й виступила в цій війні націонал-соціалістична Німеччина разом з своїми союзниками [81].

81. Новий час (Вознесенськ). – 1943. – № 80, 6 жовтня.

Кінець жидівському нахабству.

Не можна заперечувати зв'язку між діяльністю жидів у Америці й сучасною другою світовою війною. Особливо переконливо інформує про це книга жида

Хаїма Блоха «Жидівська Америка». І хоч Рузвельт веде цю війну як повірник світового жидівства, подвійно виразніша є особа його однодумця Вудро Вільсона, попереднього президента США, якому в цій книжці присвячено особливу подяку жидів цілого світу. Під його портретом написано; «Вудров Вільсон, колишній президент США, що багато допоміг у справі Бальфурової декларації та визнання жидівських прав у Палестині. За це жидівський на рід буде йому широко вдячний».

Далі Блох відкриває: „До багатьох ширих приятелів, придбаних мною в Америці, яким я завжди дякуватиму за їхню повну любови братерську допомогу та співчуття, належить Гаррі Шнайдерман, що переклав мою книжку «Прагер Голем» на англійську мову. Як секретар «Американ Джуїш Коміті» і укладач «Американ Джуїш Йір Бук» тихою, але тим більше переконливою працею, він досягає духовно-політичного впливу на все жидівство Америки.

Представники світового, жидівства завжди дивилися на Францію, як на бастион жидівського панування. Блох доказує це ще виразніше; „В Парижі я залишився лише на півдня: від одного кур'єрського поїзда до другого; тут відвідав великого рабина Франції професора Ізраеля Леві, з яким мав коротку розмову. Його особа зробила на мене глибоке враження. Між іншим, Париж є осідком двох значніших жидівських організацій, а саме «Джуїш Колонізаціон Ассодіейшен» (ІСА) і «Альянс Ізраїліме Універсель», заснований в 1860 році. В останніх роках Париж зробився збірним місцем політичних утікачів з усіх європейських країв. Останніми часами тут зібралося багато представників народів Європи та Сходу. Зрозуміло, що в Парижі є й багато жидів зі Східної Європи, майже до 300.000. До забезпечення свого життя воші тут не мають жодних перешкод. Про них навіть говорять, що дякуючи їм дуже розвинулася торгівля й міжнародний рух. В Парижі знайшла собі притулок і велика кількість жидівських студентів з Угорщини та Польщі, бо там певною нормою обмежено дозвіл жидам вчитися у вищих школах.

В Парижі вони можуть продовжувати свої студії. Таким чином це чудове місто дає їм те, в чім їм відмовила батьківщина: свободу навчання. І з короткого

перебування від поїзда до поїзда вистачило, щоб жидівська вдача виявила себе. З чисто жидівською нахабністю Хаїм Б .ох виливає потоки презирства на всіх, хто негативно ставиться до жидівського засилля. Він пише: «Не бракує тут і наці! Я ут кричав: в Америці ви б і були раді й роботі на жидівських фабриках або в жидівських ресторанах, коли б вам дозволили там хоч тарілки мити».

Так думали собі жидки. Але біг цієї війни, навчав, дечому іншому, їхнє нахабство, що ним вони бажали захопити в свої рук цілий світ, не має ніяких виглядів на майбунє. Ця війна закінчиться перемогою німців і знищить усі жидівські мрії про їхнє панування над світом [82].

82. Кінець жидівському нахабству. Іванківські вісті. – 1942. – № 7, 5 листопада.

ВІННИЦЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Вінниця. Доступні дати: 31.08.1941 - 12.12.1943. Доступних номерів: 210. Winnizaer nachrichten. Газета виходила у Вінниці у 1941–1943 рр. двічі на тиждень. Керівник видавництва та редактор В. Нофенко; редактори: І. Смерека, М. Зеров (попередовно). Обсяг газети – від 2 до 6 сторінок. Наклад – 15 000 примірників. Газета має додатки: "Сільськогосподарська сторінка" (1942), "Сторінка з красною письменства" (1942) та чотири спецвипуски за 1943 р.

Жиди гратулюють Рузвельтові з нагоди вступлення в війну.

Жидівська національна рада в Єрусалимі переслала президентові Рузвельтові побажальну телеграму з нагоди приступлення до війни супроти держав осі.

У ній запевняється, що світове жидівство буде всіма способами і середниками, які тільки можливі, допомагати в здій війні Англії та США проти держав осі [83].

83. Жиди gratулюють Рузвельтові з нагоди вступлення в війну. Вінницькі вісті. – 1942. – № 4, 15 січня.

РУЗВЕЛЬТ ВІТАЄ ЖИДІВСЬКИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС.

ДНБ ЖЕНЕВА. Жидівський світовий конгрес в Чикаго зібрався ва «військове засідання». Президент Рузвельт переслав конгресові свої щирі привітання, бо його метою є, щоб «США виграли війну, а жиди знову дістали свої старі права» [84].

84. РУЗВЕЛЬТ ВІТАЄ ЖИДІВСЬКИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС. Вінницькі вісті. – 1942. – № 45, 7 червня.

Кар'єра американського жида Моргентави.

Агітація проти авторитарних держав мусила помогти Моргентавові створити таке становище, щоб його одноплеменці мали змогу назгрібати мільйони доларів. Рузвельт ні разу не зважився перечити своєму всесильному міністрові фінансів. На лицемірне гасло: „Війна демократії проти диктатури" та на такі брехливі фрази, як „Оборона свобода націй", жидівському уповноваженому Моргентавові пощастило зловити у свої сіті насамперед Францію. Ще задовго перед війною, Моргентав обіцяв французам збройну допомогу на випадок війни Франції з Німеччиною. Про це стало відомо, коли Рузвельт у лютому 1939 року, на пропозицію Моргентави, проти волі військових кіл, дозволив французькій місії оглянути одну з військових таємниць США (нові бомбовози типу Дуглас) і навіть зробити на них пробні польоти. Можливо, що американський народ так би й не довідався про самовільну поведінку Рузвельта та його міністра фінансів, жида Моргентави, коли б один із цих літаків не впав та при тому не вбився один пілот. Ласа на сенсації, американська преса звернула на де увагу й викрала, що поранений при цьому француз мав фальшивий паспорт. Таке фальшування паспортів – де тепер звичайна річ у Моргентави, Відкриття шахрайства не пошкодило йому, бо жидівство швидко справу затушувало.

У липні 1938 року Моргентав був «цілком приватно» в Парижі. Хоч, сміючись, він заявив тоді репортерам, що приїхав до Франції без секретарів і без актів, а тільки з тенісовою ракеткою та з гольфовим кійком, але ніхто не вірив, що його приїзд під час «триденної відпустки», був тільки відвідинами з чемності. Під час його перебування в Парижі не тільки французькі міністри, а й сам президент Республіки наввипередки старалися догодити гостеві. ... Повернувшись з Європу Моргентав негайно наказав друкувати гроші та облігації на мільярди доларі не питаючись Сенату й не чекаючи його ухвали.

В 1938 році, кола жиди почали роздмухувати війну, Моргентав не знав уже й ні стриму, ні впину. Коли б жидівській агітації пощастило пустити на повний хід роздмухування війни, то вона справилася б також із тим, щоб переконати народ, що Моргентавові треба, дати повну волю для праці. А зрештою біржеві жиди зовсім не звертають уваги на народ. Якщо вони постановлять, то здійснять це і проти народної волі.

Моргентав зробив із свого боку все для того, щоб у Англії був ухвалений закон, яким англійську імперію продано жидам Волстріту; він знайшов 160.000.000 доларів кредит для чунгкінзького Китаю і цим самим підпірав воєнні гешефти американських імперіалістів на Далекому Сході, скеровані на знищення Японії, У 1941-му році він познайомив югословян з банкірським домом Кун, Леб і Ко, в операціях якого й сам був зацікавлений, і добився до того, що цей дім пообіцяв їм позичку. Він піймав у свої сіті греків, діставши за це подяку під атенської та саленіцької масонських лож. Про це американський народ не знав і не підозрівав, що Моргентав та інші Рузвельтові приятелі жидівського походження затягли США у війну. Громадянин США мав та досі ще має право платити податки та віддавати своє життя й майно за жидівську війну, а свою працю – в розпорядження жидівських визискувачів, і все це для того, щоб створити жидівську світову державу, президентом якої хоче бути Рузвельт! Одним із стовпів цієї держави має бути Моргентавова золота спілка, членом якої мусить

бути також ССРСР. Золото – це могутнє зняряддя американсько-жидівських планів для володіння світовим золотом і панування над цілим світом, який мав би стати американською колонією під керуванням Волстріту. Це мрія Моргентава і горяче бажання Рузвельта. Охороняючи золото колючим і холодним поглядом, характерним для цієї лихварської раси, Моргентав стежить, щоб громадяни платили податки, і вигадує спроби, якими жидівство могло б якнайшвидше створити свою світову державу [85].

85. Бобринецький голос. – 1943. – № 41, 15 жовтня.

РОССОШАНСКИЙ ВЕСТНИК. Мова: Російська. Місце видання: Розсош. Доступні дати: 23.07.1942 - 13.09.1942. Доступних номерів: 8. Rossoscher Nachrichten. Німецька окупаційна газета, яка виходила в 1942 р. у Розсоші двічі на тиждень (четвер, неділя). Відповідальний редактор А. Гранатов. Обсяг газети – 4 сторінки.

ЖИДОВСКАЯ БРЕХНЯ

Сталин каркнет—жиды отозвутся.

Зашумит комиссарская рать.

Бесконечные речи польются,

День и ночь без умолка кричат:

«Мы пристрастны к труду и ученью,

И в бою мы смелы и сильны,

Мы культурны, богаты весельем –

Нет счастливее нашей страны.

Жизнь в стране уподоблена раю,

И порядок в ней райский введен.

Каждый рад, потому что он знает,

Что под сталинским солнцем рожден».

Один врет так, храня свою шкуру,
Второй, лжет, ища ласки вождя.
Третий воем по жидовской натуре –
Брехня, льется обильней дождя.

Болтунов развелось очень много.
Каждый брешет на собственный лад.
По словам их пустым и хвастливым –
«Все довольны: и старый и млад».

Где богатство, где радость и счастье?
Мы голодны, темны и голы,
Мы бесправны, запуганы властью.
Нас свободнее были рабы.

Как спастись от жидовской напасти?
Как конец положить болтовне?
Не иначе как сменою власти
В нашей русской забитой стране.

Адольф Гитлер придет и развеет
Большевистско-жидовскую рать
И в стране нашей быстро сумеет
Жизнь и счастье народам создать.
Я. Анисимов [86].

86. Жидовская брехня. Я. Анисимов. Россошанский вестник. – 1942. – № 9, 23 августа.

ЗА РОДИНУ ПРОТИВ СТАЛИНА. Мова: Російська. Місце видання: Маріуполь. Доступні дати: 02.09.1943 - 02.09.1943. Доступних номерів: 1. Für die Heimat gegen Stalin. Газета для русских добровольцев, сражающихся под знаменем Германской армии. Газета виходила у Маріуполі у 1943 р. Редактор не зазначений. Обсяг газети – 4 сторінки.

ВІДБУДОВА. Мова: Українська. Місце видання: Костянтинівка. Доступні дати: 29.10.1942 - 01.05.1943. Доступних номерів: 30. Der aufbau. Газета виходила у Костянтинівці у 1942–1943 рр. тричі, а згодом двічі на тиждень. Редактор: А. Цимбал. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад від 5 000 до 10 000 примірників. До жовтня 1942 р. газета називалася "Костянтинівські вісті".

ЖИДИ Й ПРАЦЯ

Важко собі уявити щось суперечливіше, взаємоворожіше, ніж наведені нами в заголовку поняття. Бездонне провалля лежить між жидівською й чесною людською працею. Нічого так ненавидять жиди, як корисну й сумлінну – а саможертвну й далі – трудову діяльність та відданих такій діяльності скромних, працьовитих, справді робочих людей.

Жидівство – це раса-паразит, раса-визискувач. Звідси ота найосновніша відзнака жидівської природи – відраза до праці й спрацівників.

Багатотисячолітня історія жидівської раси являє яскраві приклади обминання жидами справжнього трудового життя, приклади чужоїдного існування жидів з трудового поту й крові інших народів. Величезні програми жидівства, якими заповнені сторіччя християнської ери в Європі, викликалися завжди тим, що уривався терпець арійських народів, гвалтовно примушува них паразитичним жидівством працювати на нього. Пригадаймо масове нищення жидів в Іспанії за часів середньовіччя, причиною чого було економічне панування жидів над іспанським народом, оберненим у рабів на жидівських плантаціях Гранади, Кордови, Севільї та інш. Пригадаймо далі часті повстання німецького народу в XIV і пізніших сторіччях проти жидівських гнобителів, у наслідок чого зникли з

лиця землі цілі численні кагали Кельна, Франкфурта, Ганновера, Вормса, Відня, Бреслава, Авсбурга... Хвиля за хвилею котилися вияви народного гніву й помети через країни Європи – Францію, Італію, Швейцарію, Бельгію й інш.

Наша історія вже на світанку її відзначається стражданнями українського народу, запряженого жидами в тяжку працю на користь останніх. В ХІ сторіччі Київ заповнили жиди-лихварі й купці, що висисали трудовий піт нашого люду. Жорстока народна боротьба проти цих паразитів сповнює період українського середньовіччя і пізніших століть аж до останніх часів. Ніщо так яскраво і правдиво не відображає експлуатації України жидівством, як наша класична література. Розгорніть твори видатних українських письменників – Шевченка, Франка, Стороженка, Тобілевича, Кропивницького та багатьох інших і скрізь перед вашими очима постануть потворні обличчя жидів, що самі гидують чесного працю, але цупко тримають в ярмі зєє снлювальної, кривавої роботи українського селянина й робітника.

«Гоїв не жаль, каже про своїх робітників-українців один із жидів - капіталістів, героїв Франкової повісти «Боа-Констриктор», – вони брудні й вонючі». Сама «доля», мовив другий жид, призначила їм «лізти» в нафтові ями й здобувати справжнє золото для своїх панів-жидови, що обшахраїли українське селянство, відібрали в нього його власні ґрунти й перетворили на своїх рабів.

Жидо-більшовики постійно й на всі лади співали пісень про те, що за передреволюційних часів жидівському народові не дозволяли віддаватися чесній праці, не дозволяли обробляти землю, бути хліборобами й робітниками на виробнях тощо. Всі ці пісні брехня. Навпаки, коли царський уряд інколи намагався силою штовхнути жидів до праці на землі чи на підприємствах, з того нічого не виходило. В першій половині ХІХ сторіччя чимало жидів було осезєпо на багатющих степах Херсонщини й уряд збудував їм добрі хати, обдарував міцним реманентом, дав волів, кіз корів, птицю, зерно... Але за два – три роки ці хліборобські колонії жидів перетворилися на суцільну пустку й руїну – худоба

виздохла, хати обвалилися, плуги були поламані. Чому ж таке сталося? А тому, що жиди мусіли самі, власними руками працювати в полі. До цього вони не звикли в не хотіли звикати. Робити повинен був, на думку жидів, наймит-гой. Коли ж його не було, все господарство валилося до пня.

Особливо виразно виявили жи ди свою нехіть до праці й свої паразитичні риси після загарбан ня України більшовиками. Як відомо, радянська влада майже з перших днів свого панування на Україні почала ретельно піклуватися про добробут «знедоленого» жидівського племені. За думали наділити жидів найкращою землею. За проектом Абрама Брагіна, 1924 року намічено було колонізувати все узбережжя чорноморських українських степів жидами. Для цього було постановлено виселити з України близько 7 мільйонів селян у Сибір і на Далеку Північ, а звільнену землю передати жидівським «працівникам». І тільки масове обурення, що охопило наших селян, перешкодило жидо-більшовикам здійснити тоді цей план.

Але трохи згодом радянський і уряд організує славнозвісну Біробіджанську республіку для жидів. Жиди, що переселились в цей казково багатий край (з покладами руди, золота, вугілля, графіту, з найплодючішою землею, рослинними багатствами, силою дичини в лісах), дістали від радянського уряду все потрібне для безтурботного існування – будівельні матеріали, машини, знаряддя праці, сировину й різноманітні продукти, гроші то що. Головне ж – до послуг цих «трудоих колоністів» совета почади надсилати величезними партіями робочу силу з «розкуланих», пограбованих українських селян. І жидівська «соціалістична» Біробіджанська держава набула належного їй вигляду: жиди скупчилися в її «столиці», звідки «керували» нелюдською важкою працею своїх рабів-гоїв.

Скрізь, у цілому світі, де панують так звані «демократії», ми спостерігаємо одне явище: жид у праці безпосередньо участі не бере, але він посідає командні місця в державному господарстві, з верховин якого хижо стежить, контролює й керує

працею затуманених народів. Плоди ж цієї надсильної праці кривавиці нескінчепою золотою річкою течуть у кишені всесвітнього паразита. Ол. Олексієнко [87].

87. ЖИДИ Й ПРАЦЯ. Ол. Олексієнко. Відбудова. – 1942. – № 10, 3 листопада.

Мировое еврейство – закабалитель народов.

Уничтожив Россию и основал на ее месте большевистский СССР – надежнейший оплот иудаизма, – евреи ощутили всю силу нависшей над ними, с первого же дня прихода к власти А.Гитлера, угрозы. Момент решающего поединка наступил поскольку раньше, чем этого желали, еврейские диктаторы. Только благодаря национал-социализму, о который, разбилась исключительная по величине вооруженная мощь еврейского Кремля, Европа избежала вторжения иудо-коммунизма и была спасена от полного уничтожения.

Новая Европа не могла допустить, чтобы на ее континенте продолжала существовать власть еврейских садистов. В те времена, когда эти же евреи, имевшие в своих руках почти всю мировую прессу на протяжении десятилетий, старались убедить и доказать, что революция и большевизм созданы самим русским народом, – находились еще наивные трудящиеся Запада, верившие подобной лжи. Сегодня этих мечтателей в Европе больше нет, ибо всем стало очевидно, что то, что произошло в России, было вовсе не революцией или внутренним переворотом, а настоящим завоеванием и покорением народа мировой еврейской –слои Третьим Интернационалом.

Завоевав Россию, евреи в корне истребили ее руководящие классы, заменили их своими единоверцами, и верными им людьми, а затем жесточайшими мерами обратили весь народ в рабство. Народная религия, культура, история, традиции и установившиеся веками начала личной и социальной морали – все духовные, а затем и материальные богатства страны уничтожались.

Огнем, мечем, каленым железом и бесчеловечным систематическим голодом подавляется бывшее революционное, настроение масс и вытравливается даже

намять о лозунгах и завоеваниях революции: свободе, равенстве, социальной справедливости, земельной крестьянской собственности и т. д.

Отобрана крестьянская земля, уничтожена личная и семейная жизнь, похоронен весь иной интерес жизни, кроме забот об утолении необходимейших физических потребностей и в довершение, сами трудящиеся превращены в рабочий скот.

От принципов народного коммунистического социализма, на которые в 1917 году, как на удочку, были пойманы широкие массы трудящихся, теперь не осталось и помину.

Все так называемые «достижения революции», завоеванные кровью миллионов обманутых русских людей, пошли на пользу одним лишь коммунистам и евреям.

В течение 25 лет покоренной Россией распоряжается инородная деспотическая власть (пока что под маской коммунизма), утвержденная тайным центром мирового еврейского интернационала.

Всякая попытка народа сбросить с себя ненавистное еврейское иго заранее обрекалась на неудачу, ибо в руках НКВД были всегда сосредоточены такие технические средства, против которых сам народ, без помощи иностранной вооруженной силы, успешно бороться не мог. Подобные эксперименты захвата евреями власти над другими народами, как над Россией, мы неоднократно встречаем на протяжении всей 2000-летней истории.

Редко эти попытки достигали полного успеха, чаще же сами народы, принявшие у себя «ядовитое племя Израиля», вынуждены были рада своего собственного спасения изгонять его из своих пределов. Упадку Великой Римской Империи, равно как и низвержению величия греческого могущества, религиозным смутам в Испании, революциям и войнам во Франции, России и т. д. и т. д., способствовали всегда в значительной степени и играли главную роль тайные силы еврейского синедриона. С момента появления в Европе новых идей национал-социализма и фашизма, еврейское владычество и влияние сказались, под угрозой. Теряя силу своего многовекового мирового господства, евреи почувствовали, что в

предстоящей и неизбежной идеологической борьбе победа, обеспечена противнику. Имея в своих руках купленных, верных исполнителей, в лице демократических правительств почти всего континента, а также и Америки, еврейские диктаторы заставили их втянуть свои народы в бессмысленную, небывалую, по своим масштабам, мировую, войну. Эта последняя попытка евреев имела целью сломить силой оружия заклётого и единственного врага – германский национал-социализм и итальянский фашизм. Заслуга вождей и создателей новых идей национал-социализма и фашизма заключается, в том, что они, единственные, дерзнули ли открыто разоблачить двухтысячелетнюю подрывную работу еврейства и смело вступить с ним в единоборство. Этим они освободили и спасли Европу от иудейского рабства. И если в будущем Европа решит ограничиться лишь законодательными мерами против евреев, то как бы строги они не были, они никогда не приведут к желанной цели.

Поэтому священный долг народов всего мира требует от них, ради сохранения их государственного бытия от векового паразита и возможности повторения нового посягательства на их мирную жизнь, беспощадно и в корне уничтожить навсегда еврейское зло. Д.С.П. [88].

88. Мировое еврейство – закабалитель народов. За родину против Сталина. – 1943. – № 2, 2 сентября.

В Румунії жиди зобов'язані залежно від маєткового стану здати для армії відповідну кількість одягу та білизни [89].

89. Кам'янські вісті. – 1941. – № 22, 25 жовтня.

Планы мирового жидовства.

Иудей Самуил Рот напечатал книгу, под заглавием „Сейчас и навсегда“, в которой передает свой разговор с иудейским вождем Израилем Цангвилем. Под конец было сказано, что тяга иудеев на запад сменится тягой на восток через Палестину в Персию, Индию и Китай, что бы затем обратиться назад. Эти иудеи оживят-де весь восток и из этой „живительной“ среды восстанет редкостный муж,

столь страшный, что мир такого никогда еще не видел. Он станет вождем дела мести, которое совершится из Калькутты через Константинополь.

Он отравит европейские народы... В России будут пощажены, под конец, одни лишь младенцы и неграмотные. „Польшу и Украину“, говорится там дословно, „мститель превратит в пустыню, и все женщины этих стран будут обесчещены, прежде чем их убьют: в возмездие за то, что некогда было причинено в их среде еврейскому народу. Данцигская гавань будет изрыгать тухлую кровь. Бельгия и Германия будут превращены в такие бойни, что по требуются новые, более высокие плотины для ограждения Голландии. Францию он выметет, как пожар сметает спелую ниву.“

Жидовская душа высказалась здесь начистоту. И все то, что иудейские палачи и их прислужники ныне творят на востоке, есть попытка осуществить это ужасное пророчество во всей Европе.

При наличии такого неопровержимого самопризнания, народы мира имеют все основания к исключению этих паразитов и преступников из своей среды и из своего быта. Как низко пали англо-саксы, некогда все же выселившиеся из Европы, раз они заключили союз с этой накипью биржевого обмана и принципиального разрушения культуры, образовав преступную гангстерскую систему для уничтожения деревень и городов европейских народов! („Заря“ № 56) [90].

90. Планы мирового жидовства. Путивлянин. – 1943. – № 64, 25 августа.

Історія однієї любові.

Те, що війна для Рузвельта і його кліки є лише великим гешефтом, знає кожний. Американські збройові заводи завжди були невичепним джерелом прибутків. Нерідко можна було мати 100 % прибутку. Проте американській публіці все таки перехопило подих, коли вона дізналася, що, крім величезних прибутків за час з 1936 по 1939 рр., за перші дев'ять місяців 1941 року деякі фірми, як, наприклад, авіаційні компанії «Юнайтед Еркарафт» та «Глени-Мартін-Еркарафт» дістали 169 – 386 % прибутків. Тому не дивно, що Сполучені Штати немов магнітом

притягують юдеїв всього світу. Дивно тільки, що американська громадськість не вимагає назвати імена тих, хто має такі величезні прибутки. Список цих імен міг би пояснити таємницю юїської любові до війни [91].

91. Історія однієї любові. Бориспільські вісті. – 1943. – № 9, 11 лютого.

ГОРОХІВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Луцьк. Доступні дати: 06.03.1943 - 25.09.1943. Доступних номерів: 30. Gorochower nachrichten. Часопис Горохівської округи. Газета виходила у Горохові у 1943 р. щотижнево. Директор видавництва: Ю. Константи́нів. Головний редактор: мгр. Анатоль Дублянський, Ф. Дудко (послідовно). Обсяг газети – 4 сторінки.

Жидівські політичні вбивства.

З давніх-давен жиди були ор ганізаторами політичних вбивств, З таких вбивств, що мали місце в середньовіччі, при яких співучасць жидів є безперечно доказана, ми згадаємо лише протри: Жид Мейре отруїв Генрика III з Кастилії. Жид Самончіні пробував при допомозі своїх братів через жида-лікаря Валько отруїти Махомеда II. Жид Лопец, лікар королеви Єлисавети Англійської, підкуплений Филипом II пробував вбити свою володарку.

В дальнішому згадаємо тільки найбільш відомі агенгати з останнього століття. Жиди завжди вбивали, або пробували вбити політичні особистості, що стояли на перешкоді цілям і бажанням світового жидівства. Список цей не є повний. Але жахливі факти виразніше, говорять про жидівську ненависть до всього нежидівського, як книжки, що передають вислови талмуду. Нема кутка на землі,

щоб був вільний від цього роду жидівських кривавих чинів. Жертвами були завжди люди, які в який-небудь спосіб, може навіть несвідомо, протиставилися жидівським бажанням і жаданням.

Всім відомий атентат на Бісмарка, що був виконаний жидом Фердинандом Коген 7 травня 1866 р. в Берліні. Бісмарк вертав пополудні від короля Вільгельма, де складав справоздання, середньою стежкою алеї «Під липами». Нараз стрілив до нього двічі ззаду Коген ізза рогу Шадовської вулиці. Одна куля легко дразнула президента міністрів. Коли Бісмарк обернувся, стрілив Коген третій раз і ранив жертву в праве рам'я. Бісмарк захопив злочинця за праву руку і за ковнір. Атентатчик перебрав зброю в ліву руку та стрілив четвертий раз. Щойно тоді вдалося його притримати. Бісмарк був тільки легко ранений. Злочинця вкинено до в'язниці, де він покінчив самогубством. Можна було тільки встановити, що це був жид Коген-Блінд, який приїхав з Лондону, щоб виконати атентат. Про його спільників не можна було нічого довідатися.

Велику ролью грали жиди як атентатчики з давен-давна в Росії. Передусім ненавиділо жидівство царя Олександра II і на нього було виконано багато атентатів. По невдалому атентаті Каракозова в 1866 році встановлено, що його організаторами були жиди Ліберман, Цукерман і Гольденберг. В 1879 році пробував жид Гартман Мейер висадити в повітря трьома мінами царський поїзд. Також і ця проба не мала успіху. Нарешті дня 13 березня 1881 р. жидівський плин вбивства був виконаний. Між злочинцями була жидівка Еся Гельфман. Всіх учасників повішено, тільки одній жидівці вдалося уникнути шибениці під претекстом вагітності. Пізніше 15 літ став жертвою жидівського також і цар Олександр III. Його отруїв його лікар-жид Захарів. Також і останнього царя Миколу II з цілою родиною замордували жиди. Прізвища злочинців були потім опубліковані. Це були жиди Свердлов, Юровський, Голощокін. Численні інші агентати в Росії на високих офіцерів і урядників виконали не жиди, але майже у

всіх випадках первочин виш показує на жидів, що мали в кругах так званих нігілістів провідне становище.

Рік 1901 приніс політичне вбивство в Америці, що викликало особливий розголос. Президент Мак Кінлей своєю митною політикою збудив ненависть жидів. Він став на перешкоді зажидівленню господарства ЗДА тим, що ізолював ЗДА на світовому ринку, який тоді жиди почали опановувати. З приводу панамериканської вистави в Буффальо улаштував Мак Кінлей прийняття. На ньому приступив до Президента – як писали тодішні газети молодий, добре одягнений мужчина в сурдуті і циліндрі, щоб йому поамериканському звичаю стиснути руку. Молодець тримав, в лівій руці хусточку, під якою був скритий револьвер. Підчас, коли правою рукою стискав руку президента, він лівою рукою дав два вистріли. Злочинець був польський жид, Лев Чолгош. Він ніколи перед тим не бачив президента. Йому треба було тільки вбити ворога жидівства. Він обговорював з жидівкою Еммою Гольдман кожну подробицю атентату. Мак Кінлей згинув 14 вересня від тяжких ран. Вбивця відпокутував свою провину на електричному кріслі [92].

92. Жидівські політичні вбивства. Горохівські вісті. – 1943. – № 27, 4 вересня.

Жидівські політичні вбивства.

Інший атентат, при якому жиди виступали не тільки як заплічники, але також як атентат чики, занотовано 1 вересня 1911 р. в державному київському театрі. Тут застрілив жид Дімітрій Багров російського президента міністрів Столипіна. Перед тим було покалічено двоє його дітей бомбовим замахом на його віллу в Петербурзі.

Найбільш ненавиділи жиди мадярського президента міністрів графа Тіссо й австрійського президента міністрів графа Штіргк. Граф Тіссо був принципіальним противником демократичного права вибору і тому всіма засобами був поборюваний жидівською сто роною. Вже в 1912 році стріляв до нього жидівський посол до державної ради Юлій Ковач в залі парламенту, але стріли

хибили своєї цілі. Злочинець був пізніше де монстративно звільнений судом присяглих. Підчас світової війни сильно зріс вплив Тіссо і тому крайня лівиця соціал-демократів, до якої належали жиди Павел Кері, Отго Корвін-Кляйн, др. Євген Лясько (властиво Леви) і др. Ляндлер, постановили усунути зненавидженого противника. Правда перша спроба вбивства не вдалася. Дня 16 жовтня пробував жид Йоан Лекай-Ляйтнер застрілити президента міністрів в хвили, коли він виходив з Будапештської палати послів, але злочинцеві було впору вибито револьвера з рук. Однак жидівські вбивці досягли своєї цілі два тижні пізніше. Рано 31 жовтня 1918 року, в день перевороту в Мадярщині, відвідав президента міністрів в його віллі по наказу вже названого жидівського журналіста Кері, 37 літній жидівський хемік Марцель Гертнер, щоб вивідати найкращу на году для атентату. Пополудні приїхали оба жиди з чотирма вояками двома автами до віллі. Підчас коли трусливі жиди за лишилися на дворі, вдерлися вояки до віллі і вбили Тіссо в присутності його дружини. Кілька літ перед тим став жертвою жи дівського вбивства австрійський президент міністрів граф Штіргк. Жид др. Фрідріх Адлер секретар австрійської соціал-демократичної партії і редактор підбурюючої газетки „Боротьба“, приступив 21 жовтня 1916 у віденському готелі до стола, при якому їв граф Штіргк і віддав до цілком перестрашеного і безборонного міністра-президента чотири стріли, з яких два перші були смертельними. Адлера зараз схоплено і він на переслуханні признався. Жидівська преса в Райху і в Австрії почала кампанію, пробууюча доказати не почата діяльність Адлера. Дня 18 1 19 травня 1917 року відбувся проти нього процес перед віденським винятковим судом. Адлера засуджено на смерть, однак вже 7 вересня присуд був змінений на кару 18-літньої тяжкої в'язниці. Але і ця кара не була виконана, бо Адлер вже по році напередодні перевороту, 1 жовтня 1918 р., був цілком по милуваний.

Дня 6 липня 1918 р. вбив німецького амбасадора в Москві графа Мірбаха жид Блюмкін. Большевицькі заплічники цього злочину вміли свої сліди зручно затерти.

З большевицького наказу вбив жид Шварцбарт в Парижі дня 25 травня 1926 року Головного Отамана Симона Петлюру.

В 1935 р. виконав атентат на американського державного мужа губернатора Генриха Лонга жид Вайс.

Також між вбивцями Гооста Весселя, якого вбито дня 14 січня 1930 р. в Берліні, є два жида: Саллі Епштайн і Ельза Кон. Тут показалася вперше в повній своїй наявності смертельна ворожнеча, що несе жидівство націонал-соціалізму, якого небезпеку все жидівство дуже скоро пізнало. Дня 4 лютого 1936 р. впав у Швейцарії як жертва револьверової кулі жид Давида Франкфуртера краєвий керівник НСНРП Вільгельм Густлов. Дня 7 листопада 1938 р. застрілив жид Гриншпан німецького радника посольства Ернста Ратс і дня 21 лютого 1939 р. пробував жид Ізидор Гринбаум вбити керівника американсько-німецько народнього союзу Фрица Куна, що однак було перешкоджено. Нарешті у вбивстві керівника бльоку Рідля в Буенос-Айрес був учасником також жид Пінкус Крайнер.

Тут ми згадали тільки про вбивства, які викликали загальне обурення і в яких участь жидів була доказана безсумнівно. Але є ще багато атентатів і спроб атентатів, які жидівськими підмовниками і заплічниками були так добре законспіровані, що їм, на жаль, не можна було доказати вини [93].

93. Жидівські політичні вбивства. Горохівські вісті. – 1943. – № 28, 11 вересня.

Жидівські „патріоти" в Союзі.

Останнім часом жидки раптом почули себе великими советськими патріотами. Та й не диво! Палестина там десь далеко, а до того ще й не дуже привітна, бо араби не дуже то люблять „вибраний нарід" і часом пускають йому кров. Зате Советський союз – це справді заповітна земля для жидів і тому советські жидки по

чувають себе великими патріотами цієї своєї нової батьківщини. Недавно „Правда" надрукувала передовіші» під заголовком „Гордість Советського Союзу". Автор жид, захлинаючись з патріотичного піднесення, писав про небувалі «перемоги» советської армії та її вигаданих героїв. Яша Гольденберг, Давид Абрамович, Іов та Аня Гольдфарб раптом відчули себе нащадками Олександра Невського, Дмитра Донського, Кутузова та Суворова!

„Живе ще Дух старих героїв!" – вигукує Яшко на сторінках „Правди".

„З молоком наших матерів віссали ми мужність наших предків і батьків".

Ой, Яшко, Яшко!!! Занадто ти забрехався! Я не знаю, хто була твоя мамеле, але я ніколи не по вірю, щоб в її молоці була хоч краплина кутузівського або суворівського лицарства. З її молоком віссав ти лише безмежне нахабство та хижий гешефтярський хист. За твого юнацтва тобі навіть і не снилося, що ти матимеш колись таку владу й керуватимеш людьми. Що ж до Дмитра Донського, Суворова та Кутузова, то справді велике щастя для них, що вони вже померли й не бачать, і не чують тепер, як жидки під робляються під їхні геройські постаті.

Уявіть собі, що вони живі! З Кутузовим і Суворовим жидки б не довго панькалися. Аджеж Суворов – класовий ворог та ще й генерал. Посидів би трохи в НКВС, «найвища кара і – «під стінку!» Кутузову, того на Соловки: голод та мороз швидко зробили б своє діло... Щодо Дмитра Донського, то, без сумніву, йому су дився б прилюдний процес, щоб публічно довести його „збочення від генеральної лінії"...

І той самий Яшка писав би в „Правді": „Непідкупна советська юстиція не милує клясового ворога. Вчора Найвищий Суд присудив графа й білого бандита Суворова до найвищої кари. Народнього шкідника й колишнього князя Кутузова та інших засуджено до Соловків" і т. д.

Тепер усе це урветься не самим тільки Давидові та Ані, а навіть і всемогутньому Лазарю Кагановичу. І коли раніш Яшка за свої „гешефти" діставав тільки по пиці,

то це ще було півлиха. Але тепер він відповідатиме не за торговельне шахрайство, а за кров, сльози та смерть мільйонів невинних людей.

Страшний, без міри страшний буде цей справедливий суд—суд народної ненависті! над" жидівським знуцанням!!! О. А. Д. [94].

94. Жидівські „патріоти" в Советському Союзі. Рідний край (Богодухів). – 1942. – № 10, 23 вересня.

Всесвітній кагал.

Московська газета „Правда" у № 237 від 27-VII 1941 року повідомляє, що американські газети на видному місці друкують звернення, що його прийняли на мітингу у Москві представники жидівського народу до жид і в усього світу, з закликом боротися проти німецького фашизму. Газети, що виходять жидівською мовою, видрукували це звернення під великим заголовком.

Українці! Вдумайтесь гарненько в це коротеньке, але надзвичайно красномовне по відомлення. Про що воно говорить? А воно говорить про те, що існує всесвітня жидівська організація з двома центрами: Москва і Нью-Йорк; що зараз ці центр и перегукуються; що зараз вони відверто мобілізують свої жидівські сили усього світу, щоб по вести боротьбу проти німців, а це значить і проти нас українців. В цей історичний час боротьби з більшовизмом, наша доля зв'язується з долею народів Європи і в першу чергу з німецьким народом, який є ініціатором і очолює боротьбу проти більшовизму проти московського варварства.

Ні одна нація не зазнала на своєму тілі всієї сили жидівського паразитизму, як нація українська. Тому то український нарід, борючись за своє визволення на протязі своєї історії, завше бореться не тільки проти пануючої над ними нації-поляків, москалів, а і проти жидів, як нації експлуаторської. Тому то і Т.Г.Шевченко закликав „та не буде жида, та не буде ляха, у нас на Україні “.

Чому для нас українців жиди є народнім лихом? Чому найкращі люди українського та німецького народів, всесвітні гуманісти і генії людства, як Шевченко, Гете кликали до боротьби з жидівством? Тому що жиди в цілому, є

нацією експлуаторською, а український народ працюючою нацією. Тому, що кожний жид є паразитом, котрий живиться соками того народу, серед якого він живе,

Тому, що по своєму світогляду кожний жид дивиться на, людину іншої нації, як на людину для неї чужу, що не повинна викликати до себе ніякого жалю, а яку треба об плутати, обдурити, прибрати до своїх рук так, щоб з неї жити весь вік, щоб з неї наживатись, смоктати її сили на свою користь, тому і назва цій людині гой. Для жида гой це людина презирства, людина нижчої раси, людина дурна, або її треба зробити дурною, бо ця людина пощії на бути джерелом для її власного збагачення, а тому і ні якогожалюдо гою, а тільки витягати з гою прибуток.

Тільки маючи такий світогляд, жиди можуть так нещадно експлуатувати інші народи з так швидко багатіти.

Про цю жидівську націю, котра виховує свою душу у тому, щоб нещадно експлуатувати іншу націю читайте в оповіданнях І. Франка. Ось чому так швидко, як гриби після дощу, виростають у них всесвітні капіталісти-мільонери, Рокфелери, Ротшільди, київські Бродські, богусдавські Файзінберги, Покраси і т. д.

Тому ти жиди в цілому не творять матеріальних цінностей, а беруть уже готові цінності і перекочують їх з одного місця на друге – в одному місці купив, у другому продав, і на цьому заробив.

Душа українця сердешна, жалісна, милосердна. В таких поглядах його виховувала релігія і родина. Тоді як жидівська релігія і родина виховують своїх людей в націоналістично-шовіністичному напрямку, в зненависті до другої нації, щоб за її рахунок жити. Жид не можуть бути сердешним, милостивим до людини іншої нації, бо тоді йому треба відмовитись від експлуатації і самому стати до роботи. Жид не хоче „в потові лица свого" заробляти хліб свій: Тому то жиди проти того, щоб інші нації виховували себе у національному напрямку, бо їм це не вигідно. Але тому що жиди головним чином живуть з торгівлі, через це їм

доводиться їздити і мати зносини з усіма країнами, тому їм легко об'єднуватись, легко утворювати свої всесвітні центри. Тоді як українець прикутий до своєї землі і сидить на місці і доглядає свого господарства, тому він має мало стосунків з іншими країнами, не має зв'язків по, всьому світі, тому він не має свого світового центру, та й своя національна свідомість у нього не загострена до того рівня, як у жида.

Кожна нація, яка не хоче загинуть, а хоче жити і побудувати свою національну державу, виганяє жидів з своєї держави. І навпаки коли вона хоче знесилить другу націю, то напускає туди жидів. Для прикладу візьмемо бувшу царську Росію. Будуючи свою Росію московські царі заборонили жидам у себе жити, а відвели для них межу осілосте: тоб-то дозволили жидам жити тільки на Україні і у Білорусії, та щоб за цю межу жиди не перелазили. Таким чином, руські вже давно зрозуміли, що своєї руської держави їм з жидами не побудувать, а щоб знесилити українців, щоб їх „приборкати" і вибити з них дух козацтва, самостійності, то напустити до них жидів, де наплодилось їх як черви.

А Сталін зробив ще гірше, він просто віддав Україну жидам на знущання. Право розпоряджатись життям українця він віддав НКВД, яке було в руках жидів. Ми знаємо, як морили українців по камерах НКВД. (Про це буде надруковано допис людиною, що її катували і чудом залишилось жити вся скалічена, знівичена) [95].

95. Всесвітній кагал. Звільнена Україна. – 1941. – № 7, 14 вересня.

ЗВІЛЬНЕНА УКРАЇНА. Мова: Українська. Місце видання: Богуслав. Доступні дати: 02.09.1941 - 07.12.1941. Доступних номерів: 27. Газета Українського громадського уряду м. Богуслава. Газета виходила у Богуславі у 1941 р. двічі на тиждень. Редактор не зазначений. Обсяг газети – 2 сторінки. Перший номер газети вийшов під назвою "Вільна Україна".

ВСЕСВІТНІЙ КАГАЛ.

Історія людства наповнена боротьбою в жидами тому, що набуваючи собі різними правдами і неправдами панування, жиди розкладають політичний та

соціальний лад тих країн чи держав, у котрих вони живуть і підривають економічну міць корінного населення, прибіраючи до своїх рук їх економіку.

Стародавня історія, історія середніх віків, нова історія і історія наших днів наповнена боротьбою з жидами по всіх країнах, по всій земній кулі. З жидами боролись як уряди, так і народи. Характерно те що, відповідно до кожного періоду історії, очолює боротьбу з жидівством найкультурніший народ свого часу.

Наведу лише окремі яскраві приклади боротьби з жидами з кожного періоду історії. З історії стародавніх часів всім відоме вигнання жидів з Єгипту (Африка). Єгипет буг тоді великою і сильною державою, а єгиптяни, одним з найкультурніших народів. В Єгипті жидів заставляли будувати міста, копати канали будувати греблі, доливати садки і поля не для себе, а для єгиптян. Не раз єгиптяни вибивали жидівських немовлят хлопчиків, щоб припинити їх плем'я. Вчений Густов ле Бон пише, що „жидівський, нарід немає нічим похвалитись, як в історії, так із точки погляду пристосування людини до оточуючої природи. Народ Палестини не зробив ні одного винахідництва, яке збагатило б людність. Вся цивілізація жидів запозичена. А греки називали ізраїльтян Палестини „варварами внутрішньої частини країни". Цар жидівський Соломон досяг слави і багатства виключно тому, що вмів дуже хитро користуватися монополіями і був союзником фінікійського царя Хірома. „Всі свої ідеї і всю свою і релігію жиди запозичили від вавилонян; про минуле мало турбувались, але як люди практичні вони дбали перш за все про сьогоднішнє життя». (Див. Елизе Реклю. „Человек і земля“ том II, глава У Палестина, издание Брокгаузен- Ефрон, С. Петербург 1906 годі стр. 69 – 126).

Вигнані з Єгипта жиди мандрують до Палестини, де живуть кілька століть, а поті сильна фінікійська держава культурний фінікійський народ у 169 році до Різді Христово розбиває жидівську державу Іудею, бере жидів у полон, повертає їх у рабів, і з столиці Іерусалима зовсім жидів виганяє (Передня Азії і Аравійський п-в).

Культурний грецький народ що вславився своєю елінською культурою теж примушенні був боротися з жидівством. У II столітті до Різдва Христова греки називали жидів варварами, які не хотять творити ніяких культурних цінностей. Виходячи з свого релігійного навчання, що тільки жидівський народ знає; єдиного їсти ного бога, що тільки вони і вибраним богом народом, а інші народи є нижчою расою, жида вчать ненавидіть всі і інші народи. А разом з тим жида випускають агітаційну літературу, в якій намагаються довести з властивою їм нахабністю, що жидівська культура вища за грецьку і що, елінська культура залежить від жидівської.

Після Різдва Христова у 37—41 роках Єгипет знову бореться з жидами і єгипетський цар Авілій Флак, видає закон, по котрому жида позбавляються всяких прав громадянства, а також забороняється їм празднувати суботу. А народ з свого боку розправляєтьс з ними по своїому: Палить на вогні, розтинає на хресті, побиває камінням.

В середні віки в Англії жида так допекли народу, що і кращі його представники – лицарі піднімають проти жидів в боротьбу і виганяють їх з багатьох міст і нарешті король з Річард Львине Серце видає в 1189 р. декрета про вигнання жидів з усієї Англії, а парламент висловлює за це подяку королю.

У 1494 р, король Ян Альбрехт вигнав жидів з Кракова, а князь Олександр Ягелон вигнав їх у 1495 р з усієї Литви. Польський поет Себостян Кленович у поемі „Раксоляна" пише, що жид пролазячи до міста з своїми лихварськими процентами, давить його своїм ростом і сіє злидні, як той черв'як, що точить дуба або п'явка, котра поволі п'є кров із ластівки, яка мовчки мучиться. Падають сили, втрачається могутність, від молі гине одяг, від їржи залізо. Так і підлий жид гризе все, скарби громади, а найчастіше і державу. Але занадто пізно розумнішають, царі а тим часом держава доведена до краю гине.

Класичну боротьбу з жидівством провадила Іспанія, завершивши її тим що у 1492 році вигнала 160 тисяч жидів з своєї держави. Для того часу така цифра дуже велика.

Нова історія також наповнена боротьбою з жидівством Наскільки сильна була ненависть французького народу до жидів видно з того, що навіть у велику французьку революцію 1789 р, коли на установчих національних зборах революційним урядом приймалася славетня „Декларація прав людини і громадянина", жидам не надано було прав активного громадянства, не зважаючи на те, що жидівське питання дебатовалось два дні, що за надання прав жидам виступив Робесп'єр. Таким чином, французька революція, що на своїх прапорах несла волю народу, відмовила жидам дати цю волю.

Геніальний полководець Наполеон, коли, був уже царем Франції, видав проти жидів знаменитий свій закон від 30-V-1806 р; але разом з тим на землях завойованих у Німеччині і по державах, що були під його протектаром, давав жидам повні права. Інакше кажучи, щоб зміцнить свою державу Наполеон не давав жидам прав, а щоб знесилить ворога, то там давав їм права.

Історія Австрії, Угорщини Румунії також наповнеи; боротьбою з жидівством.

Найбільш послідовно і рішуче боровся з жидівським німецький народ, починаючи від простого селянина і кінчаючи поетами, вченими, державними діячами.

Геніальний Гете писав: „Як можемо ми допустити їх (жидів) до вищої культури, значення і розуміння якої вони відкидають“? Великий німецький філософ Фіхте писав; „Нехай жилам дадуть людські права, але щоб дати їм громадянські права, то треба в одну ніч одрізати їм голову посадити другу, в якій не було б ні одної жидівської думки; для захисту нас від жидів є один спосіб; завоювати для них обітованну землю і всіх її туди відправити,, (Байтреге цу берехтігунг ден Уртайле де Публикумс юбер ді францьозше революціон" 1793 р.).

Відомий великий диплома і творець німецької держав Бісмарк сказав на об'єднаному ландтагу у 1847 р.: «Я не належу до ворогів жидів, але я відмовляюся дати їм прав займати у християнській державі таке місце, яке зобов'язує підданих короля коритись жиду. Тоді як вони вимагають цього і хочуть бути депутатами. генералами, міністрами і навіть міністрами релігії. Коли мені уявляється жид, як представник царя, то, признаюся, я відчуваю себе ображеним і приниженим, і гублю той бадьорий і радісно-гордий настрій, який почуваю під часі і виконання покладених на мене державних обов'язків. Треба сказати, що такі великі державні діячі і світові дипломати щ Бісмарк назавше можуть відверто висловлювати свої думки до кінця. Навіть геніальні композитори Ріхард Вагнер, Франц Ліст виступали проти жидів.

Як бачимо, то всі народи, які мали або мають у себе жидів, ведуть з ними боротьбу. Так само і український народ на протязі своєї історії вів з ними боротьбу. Досить буде пригадати Гонту, Залізняка, козака Мамаю, і. д.

В наші дні, починаючи з 1914 і 1917 років і особливо зараз, коли вирішується доля не тільки Європи, а всього світу, і кожної нації зокрема, знову повстає перед нами і вимагає від нас свого вирішення жидівське питання. І знову, цю історичну місію боротьба з жидівством взяв на себе один з найкультурніших сучасних народів, це німецький. Фюрер німецького народу, Адольф Гітлер показав той шлях, по якому повинна йти Німеччина, щоб бути сильною і могутньою. За нею пішли Італія, Франція, Угорщина і всі інші держави Європи. За ними треба йти і нам українцям.

Нам українцям вороття нема. Всесвітній кагал закликає свій народ до боротьби з німецьким народом, але цей клик обертається разом і проти нас українців.

Ми знаємо на своїй шкурі, що значить цей заклик. Досить було прискочити до Дешок двом-трьом советським танкам, як наші чоловіки почали кидать свої села і йти світ за очі. Значить, добре вдалися в тямки жиди і „рідні брати" кацапи, що від них і доводиться тікати, Киданівка панує своє братське кладови, де побито

„братами визволителями" кацапами та жидами киданівську молодь у 1918—1920 р. р. Ми добре знаємо, як героїчних медвинців вели до Богуслава і тут їх катували жидами. Ми добре пам'ятаємо, як героїчним медвинцям сталінська банда заганяла шомполи під шкуру. Всім відомо, як у героїчних медвинців вирізували на стегнах м'ясо, солили його і ці шматки знову прикладали до вирізаного місця. Є ще багато тих, що знають, як медвинців живими закопували, а коли ноги були довші за яму, то по живому просто відрубували ноги лопатою. Ось до чого закликає всесвітній жидівський кагал свій народ. Слава медвинцям, славним лицарям України, що боролись у 1917 – 1920 р, р, за волю України, за українську самостійну державу!

Відомо, що у Медвичі жид Буртянський Ісаак ще недавно складав списки на медвинців, що залишили червону армію. У цей список вій записав 80 чоловік. Відомо, що у цього жида у погребі у сінях знайдено заколотим голого чоловіка українця. Відомо, що за Дніпром кровожер Сталін утворив три лінії оборони : перша з українців, друга з комуністів, а ззаду третя з жидів. Ось до чого закликає всесвітній жидівський кагал свій народ. Відомо, що на початку революції одеські жидівські газети писали: тепер нам нічого їхати до Палестини і шукати там своєї держави. Україна, ось наша Палестина, Тому то класову боротьбу у нас на Україні за часів ката Сталіна жидами і кацапами переводили не тільки як класову, а як і національну проти українців, а особливо проти свідомої української інтелігенції. Ось чому так висилали українців на Сибір.

Бо тут малась бути Палестина, а українців повинно було залишити стільки, щоб хватило на обслуговування жидів та комуністів.

Ось чому в цей історичний для час час, позицію повести тверду боротьбу з ворогами. Пам'ятайте, кожний жид, то – шпиг, на користь сталінської банди та майбутній працівник НКВД. Борючись з шпигунами, з ворогами свого народу – боретесь за своє власне життя; боретесь, щоб жити у себе дома, на Україні, а не щоб поневірятись по Сибірах, пустинях Азії і мучитись по казематах НКВД.Галій [96].

96. ВСЕСВІТНІЙ КАГАЛ. Галій. Звільнена Україна. – 1941. – № 8. 19 вересня.

Женева. Англійський журнал «Трібюн» повідомляє, у північній Африці все більше зростає ворожість до жидів [97].

97. Новий час. – 1943. – № 81, 9 жовтня.

ХЛІБОРОБ (БЕРЛІН). Мова: Українська. Місце видання: Берлін. Доступні дати: 30.05.1943 - 15.11.1944. Доступних номерів: 55. Chliborob – Der Landmann Fur Ukrainische arbieter in der landwirtschaft. Сільськогосподарське видання часопису. Landwirtschaftliche Ausgabe der Zeitung. Часопис для сільськогосподарських робітників зі сходу, який виходив у Берліні протягом 1943–1944 рр. щотижнево. Видавець Богдан Кравців; головні редактори: Андрій Луців, Богдан Кравців (послідовно). Обсяг газети від 4 до 8 сторінок. Газета мала додаток "Українка": сторінка для українських жінок у Німеччині (1944).

РЕЧЬ. Мова: Російська. Місце видання: Орел. Доступні дати: 03.04.1942 - 25.06.1943. Доступних номерів: 146. Газета для населення звободжєнных местностей. Газета виходила у м. Орел у 1942–1943 рр. тричі на тиждень (середа, п'ятниця та неділя). Відповідальний редактор: Михайло Октан. Обсяг газети – 4 сторінки.

Плач Израїля.

Сметая на своем пути сопротивление разбитых армий неудавшегося маршала Тимошенко, стальные когорты Германской и Союзных армий неудержимо продвигаются кдонским степям. Один за другим штурмом берутся важнейшие промышленные и стратегические центры СССР – Воронеж, Луганск, Ростов, Новочеркасск.

Не давая противнику на минуты передышки, грома всякое организованное сопротивление в его зародыше, Германская Армия наносит большевистским полчищам одно поражение страшнее другого.

Никакая стратегия и тактика не спасает большевиков от разгрома – бессмысленная защита городов, ни последнее мероприятие Тимошенко – «эластичный отход».

Приказ Тимошенко об «эластичном отходе» свидетельствует о том, что жидо-большевики начинают понимать серьезность, если еще, не полную обреченность создавшегося положения.

Куда делись хвастливые крики о «походе на Берлин», о «весеннем разгроме германской армии»?

Этот приказ Тимошенко показывает, что и необозримым людским резервам СССР приходит конец. Большевики уже начали считать свои потери – вот результат хваленого «зимнего наступления Красной армии». «Эластичный отход» превратился для большевиков в громадное поражение в бассейне реки Дон – поражение, все результаты которого еще не сказались.

Германские армии приближаются к Волге. Сводка Верховного Командования Германской армии сообщает о бомбардировке германскими самолетами танкеров и барж на Волге. Агентство Рейтер сообщает о воздушных тревогах в Куйбышеве. Война переходит в восточную часть европейской России. Жиды требуют крови. Советские газеты, не могущие уже скрыть серьезности положения, вопят о «громадной угрозе, нависшей над СССР».

Слюнявый жид Илья Эренбург потерял значительную часть своей иудейской спеси и плаксиво взывает к «патриотизму».

Даже газета «Красная Звезда», прославившаяся своей сверхчеловеческой ложью, в номере от 15 июля пишет, что положение СССР крайне серьезно, а наступление Германской армии на Дон грозит отрезать юг от остальной части СССР.

После полугода самой беспардонной лжи жидам теперь приходится сознаваться, что сила Германской армии не только не сломлена, но и что СССР – новому Сиону – грозит величайшая опасность.

Плачет Израиль на всех реках Советского Союза – плакал на Днестре и Буге, Днепре и Волхове, плачет теперь на Дону и Волге.

Московский специальный корреспондент «Тайме» пишет: «Тимошенко со своими частями все дальше и дальше отходит в донские степи» – и плачет Израиль, на Темзе.

Американские корреспонденты пишут о громадных потерях большевиков – и плачет Израиль на всех реках американских, плачет на Амазонке, Миссисипи и реке св. Лаврентия,

Плачет Израиль и требует новых жертв от русского народа..

Незримые стены нового Сиона, создан ного евреями в СССР, должны защищатьте, кто на себе испытал все ужасы жидо-большевистского режима. Пали эти степы под Минском, Смоленском, Одессой, Киевом, Воронежем, Ворошиловградом и Ростовом. Падут они и в других городах —символах бывшего могущества Израиля в России, Плачет Израиль на всех реках. Но нет и не будет чуда, могущего повернуть колесо истории и возвратить иудеям их власть в СССР. Это ушедшее – невозвратно, и радостно приветствует русский народ новую жизнь [98].

98. Плач Израиля. Речь. – 1942. – № 89, 29 июля.

Жидо-советський погляд на жінку.

Всіма засобами пропаганди й агітації більшовизм широко рекламував своє піклування про жінок.

Як в дійсності виглядало це піклування?

Зрівнюючи жінок з чоловіками щодо права голодувати й бідувати, більшовики справді йшли війною проти жінок, намагаючись знищити всі ті суто жіночі риси, що їх вважали за привабливі й цінні в жінці на протязі всієї історії людства.

Від часів військового комунізму аж до середини 30-х років найбільш модерний тип жінки був тип комсомолки, або партійки в шкіряній куртці, з кепкою на потилиці та цигаркою в роті. Ця постать нам добре знайома. Якщо в житті цих

жінок-гермафродитів ми зустрічали мало, то в кожному кінофільмі або театральній пресі таких «показово советських жінок» виводили як обов'язковий позитивний персонаж. В часи теперішньої війни цей «тип» знову стає зразком для під советської жінки.

Поняття жіночої гідності не було. Дівочу честь, скромність вважали за буржуазний, старорежимний забобон. Брутальну лайку в устах жінки або дівчини розглядали як одну з ознак «совійськості». Жінка, яка напивалася, лаялася та поводитися легко з чоловіками не зустрічала осуду своєї поведінки, а, навпаки, її визнавали за «передову», «свідому», та «свою».

Такі правила за зразок.

За ідеал советської жінки вважали жінку, позбавлену, найкращих жіночих рис. Звідки ж з'явилося таке принизливе для жінки уявлення про неї? Звідки з'явився цей хибний і неправдивий псевдо-ідеал жінки, брутальної і розпусної потвори? Всім відомо, що ще в передісторичні часи, всі народи поважали жінку, ставились до неї з глибокою та щирою пошаною. З часів кам'яного віку до нас дійшли примітивно оброблені статуетки з підкреслено-жіночними на підставі яких дослідники кажуть про наявність у ті часи культу жінки-богині. В стародавній Греції найчудовіший героїчний епос про війну греків з троянцями каже, що війна почалася за жінку, царицю Гелену. В Спарті за образу жінки карали смертю, а в Атепах в часи їх золотого віку ім'я жінки Аспазії стояло поруч з ім'ям Перікля, найвидатнішого державного діяча. В старовинному Римі вибухла революція й скинено царську владу Тарквініїв за образу Жіночої честі.

Середньовічні лицарі створили культ поетичного служіння «дамі серця» а «лицарське» ставлення до жінок увійшло, як прислів'я до мови усіх народів.

Сама християнська церква, що боялася жінки як одвічної спокуси, залишила нам найпоетичніший культ Божої матері Мадонни, що дав натхнення, Рафаелю, Леонардо-да-Вінчі та багатьом іншим майстрам мистецтва.

Жінка була мрією поетів, натхненням співців, митців, артистів. У нас в Україні жінок поважали й шанували завжди.

Петро Алепський, арабський чернець, якпй відвідав Україну в XVI ст., згадує в своєму оповіданні про те глибоке враження, що за лишилося в нього від українок, та про те, з якою повагою ставляться до них в українському суспільстві. А це було в роки війни, неприхованого панування сили.

Найдорожчі поняття для українця «земля», «батьківщина», «Україна» всі жіночого роду.

У старовинному вертепі кажуть, що найтяжчий, найстрашніший гріх, це образити матір. Такі грішники не матимуть відпусту ніколи.

Лише один нарід в світі ворожо ставився до жінки.

Це жиди. В їхньому Талмуді та в Кабалі жінку проголошують за нижчу істоту, напівтварину.

За Талмудом, жінка – створіння нечисте, вона позбавлена душі. Коли жінка нездужає, її треба ізолювати. «Все лихо, все зло від жінок», каже Кабала.

І лише дві жіночі постаті шанують в історії жидів: Юдиф, яка вбила Олоферна та Есфір, яка по-зрадницькому домоглася дозволу для жидів вирізати в Персії, що дала їм притулок, майже всю перську провідну верству на чолі з першим міністром Аманом, коли вони спробували виступити проти жидівських зловживань.

Так жидівство визнає й шанує лише двох жінок: убивцю й зрадницю.

Ці жидівські ідеали відбилися на вимогах щодо жінок у советському комуністичному суспільстві, позначилися зневагою до жінки як до дружини і матері, нахилом розглядати її тільки як тимчасову співучасницю фізичних розваг, нехтуючи створенням міцної родини.

Тому то жінку брутальну, розпусну, п'яницю жидо-большевики визнають і поважають, жінок же, оспіваних найвидатнішими поетами людства, за чисто жіночі риси духової краси, моральної чистоти й вірності, що приваблюють,

збуджують любов і повагу, большевики зневажають, розцінюють як «відсталих», у кращому випадку, тільки придатних, як матеріал до дальшої «переробки». В. Г. [99].

99. Жидо-советський погляд на жінку. Хлібороб (Берлін). – 1944. – № 6, 9 лютого.

100. Азовський вестник. – 1943. – № 32, 19 августа.

Справа Бейліса

(До 30-річчя її заслухання судом у м. Києві в 1913 році).

Справа Бейліса полягала ось у чому: В 1912 році в Київ таємно прибула купка старих жидів з Галиччини та Польщі до керівника цегельні Зайцева – жида Бейліса. Це були представники тієї релігійної секти західних жидів, які споживають у своїй пасхальній маці дитячу християнську кров (так звані „хасиди“). Користуючись з того, що цегельня Зайцева знаходилась поза межами міста (на Лук'янівці), ця жидівська купка заманула 11-річного християнського хлопчика Андрія Ющинського й ритуально (тобто з читанням молитов та фаховими інструментами – швайками) в гроті заколола його, завдавши йому 26

ран в багаті на кров місця тіла; кров виточила і забрала з собою, а тіло замордованого покинула в гроті, як собаку, навіть не поховавши (теж як вимагалось ритуалом). Після цього неймовірного вбивства купка жидів тихо й непомітно втекла з кров'ю вбитого назад до свого краю.

Коли було знайдено труп Ющинського, то антижидівські часописи Києва сповістили про звіряче вбивство, заворушилося християнське суспільство не тільки України, а й усього світу. Затурбувалося й жидівство всього світу, – ліквідувати цю біду? Як замазатислідство так, щоб жиди випли з води сухими?

І попливло жидівське золото до кишень царських чиновників та поліції. Жиди підкупляли свідків за золото з'являлися брехливі «очевидці» вбивства Ющинського, якого нібито вбили київські бандити за те, що він хотів їх видати за попередні крадіжки. Підкупили жиди навіть самих близьких родичів замордованого Андрія.

Але золотий струм не в змозі був зламати фактів: 26 колотих швайками ран, виточення крові та збирання її (на місці вбивства не залишилося жодної краплі крові), й справа ця, кінець-кінцем, попала до прилюдного суду...

Процес слухання справи Бейліса тривав біля двох місяців, учені експерти— ксьондз Пранайтз, професор психіатрії Сікорський і а інші довели, що: 1) секта жидів-хасидів, які споживають кров християнських дітей в маці, існує; 2) вбивство Андрія Ющинського, за всіма його ознаками, є дійсно вбивство ритуальне.

Почалася грандіозна славетна битва поміж жидівськими прелртвавниками на суді – адвокатами Карабчевським, Маклаковим, Зарудним, Грузенбергом з одного боку та прокурором суду Віппером, цивільними позивачами замордованого Ющинського – адвокатами Замисловським і Шмаковим з другого боку.

Суд поставив на вирішення присяжних засідателів –представників тодішнього суспільства – такі діла питання:

1. Чи дійсно вбивство Ющинського заподіяно на терені цегельні Зайцева?
2. Чи винен у цьому вбивстві підсудний Бейліс?

Присяжні засідателі відповіли: вбивство Ющинського на цегельні Зайцева дійсно доведено, але вважати Бейліса винним у цьому вбивстві – нема підстав.

І дійсно, катувала та замордувала Ющинського ціла банда західних жидів-хасидів, які й втекли закордон; а чому саме за це вбивство має відповідати один тільки жид-хасид Бейліс, який винен ще в пособництві?

Ця справа мала світове значення. Часописи всього світу слідкували за нею та давали звіти про процес. Жидівство всього світу хвилювалося небезпідставно розкриттям своїх таємниць, і тому суд царату був обережний, бо жиди були ще й головними кредиторами царської держави, і з ними треба було поводитися обережно.

То ж Бейліс вийшов з суду на волю сухим з води під радісний хай і виття всього світового жидівства.

Основні висновки такі: 1. Жиди були і є нашими головними та непримиреними ворогами; 2. світове жидівство – це страшна й мерзенна сила, яка прагне досягти свою мрію – світове панування.

І лише один славетний проводир Німецького народу Адольф Гітлер відважився безстрашно поборотися з цією гідрою і заніс над її поганою головою свій сталевий меч, щоб винищити її упень в обох таборах, де вона розпанашилась – в таборі більшовицькому і в таборі плутократів. Своєю працею ми повинні допомогти в цій світовій боротьбі і тим спричинитися до остаточної перемоги Фюрера над світовим жидівством. М. Таряніков [101].

101. Справа Бейліса. М. Таряніков. Нове життя (Каховка). – 1943. – № 45, 15 серпня.

НОВЕ ЖИТТЯ (КАХОВКА). Мова: Українська. Місце видання: Каховка. Доступні дати: 18.07.1943 - 26.09.1943. Доступних номерів: 11. Щотижневий часопис Кахівського гебіта. Газета виходила у Кахівці у 1943 р. Редактор-видавець: К. Калігорський. Обсяг газети – 4 сторінки. До серпня 1943 р. газета називалася "Українська правда".

Два роки без жидобільшовицької сваволі.

13 серпня 1943 року минуло два роки з того часу як мужні сини Великонімеччии звільнили місті П'ятихатки від жидо-більшовиків та навіки розбили кайдани сталінської неволі. Повалилося на землю і жидівське ярмо яке 23 роки мулило в'язи тружеників і через яке приходилось проливати багато поту та крові.

Жидівщина любить пити кров тружеників. Ввесь період існування жидівщини – це море крові і сліз. Зневажаючи українців, росіян, німців, білорусів і інш. для них цього було не досить, до останнього подиху їм як паразитам на тілі людства – пити кров, виснажувати організм, зневажати. Втікаючи від дужого удару Німецької Армії, вони, ховаючись в тилу країни, на штовхували обурені маси на всякі заїрські вчинки, примушували добробут їх рідної країни знищувати, руйнувати. Скрізь-скрізь де тільки удається знищувати зони знищували бо де, мовляв, інтерес самого „мудрого" і „сонатного батька" Йосипа Сталіна, Його мета – море крові і сліз, знищення народів „непокірних", з волі світової жидівщини.

Всюди куди не поглянь все було зруйноване і знищене.

Ці хижаки, жидо-більшовики, відступаючи знищили одне паровозне депо, сильно поруїнували вагонно-ремонтний цех, зруїнували водо-напірні башні які постачали залізничний транспорт та різні установи водою. Зруїнували машинно тракторну станцію – вивели з дії багато тракторів та комбайнів, вивезли багато верстатів, частину вивели з ладу багато необхідного для сільського господарства матеріалу. Багато копалень зруйновано і затоплено водою. Пожарами було багато спалено хлібів. Все це провадилось жидо-більшовиками без всякого співчуття до залишених сивих дідів, матерів, батьків та дітей, на відчай долі.

Але цим вони нічого не виграли. В перший рік визволення з під кабали жидівщини. місто ожило. Побудовано велике, навіть більше попереднього депо та відбудовано інші будівлі транспорту; вирости ніби з землі водо-напірні башні постачаючи транспорт водою як і до військового часу; відремонтувались машини,

верстати, трактори, комбайни, і інш. та відбудова но МТС і в останній час працюють копальні. Багато збіжжя з громадських господарств заповнюють зсіпні пункти, це все є наслідки упертої праці селян та робітників.

Зло заподіяне жидо-більшовиками не привело до занепаду та обезкультур'я цього міста. В місті працюють школи, майже кожного дня демонструється кіно-фільм та відбуваються виступи артистів в кіно-театрі. Життя проходить спокійне і веселе. Тепер всі можуть вільно дихати свіжим визвольним повітрям і розквітати не під сонцем сталінської конституції від променів якого все в'яло і гинуло, а під сонцем справжньої правди, справедливості, та волі. Ці два роки показали, як, віддано український народ працює над відродженням своєї країни.

Мине ще декілька років, завдяки наполегливої, праці, країна буде квітувати життям і спокоєм. Ми всі повинні працювати і викривати і працювати, та жорстоко знищувати агентів кривавої Москви.

„У зореносному Кремлі

Зірки побліднуть і життя залишуть,

Умре жидва і на землі

Святі знамена заколишуть"!

М. Білашов [102].

102. Два роки без жидобільшовицької сваволі. М. Білашов. П'ятихатська газета. – 1943. – № 7. 18 серпня.

П'ЯТИХАТСЬКА ГАЗЕТА. Мова: Українська. Місце видання: П'ятихатки. Доступні дати: 07.07.1943 - 18.08.1943. Доступних номерів: 7. Газета виходила у П'ятихатках у 1943 р. Редактор: І. М. Доброскоченко. Обсяг газети – 4 сторінки.

ЖИДОВСКИЙ МИР КАК КОНЕЧНАЯ ЦЕЛЬ ВОЙНЫ.

В Соединенных Штатах был созван с большим шумом конгресс, который под лозунгом: „Как должен выглядеть мир после победы над Гитлером", должен был под звуки фанфар сообщить мировые масонские и жидовские планы будущего

послевоенного формирования Европы и Америки. Одновременно его рекламируют под названием «Свободный народ», как новое мировое движение для всех тех, которые чувствуют себя «порабощенными» политикой Германии. Конгресс «свободных» организован в Вашингтоне, и на нем, как главный оратор, выступил вице-президент Генри Уоллес, бывший министр Рузвельта по сельскому хозяйству. Этот особенно известный своей ненавистью к Германии правительственный деятель пытался в 1933—35 г.г. увеличить запланированное Бернадом М. Барухом обнищание фермеров, запрещая им культуру пшеницы, хлопка, табака и др., чтобы угодить нью-йоркским жидовским финансистам, поддерживать их политику цен, а всю вину за бедность фермеров свалить на Германию! Когда он сделался вице-президентом США, разруха земледельческих округов была уже программно завершена, а враждебность фермеров к Германии возросла в высшей степени. Еще задолго до начала теперешней 2-й жидовской мировой войны, он проповедывал, что „тотальное уничтожение Германии необходимо, как единственная надежда, чтобы получить обратно довоенные рынки для хлопка, табака и пшеницы!

Будучи масоном в высшей степени, Уоллес, как почти каждый политик, который выступает будто бы в защиту американских интересов, всегда оставался лишь внешним органом темных жидовских сил. На собрании, которое устраивала в Чикаго 30 марта 1941 года универсальная жидовская масонская ложа „Индепендент Ордер оф Б'нал Б 4 рлт“, он произнес такую „гуманитарную речь: „Мы должны воспитать будущее поколение так, чтобы оно было толерантное не только против расовых и религиозных но и стремилось бы из этих меньшинств, быть удовлетворенным. Ведь будущее принадлежит той нации, которая сможет наилучше объединять разнородность меньшинств.

Нет сомнений, что эта попытка „объединения“ должна быть осуществлена по масонско-жидовскому образцу, причем на Америку нужно смотреть как на образцовое государство. В своих прокламациях к „свободным Уоллес – дело вполне

понятное забыл, что Соединенные Штаты, которые имеют много меньшинств, даже и не думают о том, чтобы облегчить ужасную бедность индейцев, чтобы уменьшить горе черных „братьев в Южных Штатах и обеспечить работой и хлебом около 10 миллионов безработных!

Уоллеса нисколько не беспокоит массовое обнищание Америки, ведь он хорошо понял, что задачей теперешней войны есть спасение «жидовского меньшинства» даже тогда, когда миллионы его собственных нежидовских земляков должны были быть обречены на голодную смерть! В его стране высыпают какао в океан, или сжигают его также, как и собранный хлопок, только для того, чтобы не отдать Германии этого хлопка в обмен на что-нибудь другое, а коров режут массаами, чтобы удержать на одной высоте цену масла и мяса. Американским фермерам запрещают культуру кукурузы и хлопка, платят им даже премии за то, что они кукурузу и хлопок не сеют, а потом провозглашают неправдивый лозунг: «После войны литр молока для каждого».

Вот вам доброжелание жидовских заправил. Хотят уничтожить Германию, чтобы на развалинах старого мира мог образоваться новый масонско-жидовский мир [103].

103. ЖИДОВСКИЙ МИР КАК КОНЕЧНАЯ ЦЕЛЬ ВОЙНЫ. Путивлянин. – 1942. – № 57, 20 сентября.

ДО ПЕРЕМОГИ. Мова: Українська. Місце видання: Львів. Доступні дати: 23.12.1943 - 21.12.1944. Доступних номерів: 41. Zum sieg. Тижневик Військової управи Галичина для добровольців Стрілецької дивізії Галичина. Газета виходила у Львові (з 1943 р. по кінець липня 1944 р.) та Кракові (з серпня 1944 р. по 1945 р.). Редактор: М. Островерха. Обсяг газети – 8 сторінок.

З одного готелю в Шанхаю скинено на спортивну площу тисячі протижидівських летючок під час гри одної жидівської футбольної команди [104].

104. Кам'янські вісті. – 1941. – 30 жовтня.

ЮДА...

В. Б-ний.

Жиди це смертельні вороги нежидів.

[105].

105. Юда. Український голос (Миколаїв). – 1941. – № 1, 22 вересня.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС (МИКОЛАЇВ). Мова: Українська. Місце видання: Миколаїв. Доступні дати: 22.09.1941 - 22.09.1941. Доступних номерів: 1. Газета виходила у Миколаєві у 1941 р. двічі на тиждень. Відповідальний редактор Василь Баранецький. Обсяг газети – 4 сторінки. З 26 вересня 1941 р. газету перейменовано на "Українська думка".

Командир британських окупаційних гарнізонів у Баграді постановив, щоб усі підприємства, які займаються транспортом та постачанням для війська, склали відповідні умови з жидівською фірмою.

Жиди Словаччини можуть подорожувати лише у відокремлених вагонних купе. Їм вільно подорожувати лише у вагонах 3 класу в спеціально призначених для них місцях [106].

106. Кам'янські вісті. – 1941. – № 25, 1 листопада.

1.200 жидів добровільно залишило словацьку столицю Братиславу [107].

В Румунії всі жиди у віці від 18—50 років зобов'язані виконувати обов'язкову працю; протидіючі особи будуть покарані воєнним судом [107].

В Словаччині всі жидівські дома від 1. листопада 1941 р. переходять у власність держави [107].

107. Кам'янські вісті. – 1941. – № 26, 4 листопада.

ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС

Переживаемая нами эпоха величайших сдвигов в области человеческой мысли и полной перестройки старого социально-политического мира поставила наново ряд вопросов, правильное разрешение которых является насущной и неотложной необходимостью. Наше поколение, являющееся свидетелем и участником глубочайшего переворота в мировоззрении, несет перед историей и прежде всего перед родным народом великую ответственность, ибо от того или иного разрешения выдвинутых современностью вопросов зависит будущее нашего поистине многострадального отечества.

К одному из наиболее жгучих социально-политических вопросов, заново поставленных переживаемой нами эпохой, принадлежит и вопрос еврейский. Нет, думается, другого такого вопроса, вокруг которого кипела бы такая ожесточенная борьба. О еврейском вопросе написана огромная литература. За много столетий его существования ведь еврейский вопрос, как мы увидим ниже, существует так же долго, как и само еврейство – накопился необъятный материал. Редкий мыслитель, ученый или писатель проходил мимо этого вопроса, не заинтересовавшись им. Ибо один уже факт существования много миллионного народа с резко обозначенными племенными признаками, с особыми верованиями, особой культурой, особым бытом, и объединенногосильным национальным самосознанием, но не имеющего собственной государственной территории факт совершенно исключительный, не имеющий никаких параллелей в истории других народов [108].

[108]. Заря. – 1943. – № 20, 14 марта.

Весьма редки, однако, посвященные этому вопросу труды, авторы которых подходили бы к нему с должной объективностью научного исследователя. Неподготовленному читателю, желающему познакомиться с подлинной сущностью еврейского вопросу, приходится, поэтому, пробивать себе путь через насыщенные дурной полемической страстью трущобы всяческого мракобесия – от

дешевой антисемитской макулатуры до исторических воплей и самовосхваления «угнетенных представителей «избранного народа».

Особенно же трудно подойти к еврейскому вопросу с должным спокойствием и объективностью нам, русским, ибо роль еврейства в современной трагической судьбе нашего народа столь ярка, столь очевидна и столь многозначительна, что невольно вызывает в каждом из нас сильную реакцию. Кроме того, в русской, интеллигентской умонаправленности существует в отношении еврейского вопроса особая традиция. Один из талантливейших дореволюционных русских публицистов, Дорошевич, писал: «Русский интеллигент подходит к еврейскому вопросу только на цыпочках и чуть дыша от страха». От, страха прослыть «нелиберальным», т. е. «некультурным» – добавим мы. А один из глубочайших русских мыслителей прошлого века Ф.М.Достоевский, пророчески предвидевший наступление того, что он называл «царством жидов», очень остро подметил эту особенность нашей интеллигенции: «И хоть бы они (жиды) стояли над всей Россией кагалом и заговором и высосали бы всего русского мужика о пусть, пусть, мы ни слова не скажем, иначе может случиться какая нибудь нелиберальная беда: чего доброго подумают, что мы считаем свою религию выше еврейской и тесним их из религиозной нетерпимости что тогда будет! Подумать только, что тогда будет!»

Эпоха демократического либерализма выносила немало ложных «истин», которые систематически вбивались находившейся под сильным еврейским влиянием прессой в головы читающей публики. К одной из таких ложных «истин», укрепившейся в сознании нашей дореволюционной, либеральной интеллигенции, принадлежала и «истина», согласно которой всякий осмеливавшийся выступить с малейшей критикой еврейства, его нравов, его мировоззрения, автоматически навлекал на себя обвинение в «некультурности», в «отсталости», в «средневековом обскуратизме»... Смелчак же, позволявший себе высказывать публично определенно отрицательные взгляды на еврейство,

немедленно навлекал на себя уничтожающие клички «черносотенец», «погромщик», «хулиган»... Антисемитизм и хулиганство сделали для нашей либеральной интеллигенции понятиями тождественными. Так было в дореволюционной, царской России, несмотря на то, что в ней существовали в отношении еврейства ограничительные законы и что она почиталась «антисемитской» и «реакционной». Большевицкая же революция, протекавшая при деятельном и огромном, по своему процентному отношению, участии евреев, поставила еврейство в особенно привилегированное положение: – антисемитизм был законодательно приравнен к уголовным преступлениям, и всякое проявление антисемитизма каралось советской властью, как антигосударственное преступление, с неумолимой суровостью.

Таково психологическое наследие еврейского вопроса в России, преодолеть которое необходимо прежде, чем приступить к его изучению с должной непредвзятостью и объективностью.

Это непредвзятое и объективное изучение со всей ясностью показывает разрушительную роль еврейства решительно во всех народах, принявших их в свое лоно. Когда мы говорим об объективности и беспристрастности: это вовсе не означает, что мы отрешаемся от вполне законного чувства ненависти к евреям, как к своим врагам. Объективное изучение только вскрывает перед нами всю глубину этого сложного вопроса, который в течение веков, по вполне понятным причинам, евреи старались всеми силами забушевать. Мы определяем, таким образом, размер реальной опасности, и приберегаем всю силу, и страсть нашей ненависти для конкретной борьбы не на жизнь, а на смерть. С. Лыков.

От редакции: В последующих номерах нашей газеты мы опубликуем ряд материалов, показывающих подрывную работу еврейства в деле разрушения здоровых народных организмов и вскрывающих истинные цели евреев, замаскированные, подчас, красивыми и высокими идеями [109].

109. ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС. Заря. – 1943. – № 38, 16 мая.

Еврейское агентство «Палькор» в Иерусалиме сообщает, что в числе 50.000 польских граждан, которым советское правительство разрешило выехать из СССР на Ближний Восток, находится 40.000 евреев [110].

110. Заря. – 1943. – № 38, 16 мая.

В Румунії опрацьовується новий протижидівський закон за зразком нюрнберзьких расових законів.

111. Кам'янські вісті. – 1941. – № 27, 6 листопада.

ПІД ЖИДІВСЬКИМ БАТОГОМ.

Світове жидівство, яке за допомогою своїх представників опановув всі керівні місці як в капіталістичних установах демократичних держав, так в більшовицькій колективістичній системі, добре знає, що означав би крах більшовизму в цій розбійницькій війні за панування жидів над світом. Після того, як із щораз то частіших закликів та розпоряджень стало видно, що більшовицька партійна організація занепадає, що брак робочої сила у промисловості, погане харчування та перевтома населення викликають загальну апатію – жидівство вживає всіх заходів і засобів, щоб запобігти цьому крахові.

Нещодавно Сталін був змушений ввести винятковий стан на всіх залізницях, щ іб за юіігта безладдю. Є багато даних про те, що члени комуністичної партії, особливо комсомольці. теж прзчарувалися в комунізмі і втратили вже віру в перемогу. Це підтверджує й московська „Правда“, яка 12-го квітня призналася, що ідейний рівень в червоній армії, в партії та в комсомолі дуже знизився. Вину за це вона приписує партійним організаціям та військовим установам.

Але всі заклики й засоби, здається, не мала позитивних наслідків, бо совет народних комісарів мусив видати розпорядження про партійний контроль всієї советської промисловості. Партійні жиди мають контролювати виробничі процеси окремих підприємств, справу приймання на працю нових робітників, їх житлові справи та харчування. В одному офіційному московському повідомленні говориться, що цей захід був необхідний тому, що зі останній час у советській

промисловості дуже поширилися зловживання. Тому тепер і по попризначувано на підприємства партійних жидів, які вже й перед тим займали там багато керівних місць. Їх уповноваження так поширені, що вони мають право тепер „карати аж до розстрілів". Іншими словами, жида, загрожуючи розстрілами, змушують визначених советських робітників працювати для продовження своєї війни [112].

112. ПІД ЖИДІВСЬКИМ БАТОГОМ. Промінь (Нікополь). – 1943. – № 61, 14 серпня.

ПРОМІНЬ (НІКОПОЛЬ). Мова: Українська. Місце видання: Нікополь. Доступні дати: 14.07.1942 - 25.08.1943. Доступних номерів: 104. Офіційний орган міста Нікополя. Газета виходила у Нікополі у 1941–1943 рр. тричі на тиждень. Зав. видавництва: Віллі Функ. Редактори: О. Поночовний, П. І. Лапін (послідовно). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 2 800 примірників.

Почему возник еврейский вопрос?

Трюк евреев, можно сказать основной трюк, на котором евреи пытались построить все свое положение, заключается в том, что они объявили, будто бы еврейской проблемы, вообще не существует что весь «еврейский вопрос» носит чисто отвлеченный характер. Евреи разбросаны по всему миру и где бы они ни находились везде они заимствуют духовный облик того народа, среди которого они живут: в Англии они англичане, в США – они американцы, во Франции – французы, в Советской России – русские. И в Германии они были немцами до того времени, пока не явились «злые национал-социалисты», которые не пожелали этого признать.

В демократически-либеральную эпоху (начиная с конца XVIII века до наших дней) евреи, вооруженные этим, свойством приспособляться, поселились во всех государствах. Они, разрешали себя крестить, одевались и вели себя, как жители данной страны, посылали детей в школы, свои налоги платили как «почетные граждане» и пытались приспособиться к стране и народу, среди которого жили. Этот процесс называют ассимиляцией евреев. И к самом деле, этот

замаскированный процесс приспособления имел широкий успех и долгое время народы обманывались в том, каков в действительности характер евреев и что из себя в действительности представляет еврейская проблема. Во имя «человечности» и «равноправия всех людей» евреи, замаскировавшись, пустили везде глубокие корни и почти никем не обеспокоенные, обдeldывали свои дела. И только национал-социалисты сорвали окончательно маску с их лица, показав миру, что нет немецких, английских, американских и прочих евреев, что имеется только один вечный жид, который, оставаясь всегда верным себе, не может стать настоящим гражданином того народа, среди которого он живет.

Евреи – единственный народ в мире (кроме цыган), который ни одну страну не может назвать своей родиной. Палестина, первоначальная страна, из которой евреи рассеялись по всему свету, как родина, потеряна ими по собственной вине и населена в настоящее время, главным образом, арабами.

Что же послужило причиной тому, что евреи стали бездомным и рассеянным по всему миру народом?

Еврей по своей натуре непостоянен и лишен творческой силы. Он не любит постоянной, основательной и трудной работы которую приходится исполнять крестьянам и ремесленникам. Эти два сословия являются изначальными сословиями каждого народа; из них с течением времени развились другие (ученые, предприниматели, рабочие и т. л.). Еврей же, не желая трудиться в поте своего лица, предпочитает пользоваться потом других. Он типичный торговец, вымогатель. Еврею чужды все качества, которые нужны солдату, т. е. тому сословию, которое охраняет и защищает крепко спаянный народ и, конечно, он не сумел создать регулярной общественной жизни на своей первоначальной родине. С самого начала его стремления были направлены к тому, чтобы по возможности, без труда и как можно скорее составить себе богатство. Поэтому, в самые отдаленные времена мы находим евреев прежде всего в центрах национальной и интернациональной торговли, куда стекалось много народа и где евреи имели

возможность заниматься темными делами. При постоянном передвижении народов всегда перепадало кое-что на долю еврея, чем можно было поживиться. Одновременно еврей пытается попользовать отвращение влиятельных людей и состоятельных кругов к мелким и низким делам, исполняя их поручения или передавая таковые беднякам за жалкую плату, забирая себе львиную долю заработка.

В этом смысле в руках еврея буквально все превращается в деньги. Старая тряпка, продавленная кастрюля, дырявые ботинки это все первые предметы торговли в восточном гетто. Хищно и жадно копит еврей вырученные, деньги, чтобы вступить в следующее, более крупное дело. Теперь он барышничает старой бумагой, вагоном железных обрезков или несколькими мешками муки, которые он выманил у крестьянина. Так продолжается его нолем; и чем выше поднялся еврей, благодаря своим деньгам, по ступеням общественной лестницы, тем больше он ассимилируется и уподобляется в образе жизни и привычках народу, за счет которого он живет. Он меняет кафтан на костюм, купленный в магазина готового платья, последний сменяет костюмом, сделанным на заказ у портного. Сбривает бороду, надевает дорогое белье, из флигеля переезжает в главное здание, отсюда в виллу. И уже недалеко то время, когда он будет участником в каком нибудь хорошо развивающемся предприятии, а оттуда недалеко и до поста председателя совета банка, где он будет беспощадно обирать клиентов и должников, с осторожностью соблюдая при этом все формальные предписания закона. И вот, наконец, еврей попадает в высшие слои общества и, получив, как в Англии, дворянское звание, принят в нем как свой человек, или после женитьбы на христианской девушке, становится равноправным гражданином страны.

Еврей имеет при этом в виду командные высоты общественной организации. Таким образом ему удалось, в наше время, закрепить за собой все руководящие посты в печати, радиовещании, и конечно, в финансовом мире. На этих постах он может не только оказывать влияние на массы, но и распоряжаться судьбами целых

народов и континентов. В конце концов еврей, достигший высшего государственного положения или влияющий на таковое, из за кулис вовлекает народы в войны, в которых они проливают свою лучшую кровь, еврей же сам на этом загребает чудовищные барыши.

Здоровые народы с незапамятных времен инстинктивно восставали, против темных еврейских дел. Евреев преследовали уже в древние и средние века; но никогда не мог ли окончательно справиться с этими гадкими насекомыми. Вот поэтому разъяснительная работа и законодательные мероприятия национал-социализма направленные против иудейства представляют собой историческое явление мирового порядка. Теперь, действительно, разоблачены прикрашивания и маскировка, за которыми всегда скрывался еврей, теперь он действительно окончательно выключен из жизни целого народа. Вся хитрость, денежная власть и способность к интригам не помогли еврею; он окончательно разоблачен, как бактерия разложения, иными словами, как разлагающий элемент, которым он являлся в жизни народов.

Поэтому еврей, сознавая, что его окончательно разоблачили и выключили, направил свою смертельную ненависть против национал-социалистической Германии, Ему, действительно, удалось еще раз ввергнуть народы мира в кровопролитную войну, путем которой он намерен распространить свое владычество над всем миром. Поэтому эта война носит характер борьбы народов, стремящихся сохранить свое здоровье и свою жизнь, против вечного дьявольского нарушителя мира в обществе людей, против евреев всего мира. В этом мы должны отдавать себе ясный отчет для того, чтобы понять глубокий смысл происходящей войны. Нужно очистить Европу от евреев и этим самым создать всем культурным нациям возможность благожелательной совместной жизни и творческого строительства культуры. Нужно обезопасить весь мир от влияния евреев настолько, чтобы они были навсегда лишены возможности натравливать народы один против другого. С. М. [113].

Почему возник еврейский вопрос Заря. – 1943. – № 39, 19 мая.

ТОЛЬКО ЦИФРЫ.

В связи с последними известиями о злодеянии жидов из НКВД в Катинском лесу, испанские газеты по сообщению «Volkscher Beobacher» приводят данные о расстреле 14.000 испанских патриотов в коммунистической тюрьме Мадрида в 1937 г. Каждый народ может предъявить жидо-большевизму подобный кровавый счет. В Финляндии еще памятные дни 1918 года, когда 6.000 националистов пали жертвами предателей типа Отто Куусинена. Коммунистическое восстание в Аргентине под руководством жида Соломона Язеля в 1919 году стоило народу 800 убитыми и больше тысячи ранеными. Не меньше жертв было и в кровавом большевистском восстании в Средней Германии в 1921 году. В том же году Бела Кун совместно с жидовкой Землячкой уничтожил при «очищении Крыма от вражеских элементов» более 70.000 русских людей.

Когда-нибудь список жертв мирового жидовства будет доведен до наших дней. Крови, пролитой Иосифом Джугашвили, хватило бы на то, чтобы утопить в ней самого тирана вместе со всей его кликой. Сейчас хочется напомнить другие цифры:

Год Кол-во лагерей Кол-во заключенных в СССР (только политических).

1922 2 5-6.000

1927 50 1.400

1930 90 1.500.000

1932 140 2.500.000

1936 250 6.500.000

К этой таблице не прибавим ничего, кроме еще одной таблицы, касающейся сельского хозяйства: Количество скота в СССР (в миллионах штук).

1923 1933 1935 1937

Лошади 32.5 16.2 15.3 14.6

Круп. рог. скот 70.5 38.4 49.3 40

Овцы и козы 146.7 50.2 61.1 55

Итак к 1932 году количество лагерей «скакнуло» с 90 до 140, а количество овец и коз с 146.7 до... 50.2 миллиона. Удивительно? Ни чуть! Это был вполне сознательный процесс разрушения жидами крестьянского хозяйства, причем в этом хозяйстве уничтожалось все – от самого хозяина (он ссылался в Сибирь, а отсюда рост числа лагерей) до последней овцы в его хозяйстве. Таким образом, страшная для жидов сила крестьянство была ими убрана с пути. Оставалась оппозиционная интеллигенция, оставалось русское в глубине души командование РККА и... вот цифры:

С мая 1937 года по 1941 г. военные трибуналы РККА вынесли ни больше ни меньше, как 1193 приговора о расстреле командирам армии.

Еще цифры?

Общее число политических заключенных возросло к 1938 г. до 7 – 8 миллионов человек.

Еще?

800.000 немцев Поволжья выселены из своей родины и превращены в заключенных в лагерях.

Это советские подданные, люди, воспитанные в коммунистическом духе, в то время, как мы с вами солдаты Р.О.А. находим в лице Германии не злейшего врага, а лучшего и могущественного союзника.

Приведем, пожалуй, еще одну цифру, чтобы покончить с роковым 1933 годом.

В 1932-33 гг. умерло от голода в СССР 6 миллионов человек.

Все! Никаких не нужно сюда комментариев. Нужна только опытная рука хирурга, чтобы вскрыть этот жидовский гнойник на здоровом теле Новой Европы.
Л. Н.

От редакции: Все приводимые цифры заимствованы автором из различных статей, собранных в брошюре «Stalin» M. Pase, Dresden 1941 г. [114].

114. ТОЛЬКО ЦИФРЫ. Заря. – 1943. – № 39, 19 мая.

Что я думаю о евреях.

Из писем в редакцию.

Излагаю в этой статье мой взгляд на евреев и еврейский вопрос. Я знаю, что многие разделяют выдвинутые здесь положения.

Необходимым условием блага Русского народа является, устранение всех евреев от какого то бы ни было участия в хозяйственной и политической, жизни государства. Евреи являются чужеродным, паразитическим наростом на теле народов России и та глубокая неприязнь и ненависть, которую питают к ним все эти народы, вполне естественна и справедлива.

Евреи втесались в нашу жизнь, проникли на ответственные, государственные и хозяйственные посты, в том числе и в правительство и получили, таким образом, власть над русскими, украинцами и др. народами России.

Всеми другими народами от малых до великих управляют люди только своей национальности и лишь Советский Союз представляет в этом отношении печальное и надо прямо признаться, позорное, для всех нас исключение. Горе тому народу, который допустил править собой людям другой национальности, — ибо такие правители не могут любить находящийся под их властью чуждый им народ и руководствуются в своей политике не его благами, а своими личными выгодами и интересами своей нации.

С тех пор, как мы связались с евреями, мы переживаем такие беды, страдания и несчастья, подобных которым не знает ни один народ, и в заключение оказались ввергнутыми в жесточайшую войну. Мне возразят, что нельзя обвинять во всех этих бедах евреев, так как в советском государственном аппарате находятся далеко не одни евреи.

Да, это, конечно, верно, но их, там достаточно много для того, чтобы при их взаимной сплоченности задавать тон всей политике.

Конечно, не все большевики евреи и не все евреи большевики. Но еврей-инициаторы и активные участники всей политики большевиков, всех проводимых

ими мероприятий. Вся идеология большевизма основана на учении еврея Маркса. Поэтому можно смело утверждать, что если бы не евреи, не было бы и большевизма вообще и у нас на родине в частности. Только избавившись от евреев, сможем мы вывести наш народ из пучины несчастья.

Часто евреи и ратующие за них люди говорят, что, евреев не следует резко отделять от нации той страны, в которой они живут. Многие евреи, родившиеся и живущие в России, уверяют, что они стали давно «истинно-русскими» людьми и воспринимают всех русских и все русское, как свое родное.

Однако, сама жизнь и факты говорят о противоположном. Пожалуй ни у одного народа нет такого сильного сознания своей расовой принадлежности, ни в ком голос крови не говорит так сильно, как у евреев. Чем же объяснить иначе, что на протяжении веков евреи, живя постоянно в гуще других народов, сохранили свою расовую чистоту в большей степени, чем другие народы, живущие в своих странах. Мы видим, что в житейской борьбе евреи крепко держатся один за другого и стоит куда-нибудь втесаться одному еврею, как он тянет за собой своих соплеменников. Неужели это случайность, что сейчас на фронте, где происходит, борьба, касающаяся евреев в большей степени, чем кого бы то ни было, нет почти ни одного еврея?

Нет, еврей всегда и везде еврей и, прежде всего, еврей, независимо от того, относится ли он сам себя к евреям или утверждает, что переродился и стал русским. Ибо в нем говорит властно голос его крови, который сильнее всех его других чувств, сильней могущей возникнуть у него привычки к другой нации.

Говорят, что среди евреев есть много дельных людей, врачей, ученых, ремесленников и т. д. Давайте какнибудь лучше обойдемся без них – среди русских найдутся люди, которые тоже справятся с этими, делами. Давайте лучше, работать сами и для себя.

Царское, правительство, которое многие с негодованием обвиняли в «несправедливости» по отношению к «бедным евреям», совершило, как показали

дальнейшие события, большую ошибку, не приняв достаточно радикальных мер против евреев. Мы уже жестоко заплатили и расплачиваемся сейчас за эту ошибку, второй раз ее повторять нельзя.

Лейтенант Куприн [115].

115. Что я думаю о евреях. Лейтенант Куприн. Заря. – 1943. – № 47, 16 июня.

Евакуація жидів в Біробіджан.

Побоюючись блискавичного наступу німецьких військ, большевики почали евакуацію жидів з міст, що знаходяться близько від районів бойових дій. Евакуація проводиться головним чином в Біробіджан, де, як відоме, ще в 1935 році організована так звана «Єврейська автономна республіка».

Хоч до війни жида складали лише 15% загальної кількості населення цієї бутафорської республіки, проте все управління нею, промисловість і торгівля повністю знаходились в руках жидів. „Г. П.“ [116].

116. Евакуація жидів в Біробіджан. Рідний край (Богодухів). – 1943. – № 20, 9 червня.

[58].

58. Азовский вестник. – 1942. – № 22, 15 июля.

[117].

117. Українські (Кіровоградські) вісті. – 1942. – № 93, 28 листопада.

РІДНИЙ КРАЙ (БОГОДУХІВ). Мова: Українська. Місце видання: Богодухів.
Доступні дати: 19.08.1942 - 09.06.1943. Доступних номерів: 19. Газета виходила у
Богодухові у 1942–1943 рр. двічі на тиждень (середа та неділя). Відповідальний
редактор: П. Стефанов. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 1 000
примірників.

ГОЛОС ДНІПРА. Мова: Українська. Місце видання: Херсон. Доступні дати:
20.09.1941 - 21.10.1943. Доступних номерів: 355. Херсонський часопис. Газета
виходила у Херсоні у 1941–1943 рр. тричі на тиждень. Відповідальні редактори:
Ф. Л. Вдовиченко, К.А.Курінний (попередньо). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

ПОСЛЕДНИЕ НОВОСТИ. Мова: Російська. Місце видання: Київ. Доступні дати: 22.12.1941 - 20.09.1943. Доступних номерів: 94. Газета виходила у Києві у 1941–1943 рр. Редактори: доц. Л. В. Дудин, К. Ф. Штепа (послідовно). Обсяг газети від 4 до 8 сторінок. Газета має додаток "Литература и искусство" (1942).

Иудейство в отзывах современников.

«Три существа не знают стыда: Израиль среди народов, собака между четвероногими и петух среди птиц». (Талмуд, трактат Бетца, 25 а).

Бернар Лазар, весьма почитаемый среди иудейства автор, так характеризует своих соплеменников.

«Жид это тот, кто одержим единственным стремлением нажиться возможно быстрее и притом – легчайшим путем, через обман, подлог и предательство. Он презирает добродетель, бедность и бескорыстие.

Когда жид бывает журналистом, газета, в его глазах, неисчерпаемый источник барышей. Эксплуатируя склонность толпы удаляться от возвышенных умов, он подделывает свой язык под масть всякому.

Когда жид является банкиром, он располагает для всего злого могущественной организацией. Он заносчив и жаден, нагл и фальшив. Свои плутни он раздувает по одной и той же схеме от ловкого, а подчас и банального мошенничества до отчаянно-дерзкой кражи. Вы его найдете везде, так как отовсюду он черпает золото: вблизи правительств, заключающих займы, во главе бесчисленных обществ, которые он поддерживает всем лукавством своей предательской болтовни.

Наконец, когда жид ведет политику, он достигает своих целей шарлатанством, подпольной возней и лестью. Он природный интриган. Да и в самой политике он обыкновенно не видит ничего, кроме возможности расплатиться с долгами и обогатиться спекуляцией...»

Как известно, иудей Карл Маркс был превознесен сынами Израиля. Тем не менее, вот что говорит он о собственных единомышленниках. «Напрасно старались бы мы отыскать ключ к потаенным извилинам природы еврея в его религии... Следует наоборот, искать; решения загадок его религии в тайниках его природы. В самом деле, что является первоосновой иудаизма? Практические вожделения, корыстолюбие. – В чем состоит культ евреев? В барышничестве. – Кто их действительный Бог? Деньги».

** *

Мольтке об иудеях сказал:

«Несмотря на свое рассеяние, евреи тесно связаны между собою. Неизвестными владыками они последовательно направляются к своим общим целям. Отвергнув все попытки ассимилировать их, евреи повсюду составляют государство в государстве».

Гердер в своем труде «Ideen zur Geschichte der Menschheit» пишет:

«Министерство, где правит еврей, дом, в котором он держит ключи от денежного сундука и хозяйства, администрация или интендантство, где какой-нибудь отдел вверен евреям, университет, где евреи терпимы, хотя бы как факторы или как заимодавцы денег студентам, являются без всякого сомнения болотами, которые необходимо осушить».

Артур Шопенгауэр в своем исследовании «О праве и политике» говорит:

«Увы, по сие время живет Израиль паразитом за счет других народов и не на своей, а на их земле. Но это не мешает ему вдохновляться самым искренним патриотизмом – во имя своей собственной национальности, как это ясно показывает строжайшая гармония, с которой все они держатся за одного и один за всех. Он (иудей) нигде не у себя дома, но нигде и не иностранец, он отстаивает

свою нацию с беспримерным упорством и все пытается укорениться где-нибудь, чтобы, наконец, подделать себе отечество...».

Как бы дополняя Шопенгауэра, философ и юрист Клюббер пишет:

«Они (евреи) воображают себя народом, который будучи избран Богом, стоит выше всех не-евреев, а что все прочие народы должны быть стерты с лица земного. Дать еврейству права, вполне тождественные с теми гражданами, которые не состоят, подобно ему, в оппозиции и борьбе с государством, значило бы превратить в источник неизлечимой заразы этот бич, который мучает и ослабляет государство».

Параллельно с другими мыслителями Фихте об иудействе замечает следующее:

«Над всеми почти странами Европы простирается могущественное и враждебное государство, которое живет в непрерывной войне с прочими державами и страшно ушетает их граждан, – это иудаизм. Я думаю, что он столь ужасен не в силу его обособленности, паразитизма и его крепкой сплоченности, а потому, что он основан на глубокой ненависти ко всему человеческому роду. И они хотят иметь права человека, даже несмотря на то, что сами же они, как видно из Талмуда, нам в этих правах отказывают. Но дать евреям гражданские права возможно было бы лишь при том условии, чтобы в одну прекрасную ночь на место каждой еврейской головы была поставлена другая, в которой не осталось бы ни одной еврейской идеи» [118].

118. Иудейство в отзывах современников. Последние новости (Киев). – 1942. – № 10, 23 февраля.

НЕНАВИСТЬ

(А. И. Шеллер-Михайлов об иудеях)

В годы жизни и творчества известного русского писателя А.К.Шеллера-Михайлова (1838 – 1900) сильно «развивались идеалы предприимчивого, ловкого

и смышленого дельца, человека наживы, умеющего не только нажить, но и скопить копейку» (А.Скабичевский).

Талантливый писатель в прямом смысле не принадлежал к кругам, явно выразившим свое недоверие к «предприимчивым дельцам» иудеям, которые размножились, как саранча, и высасывали народные соки. Вместе, с тем, в своем произведении «Милые бездельники» он не сдерживает себя и обрушивается со всей силой на эту подлую расу «наживы и предприимчивых дел». В 10 главе рассказа, в тонко завуалированной фабуле письма дяди Тараса Шаповаленко к племяннику Сатуре, он пишет:

«Прочел я, голубчик, твоих «милых, бездельников», прочел и умилился. Хорошая тебе мысль пришла в голову обличать нас в нашем бездельничании... Все мы бездельники, и потому нас и обворовывают, потому и порядки у нас плохи, потому и жида-на нас насели... Ох, как насели-то, так это и уму не постижимо... Я плачу слезами умиления при виде родной земли, а жида в это время соки ее, кровь ее высасывали. Я то, любовался, как хлеб в поле колосится, а они его на корню скупали; я то песен мужицких заслушивался, а они этих мужиков в своих шинках спаивали; я-то отдыхом желанным наслаждаться хотел, а они мне на отдых деньги в долг за проценты да с неустойкой ссужали; я-то их с презрением жидами звал, а они мне в посягнулись, полы моей одежды целовали, руки мне лизали да в свои сети меня в это время запутывали. Очнулся я, когда почти вся земля перешла в аренду к жидам, когда против моего хутора жид шинок выстроил, когда поганая рожа шинкаря жидовского Мошки Гирщеля стала торчать по целым дням против моих окон. Опомнился я и задумался: «точно ли я люблю эту родную землю, которую я жидам за грош продал?...» А может быть тех на нас, старых лежебоков, и внимания-то не обратишь, скажешь: «И поделом вам, бездельники, если умные да деятельные евреи на, вас насели»... Что ж, как знаешь, так и суди... Не взыщи со, старика, голубчик!.. Настанет весна. Соберись в наши Палестины, рай у нас

земной, умирать не надо, если бы все это было наше, а не арендованное жидами. Твой дядя Тарас Шаповаленко».

Нельзя не почувствовать здесь сознания глубокой ненависти к иудеям самого писателя в образе дяди: Тараса.

Это явно доказывает живая страсть возмущения, выраженная в коротких, но сильных строках «письма», по сути политического памфлета, направленного против проклятой паразитической расы. А.Г. [119].

119. Ненависть. Последние новости (Киев). 1943. – № 31, 2 августа.

Русские поэты о евреях.

В произведениях многих русских поэтов мы встречаем резко отрицательное изображение евреев.

Наше неизменное прибежище при всех раздумьях о судьбах русского народа – конечно, Пушкин. Еще Достоевский отметил удивительную способность Пушкина постигать в своем творчестве любую историческую эпоху и сокровенную сущность национального типа любой народности. Возьмем произведение Пушкина; «Скупой рыцарь». Здесь одно из действующих лиц называется весьма просто и кратко: «жид». Каков же образ этого персонажа? Молодой Альбер рыцарь, нищенствующий по милости своего отца, ищет у кого бы занять денег, чтобы купить себе приличное вооружение для турниров. И вот около него вьется «слуга ваш низкий», жид Соломон, по выражению Альбера: «проклятый жид, почтенный Соломон». Клещи ростовщика сжимаются не сразу:

«Где денег взять, Весь разорился я. Всё рыцарям усердно помогая».

Затем идет изложение опасений Соломона, который готов поверить молодому рыцарю в долг, на слово, но... кто кого переживет: нищий сын богатого отца, или богатый отец, нищего сына? И далее многозначительное:

«Пошли вам Бог скорей наслед ство...»

И тут же тончайший намек: «а можно б...» Альбер сначала не понимает намека, Соломон поясняет: у него есть знакомый старичек, еврей, аптекарь бедный –

Товий, который «торг ведет иной он составляет капли», «в стакан воды подлить ... трех капель будет, ни вкуса в них ни цвета незаметно, а человек без рези в животе, без тошноты, без боли умирает».

Альбер все еще не понимает, к чему клонит Соломон, и только отмечает – «твой старичек торгует ядом?»

Соломону приходится объяснить Альберу далее, как малому наивному ребенку:

«Я хотел... быть может вы... я думал, Что уж барону время умереть».

Далее Альберу объяснять уже не надо; он понял все:

«Как отравить отца! И смел ты сыну...

Да знаешь ли, жидовская душа,

Собака, змей! Что я тебя сейчас же

На воротах повешу»...

Иван, веревку!»...

Перепуганный «почтенный Соломон», неловко изложивши, проект отцеубийства, спешит откупиться деньгами:

«Я... я шутил. Я деньги вам принес».

Итак, деньги, деньги, деньги, которые «всегда во всякий возраст нам пригодны». Ради них, пользуясь нуждой Альбера, можно предложить сыну отравить отца и, закабалив займами пока еще нищего наследника, сомкнуть свои дьявольские клещи ростовщика. Воистину – «проклятый жид»! Таков образ жида у Пушкина.

Строки поэта П.А.Вяземского современника и друга Пушкина, перекликаются с пушкинским образом «почтенного Соломона»:

«Какой мудрец, свой край прославивший собою,

С сограждан заживо собирает дань
труда?

Медведь, управляемый корыстной
рукою,
Вертится на дыбах, под палкою
жида».

Образ вожака медведя – «мудреца», который собирает дань с народа. Пусть работают другие. И могучий медведь пляшет, добывая деньги жиду, а жид – с палкой! – командует его пляской и вышибает народную деньгу. Разве эти строчки не являются пророческими, предсказавшими 25-летнее рабство «русского медведя» в период жидо-большевизма?

В прошлом веке, до введения государственной винной монополии, правительство продавало частным лицам право торговли вином; эти лица назывались откупщиками, и они, внося в казну определенную плату, продавали вино от себя, покрывая, конечно, взнос в казну и получая сверх того огромные барыши. Эти откупщики бывали русскими, но они являлись лишь подставными фигурами, а за их спиной стояли жидовские денежные тузы, и русская трудовая копейка переходила в карман к жиду. Вот в каких словах откликается поэт А.К.Толстой на эту систему винных откупов:

«За тридцать миллионов Россия
Жидами на откуп взята.
За тридцать серебряных денег
Они же продали Христа».

Россия, взятая жидами на откуп, не символ ли это четвертьвекового жидо-большевистского ига?

И, наконец, даже среди противников «чистого искусства» и сторонников «гражданской поэзии», звучат голоса, раскрывающие жидовскую сущность.

Приводим отрывок из Некрасова, из его «Балета»:
«Наши девы практичней, умнее,
Идеал их – телец золотой,

Воплощенный в седом иудее,
Потрясающем грязной рукой ...»

Итак опять тот же пушкинский взгляд на иудея: золото, груды золота и грязная рука.

И, разумеется, этот взгляд русских поэтов на евреев прежде всего отражает взгляд на них всего русского народа, В. Ковылев [120].

120. Русские поэты о евреях. Заря. – 1943. – № 84, 24 октября.

Достоевский о евреях.

Великий, русский писатель, гениальнейший психолог, глубочайший знаток русской жизни и русского человека, одухотворенный провидец будущих судеб России, Федор Михайлович Достоевский, не в милости у нынешних московских властителей. Большевикам и впрямь не за что любить и возвеличивать Достоевского. Ведь он с такой беспощадной ясностью охарактеризовал в своих статьях евреев и, в частности, их роль в жизни русского общества. Писал Достоевский об евреях в своем «Дневнике писателя» в 1877 году и его трезвая и объективная оценка их роли, как явствует из его записей в том же «Дневнике», вызвали целый ряд взволнованных и даже гневных еврейских писем по его адресу. Приводим в извлечениях главу об евреях из «Дневника писателя», не только не утратившую своего интереса и в ваши дни, но, наоборот, еще больше его подчеркивающую.

«...Очень трудно узнать сорокавековую историю такого народа, как евреи, но на первый случай я уже то одно знаю, что, наверное, нет в целом! мире другого народа, который столько бы жаловался па судьбу свою, – поминутно, за каждым словом и шагом своим на свое понижение, на свое страдание, на свое мученичество. Подумаешь, не они дарят в Европе, не они управляют там бирясами, хотя бы только, а стало быть, политикой, внутренними делами, нравственностью государств. Я готов поверить, что лорд Биконсфильд сам, может быть, забыл о своем происхождении, когда-то, от испанских жидов, (наверное,

одиако, не забыл), но что он «руководил английской «консервативной политикой» за последний год отчасти с точки зрения жида, в этом, по моему, нельзя сомневаться. «Отчасти-то» уж нельзя не допустить.

Но пусть все это, с моей стороны, голословно, легкий тон и легкие слова. Уступаю. Но все-таки не могу поверить крикам евреев, что уж так они забиты, замучены и унижены. На мой взгляд, русский мужик, да и вообще русский простолюдин, несет тягостей чуть ли не больше еврея. Когда еврей «терпел в свободном выборе местожительства», тогда двадцать три миллиона «русской трудящейся массы» терпели от крепостного состояния, что уж, конечно, было потяжелее «выбора местожительства». И что же, пожалели их тогда евреи? Не думаю; в Западной окраине России и на юге вам на это ответят обстоятельно. Нет, они и тогда точно так же кричали о правах, которых не имел сам русский народ, кричали и жаловались, что они забиты и мученики, и что когда им дадут больше прав, «тогда и спрашивайте с нас исполнения обязанностей к государству и коренному населению». Но вот пришел Освободитель и освободил коренной народ и что же, кто первый бросился на него, как на жертву, кто воспользовался его пороками, преимущественно, кто оплел его вековечным золотым своим промыслом, кто тотчас же заменил, где только мог и поспел, упраздненных помещиков, с тою разницей, что помещики хоть и сильно эксплуатировали людей, но все же старались не разорять своих крестьян пожалуй, для себя же, чтоб не истощить рабочей силы, а еврейю до истощения русской силы дела нет: взял свое и ушел, и знаю, что мне в один миг закричат, что это ничего не докажет, что это от того, что евреи сами угнетены, сами бедны и что все это лишь «борьба за существование», что только глупец этого разобрать не может и не будь евреи так сами бедны, а, напротив, разбогачей они, то многим показали бы себя с самой гуманной стороны, так что мир бы весь удивили. Но, ведь, конечно, все эти негры и литовцы еще беднее евреев, выжимающих из них соки, а ведь те гнушаются такой торговлей, на которую так падок еврей; во-вторых, не трудно быть

гуманным и нравственным, когда самому жирно и весело, а чуть «борьба за существование», так и не подходи ко мне близко. Не совсем уж это, по-моему, такая ангельская черта. А в третьих, если начать писать историю этого всемирного племени, то можно тотчас же найти сто тысяч таких же и еще крупнейших фактов, так что один или два факта лишних ничего особенного не прибавят, но ведь что при этом любопытно: любопытно то, что чуть лишь вам в споре ли, или просто в минуту собственного раздумья чуть лишь вам понадобится справка о еврее и делах его-то не ходите в библиотеки для чтения, не ройтесь в старых книгах или в собственных старых отметках, не трудитесь, не ищите, не напрягайтесь, а не сходя с места, не подымаясь даже со стула, протяните лишь руку к какой хотите первой, лежащей подле вас газете поищите на второй или на третьей; странице: непременно найдете что-нибудь о евреях и непременно то, что вас интересует, непременно самое характернейшее и непременно одно и то же т. е. все вое одни и те же подвиги. Так, ведь это, согласитесь, сами, что-нибудь да значит, что-нибудь указывает, что-нибудь открывает нам, хотя бы вы были круглый невежда в сорокавековой истории этого племени. Разумеется, мне ответят, что все обуреваемы ненавистью, а потому все лгут. Конечно, очень может случиться, что все до единого лгут, но в таком случае рождается тотчас другой вопрос: если все до единого лгут и обуреваемы такой ненавистью, то е чего-нибудь да взялась же эта ненависть, ведь что-нибудь значит же эта всеобщая ненависть, «ведь что-нибудь значить же слово всех», так восклицал некогда Белинский».

А между тем мне иногда входила в голову фантазия: ну что, если б это не евреев было в России три миллиона, а русских, а евреев было бы 80 миллионов ну, во что обратились бы у них русские и как бы они их третировали? Дали бы они им сравниться с собой в правах? Дали бы им молиться среди них свободно? Не обратили бы прямо в рабов? Хуже того; не содрали бы кожу совсем! Не избili бы дотла, до окончательного истребления, как дельвали они с чужими народностями в старину в древнюю свою историю».

В свете последних событий, когда в результате временных успехов Красной армии, часть освобожденных областей оказалась вновь во власти советов, эти слова великого провидца идей России звучат поистине пророчески. Евреи, заполнившие карательные органы советской власти, выступили как беспощадные мстители и истребители русских. Именно это и заставляет нас сейчас обратиться к истории и проследить их отношение к нашему народу [121].

121. Достоевский о евреях Заря. – 1943. – № 36, 9 мая.

ТРУД И ЕВРЕЙСТВО

Подлинные ценности создаются человеческим творчеством, альным или физическим трудом. Чем больше тот или иной народ создает материальных и духовных ценностей, тем выше коэффициент полезности в жизни человечества. Дикарь не создает никаких ценностей, он лишь удовлетворяет свои потребности в пище или одежде, для чего, взяв дубину или лук, отправляется в лес и убивает птицу или зверя. Коэффициент его полезности равен нулю. Европейец же посредством своего труда в науке и порожденной ею технике, в экономике, в искусстве и литературе, делает жизнь легче, разнообразнее и богаче по содержанию. Поэтому, коэффициент его полезности чрезвычайно высок.

Представление о коэффициенте полезности какого-либо народа, можно почерпнуть из статистики. У европейских народов статистические данные приблизительно совпадают с той разницей, что у одних народов преобладает промышленность, у других сельское хозяйство. Евреи и здесь составляют исключение. При сопоставлении статистических данных сразу и отчетливо бросается в глаза паразитарный характер сынов Израиля. В виде образца возьмем цифры 1925 года по Германии, когда раны, нанесенные народам первой мировой войной, уже затянулись и германское еврейство находилось в апогее своего влияния среди парламентарно-демократической толчеи.

Среди 63 миллионов немцев, евреев насчитывалось 568 тыс. человек или 0,9%. Из этих 568 тысяч в столице Германии, Берлине жила почти одна треть, т. е. 172

тысячи человек. Это постоянное тяготение евреев к центру весьма показательно: в гуще людей, не знающих друг друга, легче обдeldывать разного рода делишки.

По профессиональной деятельности народонаселение Германии распределяется так (в процентах):

	Арийцы	Евреи
Отрасль хозяйства		
Сельское хозяйство (включая лесоводство и рыболовство).....	29,47	1,47
Промышленность и ремесла.....	40,94	25,85
Торговля (включая гостиницы и питейные заведения).....	17,11	58,80
Администрация, свободные профессии, духовенство.....	4,85	5,94
Медицина, фармацевтика.....	1,88	4,35
Домашнее хозяйство и разные занятия.....	5,75	3,32
	100,00	100,00

Прежде всего здесь бросается в глаза огромный процент евреев, занятых в торговле, трудом с одной стороны непроизводительным, а с другой легче всего позволяющим различные плутни.

Дальше следует отметить совершенно ничтожный процент евреев сельских хозяев. Сельское хозяйство требует постоянного и упорного труда. Евреи же питают к труду непреодолимое отвращение. Вот почему среди них так мало охотников к этой профессии.

Если в группу промышленности и ремесла входит довольно много евреев, то это обгоняется тем, что менее состоятельная часть еврейства издавна добывала средства к существованию наиболее легкими ремеслами, работая в качестве портных, сапожников и т. и. Здесь тоже имеется недурное поле для гешефта: комбинации с материалами, трудность учета стоимости починок и т. д.

В общем, если взять вместе три, первые группы (сельское хозяйство, промышленность и торговля), то окажется, что в качестве, рабочих занято 46,9% арийского населения и 8,4% еврейского.

Такое распределение евреев по профессиям отнюдь не случайно, т. е. не является специфическим для Германии. В дореволюционной России евреи занимались аналогичными профессиями с той разницей, что в ремеслах было занято больше, чем в торговле. Это показывает лишь меньшую зажиточность русских евреев.

Из следующей таблицы видно профессиональное распределение евреев в России до 1917 года.

Ремесла 38% (из них хозяев 23% и подмастерьев 15 %).

Торговля и транспорт 35%.

Служащие (главным образом приказчики и конторщики) 10 %.

Сельское хозяйство 2%.

Свободные профессии (включая духовенство и случайные занятия) 14 %.

На военной службе 1%.

Из этих примеров – русского и германского – вполне ясно видно, что присутствие евреев в той или иной стране не оказывает действительной пользы для народного хозяйства, а служит главным элементом разложения и ведет только к гибели государств, как это, например, случилось с Польшей, народ которой спаивался в еврейских шинках, а шляхта не выходила из цепких рук еврейских торговцев и ростовщиков. Н. Донской [122].

122. ТРУД И ЕВРЕЙСТВО. Заря. – 1943. – № 75, 22 сентября.

[123].

123. Мал. Азовский вестник. – 1942. – № 20, 8 июля.

ВЕЛЕНИЯ СИНЕДРИОНА.

Уже в первые века христианства иудейская злоба против христиан доходила, до того, что, как свидетельствует в своей книге («Земля и люди» т. IV) известный французский, ученый Элизе Реклю, евреями был установлен обычай при похоронах класть в гробницу камень – для того, чтобы умерший еврей на том свете мог бросить этот камень в «сына плотника».

Известно, что страшные по своей жестокости гонения христиан при Нероне началась по "наущению римских иудеев. Особенно злое влияние на этого тирана

имела жена его Поппея Сабина, тайно исповедовавшая иудейство и являвшаяся послушной исполнительницей велений синедриона.

По свидетельству римского историка Диона Кассия, во время восстания Иудеи в 115 году при императоре Траяне, евреи захватили область Киренаику, где перебили около 200 тысяч мирного христианского населения. То же проделали восставшие евреи на захваченном ими острове Кипре, где они замучили и перерезали около 240 тысяч киприотов, по большей части христиан. Торжествовавшие свою победу евреи бегали по улицам городов, препоясанные кишками зарезанных ими христиан.

Историк Амедей Тьерри повествует, как в 615 году в Палестину, населенную в то время преимущественно христианами, вторгся грозный персидский вождь Румизан Шархавбар и, уничтожив страну огнем и мечом, погнал бичами скованных пленников-христиан, для переселения их в области Тигра и Ефрата... «С мешками, заполненными золотом» пишет Тьерри, «иудейские купцы целыми шайками толпились за победоносной армией Шархавбара, скупая все, что могли, из массы пленных – не для того, чтобы спасти их, нет, а чтобы резать поголовно... При этом они старательно выбирали людей, имеющих особое значение (вспомним о 75.000 сильных неприятелях Израиля, вырезанных в Персии при Мардохее – см. кн. Эсфирь, IX, 16), городских судей и других должностных лиц, красивых и богатых женщин, но, прежде всего, – монахинь и священников. Деньги, уплачиваемые персидским солдатам за растерзываемых христиан, поступили из раскладочного сбора, которым были облагаемы все евреи, соответственно, состоянию каждого, ибо эти страшные злодеяния, по обыкновению, рассматривались еврейством, как дело богоугодное. «История свидетельствует, что погибло, таким образом, свыше 90 тысяч христиан».

Все это происходило еще в те времена, когда ни о каких преследованиях иудеев со стороны христиан и христианских правительств не могло быть и речи. Поэтому, возникшее гораздо позднее объяснение еврейской ненависти к

христианам естественным последствием преследований и гонений евреев христианской Европой в средние века, надо, признать вполне неосновательным. Т. А. [124].

124. ВЕЛЕНИЯ СИНЕДРИОНА. Заря. – 1943. – № 80, 10 октября.

Иудейство в Средние века.

В эпоху Средних веков иудейство уже стало известным во всех странах Европы. Арабский географ IX в. Ибн-Хардадбе рассказывает, что иудеи «говорят по-персидски, по-гречески, по-славянски... Они путешествуют с запада на восток, с востока на запад, морем и сушею».

По своему обыкновению они занимались торговлей, особенно ростовщичеством, и поэтому являлись настоящим бичом трудящегося населения. «От евреев народ приходит в ужас, пишет епископ Ла-Фар, тем не менее они проникают повсюду и завладевают всем. Стремясь обездолить крестьян, они скупают рожь и доводят их до голода».

Денежные оперения, производимые иудеями в те времена, как и в последующие, в самых широких размерах, давали возможность им быстро обогащаться и играть руководящую роль в стране. Епископ Ла-Фар указывает, что иудеи «так наострились захватывать все и вся, что если бы нам пришлось, положим, лишиться вас, владыка, заметил один из жителей этой несчастной страны, то епископом нашим оказался бы, пожалуй, еврей».

В средние века в различных слоях общества большой популярностью пользовались астрология – с ее гороскопическими звездами и предсказаниями будущего, алхимия с философским камнем и эликсиром вечной жизни, магия и ее мрачные талисманы, хиромантия и другие виды человеческого безумия. Познания, в этих областях тогдашней науки были распространены, среди иудейства еще от дней Вавилонского пленения. Так, например, именно иудеи являлись главными продавцами любовных напитков еще веселым дамам древнего Рима. Знакомство с астрологией в магией давало возможность иудейству выступать в роли

«обладателей тайн», и благодаря этому проникать в дома богатых и знатных лиц и даже появляться при дворах королей. Кроме этого, иудеи занимались ж медициной. Например, большинство врачей во Франции в эпоху Средневековья были иудеи. Все это вместе взятое открывало иудейству путь к богатству и почестям. Становясь равноправными гражданами, иудейство нисколько не заботилось о выполнении своих обязанностей; по отношению к государству. Ни о какой привязанности к той или иной стране или ее народу иудеи не помышляли. Как в равное, также в позднее Средневековье, они никогда не смешивались с другими народами, полностью «охраняя свои обычаи и нравы. И даже в более позднее время, как говорит М. Бодо, «евреи изменяли нам неоднократно в городах и селах области Бейссенбурга, и едва ли нашелся бы между ними десяток патриотов на всем Верхнем и Нижнем Рейне. То же самое происходило в Байонне и Бордо. Повсюду алчность они ставили на место любви к отечеству».

В этом отношении весьма типичен для своего времени «случай» с королем Карлом Смелым. Как известно, Карл Смелый предоставил иудеям гражданские права и жида Седекию сделал своим врачом, а в последствии... был им отравлен.

Император Фридрих II (1215—1250 гг.) покровительствовавший иудейским ученым, устранял, однако, сынов Израиля от общественных должностей, замечая, что «как только иудею дана власть, так он ею нагло злоупотребляет».

Иудейство в Средние века (как раньше так и впоследствии) пользовалось всеми результатами христианской цивилизации, однако, не поступаясь ни в нем ни одной, даже самой бессмысленной мелочью своего талмудического фанатизма.

«Иудеи, – говорит Джиордано Бруно, – это народ, всегда отстраняющий себя, от других; замкнутый в себе самом; избегающий сношения с прочими народами; преследующий их с какою-то звериной злобой и, – по заслугам, презираемый ими, в свою очередь».

Мудрено ли, что к многим средневековым государям перешло право собственности римских императоров на иудеев, как придворных рабов. В течение

всего Средневековья иудеи, строго говоря, не считались пригодными даже в рабство, так как и оно обязывало владеть оружием. Их массами крестили, но и крещеные они все равно оставались преданными своему талмуду, враждебными европейским народам. Император Оттон I всех своих иудеев уступил Магдебургскому собору. Интересны мотивы Людовика V, продавшего иудеев своим кредиторам. «Так как, – говорит он, – имущество и жизнь евреев принадлежит государству, то император властен поступать с ними по своей воле. Он может торговать ими, удручать их налогами, предавать сожжению или умерщвлять другими способами, оставляя их в живых лишь в самом ничтожном числе, дабы только не исчезла память об их имени. Сами же евреи должны быть довольны тем, что он, император, облегчает их, таким образом, от тяжести земных благ...».

Известно, что Виктор Гюго не был враждебен иудейству, а между тем вот его отзыв о них: «Можно было бы написать интересную книгу о евреях в эпоху Средних веков. Их ненавидели глубоко, но и насколько же они были достойны ненависти. Их презирали от всей души, но и какова же была их собственная низость. Народ-Богоубийца был и воровским народом. Он грабил назареев, как он называл христиан, нимало не стесняясь, почему я становился, наконец, жертвой собственной жадности. Во время похода Петра Пустынника крестоносцы, увлекаясь религиозным рвением, поклялись истребить всех жидов, которых встретят на своем пути, и они этот обет исполнили. Но это было лишь возмездием за ханаанские убийства, совершенные самими же евреями».

В течение Средних веков иудеи успели образовать через талмуд как бы собственное государство, администрацию, свое судопроизводство, свой бюджет, одним словом *status in statu* в полном смысле. Благодаря своим преданиям и религиозным убеждениям, сыны Израиля оказались необыкновенно крепким и сплоченным народом, вследствие чего их не уничтожили и даже не ослабили инквизиция и крестовые походы, К концу Средневековья иудейство оказалось не

менее, если не более, сплоченным, готовым вновь вступить в борьбу за мировое господство[125].

125. Иудейство в Средние века. Последние новости (Киев). – 1942. – № 7, 2 февраля.

Евреи в старой России.

Евреи в массе появились в России в конце XVIII века, в результате трех разделов Польши. С тех пор Россия, раньше почти не знавшая евреев, стала местом наибольшего сосредоточения евреев. Это не могло не отразиться на ее дальнейшей истории.

Черта оседлости была установлена в 1791 г., чтобы закрыть евреям доступ в коренную Россию. В окончателных своих очертаниях она охватывала почти весь, запад, юг и часть юго-востока Российской Империи. Жизнь евреев в России регулировалась особыми законами, стеснявшими в некоторых отношениях их права. Черта оседлости и исключительное законодательство о евреях были окончательно уничтожены революцией 1917 г.

Почти три четверти всех русских евреев кормились за счет торговли и ремесл. В то время, как из нееврейского населения России только 3,9% занималось торговлей, евреев-торговцев было 38,6%.

Тяжелого труда евреи избегали. Ремесло было для них вынужденным занятием. В ремесле они искали самых, легких отраслей. Поэтому 55,5% всех евреев-ремесленников были портные. Промышленными рабочими евреи становились неохотно. Из попыток правительства посадить евреев на землю ничего не вышло.

Значительная часть еврейской массы жила за счет крестьянства. Евреи монополизировали сельскую торговлю, были арендаторами и владельцами имений, мельниц, сахарных и винокурных заводов, ростовщиками и т. д. Еврейская эксплуатация крестьянства привела в 80-х и 90-х годах прошлого столетия к волне погромов.

Наиболее предприимчивые евреи всегда находили выход из черты оседлости. К тому же – особенно с эпохи реформ Александра II – и русское законодательство стало допускать выход из черты для определенных категорий еврейства (купцы I гильдии, их подручные и прислуга, ремесленники, лица с учеными дипломами и т. д.).

Выход из черты оседлости давало, прежде всего, богатство. В руках евреев постепенно сосредотачивалась большая часть богатства не только черты оседлости и Царства Польского, но и всей страны. В предреволюционную эпоху в руках еврейства была большая часть русских банков, а через них и русской промышленности и торговли.

Другой путь из черты оседлости – и к полному равноправию – вел через крещение. Русские законы считали евреем только исповедывающего иудейскую веру. Крещеные евреи проникали всюду: в армию, в чиновничество, в среду русского дворянства, даже в духовенство. Многие крещеные евреи достигли крупных постов и большого влияния в государстве.

Третий путь вел через высшее образование. Поэтому тяга евреев к образованию была огромна. Образованное еврейство в предреволюционную эпоху играло значительную роль во всех областях русской культурной жизни. В его руках была почти вся русская пресса, издательства и т. д. Здесь давило, конечно, не только количество всюду проникавших образованных евреев, но и сила начинавшего постепенно надо всем господствовать еврейского капитала.

Влияние еврейства проникало вплоть до кабинетов императорских министров и дворцов членов императорской семьи. И тем не менее оно было еще недостаточно, чтобы дать евреям в России полное равноправие. Огромные массы русского, населения, с ненавистью относились к еврейству, ощущая его захватническую роль, сталкиваясь с его хищническими захватническими методами и с его засильем в общественно-политической жизни страны. Г. Ф. [126].

126. Заря. – 1943. – № 87, 3 ноября.

Переселение иудеев.

Вот уже несколько тысячелетий как евреи странствуют по всему свету. Появляясь сначала в одиночку, они ведут себя чрезвычайно, скромно, сдержанно и подобострастно. Но мало по малу поведение их стано вится более беззастенчивым. И в тот момент, когда им, наконец, удастся захватить в свои руки власть, судьбы приютившего их народа решены. Такими примерами изобилует вся история еврейства.

На рубеже нашей эры в Палестине проживало не более 700.000 евреев, в то время, как в пределах Римской империи их было до 3,5 миллиона. В Германии первые еврейские общины возникли около Рождества Христова. Появление их последовало за приходом римских легионов. Прежде всего они устремились по течению реки Рейна. Около 380 года они появились в городе Кельне. В эпоху Меровингов – при помощи захваченных богатств евреи приобрели весьма влиятельную роль. Изгнанные из целого ряда культурных стран, они снова стали скопляться в государствах, образовавшихся на развалинах Римской империи. История отмечает не один случай восстания народов против еврейского засилья, как например в 855 г. В Италии, в 1096 г. – в Трире, в Шпейере, Майнце и Кельне; в 1181 г. – во Франции, в 1290 г. – в Англии, в 1306 г. – снова во Франции, в 1492 г. в Испании.

Широкий поток евреев хлынул так же и на восток. Сопротивления они не встречали. Наоборот, перед ними был народ, наивно веривший всему, что на своем жаргоне проповедьша ли им эти продувные дельцы. В восточных областях образовался особый жидовский язык – так называемый «идиш».

Переселение жидов шло и в обратном направлении. Так, Литва и Польша особенно густо была заселена ими. Наблюдалось смешение восточных и западных евреев, причем многие из них снова двинулись на восток и окончательно обосновались в Румынии, Венгрии и на Украине. Особенно многочисленна была колония жидов в Бессарабии.

Россия, которая в настоящее время превратилась в Советский Союз, подпавший под власть иудеев 150 лет тому назад установила определенную «черту оседлости», проходящую у западных областей. Переходить ее жидам воспрещалось. Границей на востоке служили Двина и Днепр. В 1831 г. жидам не разрешалось покидать пределов Польши. Не принадлежавшие к слою социально привилегированных граждан, евреи жили в бедности, ютясь в убогих, грязных лачугах. Вот почему они с необычайным упорством стремились перебраться на запад. Известную роль в этом стремлении сыграли еврейские погромы, вспыхивающие в царской России в течение всего XIX столетия. Крестьянство было совершенно истощено еврейской эксплуатацией.

В Польше разбогатевшие жида неизменно старались смешаться с польской знатью. По мере движения на запад, материальное благосостояние еврейства все возрастало. Это не преминуло сказаться и в их внешнем облике. Да и в поведении они приобретали все более заметный лоск. Благодаря своему, мошенническим способам приобретенному богатству им мало по малу открылся доступ в высшие слои общества и не один старинный дворянский герб оказался позолоченным жидовским золотом [127].

127. Переселение иудеев. Заря. – 1943. – № 72, 12 сентября.

БУГ. Мова: Російська. Місце видання: Одеса. Доступні дати: 01.02.1943 - 02.11.1943. Доступних номерів: 198. Первая вечерняя иллюстрированная газета. Газета выходила в Одесі у 1942–1943 рр. Редактор-директор Георгій Г. Пислару. Обсяг газети – 2 сторінки. У 1943 р. вийшло 228 номерів.

ЕВРЕЙСКАЯ ЭМИГРАЦИЯ

Почти половина всех европейских евреев жила еще до начала XX века в России. В иных городах они были более многочисленны, чем коренное население. Их процент поднимался до 85 – 98 процентов.

В половине бывших польских городов число евреев было более 50 процентов, в Варшаве—37 процентов.

Эмиграция восточных евреев начинается в 1905 году и, приблизительно тогда началось систематическое поощрение этой эмиграции. По статистике «Юдеише Рундшау» 1911 года эмиграция доходила ежегодно до трети общего числа евреев, Вторая треть крестилась. Почти все корчмы в Польше и Галиции находились в руках евреев. Также торговля в разнос и в меньшей мере всякого рода ремесла.

Эмигрировал только еврейский пролетариат, значит – большинство. Целью эмиграции восточных евреев были: Германия, Франция и Англия. Эдикт 1812 года подарил прусским евреям гражданские права, в особенности многодетным и уроженцам Польши; в 1847 году эмиграция из восточных стран приостановилась, так как она вела к большому уменьшению рождаемости у евреев, оставшихся на родине.

Эмигрировавшие евреи предпочитали селиться в городах западной Германии, так как тамошний рабочий являлся хорошей почвой для либеральной, демократической, социал-демократической и, наконец коммунистической пропаганды.

Другая часть еврейских масс заполняла Францию, которая и сама являлась смесью рас, а также они направлялись в Англию, где преграды, существовавшие ранее между аристократами и плутократами, пали.

Эмиграция восточных евреев дошла и до Северной Америки. Кроме Соединенных Штатов, они находили приют в Канаде, Аргентине, Бразилии, Австралии, южной Африке и, наконец, в Палестине. Целые кварталы северо-американских и английских городов вдруг превратились в настоящие гетто. В США эмиграция евреев доходила в 1880 – 1912 г.г. до 11.6 проц. из всей эмиграции с востока, а именно 2.25 миллионов евреев. Из России за этот период прибывало по 100.000 евреев в год, что составляет 1.246 тысяч.

К ним прибавлялось 16.000 евреев из Венгрии, так что в Нью Йорке процент еврейского населения достиг 50 процентов. Нью Йорк стал центром интернационального жидовства.

После того, что в Германии пришли к власти национал-социалисты, и в особенности в 1938 – 39 г., массы еврейских эмигрантов из Германии направляются к западу, к Северной Америке. Эта последняя эмиграция к западу вечного жида была сделана с помощью денег, которые собирались специальными обществами. Эти общества имеют политическое значение и поддерживают тесные связи с франкомасонскими еврейскими ложами. «Юдиш Колонизейшен Асосиейшен», созданная в 1890 году, имеет фонд в несколько миллионов долларов, которые она отчасти потратила на покупку 5.000 квадратных километров земли в Аргентине для раздачи евреям, прибывшим из восточной Европы. Но все же только 2.875 семей, из которых две трети были землепашцами, а одна треть торговцами, поселилась в этих местах.

В 1939 году еврейская эмиграция с Восточной Европы прекратилась. Причиной этого была война в Европе и политические изменения в Германии после 1933 года. Оставшиеся на востоке евреи, а также и западно-европейские евреи не будут больше эмигрировать с востока на запад, а с запада на восток.

Придет день, когда можно будет сказать: „Европа избавилась от евреев» [128].

128. ЕВРЕЙСКАЯ ЭМИГРАЦИЯ. Буг. – 1943. – № 29, 12 февраля.

Новый жидовский представитель Рузвельта в Северной Африке.

РИМ. Как сообщает радио Монн дар из Танжера, в Алжире ожидают нового личного представителя Рузвельта, а именно высшего чиновника государственного департамента США и руководителя министерства иностранных дел жида Самуэля Реберта. Он должен укрепить положение Мурфи в Северной Африке. Это является доказательством намерений Белого Дома в Северной Африке [129].

129. Новый жидовский представитель Рузвельта в Северной Африке. Азовский вестник. – 1943. – № 11, 7 февраля.

Сионизм.

В последнее время, в связи с будущим установлением мирового порядка, довольно часто приходится слышать о сионизме.

Сионизм столь же стар, как само еврейство. Сионизм вызвал в свое время, возвращение евреев из вавилонского плена и восстановление второго храма в Иерусалиме. На почве сионизма возникала борьба евреев с иностранными завоевателями, культура которых грозила поглотить еврейство, как это случилось в эпоху Маккавеев, или во время восстаний против Рима, когда евреям почудилась опасность растворения среди покоренных Римом народов.

Под современным же сионизмом понимается начатая в 1896 году английским евреем Герцлем пропаганда в пользу образования в Палестине собственного еврейского государства. В 1897 году в Базеле состоялся первый конгресс приверженцев этой идеи, которые, доказывая историческую обоснованность еврейских прав на Палестину, выработали программу действий для достижения поставленной цели.

Надо сказать, что не все евреи приветствовали воссоздание еврейского государства в Палестине. Значительная часть еврейства опасалась, что собственное государство лишь ярче подчеркнет инородность евреев среди других народов и послужит помехой для деятельности евреев в христианских государствах: после образования Палестинского государства, их могут начать приравнивать к прочим иностранцам, отчего получится огромный вред для гешефтмахерства.

Между тем, Герцль, ища способов осуществить свою идею еврейского государства, решил заручиться содействием Англии и предложил английскому правительству своего рода союз с всемирным еврейством. До первой мировой войны на этом дело и кончилось, т. е. более или менее широкого проведения в жизнь мысли Герцля не нашли, устраивались только время от времени съезды сионистов с обычными речами и разглагольствованиями.

Первая мировая война позволила сионистам начать превращать их мечтания в действительность. От имени английского правительства в конце 1917 года, Бальфур обязался в особой декларации устроить в Палестине, под защитой

Англии, еврейский, центр. Как известно, устройство этого центра наткнулось на сопротивление живущих в Палестине арабов и подвигалось довольно туго.

Ныне сионисты поставили Англии ряд новых требований, сводящихся в общем к автономности еврейской Палестины. Чем кончится эта затея, покажет будущее так как Англии трудно примирить еврейские претензии с оппозицией арабов и прочих мусульман, поддерживать добрые отношения с которыми Англии также необходимо.

Какую цель преследуют сионисты, для чего собственно им вдруг понадобилась Палестина, нигде ими ясно не говорится; однако, с полной уверенностью, можно утверждать следующее: евреи полагают, что наступило время создать официальное правительство для руководства и согласования деятельности евреев во всем мире. Думать же, что Палестина им нужна для переселения, просто наивно, так как на ее территории с трудом разместилось бы 2 миллиона евреев, всего лишь 1/10 мирового еврейства. Н.Донской [130].

130. Сионизм.Н.Донской. Заря. – 1943. – №76, 26 сентября.

Об антисемитизме.

По еврейскому вопросу написана огромная литература. За многие столетия накопился необъятный материал. Редкий мыслитель или писатель проходил мимо этого вопроса, не заинтересовавшись им.

Один из крупных дореволюционных русских публицистов, Дорошевич, написал:

«Русский интеллигент подходит к еврейскому вопросу только на цыпочках и чуть дыша от страха. От страха прослыть не либеральным».

«Иудофильство – признак культуры и нравственной высоты; антисемитизм признак варварства и глубочайшего нравственного падения», такова общепризнанная формула, царившая до самого последнего времени в умах либеральной интеллигенции, как «просвещенного запада», так и России.

Однако величайшие мыслители и в первую очередь сам кумир рационалистического либерализма – Вольтер, сурово бичевали еврейство и призывали современное им общество к борьбе: против растлевающего влияния евреев.

«Евреи, – ничто иное, как невежественный и варварский народ, который издревле соединяет грязнейшее корыстолюбие и с отвратительнейшим суеверием и непреодолимейшей ненавистью ко всем народам, среди которых они обогащаются» – так говорил о евреях француз Вольтер. Подобные же взгляды высказывали и великие германцы того времени – Кант, Гете, Шиллер и Гердер.

Ф. М. Достоевский посвятил еврейскому вопросу, постепенно принявшему, после присоединения западного края и последнего раздела Польши, пропорции государственной проблемы и в России, целые главы своего «Дневника писателя».

Следовательно, антисемитизм отнюдь не является «признаком некультурности», а, наоборот, одареннейшие и культурнейшие люди всех времен, и всех народов, соприкасавшиеся с еврейством, были убежденными антисемитами. Это наблюдение заставило Эрнеста Ренана, известного французского историка и философа, признать, что «антисемитизм всегда был отличительным признаком просвещенных умов».

А пошлая формула «о нравственном падении» является ничем иным, как ловкой еврейской пропагандой, которая рассчитана на чувства человеколюбия и терпимости «глупых гоев».

И сейчас, когда идет гигантская борьба двух миров, от которой зависит будущее и нашего отечества, «ходить на цыпочках» в еврейском вопросе не только смешно, но и преступно. Г.А. [131].

131. Об антисемитизме. Заря. – 1943. – № 99, 15 декабря.

НОВА УКРАЇНА (ХАРКІВ). Мова: Українська. Місце видання: Харків. Доступні дати: 11.01.1942 - 18.02.1943. Доступних номерів: 247. Щоденний часопис. Окупаційна газета, яка щоденно (крім понеділків та днів після свят)

виходила в Харкові у 1942–1943 рр. Головний редактор Петро Сагайдачний. Обсяг газети – від 2 до 4 сторінок.

ЖИДИ ЗАВОЙОВУЮТЬ СВІТ...

Теодор Герцл, цей батько сіоністського руху, в 1896 році видав брошуру, яка мала назву «Жидівська держава». В цьому творі вимагав створення жидівської держави в Палестині.

Отож іще минулого сторіччя світове жидівство поставило собі завдання створити жидівську державу – центр свого панування, звідки воно ще краще могло б панувати над усіма народами.

Впливаючи своїми фінансовими можливостями на керівні кола європейських націй та держав, жидівство багато чого добилось уже в першу світову війну. У вересні 1917 року англійський міністер закордонних справ Балфур передав жидові лордові Ніонелові Валтеру Ротшільдові декларацію, в якій Палестину обіцяно жидам. Автором Балфурової декларації був член найвищого суду США Луї Дембін Брандвайс, який усе життя присвятив обороні інтересів, світового жидівства. Він у склав її навесні 1917 року – ще перед тим, як США вступили в війну. Деклярація Балфура була платою за те, що Америка почала війну на боці союзників. Отож Північна Америка в першу світову війну встряла заради інтересів жидів.

Після світової війни не меншим успіхом жидівства було створення Советського союзу. Большевицька революція не принесла жадним народам волі, вона передала всю владу в руки всесвітнього жидівства. Жиди становили в ССРСР дуже незначний відсоток населення. Три мільйони жидів на 180 мільйонів населення Советського союзу становили 1 $\frac{3}{4}$ %, а тим часом уся влада належала їм, в державному та партійному керівництві, зокрема в торгівлі, промисловості, пресі, судівстві, закордонній політиці, НКВД, армії. Ось в чийх інтересах 22 роки мільйони людей стікали кров'ю!

Успіхи жидівства за останні десятиріччя зростали. Підтримані Советським союзом та англо-американськими плутократами, жиди, на досвіді советів, намагались поширити своє панування і на Західню Європу.

Друга світова війна 1939 року сталася в їхніх інтересах. Тепер жиди зокрема зуміли опанувати Сполучені Штати Америки. Американські жиди прекрасно заробили на першій світовій війні. Не гірші перспективи вони бачили і тепер.

Чому вельми охоче пішов на зустріч жидівським інтересам і став справжнім надхненником кривавої бійні?

Не секрет, що воєнна промисловість Сполучених Штатів є переважно в руках жидів. Виконання нової програми промисловости президент Рузвелт передав під кінець 1941 року в руки віце-президента і директора закупів великого транспортного підприємства – концерну Сірс Ребек і К° Доналдові Мар Нелсопові. Фірма Доналда Нелсона – транспортні підприємства Сірс Ребек і К° – належить рідні Рузвелта і є під фінансовою гарантією банків Голдман, Зекс і К°, Леман, Лезер Фрер і К°. Це чисто жидівські підприємства. Президент Рузвелт «зовсім не помилюся» щодо передачі контролю над американським господарським життям, він пішов слідами свого попередника Вілсона, який увесь контроль під час першої світової війни передав жидові Барухові. Тільки тоді цей жид мусів ще рахуватись з політичними та господарськими позиціями, яких у той час не займали жиди. Тепер же президента оточують лише жидівські кола.

Транспортний концерн Сірс Ребек і К° дуже поширений в Північній Америці. Понад 500 універсальних магазинів та крамниць цього концерну розкидані по американських містах та містечках. Крамниці торгують тільки виробами концерну. Вони продають усе, що потрібно сучасному американцеві. Ці королі універсальних магазинів багатіють з кожним днем. Їхні родини вже давно належать до найбагатших 60 родин у Сполучених Штатах. Звіт концерну за 1937-38 торговельний рік подав при обороті 537 млн. доларів чистий прибуток у сумі 30 млн доларів золотом.

Нещодавно Рузвелт прийняв делегацію впливових жидів представників фінансових і політичних кіл. Делегація дістала нову обіцянку, що після цієї війни в Палестині буде створена жидівська держава.

Отож немає нічого даного, що зажидівлені впливові кола Сполучених Штатів з такою радістю сприйняли другу світову війну та роздмухують цю жахливу катівню всіх народів.

І так само ясно, що найулюбленіша мрія Рузвелта та його жидів-дорадників – це перемогти націонал-соціалістичну Німеччину, яка в своїй програмі головним гаслом поставила знищення жидівства, цю найбільшу загрозу та небезпеку нового сучасного і майбутнього. СОФІЯ ШАДКІВСЬКА [132].

132. ЖИДИ ЗАВОЙОВУЮТЬ СВІТ СОФІЯ ШАДКІВСЬКА Нова Україна (Харків). – 1942. – № 158, 19 липня.

Евреи в отечественную войну 1812 года

Евреи, живущие среди других народов, ни в какой мере не поддаются ассимиляции; живя постоянно особняком они сохраняют все свои специфические черты, главной из которых является безграничная, отвратительная алчность. Наиболее отчетливые свойства и особенности евреев проявляются во время общественных бедствий, например при войнах. Так, известные Ротшильды ведут начало своего благополучия от Ватерлоо: их родоначальник, находясь недалеко от места боя, помчался в Лондон, распустил, слух о победе Наполеона и, вызвав, панику на бирже, за бесценок скупил упавшие бумаги. Когда пришло официальное сообщение о действительном исходе битвы, дело было кончено: Ротшильд стал богат, а продавцы бумаг обобраны.

Не следует думать, что подобного рода грязные гешефты совершаются отдельными евреями, это их общее правило. Весьма интересны и показательны в этом отношении записки двух иностранцев, участников войны 1812 г., адъютанта Наполеона, графа Сегюра и офицера 25 пехотной Вюртембергской дивизии

Фабер-дю-Фора. Вот что говорится у второго из них о евреях, при движении французов от Вильны к Витебску:

«Огромные услуги оказывали нам евреи, не бегавшие подобно прочему населению в леса, а остававшиеся дома и ради наживы не брезговавшие исполнением всяких, поручений; благодаря знанию ими немецкого языка, отлично служившие нам проводниками еще в пределах Пруссии, по неохотно исполнявшие поручения, связанные с опасностью (тайные разведки). Возвращение на бивак наших фуражиров, верхом на захваченных крестьянских лошадях, до верха нагруженных предметами всякого рода, обыкновенно Сопровождалось евреями, служившими проводниками и указателями и, к сожалению, за Смоленском мы уже лишились этого полезного содействия евреев».

Несколькими страницами ниже у того же автора говорится, по поводу многодневной стоянки войск его корпуса у местечка Лиозны, так; «Благодаря неоставлявшим м. Лиозны евреям, войска имели бесценных факторов, помощью которых восполняли свои разнообразные нужды и даже жизненные удобства».

Таково было подлое поведение евреев в отношении населения приютившей их страны, их второй родины.

Наивно было бы думать, что содействие и помощь евреев завоевателям оказывались по каким нибудь иным соображениям, кроме наживы, ибо вот как, по словам Фабер-дю-Фора, приняли те же евреи разбитые и до крайности истощенные остатки французской армии в Вильне при отступлении:

«Бедственную картину представляли остатки Великой, Армии в лохмотьях на 28° морозе, тщетно умолявшие открыть им двери, замкнутых жилищ. Также, недоступны им были склады и магазины, куда никого, не пускали без письменных разрешений. Переполненные госпиталя, и казармы не могли, уже более вмещать в себе людей,, да и с гiмн по себе представляли, ужасающую картину бедствий; все эти помещения были буквально, загромождены трупами, умиравшими и больными, валявшимися на голом полу, в неотопливаемых

помещениях. Среди всех этих ужасающих бедствий особенно поражала дерзость и бесчеловечность переживших теперь свою тактику евреев, зазывавших и даже силой втаскивавших к себе солдат, обиравших и раздевавших их и затем выбрасывавших их в окна умирать на морозе, чем они надеялись снискать милость у новых теперь победите лей, подходивших уже к городу».

Так как утверждения одного очевидца могло бы показаться недостаточно веским, то приведем рассказ, графа Сегюра о том же эпизоде:

«Действительно, литовцы, которых мы покидали, поставив их в такое неприятное положение, приняли и помогли некоторым из них (солдат) но евреи, которым мы покровительствовали, отвернулись от остальных. Они сделали даже больше того; вид таких страданий возбудил их алчность. Если бы их отвратительная жадность, спекулировавшая на наших несчастьях удовлетворилась продажей на вес золота кое-каких припасов, история с презрением умолчала бы об этих безобразных подробностях; но они завлекали наших несчастных раненых в свои жилища, чтобы грабить их и потом выбрасывали через двери и окна на глазах русских этих умирающих страдальцев; они- безжалостно оставляли их умирать от холода; даже в глазах русских вряд-ли- было заслугой со стороны этих гнусных варваров, что оцг подвергали их врагов наших солдат таким пыткам. О таких ужасных преступлениях должны знать и нынешний век и грядущие столетия. Быть может теперь, когда руки наши бессильны,наше негодование на этих чудовищ будет им единственным воздаянием на земле; но настанет день, когда, наконец убийцы последуют за своими жертвами и тогда без сомнения в небесном правосудии осуществится наше мщение!»

Нужны-ли какие-либо комментарии к этим чудовищным по своей подлости фактам?

М. Донской [133].

133. Евреи в отечественную войну 1812 года. М. Донской. Заря. – 1943. – № 60, 1 августа.

Распутин и евреи.

Общеизвестно, что в падении российской монархии немаловажную роль сыграла темная деятельность «старца» Григория Распутина, самый факт появления которого при дворе и влияние его на дела государственные не только скомпрометировали самодержавие в глазах народных масс, но и подорвали доверие к царской власти среди всех слоев населения.

Но едва ли кому известно, что Распутин был марионеткой в руках еврейства. Своим возвышением, своим влиянием на императора Распутин, оказывается, целиком обязан евреям. Об этом подробно и хвастливо рассказывает бессменный секретарь «святого старца» жид Симонович в книге «Распутин и евреи» (Рига, 1928 год).

Симонович признается, что советы, которые давал Распутин императору и императрице, были продиктованы через Симоновича «старцу» главарями петербургского иудейства бароном Гинцбургом, Моисеем Гинцбургом, Слиозбергом и Дмитрием Рубинштейном. Именно по требованию иудеев были назначены, по совету Распутина, министр внутренних дел Протопопов, министр юстиции Добровольский и военный министр Беляев, послушно выполнявшие волю своих хозяев-иудеев.

Евреи вели двойную игру. С одной стороны, все окружавшие Распутина жида во главе с Симоновичем и Рубинштейном разыгрывали из себя германофилов и вели себя так, что их считали германскими шпионами. С другой стороны, те же евреи через небезызвестного масона Милюкова, якобы с патриотических позиций, обвиняли Распутина в службе Германии.

Махинации евреев увенчались явным успехом. Выдвинув на арену общественной жизни отвратительную фигуру Распутина, они сумели с его помощью обделывать свои грязные делишки [134].

134. Распутин и евреи Заря. – 1943. – № 58, 25 июля.

Евреи в первой мировой войне.

Мировая война тотчас нарушила издавна установившийся уклад жизни во всех ее проявлениях. Каждая семья принуждена была послать своих сыновей в армию. И вся народная жизнь пошла под знаком защиты родины. Война потребовала высшей жертвы, которую может принести человек его жизнь. И главные участники: войны, европейские народы безропотно жертвовали жизнью во имя родины. Война унесла миллионы людей, обезобразила или изуродовала еще большее количество. Все интересы каждой семьи страдали в той или иной мере от войны, за исключением немногих, небольшой человеческой кучки, увидевшей в войне свыше ниспосланный гешефт: возможность быстро, легко и безнаказанно обогатиться среди взбаламученного моря.

Было бы преувеличением оказать, что эти люди, пировавшие во время общей беды, были сплошь потомками Израиля, но что все еврейские устремления сводились к тому, чтобы уклониться от фронта, к кому-нибудь или к чему-нибудь примазаться и «заработать», факт неоспоримый.

Правой рукой президента Вильсона, диктатором всего американского хозяйства был Бернанд Барух, чистокровный иудей. Перед особой комиссией Конгресса на вопрос депутата Джеффри о его роли он ответил: «Во время войны я имел вероятно больше власти, чем кто бы то ни было, Это несомненно так. Окончательное решение принимал я». Действительно, он устанавливал твердые цены, распределял заказы, удовлетворял военные требования, определял тарифы заработной платы, приостанавливал работы маловажных предприятий и т. д. Почти столь же важную роль играл Евгений Мейер, так же еврей. Он утверждал отпуск денежных сумм на различные цели. Он, например, отказал в отпуске городу Нью-Йорку 8 миллионов долларов на школьные цели, а в то же время еврейский антрепренер получил и деньги и материалы для постройки огромного театра. Наконец, единственным журналистом, имевшим в любое время доступ к президенту Вильсону, от его имени делавшим сообщения, был также еврей Давид Лоренс.

В результате дружных усилий этой тройки и при помощи бесчисленного числа их помощников и сотрудников оказалось, что в том же Нью-Йорке $\frac{3}{4}$ лиц, составивших во время войны состояние свыше 1 миллиона долларов, были евреи: это самое главное, и не менее интересно и то, что среди евреев вдруг обнаружилось невероятное количество специалистов всех мастей: Президент Вильсон прибыл в Париж на мирные переговоры в сопровождении 157 человек всевозможных экспертов, из которых только 11 были христиане.

Не менее рьяно «работали» иудеи и в Англии, с той только разницей, что еврейские вожаки в лице сэра Альфреда Монда, Самьюэля, лорда Рединга и др. поставили английскому правительству политическое требование передать Палестину евреям под верховенством Англии. В известной декларации Бальфура, сделанной в ноябре 1917 г. эти притязания получили удовлетворение в виде официального обязательства английского правительства.

В императорской Германии у евреев вскоре после начала войны нашлось также очень неплохое поле для гешефтов. Два видных еврейских дельца Альберт Баллин, директор пароходства «Гамбург – Америка» и Вальтер Ратенау, председатель «Всеобщей компании электричества» (АБГ) играли крупную роль. По возникновении войны в правительственных кругах начали поговаривать, что для народного хозяйства нужны теперь знатоки тонких расчетов, т. е. евреи. В военном министерстве был открыт отдел военного сырья с Ратенау во главе.

Ратенау первым делом принялся организовывать так называемые «Общества военного времени» по отдельным отраслям хозяйства, задачей которых было монопольное снабжение армии и населения продуктами, товарами и снаряжением. Весьма быстро евреи сумели захватить важнейшие распорядительные посты в этих обществах особенно в тех отраслях, которые их больше интересовали. Результатов хозяйничания евреев не долго пришлось ждать. Спекуляция расцвела пышным цветом; товары и продукты стали дорожать, исчезать и вновь появляться, заказы передавались не выгоднейшему поставщику, а своему еврейчику и т. п. В

итоге всех этих еврейских махинаций огромное число еврейских предприятий нажило крупные прибыли.

С самого начала войны, впрочем, Ратенау не рассчитывал на германскую победу, выразившись так: «Никогда не наступит момент, когда император вместе с его паладинами на белых, конях проедут победителями через Бранденбургские ворота. В этот день мировая история утратила бы свой смысл. Нет, никто из великих мира, которые отправились в этот поход, его не переживет (в смысле режима)».

В России до революции евреям приходилось действовать на хорошо закамуфлированных местах, исподтишка, как например секретарю Распутина, Симоновичу. Зато быстро и вполне они наверстали все упущенное после революции и в особенности при большевиках.

Во всех без исключения странах, ведших войну, не менее $\frac{3}{4}$ газет и периодической печати находилось в еврейских руках. Эта печать, как и всегда, стремилась направить общественное мнение в выгодном для евреев направлении, замалчивая одни факты и неимоверно раздувая другие. Н. Донской [135].

135. Евреи в первой мировой войне. Н. Донской. Заря. – 1943. – № 62, 8 августа.

[136]. 136. Мал. Голос Дніпра. – 1942. – № 109, 26 липня.

Евреи в государственном аппарате.

Фактическая власть в Советском Союзе находится в руках сравнительно небольшой группы людей, окружающих Сталина. Группа эта организована и руководится Лазарем Кагановичем. Часть этих власть имущих еврей, другие женаты на еврейках, третьи находятся полностью под иудейским влиянием.

В государственном аппарате СССР встречаются те же имена, которые украшали собой головку партийного аппарата. Большую роль играет, конечно, все тот же Лазарь Каганович, сделавший за время господства большевиков блестящую карьеру. Как правило, каждое его новое назначение делалось тогда и там, когда и где это было нужно для сохранения господства и поддержания престижа сталинской шайки.

В 1929 – 30 году он принимал большое участие в коллективизации деревни. На его совести лежит не одна тысяча крестьянских жизней. В 1935 г. советский транспорт сдал окончательно. Делу вооружения страны угрожала большая

опасность. Каганович был тотчас же сделан наркомом. Летом 1937 г. тяжелая промышленность, особенно добыча нефти и угля, значительно отстала от плана. Снова угроза вооружению страны. И снова на сцене появился Лазарь Каганович в качестве наркома. Важное такое новое назначение, каждое его появление в новой роли, сопровождалось обычно «чисткой аппаратов» и заполнением его «своими» людьми. Все неугодные, неудобные, опасные или только могущие быть опасными для сталинско-иудейской власти люди «вычищались», расстреливались, ссылались, убирались неизвестно куда. Лазарь Каганович «налаживал» аппарат и переходил на новую роль. В августе 1938 года Каганович стал заместителем председателя Совнаркома Советского Союза сохранив за собой также и руководство несколькими наркоматами, в том числе и железнодорожным транспортом.

В 1937 г. на главной сцене появился Лев Захарьевич Мехлис, редактор «Правды». Вслед за этим он стал во главе политического управления красной армии. Народный комиссар государственного контроля, заместитель председателя совнаркома, член главного военного совета красной армии и руководитель политической жизни красной армии – вот посты, которые последовательно занимал Мехлис.

В народных комиссариатах СССР в качестве Наркомов или их заместителей фигурируют следующие иудеи: Гинсбург и Буркман (народный комиссар строительства), Юлий Каганович (наркомвнешторг), Каплун (наркомат судостроения), Рейзер (наркомат черной металлургии), Вейнштейн (наркомат рыбной промышленности), Шапиро (наркомат заготовок), Сейдин (наркомюст), Мильштейн (наркомат лесной промышленности), Лозовский (народный комиссариат иностранных дел).

Членами коллегий народных комиссариатов состоят следующие иудеи: Мосин (Наркомвнешторг), Смоляницкий (народный комиссариат лесной промышленности), Сухманский и Заин (наркомат строительных материалов),

Слиозберг (наркомат пищевой промышленности), Уманский (наркоминдел), Заттель (наркомат вооружений), Катц наркомат авиационной промышленности), Коган (наркомат среднего машиностроения), Гутгерц и Мошкович (главное управление спиртовой промышленности при Совнаркоме) [137].

137. Евреи в государственном аппарате. Заря. – 1943. – № 57, 21 июля.

Иудейская совесть

Описание кровавого подвига царской наложницы иудеянки Эсфири входит в число книг Ветхого Завета.

Следовательно, в глазах иудейского мира Эсфирь является народной героиней.

Характер самого народа наиболее ярко отражается в его народных героях. Как же выразила; свою иудейскую природу эта героиня?

Когда был раскрыт заговор персидского царедворца Амана против иудеев и царская наложница добилась казни своего, врага, она этим нимало не удовольствовалась. От ослепленного любовной страстью Артаксеркса она получила разрешение, чтобы от имени царя было написано все, что она захочет. И вот под ее диктовку Мардохей пишет начальникам всех областей.

«Царь позволяет иудеям, которые во всяком городе, собраться и стать на защиту своей жизни, истребить, убить и погубить всех сильных в народе и области, которые притесняют их, детей и жен, и имение их разграбить».

Повсеместный погром иудеями персов-националистов был назначен этим указом на тринадцатый день месяца. Адара.

«И избивали иудеи всех врагов своих, побивая мечом, умерщвляя и истребляя, и поступали с неприятелями по своей воле» (Эсфири, гл. 9—5).

Было пролито море крови, но иудейской красавице было все мало. Оказалось, что в городе Сузах иудеи убили в этот день всего лишь 500 человек. И вот Эсфирь просит царя продлить «торжество» еще на один день.

На завтра иудеи убили в Сузах еще 300 человек.

Всего уничтожено по приказу Эсфири и Мардохея 75.800 персов С женами и детьми. Официально эта кровавая бойня объяснялась мстью иудеев за то, что Аман, сам умышлял истребить иудеев. Но в действительности это было чисто иудейской «чисткой» персидского царства от персидских националистов. Уничтоженные люди не имели ни малейшего отношения к замыслам царедворца Амана. В книге «Эсфирь» даже намек нет на то, что эти персы были как-либо причастны к Аманову заговору.

Совершив свою кровавую расправу над неповинными людьми той страны, которая дала приют ее народу, Эсфирь окончательно приняла роль царицы и разослала по всем областям Артаксерксова царства, письма, где настойчиво предписывала, чтобы иудеи праздновали эти дни убийства и сделали их днями пиршества и веселья.

До наших дней соблюдают евреи это повеление своей «доброй» царицы и нет у них более веселого праздника, чем Пурим.

Ужасен и отвратителен этот древний подвиг Эсфири, но еще ужаснее и отвратительнее видеть, как спустя 2400 лет иудеи радостно празднуют и освящают богомолием память совершенного ими массового злодеяния. Н.М. [138].

138. Иудейская совесть. Заря. – 1943. – № 100, 19 декабря.

Гангстерская система мирового иудейства.

Имперский министр Розенберг произнес на общем собрании национал-социалистической партии в Хагене в Вестфалии речь о нынешнем мировом столкновении и о скрытых причинах, вызвавших эту вторую мировую войну. Он заклеил мировое иудейство, как подстрекателей войны во всех странах. Иудейство разожгло первую мировую войну против Германии, и составило заговор против пробуждающейся Европы.

Имперский министр Розенберг напомнил о книге, изданной иудеями в 1918 году в Англии под заглавием «Иудеи среди вождей Антанты». Книга эта содержала биографии 16 иудейских вождей в государствах Антанты. В введении

было сказано, что иудеи надеются на то, что «общие усилия иудейских представителей держав Антанты являются символом еще большего единства, которому надлежало бы возникнуть после войны». Это должно-де произойти не ради уничтожения и разрушения, но «ради создания лучшего и более счастливого мира, в котором господствовали бы еврейские идеалы права и справедливости».

«Еврейские идеалы» – это идеалы иудейской эксплуатации в Нью-Йорке и Лондоне. Среди иудейских «вождей» указанных в книге, в качестве носителей этих идеалов, были: Альфред Монд, король никеля в Англии, и главный судья Брандейс, бывший, по словам этой статьи, ближайшим советником президента Вильсона при решении интернациональных вопросов. Важнее всех был Бернанд Барух, о котором книга 1918 года говорит, что бюро его являлось не только агентством по производству, но и «посредником по закупкам союзников», что бюро это усиленно контролировало снабжение мира важнейшими материалами. «Далее указывалось, что господин Барух получил полное право распоряжаться всей промышленностью Соединенных Штатов».

Таким образом сами иудеи признали после своей предполагаемой победы в 1918 году, что иудейские финансисты и промышленники владычествовали в Соединенных Штатах Северной Америки. Весьма характерным для нынешнего продолжения этого владычества является то, что тот же Барух оказывает решающее влияние и на нынешнего американского президента и снова стоит во главе иудейских поджигателей войны.

С запада действуют иудейские капиталисты Англии и Америки, и это иудейство распоряжается убийцами поджигателями, которые бросают бомбы на драгоценнейшие памятники европейской культуры. С другой стороны, революционное иудейство выказало себя уже безо всяких «демократических препон», поощрителен самых низких кровавых инстинктов и организовало, совместно с иудеями финансистами, общее нападение на Германию.

Ныне, когда вся Европа стоит, содрогаясь перед кровавой иудейской баней в Катынском лесу, она должна понять, что здесь выявила себя иудейская ненависть и безудержная преступность, которые всегда кипели и раньше, хотя их и сдерживала по временам сила европейского влияния.

Катынское избиение также было поистине пророчески предсказано иудейскими писателями. Иудей Самуил Рот напечатал книгу, под заглавием «Сейчас и навсегда», в которой передает свой разговор с иудейским вождем Израилем Зангвнлем. Под конец было сказано, что тяга иудеев на запад сменится тягой на восток через Палестину в Персию, Индию и Китай, чтобы затем обратиться назад. Эти иудеи оживят де весь восток, и из этой «живительной» среды восстанет редкостный муж, столь страшный, что мир такого никогда еще не видел. Он станет вождем дела мести, которое совершится из Калькутты через Константинополь.

Он отравит европейские народы, в России будут пощажены под конец одни лишь младенцы и неграмотные. «Польшу и Украину», говорится там дословно, «мститель превратит в воюющую пустыню, и все женщины этих стран будут обещены, прежде чем их убьют, в возмездие за то, что некогда было, причинено в ихней среде беззащитному народу. Данцигская гавань будет изрыгать тухлую кровь. Бельгия и Германия будут превращены в такие бойни, что потребуются новые более высокие плотины для ограждения Голландии. Францию он выметет, как пожар сметает спелую ниву».

Жидовская душа высказалась здесь начистоту. И все то, что иудейские палачи и их прислужники ныне творят на востоке, есть попытка осуществить это ужасное пророчество во всей Европе.

При наличии такого неопровержимого самопризнания, заявил Розенберг, народы мира имеют все основания к исключению этих паразитов и преступников из своей среды и из своего быта. Как низко пали англо саксы, некогда все же выселившиеся из Европы, раз они заключили союз с этой накипью биржевого

обмана и принципиального разрушения культуры, образовав преступную гангстерскую систему для уничтожения деревень и городов европейских народов. Этому преступлению имперский министр Розенберг противопоставил борьбу за социальную справедливость, которую честно ведет национал-социалистическое движение [139].

139. Гангстерская система мирового иудейства Заря. – 1943. – № 56, 18 июля.

ВІЙНА І ЖИДІВСЬКА АГЕНТУРА.

Тема порушена на сторінках Київського часопису „Нове Українське Слово" Ч 4 настільки актуальна, що її в цілому передруковуємо. Редакція

«Жиди тільки мріють про можливість заплатити кров'ю і терором за нашу нерозумність... Одним з найдійовіших заходів проти цього є невмолима, холодна твердість проти ворогів нашого народу, проти паліїв цієї війни, що скористувалися б з неї, якби ми її програли, і тому також обов'язково стануть жертвою цієї війни, якщо ми її виграємо». (З статті рейхсміністра пропаганди д-ра Геббельса) .

Наше ставлення до жидівського питання ясне не відсьогодні. Ми разом з німецьким народом цілком поділяємо думки п. міністра, висловлені в його статті «Винні жиди». Навіть більше: ми, з огляду на специфічну волю жидівства у нас за сонетів, мали бдо розв'язання жидівського питання пі дійти дещо відмінно.

Не маючи завдання спинятися в цій статті на жидах, як на таких, —хочу спинитись на жидівських попихачах і на їх ролі в нашому житті. Відомо, що тактика англо-саксів дуже подібна до жидівської: перемагати, вигравати і здобувати, але... використовуючи для цього чужі руки, витрачаючи зусилля когось, хто дався себе заманити в їх хитро сплетені пастки. У нас і самі жиди були надто активні вони мало маскувалися. Але ніколи вони не досяг лії б таких успіхів за панування сонетів, якби не вдалося їм запрягти в сього воза численну зграю людців з різних верств нашого суспільства.

Чорну роботу – роботу агентури виконували і панове професори, і мистці слова і пензля, представники так званої совєтської інтелігенції...

Коли ми також говоримо, що палії війни (та ще в тих формах, які запровадили жидоїва та її агентура ідеологи примазування і прилюдної проституції мистецтва, «соціалістичного зміс том і національного формою») мають «внести кару за заподіяне, то маємо на увазі не лише російський більшовизм, німецьким мечем викинутий з України, а й те сміття, яко: лишилося у нас не випадково (або тікало! та не було вже куди...), і. яке змагається за заведення митників там, куди влізе.

Мало того; маємо підстави твердити, що панове «знатні люди» прогорілого режиму не задовольняються, шуканням щілинок, де могли б «перечекати» панування ненависного їм «фашизму», а використовують ситуацію, ними ж створену (а людей, вивезено і вимордовано НКВД!): їм здається, що кожна посада («на безриб'ї і рак риба») може бути ними з успіхом використана. І тому трапляється, що ті, які самі похапцем, уже перед самим приходом до Києва німців, нищили скарби наших музеїв— під протекцією їх друзів, що займалися організацією нацьковування широких мас суспільства на «фашистів», такі спритні махери для чогось стараються утримати за собою важливі посади в установах, які організують нове життя.

Допускаємо, що «доводилось» кадити Сталінові, що не виконувати наказів режиму було небезпечно. Але не допускаємо, що нещира активність у більшовиків виправдує їх щирю пасивність після того, як вони позбавилися (?) опіки НКВД. Українське суспільство в праві поставити питання перед панами, що репрезентували відповідальні ділянки тодішнього життя: що вони досі зробили для найскорішого виявлення замаскованої ворожої агентури? Що вони зробили для мобілізації мас під гас лами викорінювання і знищення жидівського сміття, що заважає нам розгорнути працю темпами, які відповідають воєнному часові і завданням відбудови нашого національного, життя?!

Тактика кругової поруки і непомітно го гальмування відома нам, і помиляються панове, які думають, що в цей спосіб зможуть вислужитися. Не випадкові «чистки» в українській поліції (про які згадується в пресі!), не випадкова метушня панів, які відчувають потребу «організуватися» і, під прикриттям «довір'я», на вухо натикається про можливість «зміни» і про добре відомі кожному наслідки такої перспективи, намагаються створити враження природнього востання їх у новий лад і в незамінність їх на ділі.

Але все це шиється білими нитками. Ніякі протекції не врятують тих, на сумлінні яких лежить відповідальність за масові жертви різних ліквідацій «націоналістичних ухилів», різні планування, що на догоду жидові передбачали знесення історичних пам'яток, різні комбінації для виконання наказу «геніального вождя» непомітно все знищувати, приховувати майно, що належало різ ним українським організаціям і за яке (чи думають вони про це чи ні) їм таки доведеться дати звіт.

Мало ліквідувати жидівське питання, ізолюючи в певний спосіб жидів або; примушуючи їх носити зовнішні ознаки приналежності до ворожої раси. Поки ми не зуміємо ґрунтовно очистити наші ряди від жидівських попихачів, поки ми не перестанемо свідомо чи несвідомо допомагати їм виконувати їхню каїнову роботу, доти буде у нас хаос і без відповідальність у багатьох ділянках нашого громадського життя, доти будуть труднощі наслідки хитрих саботажів ворога, який ще не склав зброї. Це ми мусимо твердо запам'ятати, і з цього зробити відповідні висновки. Ніхто з нас не сміє спихати відповідальність на когось, ніхто не сміє думати, що його «хата з краю» і що хтось має поборювати жидівсько-більшовицьку, агентуру, а самому з спокійним сумлінням нарікати на те, що досі там чи там сидить невиявлений шкідник. Відповідальність за вчинки ворожої агентури (ворожої не лише німцям, а може, чи не більше, українцям!) падає на кожного українця, бо ми у себе дома не маємо права не знати, що у нас діється. М. МИХАЛЕВИЧ [140].

140. ВІЙНА І ЖИДІВСЬКА АГЕНТУРА. Голос Дніпра. – 1942. – № 15, 17 січня.

Жид Іягвардія обраний вдруге невеликою більшістю голосів бурмістром Нью-Йорку [141].

Першого листопада Словацька держава перейняла в свої руки все нерухоме жидівське майно, за винятком аптек та сільськогосподарської нерухомості. Через 20-ти відсоткову маєткову данину до державної каси поступило 600 мільйонів корон від жидівських власників [141].

Жида в Болгарії мусять 20— 25 відсотків свого маєтку передати державі. Дохід з цього становить понад 2 мільйони левів [141].

Бувший жидівсько-більшовицький комісар закордонних справ Літвінов надісланий Сталіним, як посол, до Вашингтону [141].

141. Кам'янські вісті. – 1941. – № 28, 8 листопада.

УБИЙЦА ПО ПРОФЕССІИ.

28 августа самолет штаба 16 советской армий поднялся в воздух, держа курс на Москву, Облачность, плохая видимость, сильный ветер сбили летчика с курса. Самолет оказался за линией фронта и попал под огонь немецкой зенитной артиллерии. Подбитый, он вынужден был снизиться на территории, занятой немецкими войсками. Кроме летчика, на борту самолета был пассажир. Как только к самолету подбежали немецкие солдаты этот пассажир вынул пистолет и пустил пулю в висок. Он не захотел сдаваться в плен. Впрочем, вызвано это было отнюдь не решимостью пассажира. Это был мелкий человек, думающий не о долге, а о себе. Об этом свидетельствует хотя бы то, что он оставил в целости все свои бумаги. Он забыл уничтожить документы, представляющие предмет государственной и военной тайны. По этим документам, на которых запеклась его кровь, легко удалось установить личность самоубийцы.

Это был Арон Исаакович Шнейдеров, профессионал-чекист, оперативный уполномоченный контрразведки «Смерш» 16 Воздушной армии.

Еврей-сотрудник НКВД явление обычное. Мы знаем, что большинство руководящих должностей в НКВД заняты евреями. Шнейдеров не исключение. Он типичный представитель чекистской сволочи, негласно управляющий народом и душащей этот народ. Но мы слишком мало еще знаем о деятельности НКВД, этого чудовищного аппарата насилия. То, что осталось после Шнейдерова, папка с его документами до некоторой степени приоткрывает завесу над деятельностью НКВД в армии, больше чем что-либо другое, показывает сегодняшнее состояние Красной армии и раскрывает те способы, посредством которых армия превращается в слепое, послушное оружие Сталина.

Личные документы Шнейдерова – тоже характерны. По ним можно воссоздать типичный образ энкаведиста и его жизненный путь.

По партийной анкете, найденной в папке Шнейдерова (Так называемое» «личное дело» коммуниста было на руках у Шнейдерова) и заполненной им лично, вырисовывается такая не сложная жизнь: Родился Шнейдеров в 1914 году. Занятие родителей до, революции и после «рабочий яичного склада» в г. Ромны. За этой скромной формулировкой не трудно угадать, что папаша. Шнейдерова был гешефт махером в области яиц. Сынок же, воспитанный на гоголь-моголе, учился, закончил семилетку В 1930 году, когда ему стукнуло 16 лет и когда он закончил семилетку, стал вопрос о дальнейшем учении и вообще карьере. Для этого нужно было, по советскому обычаю иметь кой-какие данные, не относящиеся к умственным способностям. Нужно было, пролетаризоваться, Арон стал слесарем. Да, он стал слесарем на той же инкубаторной станини в г. Ромнах, где служил и его папаша.

В анкете так и доставлено: с сентября 1930 г. по июнь 1931 г. слесарь. Зацепка была совершена. Доработав несколько месяцев на инкубаторной станции в качестве слесаря, Шнейдеров смотался на Кавказ, в Дербент. Там он тоже работал, судя по анкете, слесарем стекольного завода. Два месяца! И сразу же оказывается на рабфаке. Закончив н 1934 г. рабфак, он становится инструктором

райкома Красного Креста в Жмеринке (8 месяцев), отсюда он попал, снова как пролетарий, на Всесоюзные финансовые курсы, откуда и вышел инспектором Сельхозбанка.

Должность Инспектора банка, видимо, не устроила Арона Шнейдерова. В 1937 году он попадал! на Межкраевые курсы НКВД в Киеве. Закончив их, он становится квалифицированным чекистом. В анкете он гордо, пишет; «основная профессия сотрудник НКВД».

Вот здесь и открылись необъятные перспективы для сынишки плута яйца заготовителя, прошедшего через несколько месячное горнило пролетаризации. Он стал стражем большевистской безопасности и грозой для окружающих. Все теперь было у его ног.

Он был уполномоченным НКВД в Рязани, потом, после оккупации Западной Украины, перебросился в Львов, грабя брошенные квартиры и терроризованных жителей. Во Львове его застает война. Ясно, что в армии он тоже оказывается на соответствующей должности. Его назначают уполномоченным Особого отдела в штабе 16 советской Воздушной армии. «Сталинские соколы, краса и цвет вооруженных сил, оказывается, нуждаются в особом наблюдении. Шнейдеров не очень верит «Сталинским соколам». Он учреждает в штабе систему необузданного сыска и взаимного доноительства. Он вербует многочисленную рать сексотов. В одном только штабе 16-й Воздушной армии он успеваает завести 42 сексота. В его кармане хранился список этих сексотов, пишущих ему еже дневно доносы под условными кличками. Вот фотокопия этого списка: фото.

За каждым командиром, за каждым летчиком и бойцом установлена непрерывная слежка. Товарищ не может доверить своему товарищу потому что это становится сразу из вестным Шнейдерову. Шнейдеров опутывает всех паутиной, из которой уже не выпутаться.

5. 7. 43 г. После вызова начальником ОО НКВД к – ца Староборд, у Староборд начали спрашивать о чем беседовал с начальником ОО НКВД. Последний рассказал, что я какое то короткое время побыл у немцев в плену, в связи с чем особый отдел меня вызывает седьмой раз и прямо не дает мне покою. Присутствующий здесь Смирнов подхватил эту тему,| сказал: «Жизнь и в мирное время была проклятая и в данное военное время плохая. К чему только народ без толку погибает, ведь безразлично, что жить у немцев или у русских. Даже с немцами будет лучше, никаких налогов у них нет, а у нас и Продналог, ив профсоюз, культналог и прочие, а на руки получаешь какие то несчастные гроши, разве это жизнь! А говорят, что наша родина свободолюбивая, цветущая, богатая! Разве это она богатая; когда хлеба у мирного населения Нет, разве она свободолюбивая, когда сказать, ничего нельзя». Разговор был прерван благодаря прилету самолета. При разговоре присутствовали; Старобор, Ларин, Геращенко, Тонарков, Васильев и др.

Леопардов.

2. Наблюдение за его поведением во время работы на рациях.

3. 1.VIII. – провести очкомбинацию по просмотру личных вещей и документов и скопировать подозрительные.

4. Собрать данные по Жеребко.

Если расшифровать чекистскую запись, на обычном языке это означает; что из друзей Жеребко («связи» лица, близкие к подозреваемому) будет найден сексот, что за Жеребко будет непрерывно наблюдать, что в его отсутствии будут рыться в его личных вещах, фотографировать и копировать подозрительное. И Жеребко уже, погиб! Чтонибудь да найдут в нем.

А найти не так уж трудно. Достаточно, например, если он не поверит какому-нибудь газетному слову. Это уже антисоветское действие. О нем немедленно доложат Шнейдерову. Доложит какой-нибудь Леопардов.

Таких донесений среди найденных у Шнейдерова бумаг немало. Мы печатаем фотокопии некоторых из них. Они не нуждаются, в пояснениях. В них раскрывается полностью вся система большевистского террора, разработанная жидовскими специалистами из НКВД.

Какая гнусность!

В сплошную пытку превращают жизнь человека только лишь за то, что он несколько дней побыл в немецком плену хотя и находится снова в рядах Красной армии. Подслушивают каждое слово, подглядывают на каждом шагу. Не оставляют в покое родных. Подсылают ловких провокаторов. Друзей делают шпионами. Вся эта грязная, отвратительная работа преследует одну цель: окончательно задавить людей, лишить их всякого сознания, превратить их в каких то тварей, ненавидящих друг друга.

Вся эта банда сексотов, все эти холуи Шнейдерова знают, чего больше всего боится их хозяин, бывший роменский жиденок. Он боится правды. А эту правду люди пытаются иногда найти, пытаются о ней сказать, хотя бы шепотом. Этой правде не дают всплыть, чекисты, эту, правду стараются потопить в крови. Делают это те, у которых в анкете стоит: по профессии сотрудник НКВД. Профессиональная сволочь. Жидовская свора, облик которой как в зеркале отражается в Ароне Шнейдерове [142].

142. УБИЙЦА ПО ПРОФЕССИИ. Заря. – 1943. – № 74, 19 сентября.

Жидівська війна.

Війна, яку накинута Німеччині восени 1939 року, і яку Німеччина від початку вигравала етап за етапом, це жидівська війна. Ще перед її вибухом націонал-соціалістична Німеччина здавала вже собі справу з того, що світове жидівство аранжує безпощадну боротьбу. Адольф Гітлер зовсім одверто раз-у-раз перестерігав перед тією небезпекою. І тому ця жидівська війна застала Німеччину добре підготованою.

Сьогодні вже ясно, що світове жидівство що війну програло.

Спочатку жидів поволі ізольовано в Німеччині і позбавлено їх можливості розкладати німецький народ. Опісля їх побито в 1939/1941 роках на всіх боєвищах Європи. Поразка тих держав, що наосліп дали запрягти себе до воєнної колісниці жидівських плутократів, що далі то міцніше припечатувала долю жидів в Європі. Тепер відбувається остання дія жидівської поразки. Це – розбиття Советського Союзу німецькими військами, бо ж Советський Союз збудований теж жидівськими руками. І світове жидівство знає, що б'є остання його година.

Але може хтось спитається; яким же це чином ця війна – жидівська? Яким чином жиди стоять за такими державами, як Англія і Советський Союз? Яким чином сходяться до купи жидівські більшовики й жидівські банкири-лорди? Тільки той ставитиме такі питання, хто ще не знає, що жидівство – це не якась політична система, а вічно руйнівальна інтернаціональна сила, що закорінюється в усіх країнах і в усіх народніх організаціях, пристосовуючися зручно до кожночасних відносин.

У Вашингтоні й у Лондоні жиди сидять у золотих палатах світу. Вони роблять там свою політику за допомогою гаманця й запродавців-підпомагачів споміж фахових політиків цих країв. У Москві жиди сиділи в Кремлі. Вони покланялися советській зірці, проповідували обов'язкову світову революцію і братання інтернаціонального пролетаріату з советським патріотизмом – відповідно до того, як цього вимагала потреба часу. Але завжди вони були готові всадовитися та вгризтися в спину російського, українського та інших народів Советського Союзу. Тому вони вмовляли советського громадянина, що немає ніякої різниці між «товарищем євреєм» і «товарищем руським», що всі вони – однакові діти того самого краю. Коди б народи Советського Союзу були повстали проти згубної ролі жидів, то їх пануванню був би прийшов кінець.

У Лондоні жиди вдають себе за англійських патріотів, Нью-Йорку – за добрих американців, а в Москві – за гарячих ентузіастів советського ладу, але з кожного з них – вилазить жид, коли йде про їх існування. Тоді вони битися за себе змушують

інших, а самі втікають, як щури, що покидають корабель, який потопає. Тепер вони – вже не советські патріоти, тепер вони – вже тільки жиди, які жебрачать допомоги і порятунку у своїх одновірців і одноплемінців в Америці.

Енгельс і Маркс, фальшиві пророки пролетаріату, які своїми ідеями задурманили голови народів землі, були жиди. Літвінов-Фінкельштейн, Каганович, Радек, – хто зможе перелічити всіх цих жидів, що під найрізноманітнішими псевдонімами панували в Советському Союзі? Загляньмо ще тільки на хвилину у світ плутократії! Гор-Беріша англійський військовий міністр, один з найдіяльніших аранжерів сьогоденної війни, – жид. Прозваний в Англії «часописним лордом» лорд Бівербрук, який володіє великою частиною англійської преси, а через це й «публічною, опінією» країни, – теж жид. Французький міністр колоній Мандель, який від 1937 року завзято під'южував до війни проти Німеччини, так само жид, як і французькі Ротшильди, що для ведення війни «зоблізували» гроші. Рузвельт, який кинув Сполучені Держави у війну, — походить від жидів. Його військовий нацьковувач, нью-йорський бургомістр Ла Гвардія жид. Моргентав, фінансовий нотентат» Воллстріту, що фінансує допомогу англійцям, теж жид. І це все – тільки на весь світ відомі імена, що всякому самі приходять на язик. Але вже з цього короткого переліку виявляється характер теперішньої – жидівської війни, проти Німеччини – війни, в якій по братерському об'єднуються англо-американська грошева аристократія з кремлівськими більшовиками.

Глибший сенс цієї війни в тому й є, що в її результаті Європа звільниться твід жидів. Поразка більшовизму і Англії буде, останньою рішальною поразкою світового жидівства на нашому континенті. Народи Європи знають, що це рівнозначне з їх історичним видужанням [143].

143. Жидівська війна. Голос Дніпра. – 1942. – № 27, 31 січня.

Румунія встановила генеральних управителів для внівласнених жидівських маєтків, які мають доручення управляти та поступово продавати ці маєтки [144].

Британське інформаційне міністерство фінансує, яв подає часопис «Ауфбау», що виходить у Нью-Йорку, новий жидівський орган, який мав «ужити підтримці жидівських інтересів у Англії [144].

Гвардії Глінки в Словаччині доручено концентрацію жидів в геттах [144].

Кам'янські вісті. - 1941. - № 30, 13 листопада.

Більшовицький уряд є уряд жидівський.

Зізнання жида Гермаліна.

Жид-більшовик М. Гермалін виступив року 1917 у Нью-Йорці з промовою, в якій він, між іншим, сказав: «Російська революція була зроблена жидами. Ми влаштували таємні товариства та запланували терористичний уряд. Революція зробила крок уперед внаслідок нашої переконливої пропаганди та масових страт; був таким чином створенні уряд, який дійсно, був вашим».

Таким чином жид сам визнав, що революція в колишній Росії проведена жидами. Жиди вели пропаганду. Жиди влаштовували масові страта: уряд більшовиків є жидівський уряд [145].

145. Голос Дніпра. – 1941. – № 38, 7 листопада.

Французский статут про жидів, якій передбачає реєстрацію жи дів, розповсюджений також і на французькі колонії.

Угорський уряд хоче вирішити жидівське питання за німецьким прикладом, поставивши його на практичні рейки.

146. Кам'янські вісті. – 1941. – № 35, 22 листопада.

Французький уряд сповіщає про цілий ряд заходів по відношенню до жидів.

147. Кам'янські вісті. – 1941. – № 42, 9 грудня.

Жиди винні!

Державний міністр др. Геббельс.

Історична вина світового жидівства у справі виникнення та поширення цієї війни доведена з такою достатністю, що про це вже не треба більше говорити. Жиди бажали війни і тепер її мають. Але на них здійснюється також

пророкування, яке висловив Фюрер. 30 січня 1939 року у Німецькому Рейхстазі; він сказав, що коли жидам-фінансистам вдасться ще раз втягнути народи до світової війни, то наслідком буде не збільшення усього світу і не перемога шидівства, а знищення жидівської раси в Європі.

Ми бачимо якраз здійснення цього пророкування, і таким чином відносно жидівства сповнюється та доля, яка хоч і сувора, але ділком, ним заслужована. Жаль або співчуття тут зовсім неприпустимі. Світове жидівство, замислюючи цю війну, цілком неправильно розцінювало ті сили, які були в його розпорядженні, і тепер воно підлягає саме поступовому знищенню, яке воно готувало нам і яке воно здійснило б відносно нас, коли б мало достатні для цього сили. А тепер все відбувається за законом самого жидівства «Око за око, зуб за зуб».

У цьому історичному протиріччі кожен жид є нашим ворогом, і при цьому однаково, чи перебуває він у польському гетто, або в Берліні, або в Гамбурзі продовжує ще своє паразитичне існування, або кличе військовий клич у Нью-Йорці або в Вашингтоні.

Всі жиди належать вже на підставі їх жидівського походження та раси до інтернаціональної змови, спрямованої проти націонал-соціалістичної Німеччини. Вони бажать її поразки та знищення, і роблять все, що дозволяють їм їх сили, щоб добитись бажаного результату. Те, що в самій німецькій державі державі вони мають для цього надто мало можливостей, зовсім що не свідчить про їх прихильність на цій території, а тільки про те, що ми застосували з нашого боку дійсно відповідних заходів.

Одним з цих заходів є введення жовтої жидівської зірки, яку на видному місці повинен носити кожен жид. Таким чином ми хочемо відзначити його з зовнішнього боку, і головним чином тому, щоб при найменшому намаганні виступити проти німецької громадськості, його в той же час можна було б ідентифікувати, як жида. Це дуже гуманне розпорядження, так би мовити

гігієнічна профілактика, яка мусить стати на перешкоді тому, щоб жоден жид не проліз непоміченим у наші лави з метою посіяти в них чвари.

Коли кілька тижнів, тому жида з'явилися прикрашеними своїми жидівськими зірками на вулицях Берліна, першим враженням мешканців німецької столиці було загальне здивування. Тільки дуже невелика частина їх знала, що в Берліні так багато жидів. Кожен відкривав у своєму оточенні або по сусідству таку особу, яка хоч і визначалась в деяких випадках своїм характерним беканням та іншими проявами, але яку ніколи не вважали за жида. Таким чином цей жид так замаскувався з зовнішнього боку, так використав мімікрію, так пофарбувався під колір оточення, в якому жив; так підробився, що міг жити та чекати на свій час. Хто з нас міг гадати, що ворог стояв просто перед ним, що він був мовчазним слухачем наших розмов, або навіть співрозмовником в них на вулиці, в метро, у чергах, що стоять біля тютюнових крамниць [148].

148. Жида винні! Голос Дніпра. – 1941. – № 70, 14 грудня.

Єврейський терор в галузі громадської думки.

Єврейство Сполучених Штатів Америки переходить до відкритих погроз проти всіх тих, що не хочуть приєднатись до курсу війни, накресленого Рузвельтом.

В телеграмі, адресованій єврейському обербургмістру Лягуардія попередній поліцейський суддя Джозеф Гольдштейн вимагає, щоб сенатор Най був негайно арештований, коли він в своїй найближчій промові приєднається до «певних» висловлень Ліндберга. На зборах мають бути присутніми багато євреїв, і подібні висловлення вимагатимуть застосування насильства (!). Гольдштейн розуміє під висловленнями Ліндберга останнім часом поширену думку льотчика з Демуан, який каже, що англійці та євреї хочуть втягнути США у війну [149].

149. Єврейський терор в галузі громадської думки. Голос Дніпра. – 1941. – № 6, 26 вересня.

Иудейские коршуны в Сицилии

«В то время как британские солдаты умирают на полях сражения, банкиры подсчитывают свои доходы», констатирует английский журнал «Кавалькэд» в обширной статье сентябрьского номера, посвященной организации «Амгот». Трудно найти более удачную, а одновременно и более беспристрастную характеристику работы «Амгота» англо-американской организации, созданной в дни, когда союзные войска. вступили на территорию Сицилии.

Что же означает слово «Амгог»? Составлено оно из первых букв слов: «Аллайед Милитэри Говернмент фор Окьюпайд Территориз» (в переводе: союзное военное управление занятыми областями). Чиновники Амгота ходят в военной форме и непосредственно подчинены генералу Эйзенховеру. Судя по статье американского корреспондента «Нейе Цюрихер Цейтунг», задачей Амгота является «подготовка к будущему демократическому порядку». Та же газета сообщает, что правовые основы, на которых создан Амгот, были разработаны бывшим Нью-Йоркским адвокатом подполковником Споффордои, который в настоящее время возглавляет эту организацию. Американец итальянского происхождения, свободно владеющий итальянским языком, подполковник Споффорд также является одним из руководителей Амгота.

Все это звучит так деловито и безобидно, как будто речь идет о штабе, специалистов военного управления, занятом, главным образом, заботой о «жизненном благополучии» населения, в связи с чем в Сицилию наехало множество экспертов по вопросам электрификации и водоснабжения, гигиены, школьного дела, путей сообщения и общественной безопасности. Все эти специалисты составляют так называемые «ударные отряды, по восстановлению».

Судя по этим данным, казалось бы, имеются основания предполагать, что упомянутая организация вызвана к жизни человеколюбивыми побуждениями, желанием создать для жителей Сицилии райские условия жизни. А , между тем, журнал заканчивает статью следующей, наводящей на размышления, фразой: «При этом населению с первых же дней дали понять, что союзные нации вовсе не

имеют в виду постоянно держать здесь филантропические учреждения. В конце концов, население должно прокормить себя самостоятельно». Стало быть, основная цель Амгота была несколько иной...

Ознакомимся ближе с людьми, стоящими во главе «ударных отрядов по восстановлению». Начнем с британского генерал-майора лорда Ренделл оф Родд. О нем рабочая газета «Дейли Уоркер» не так давно писала, что благородный лорд поддерживает отлично налаженные связи с банком Моргана в США. Его заместителем является американский бригадный генерал Франк Мак Шерри. Главой финансового отдела с британской стороны назначен полковник Грэффей Смите, в прошлом служащий Банка оф Инглияид. Кроме того, в штаб Амгота входят: капитан Бенсон, директор Ллойд Банка и банковской конторы. Маркс и Спеноер, и подполковник Гаррис, по сведениям газеты «Дейли Уоркер», занимающий целый ряд ответственных должностей в южно-американских торговых компаниях. Британская рабочая газета иронически замечает, что все эти джентльмены так и предназначены для того, чтобы проложить путь к подлинно демократическому порядку.

Перечисленные здесь имена красноречиво говорят о подлинном характере Амгота. Гражданские должности и деловые связи этих господ не оставляют ни малейшего сомнения относительно их прямого назначения. Поэтому, пожалуй, правильнее, будет считать организацию Амгот одним из пресловутых американских эксплуататорских предприятий, предназначенных для выкачивания доходов и высоких прибылей крупным международно-иудейским капиталом. Иудейские финансисты, как известно, не очень-то любят выступать на передний план и неизменно стараются более или менее удачно замаскироваться. На сей раз продувные дельцы эксплуататоры облеклись в офицерскую форму. Когда вопрос идет о приискании почтенной вывески для еврей подозрительной фирмы, жида финансисты решают это легко и бы стро. Что бы они не организовали Амгот ли в целях эксплуатации Сицилии и южной Италии, общество ли «Помощи и

строительства объединенных наций» «Юнра» (Юнай тед Нейшинс Гелиф энд Геабилитей шен Администрейшен»), созданное американским евреем Лейманом, па-, деленным диктаторскими полномочиями, в основе всех этих организаций лез кат все те же планы, проводимые в жизнь жидами.

Британский журнал «Трибюн» недавно поместил необычайно интересное сообщение, прекрасно характеризующее руководителей Амгота. Журнал констатировал, что лорд Ренделл, подполковник Гаррис и капитан Бенсон вместе занимают девятнадцать директорских постов крупных банках и различных торгово-промышленных предприятиях. За ними стоит ряд мощных концернов и финансовых магнатов, набивших себе руку на бессовестной эксплуатации других наций, которая производится неизменно по одному и тому же методу. Сначала они подкапываются под финансовую мощь «освобожденных» или предоставленных в их распоряжение государств, чтобы затем уже без всякого риска приступить к прямому ограблению своей жертвы.

Таким образом, если капитан Бенсон, например, будучи директором Ллойд Банка, руководит организацией Амгота, то мы должны видеть в нем представителя одного из пяти крупнейших банков Англии, так назыв. «Биг-файв» (пять великих), господствующих над всей финансовой системой Британской империи и располагающих капиталом в 205 миллионов фунтов стерлингов. «Биг-файф» контролируют большую часть промышленных и торговых предприятий Великобритании и эта важнейшая финансовая сила Англии держит в лице Бенсона своего представителя в Амготе. «Дейли Уоркер» утверждает, что за Амготом скрывается также группа мощных американских-трестов, из которых наиболее известными являются «Джёнэрал Моторе» и «Стандарт Ойль Компани». Эти общества не только обеспечивают свои вложенные в Европе капиталы, но пытаются создать новые возможности для дальнейшей эксплуатации континента. Согласно заявлению английского журнала «Трибюн», эта группа американских капиталистов приступила теперь к образованию «Совета защиты неприятельского

имущества», который в первую очередь стремится обеспечить себе поддержку правительства в Вашингтоне, чтобы приступить к восстановлению итальянской промышленности в оккупированных областях. Поговаривают, будто этот совет пользуется особой благосклонностью Корделла Хэлла. Этим все сказано, ибо не является ли Хэлл доверенным лицом иудейских финансовых магнатов?

Вероятно, под давлением возрастающей критики его беззастенчивой работы в пользу международного иудейского капитала, Амгот недавно переименовался в «Малт», что означает «Милитери Администрейшен сф Либерайтед Территориз». То, что до сих пор звалось военным управлением теперь получило название военной администрации, а где раньше говорилось о занятых областях, теперь говорят об областях «освобожденных». Небольшая корректуру вывески была, проведена с явной целью произвести более благоприятное впечатление и успокоить слишком чувствительные души. Приемы эксплуататоров, конечно, ничуть не изменились. Иудейские коршуны набросились на Сицилию и безжалостно раздирают ее на части [150].

150. Иудейские коршуны в Сицилии. Заря. – 1943. – № 101, 22 декабря.

Ожидівлена більшовицька країна

Жид Луїс Фішер був кореспондентом газети. «Нація» в більшовицькому Союзі. В американській жидівській газеті «Нью-Йорк Джуїш Тріб'юн» від 18 січня 1924 року він писав:

«Коли судити більшовиків по тому, чого посягли через них жиди в галузі освіти, то треба висловити дуже сприятливу їх оцінку.

Жидівські діти десятками тисяч відвідують тепер громадські школи, де жидівська мова є мовою викладання.

Уряд створив особливі жидівські педагогічні семінарії, де готують вчителів, які будуть мати змогу вести навчання в жидівських школах жидівською мовою.

Навіть в університетах б відділи, де жидівська мова є викладовою мовою.

До революції, тобто за царських часів, процент жидівського студентства дорівнював 4. Тепер обмежень нема. У різних університетах процент студентів-жидів доходить до 50».

Все це написав жид. Коли вже жид може зробити таке визнання, то у скільки разів сильнішим є справжнє очидівлення більшовицької країни? [151].

151. Очидівлена більшовицька країна. Голос Дніпра. – 1941. – № 35, 4 листопада.

Жиди—найбільший ворог людства.

Щоб до такого твердження прийти, то треба у жидівських справах аж надто добре розумітися. Це для кожного ясно і очевидно. Вистачить тільки оглянутися навкруги себе. Жиди – вони як та найжахливіша проказа, розкладають народи зсередини і ззовні, вони наводять на людство щораз нові війни, викликають всякого покрою революції, вони в морі крові і сліз готові втопити увесь світ, щоб тільки задовольнити свої злочинні інстинкти, щоб забити грошима свого бездонного гаманця та залишити таким чином у своїх руках владу над світом.

Жиди всі і всіх покроїв, білі і червоні, правовірні і вільних поглядів, у Європі і на інших континентах, всі дони мають себе за якусь вищу расу... її обрав собі прямо сам Бог та доручив їй владу над світом. Щоб ту владу над світом здобути, вони наче щури розбрелися по усьому світу, обмотали своїми тенетами окремі народи та володіють, де явно, а де й приховано. Як їхня влада таким або іншим чином загрожується, вони докладають тоді всіх намагань, щоб підбурювати одні народи проти інших, вкладають в руки тих народів зброю й тоді, як скривавлений у війні світ переживає найтяжчі кризи, жиди наче ті гієни жирують на побоевищах та далі володіють. Як не пощастить їм у війні, вони тоді доводять до різних революцій, дають ножа, щоб брат різав брата й на чужій крові вони знов закріплюють свою владу. Це не є жодні пропагандні твердження, це історичні факти.

Жиди не здібні до жодної творчої, позитивної праці й тому вони здобувають собі, владу та живуть головним чином хитрощами і злочинами. Як людство дізнається про це на одній жидівській витівці, вони тоді від неї відступають, ще більше: вони самі її поборюють та... беруться за іншу. Вони обмотують своїми сітками володарів, стають їхніми «радниками» як це бачимо на прикладі в Америці – приховано володіють самі, витягаючи, при цьому останні соки з широких народних мас. Там, де народи починали прозрівати і розривати жидівські кайдани, жиди тоді бралися до самого народу. Вони створили загальновідоме масонство (вільномулярство) та почали домагатися встановлення на місці монархічної влади демократії і республіки. Жиди перші висунули клич «воля, право і братерство», що пізніше став – як відомо – гаслом Французької революції. Якщо тут про «волю, рівність і братерство» дійсно йшло, то у всякому разі тільки для жидів. Це видно вже хоч би з того, що першим осягом Французької революції було звільнення жидів з гетта. Міцні тоді визвольні рухи окремих народів жиди вміли так використати і викривити, що замість національної свободи поставлено тоді на перший план інтернаціональне братання. Подібно як жид Маркс спотворив велику ідею соціалізму та замінив її у забріхану фразу, принадну для дурних, а корисну для жидів, так і з поняття національної свободи зроблено тільки засіб поневолення народів. Класичний приклад цього бачимо у більшовиків. Династичний абсолютизм повалено, а на його місці створено інтернаціональний фінансовий абсолютизм, з тією тільки різницею, що вже вся влада опинилася у жидівських руках, а народні маси мусили і далі носити тяжке ярмо.

З часів Французької революції жиди домагаються вже до захоплення влади над світом брутально і безоглядно, а при цьому приховано і нікчемно. Все, що стояло їм на дорозі, воли нещадно поборювали всіма своїми інтернаціональними засобами. А таких засобів було в них насправду багато. На Сході Європи під це найкраще підходив комунізм, з його гаслом, «диктатури пролетаріату», значить диктатури жидів, а для решти Європи створено «Союз народів», «Лігу людських

прав», «паневропейський рух» і т. д. і т. д. Все те було головним чином справою міжнародного жидівства, подібно як і вся «пролетарська революція» в Росії, повалення монархії в Німеччині і Австрії, вбивство у Сараєві, вигнання іспанського короля Альфонса XIII, громадянська війна в Іспанії, замордування югославського короля Олександра і так далі, аж до теперішньої війни включно.

Очевидно, що демократично-ліберальний ідеал жидам ще цілком не відповідав, вони хотіли свою владу ще далі поширити і здобути собі провід у всіх ділянках життя всього людства. Бачимо це виразно з жидівської брошури «Адель», що появилася у Відні в 1925 р. Там читаємо, що переслідування жидів не тільки їх не зломало, але ще більше «ушляхетнило, та виховало на провідну націю майбутності». «Нічого дивного, – читаємо дослівно у згаданій брошурці, що цей (жидівський) народ, який розірвав кайдани гетта, розвинувся у духовну еліту Європи. Добре Провидіння обдарувало Європу новою шляхетною расою саме тоді, як провалилася феодальна шляхта. Жидівська еманципація, що за неї треба було стільки боротися, стала благословенням для Європи тоді, як вона опинилася над пропастью» і т. д. в тому самому тоні. Чи потрібно до того ще окремих пояснень? Жидові захотілося вже не тільки влади, вони задумали ще стати «шляхтою», «благословенням» Європи, хотіли, щоб окремі народи були їй ще вдячні за те, що вони їх гноблять.

На Сході Європи жиди були своєї мети досягли; вони стали «шляхтою» – комісарами. Роля жидів у сумній пам'яті більшовицької «країни соціалізму» відома аж надто добре. Недарма народ говорив, що СССР означає три Сруді і один рускій. Всіх злочинів, що жиди вчинили над українським народом, не списати й на воловій шкурі. І Україна їм у свій час подасть рахунок, що мусить бути вирівняний!

За допомогою своїх «соціалістичних» закликів та міжнародних зв'язків, жиди ухвалили були остаточно реалізувати свій план панування над світом. На перешкоді стояла передусім Німеччина, що на жидівських хитрощах і злочинах

пізналися швидше за всіх і зняла з них маску перед усім світом. Не було жидам іншої ради, як тільки розпочати в який- небудь. спосіб «війну проти Німеччини. А що жиди самі вміють тільки приховано мордувати, а явної боротьби бояться, то вони идбунтували проти Німеччини інші народи, так що теперішня війна, це головним чином жидівська робота за реалізування їхніх планів панування над світом. Але тим часом їхня нога посковзнулася й замість остаточно перемогти, той жидівський Інтернаціоналі зникне врешті з поверхні життя, а окремі народи після довгих віків жидівської неволі зможуть врешті вільно відпочити та замість витратити енергію й сили на боротьбу з цим найбільшим ворогом людства, спрямують її на творчу, корисну працю для себе самих [152].

152. Жиди—найбільший ворог людства. Голос Дніпра. – 1941. – № 61, 4 грудня.

Всі жиди стоять один за одного

Жидівство це суміш багатьох рас. Раси це групи людей з однаковими тілесними та духовними унаслідуваними нахилами. Основу для жидівського народу створюють головним чином середньоазіатські та східні раси. Від середньоазіатської раси жидівство одержало здатність до торгівлі, а від східної раси нерухомість догматизму думки. Крім того, жидівство зв'язало в собі якості цих обох рас, урівняло їх та розвинуло далі.

Расовими законами жидівського проводиря Езри року 450 до Р. Х. жидівство було засноване, як расова єдність. Воно відновило створену Моїсеєм, але у перебігу часу позабуту заборону про змішування жидівської крові з нежидівською і перестало навіть виключати з своєї народної єдності жіночі чужої крові та їх дітей. Закон Езри створив жидівський народ сучасності. Тому жиди справедливо дивляться на Езру, як на нового основоположника свого народу, як на другого Мойсея. Завдяки расовому закону Езри, жиди зберегли перш за все «білу» частину крові, яка інакше зникла б у них, як і у інших народів.

Хоч жидівство не має власної держави та своєї власної мови, воно міцніше тримається само в собі, ніж усі інші народи на землі. Кожен жид зв'язаний з

іншим жидом, як брат з братом, і кожен жид у всіх своїх думках, почуттях та бажаннях є виразом, волі жидівського цілого. «Кожен жид, каже Мозес Гесс в своїй статті «Рим та Єрусалим» (1862), – «є, хоче він цього або ні, глибоко зв'язаний з усією нацією... Тому жид не може відмовитись від завдання працювати для піднесення всього жидівства, однаково, чи належить він до ортодоксальної його частини чи ні. Кожен жид, навіть вихрещений, виявляє солідарність в роботі, спрямованій на відродження Ізраїля».

Як члени такої тісної громадськості жиди знають, як треба підтримувати особливими заходами своїх братів. Де жид проліз на керівну позицію, він дуже скоро тягне за собою найбільшу можливу кількість своїх расових співдрузів з тим, щоб жидівська зверхність більше та більше зміцнювалась. А коли якийсь жид переконає себе в тому, що він створив щось надзвичайне в якійсь галузі, тоді приходить в рух рекламна шумиха всього жидівства, щоб його поважав та дивувався йому весь світ.

А коли трапиться одному з них стати жертвою удаваної несправедливості, то серед усього жидівства починається безмірний галас. Це визнав навіть «Жидівський огляд» від 25 березня 1930 року, дуже, виразно, коли він каже; «Радісно те, що почуття жидівської солідарності в усьому світі пожвавлюється, коли в якійсь країні жид зазнає несправедливості. Це почуття найсильніший актив жидівської політики». А воли жиди заподіють доведений злочин, то їх милує жидівська преса усього світу. Тоді кожен жид усіма засобами, які тільки можна вигадати намагається відвести від злочинців покарання. Тисячі жидівських злочинців unikнули справедливого покарання через те, що світове жидівство заступилося за них своєю диявольською рафінованістю та брутальною силою своїх грошей.

Чесний порядний народ хоче покарати злочинців та виключити з свого суспільства. Але жиди, пов'язані між собою, борються на життя і на смерть до

останнього, щоб врятувати своїх злочинних співчленів расової єдності від замаху справедливості.

Але найнебезпечнішою є солідарність жидів у питанні ритуального вбивства. Коли б якась інша раса дозволила собі такі жахливі злочини, то громадскість негайно вимагала б достатнього та відкритого слідства. А жиди не викидають жодного засобу, щоб заздалегідь встановити безневинність члена своєї раси, обвинуваченого в ритуальному убивстві. Жид скоріше припустить, щоб підозріння впало на нього в тому, що він систематично вимагає ритуального вбивства, ніж на окремого жидівського вбивцю.

У цьому почутті належності до єдиної спільності жидівство огородило себе, як парканом, своєю таємничою книжкою законів Талмуд-Шульхан-арух і таким чином зробило жидівство світовою долею. Як свідомо бажали жиди фізичного гетто, захисту себе жидівською вулицею, так саме вони завжди культивували духовне гетто. Це належить до найпідліших видів історичної брехні, коли продовжують стверджувати, що гетто нав'язали жидам панівні народності. Ні!

Гетто розвинулось природньо з основоположень Талмуда. Гетто було добровільно обраною формою, за допомогою якої жидівство у своїй розпорошеності збереглося, як народ, та могло дбати про свою мету, мету усього народу. А ця мета жидівства така: здобуття світового напування та перетворення на рабів нежидівських народів [153].

153. Всі жиди стоять один за одного. Голос Дніпра. – 1941. – № 39, 8 листопада.

В Словачії жиди сконцентровані в 14 таборах: таким чином словацькі міста швидко будуть звільнені від жидів [154].

154. Кам'янські вісті. – 1942. – № 14, 3 лютого.

Світове жидівство.

Так само як Німеччину, жиди опанували й цілу Європу. В Австрії кількість жидів за час від 1848 до 1937 року збільшилася з 100.000 до 200.000. Усі великі західно-європейські міста, як от Париж, Лондон, Амстердам, Брюсель затопили

жиди. Багаті жиди виїздили до Америки, бо це була «земля обітована» для цих кровопивців. Звідти вони посувались до Південної Америки та Південної Африки. Всюди вони розмовляють переважно німецькою мовою. Але також швидко вивчають потрібну для їхніх гешефтів мову тубільного населення. У 1925 році 80 відс. усього світового жидівства говорило німецькою мовою (за жидівською статистикою), а 20 відс. – англійською. В 1937 році в США було 5 мільйонів жидів, які належали до жидівської релігійної громади. Якщо підрахувати також вихрестів, то кількість жидів у США буде значно більша. Нью-Йорк – це столиця світового жидівства, в якій живе 2,5 мільйона ортодоксальних жидів. Кожний четвертий мешканець Нью-Йорка – жид. В Брукліні кожний третій мешканець – жид. 30 відс. загальної кількості жидівства живе в Америці. Ще в 1880 році жиди склали тут 3,3 відс., а в 1900 році – вже 11 відс. населення.

Чикаго та Філадельфія нараховують 400.000, Клівеленд, Детройт, Балтимор, Пітсбург, Бостон – понад 200.000 жидів.

Від 1884 до 1914 року до США прибуло понад 3 мільйони жидів. Серед них було 1,5 мільйона жидів з колишньої Росії. США – це найбільш зажидівлена держава. Тут вони забезпечили собі керівні місця в різних ділянках. В цьому їм дуже допомагав Рузвельт. Вони – його дорадники та творять його оточення. Світ знає такі, жидівські імена: Лагвардія (напівжид) голова міста Нью-Йорка, Б.М.Барух, С.Розепман, Г.Моргентау, Маркус Пекора, Д.Брандейс, Яхіс Коган, Чарлі Чаплін, Ц.Лемеле, Фелікс Варбург, Отто Кагн, Й.Зелігман та інші...

Американські жиди впливають тепер на громадську думку, затоплюють брехнею світ, щоб заробляти на цій своїй війні та опанувати світ. Це їхня мета.

Також в Англії кілька десятків років тому жиди захопили в свої руки керівні державні місця. Вони тут мають вагу навіть при королівському дворі. Жиди в Англії – це державні фінансисти.

Під час війни багатьом верствам населення Англії відкрилися очі на жидів з їхніми спекуляціями та перекупництвом. Особливо визначаються цим жидівські

емігранти. Вони, користуючись правами політичних емігрантів, не виконують ні яких воєнних обов'язків і мають час на свої брудні гешефти, пролазять в суспільство та набувають тут певного значення. В Англії почали вже пізнавати цих «вошей у кожусі». Суди мають досить клопоту з жидами. Навіть Нижня Палата послів мусіла розглядати жидівські махінації. Навіть прихильний до жидів часопис «Ньюс-Кронікл» вимушений був виступити против настирливих жидів, які тепер радо єднаються з англійськими большевиками. Процес розкладання, випробуваний жидівський засіб боротьби, тепер дуже поширюється в Англії. Але тут зростає також і антисемітизм. Прийде час – і тут вибухне ця бомба.

Скрізь і завжди жидів підтримували масони, які працюють за вказівками жидівства. До масонських лож охоче приймали жидів. Були навіть чисто жидівські масонські ложі. При всіх світових заворушеннях жиди та масони відігравали головні ролі: в Росії, Італії, Іспанії, Франції та Німеччині. Перша й друга світова війна – це їхня робота. Доказ – це, акти, знайдені в зайнятих німецькими військами країнах. У 1933 році жи дівськими осередками були: західна частина СРСР, Німеччина, Франція, Італія, Балкани, Південна Африка, Північна Америка. Менше їх було в Азії та Південній, Америці. Зовсім вільної від жидів не було, здається, жодної країни в світі. Жиди обминали тільки північні країни, на північ від полярного кола та взагалі всі рідко заселені краї, бо там не було легкого заробітку. Північна Африка здавна була жидівським пристановищем. В Палестину від 1918 року прибуло біля 500.000 жидів. Майже немає жидів у Японії, Китаї та Індії.

В 1935 році жидів налічували в:

Польщі 6,1 млн. на 31,9

СРСР 3,9 млн. на 160,0

Німеччині 3,4 млн. на 66,0

Румунії 3,2 млн. на 18,0

Франції 2,9 млн. на 41,0

Мадярниці 1,3 млн. на 5,9

Англії 1,2 млн. на 45,9

Австрії 0,9 млн. на 6,7

США 9,8 млн. на 122,7.

У 1933 році найбільш зажидівлені були міста: Пінськ – 74,6 відс., Єрусалим – 60 відс., Триполіс – 53 відс., Салоніки – 38 відс., Ліцманштадт – 34,5 відс., Варшава – 33 відс., Нью-Йорк – 30 відс., Будапешт – 23 відс., Відень – 16,3 відс., Бухарест – 14,3 відс., Філадельфія – 14 відс., Чікаго – 10,5 відс., Амстердам – 10,4 відс., Франкфурт на Майні – 6,3 відс., Антверпен – 6,1 відс., Москва – 5,3 відс., Прага – 4,7 відс., Берлін – 4,3 відс., Лондон – 2,3 відс.

В цій викликаній жидами війні – жидівство бореться за своє існування. Воно ще раз напружує свої сили, щоб опанувати цілий світ, але воно також свідоме й того, якого ворога має в націонал-соціалістичній Німеччині та її союзниках. Колись жидівство збагне, що цією війною воно приготувало собі загибель [155].

155. Світове жидівство. Золотоніські вісті. – 1943. – № 59, 27 липня.

РАССЕЯНИЕ ЕВРЕЕВ

Первая, соприсущая одному лишь еврейскому народу, особенность, бросающаяся в глаза это тот факт, что еврейский народ, не имея собственного государства, собственной территории, рассеян по всем государствам мира. Причины этого исключительного явления, называемого еврейским рассеянием или диаспорой, по разному толковались и толкуются исследователями еврейства.

Для широкой публики, для «глупых гоев» (неевреев), придумана сказка о том, как жестокий цезарь Тит завоевал Иудею, разрушил Иерусалимский храм и, уничтожив еврейское государство, выгнал евреев в мировые беспризорники. Эта сказка о насильственном рассеянии евреев упорно внедряется в сознание нееврейского общества, с целью вызвать сочувствие доверчивых гоев к несчастным изгнанникам.

Исторические факты целиком опровергают эту легенду. История еврейского народа показывает, что рассеяние евреев по чужим государствам происходило и происходит отнюдь не в силу каких либо внешних причин, а является следствием биологических особенностей еврейского племени.

Рассеяние евреев по древнему миру началось задолго до Вавилонского покорения Иудеи (556 до РХ) и даже до ассирийского покорения Израильского царства (722 до РХ). «Последние раскопки документов еврейской колонии в Элефантине (Африка), показали, что для возникновения диаспоры даже эпоха вавилонского плена слишком поздняя дата» пишет еврейский ученый Соломон Лурье в своем труде «Антисемитизм в древнем мире» (Москва, Ленинград, 1922) «Таким образом» продолжает Лурье, – «уже в эпоху вавилонского плена, а вероятно даже и раньше, евреи были, по преимуществу, народом рассеяния. Палестина была только религиозным и отчасти культурным центром с ничтожным экономическим значением; по справедливому указанию Фридендера, в диаспоре жило подавляющее большинство евреев. И эти евреи вовсе не считают своей родиной Палестину; Палестина только центр религиозного культа, а родина евреев весь населенный ими мир».

Многие исследователи еврейства называют рассеяние свободно избранным историческим путем еврейского народа. Вернее было бы указать, что расселяясь по чужим странам и эксплуатируя чужие народы, евреи повинуются стихийному голосу своей крови, повинуются какому то могучему племенному инстинкту, совершенно также, как это делает кукушка, когда кладет свои яйца в чужие гнезда.

Обратимся теперь к рассеянию евреев по современному миру и познакомимся с статистическими данными, дающими наглядную картину этого рассеяния.

Нееврейскими исследователями общая численность евреев иудейского вероисповедания исчисляется в 17 миллионов человек, из которых

приблизительно 10 миллионов живут в Европе, 5 миллионов в Америке, а остальные 2 миллиона распределяются по Азии, Африке и Австралии.

Еврейские энциклопедии и статистические справочники дают разные, но в общем очень близкие друг другу цифры. Так, известный еврейский социолог Артур Руплин определял в 1925 г. общую численность евреев в 14.800.000, а «Американско-Еврейский Ежегодник» («American-Jewish») за 1935 г. давал цифру в 15.525.000. Издающийся в Лондоне «Еврейский Ежегодник» («Jewish Yearbook») за 1938 г. увеличивает эту цифру до 16.113.000.

Распределяется еврейское население (к приводимой численности которого необходимо прибавить миллионы всех евреев, не поддающихся учету, как не принадлежащие к религиозно-бытовым объединениям иудейского вероисповедания) по главным странам мира следующим образом (данные 1938 года).

Общее население, процент еврейского населения.

США 4.490.000 – 3,75%

Великобритания (исключая доминионы и колонии) 340.000 – 0,7 %

Франция 225.000 – 0,55%

Палестина 404.000 – 30,0 %

Италия 50.000 – 0,12%

Венгрия 445.000 – 5,1 %

Чехословакия 375.000 – 2,7 %

СССР 2.450.000 – 2,0 %

Польша 3.300.000 – 9,7 %.

По данным германских источников, численность евреев в Германии (с присоединенной Австрией) составляла в 1939 г. – 500.000.

Характерной особенностью распределения еврейского населения внутри отдельных стран является тот факт, что огромный % евреев поселяется в больших городах и лишь ничтожный % живет в провинциях.

Вот некоторые данные о еврейском населении больших городов, напечатанные в Англо-еврейском Ежегоднике за 1938 г.;

Нью-Йорк 176.000

Лондон 233.991

Париж 185.000

Варшава 333.354

Будапешт 217.545

Бухарест 50.000

Прага 35.463

Рим 11.280.

Тот факт, что евреи, не имея собственного государства и собственной территории и расселяясь по чужим странам, все же остаются единой нацией, объединенной специфически еврейскими, национальными интересами и устремлениями, которые в большинстве случаев коренным образом противоречат национальным интересам и устремлениям нееврейских народов, среди которых живут евреи, как некий чуждый им и вредоносный паразитический нарост, весьма характерен.

Посмотрим, что говорят по этому поводу выдающиеся мыслители различных нееврейских народов.

«Вечный жнд Агасфер – вот олицетворение всею еврейского народа» писал германский философ Шопенгауер «отечеством еврея являются все остальные евреи; поэтому каждый еврей защищает все еврейство в совокупности, точно свой собственный алтарь и домашний очаг и никакая другая община в мире не имеет той сплоченности, которую мы видим у еврейского народа. Из этого ясно, насколько бессмысленно предоставлять евреям какое либо право участия в делах управления государством».

«До наших дней еврей вкрадывается повсюду, требуя равноправия; но в действительности не равноправия он хочет, ибо сохраняет везде свои уставы» –

писал известный французский писатель и историк Э. Ренан. «Он требует тех же гарантий, которыми пользуются все и, вверх того, требует исключительных для себя законов. Он хочет пользоваться преимуществами нации, не будучи таковой и не принимая участия в исполнении национального долга. На это ни в коем случае и никогда не может пойти ни один народ. Нации представляют собой военные учреждения, мечем основанные и мечем охраняемые: они представляют собой крестьян и солдат. Евреи ничем не содействовали их установлению. Тут именно и кроется крупное недоразумение, лежащее в основе всех еврейских притязаний. Иностранец, которого терпят, может быть полезен стране, но при том условии, чтобы он не завладел страной. Несправедливо требовать себе одинаковых прав с членами семьи, дом которой не вами выстроен, подобно птицам, устраивающимся в чужом гнезде, подобно тем улиткам, которые забираются в раковину другой породы».

Меняя религию и национальность, как перчатки, скитаясь по свету под масками самых различных «профессий» и национальностей, Вечный жид несмотря ни на какие «ассимиляции» остается при всех обстоятельствах жидом, т. е. чужеродным паразитом на теле того или иного национального организма, беспринципным, беспочвенным и вероломным авантюристом и растлителем.

Пользуясь доверчивостью «глупых гоев», играя на присущих неевреям чувствах человеколюбия и терпимости и ловко выступая под масками разных национальностей, международное еврейство особенно за последнее столетие — зашагало быстрыми шагами к окончательному осуществлению своей мессианской идеи завладения миром, захватив огромное влияние и могущество в хозяйственной, культурной и политической жизни европейских народов и государств. С.М. [156].

156. РАССЕЯНИЕ ЕВРЕЕВ. Заря. — 1943. — № 44, 6 июня.

У К Р А Ї Н Ц І !

Хто панував над вами?

Хто приніс Вам кров, сльози і голод?

Жиди та їхні більшовицькі прихвостні!

Хто витискав із Вас кривавий піт аж до останньої краплі?

Жиди та їхні більшовицькі прихвостні!

Хто забирав хліб із Ваших клунь?

Жиди та їхні більшовицькі прихвостні!

Хто доносив на Вас і мільони з Вас посилав на заслання й голод?

Жиди та їхні більшовицькі прихвостні!

Хто заслав мільони українців на Соловки та на Сибір, щоб вони там живцем гнили в концлагерях та на примусових роботах?

Жиди та їхні більшовицькі прихвостні!

Хто мільони з Вас замучував на смерть у підвалах НКВД?

Жиди та їхні більшовицькі прихвостні!

Не забувайте цього ніколи: жиди—це найгірший ворог українського народу!

Своєю фальшивою наукою більшовизму жиди змагають до панування над світом.

Інтернаціонал—це панування жидівства.

В руках жидів була влада в Советському Союзі та в капіталістичних країнах.

Жидівські капіталісти і советські жиди об'єдналися для боротьби проти країни волі і соціалізму—проти Німеччини.

Советська держава була жидівською державою. Щоб жидівське панування прикрити, на чолі її навмисне поставили одного нежида—Сталіна. Щоб ніхто не знав, що вони—жиди, жидівські проводирі поприбирали собі українські й російські прізвища й імена.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ЦЬОГО НІКОЛИ:

Жидівська пропаганда брехала Вам, що в Советському Союзі панує соціалізм. Насправді ж панувала там найгірша соціальна несправедливість.

У Советському Союзі панував державний капіталізм—найжорстокіша форма капіталізму взагалі.

На цей жидівський державний капіталізм українські селяни й робітники мусіли тяжко працювати.

Коштом трудящих і селян в Советському Союзі жиди та їхні більшовицькі посіпаки наживалися й розкошували.

Тепер цьому визискові й обдурюванню народу прийшов кінець!

АДОЛЬФ ГІТЛЕР—САМ СИН РОБІТНИКА

Він звільнив німецьких робітників і селян від жидівського визиску, випередив кривавий напад Сталіна, Вашого ката й жидівського побратима. АДОЛЬФ ГІТЛЕР прогнав жидів та їхніх більшовицьких посіпак!

Допоможіть же перебороти наслідки цієї нещасної війни!

Тоді Вам буде забезпечене краще й щасливіше життя!

З АДОЛЬФОМ ГІТЛЕРОМ—ЗА КРАЩЕ МАЙБУТНЄ Й ЗА ЛІПШЕ ЖИТТЯ!

[157].

Жид снує свої пляни.

ПС. ЛІСБОНА. Заступник державного секретаря США Самнер Веде недавно виступив у Торонто з промовою, в якій він пропонував після війни перебудувати світ на капіталістичних засадах під проводом Сполучених Штатів. Допомога інших народів, на яку ще натикається в Атлантийській хартії, тут уже зовсім не згадується.

Для проведення приватно капіталістичного впливу Сполучених Штатів Америки уже створено Комітет економічної політики, який цими днями збирається на перше засідання. В якому напрямі мусить здійснюватися приватно-капіталістична експлуатація народів, видано з того факту, що США та Англія утворюють ще одну комісію, яка складатиметься із 100 членів і керівником якої є жид Ейхельбергер.

Здається, Англія й Америка знову ділять шкуру, невбитого ведмедя. Жиди можуть собі робити махінації в комітетах і комісіях. Нас це не цікавить, бо ми знаємо, що вони повтікають, коли бійці Європи наведуть лад. Світ виглядатиме не так, як його уявляють собі жиди в своїх хворих головах, а так, як він нагодиться в боротьбі молодих народів [158].

158. Жид снує свої пляни. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 17, 30 квітня.

США дають перевагу жидам.

ПС. ЛІСБОНА. – Заступник міністра закордонних справ Сполучених Штатів Америки Самнер Велс повідомив жидівського барона Ротшільда, що всі жиди, позбавлені французького громадянства, через 3 роки дістануть громадянство США.

ГАЙО. – Ця подія ще раз доводить залежність Сполучених Штатів від жидів. Для арійських іноземців американське громадянство приходить лише через 5 років. Сполучені Штати Америки ще раз дістануть від жидівських спекулянтів

відплату за те, що вони охоче приймають їх в свою країну. Підкупництво, брехня, злочин і розклад є наслідком жидівського вторгнення, що його тепер Америка охоче полегшила жидам. Та коли американський нарід відчує жидівську чуму на власному тілі, то одного разу настане прояснення й в Америці, Приймавши жидів у свою державу, Америка остаточно стала на шлях загибелі, яка прийде раніше чи пізніше, якщо тільки в Америці не знайдеться розсудливих людей, які з останню хвилину утримають нарід від прірви, куди кидає його Рузвелт своєю катастрофічною політикою. Народи молодії Європи вже давно розпізнали жидівську небезпеку і, запровадивши гетто, ліквідували її в своїх державах [159].

159. США дають перевагу жидам. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 18, 5 травня.

Чисто по-єврейському.

ЖЕНЕВА. Як «Дейлі Експресе» з Нью-Йорку, в одному нью-йоркському готелі євреєм Вейнбергом була організована школа си мулянтів, в якій він навчав військовозобов'язаних людей, як їм потрібно поводитись під час медичного огляду, щоб бути звільненими від військової служби. Його методи симуляції, як стверджує «Дейлі Експресс», були настільки досконалі, що багато учнів було забракована медичнською комісією. Плата за навчання коливалась між 200-ми і 2000 доларів. Вейнберг уже заарештований поліцією [160].

160. Чисто по-єврейському. Нові дні. – 1943. – № 69, 28 серпня.

КОЛИ НІМЦІ ВИТЯГЛИ ЖИДІВ.

Жиди в більшовицькій армії. – Вперше виковують вони корисну роботу.

Більшовицька армія так саме, як і все життя більшовицької країни, перебуває під зверхністю жидів.

В усьому світі нема іншої армії, де було б так багато жидівських офіцерів, як в більшовицькій. Жиди сподівалися на можливість встановлення свого світового панування за допомогою більшовизму. Перш за все вони намагалися добитись цього панування в більшовицькій країні. Хто бере тепер участь у боях на

Східньому фронті та говорить з населенням, той відчуває в кожному слові чоловіків та жінок зненависть, що зросла в грудях кожної порядної людини проти цієї світової чуми.

В Н., містечку що має 5.000 мешканців, 30% припадає на жидів. Хоч вони брудні та засмальцьовані в кафтанах та з бородами бігають по вулицях, вони були, пани та диктатори над українцями. Вони українців експлуатували, мучили усіма засобами. Таким чином, всі українці з національними нахилами були переселені до Сибіру більшовицькою воячиною.

Не зважаючи на вік та стать, українське населення 22 травня було заарештовано та заслано до Сибіру і з того часу про нього нема жодної звістки. Цей самий народ намагається тепер, бачучи, що більшовицький кошмар зник, підводячи побожно очі вгору, запевнити нас, що він не брав активної участі в політиці більшовиків.

Є навіть такі жиди, які твердять, що вони радіють, що їх кінець-кінцем «звільнили» німецькі війська. Це вищий пункт жидівської брехливості. Це нас вже не обдурить. Німці витягли жидів із засідок та так поставились до них, що вони вперше за своє життя взяли за корисну діяльність.

Коли їх витягли, всі вони пов'язали свої обличчя хустками; Вони удавали, що вони здивовані! Але й це не пройшло. Німці дали їм в руки знаряддя праці, ящики, тачки, щоб вони стали в пригоді у приведенні до порядку зруйнованих снарядами вулиць. Ці вулиці уявляли собою справжні гірські та низинні краєвиди. Артилерія добре попрацювала тут: в деяких місцях на тротуарах лежать розбиті панцирники, і за них жиди мусили взятись, щоб усунути ці перешкоди руху. Віллі КАЛЕРТ [161].

161. КОЛИ НІМЦІ ВИТЯГЛИ ЖИДІВ. Віллі КАЛЕРТ. Голос Дніпра. – 1941. – № 36, 5 листопада.

«Кінець вінцем ми завжди сміялися з наших ворогів і будемо сміятися з них.

Подивіться на старий Єгипет, як він мучив нас, яку значну кількість з нас він поглинув, але кінець-кінцем ми над ним посміялися.

Ми пережили іспанську інквізицію та посміялися з неї, ми посміємося і з Єгипта сучасності. Це святий сміх Єрусалима».

Так говорив головний рабин Відня, Морцц Гюдшан, на святкових зборах жидівства 1892 року.

Але тепер націонал-соціалізм, що стоїть на єдиній правильній расовій точці погляду, подбає про те, щоб жиди перестали сміятись назавжди [162].

162. Голос Дніпра. – 1941. – № 36, 5 листопада.

Жидівське проникання в радянську армію.

Все незамаскованіше викриваються намагання більшовицьких жидів протиснутися на посади радянського вищого командування, яке, власно кажучи, не зовсім відповідає жидівському характерові, який швидше схиляється до не дуже показної діяльності. Але безмежне прагнення до влади є таке сильне, що жиди погоджуються на певні „незручності" їхнього становища, щоб досягти перевороту в світі. За останній час кількість призначених жидівських генералів в радянській армії піднеслася до 17. Як відомо, жидівські ініціатори й підбурювачі більшовицького перевороту зуміли з самого початку взяти до своїх рук не тільки керівництво радянської державної машини, а й головне кермо управління армією. Уже 1918 р. відомо гравали вони вирішальну роль як уповно важені і помічники жидівського основоположника й вищого керівника радянської армії Лева Троцького-Бронштейма. Склянський, Драбкін-Гусев, Розенфельд, Уншліхт, Месінг, Позерн, Зінов'єв-Апфельбаум – це лише деякі спів організатори радянської армії, які здобули собі в цей час сумнівну славу тим, що вони поклали основу „методів більшовицької боротьби" в стилі ГПУ. Хоч Троцький і весь його штаб повинні були загинути від бруталності свого конкурента Сталіна, але все ж жиди за тримали далі свої позиції. Так, 1930 року жид Гамарнік, як керівник всього політичного управління радянської армії, заступник військового комісара, оточив себе виключно співробітниками жидівського походження. Вже прізвища більшості цих керівників відділів політичного управління, як Шіфрес, Геккер,

Фішман та ін. привертають увагу до цих інтригантських махінацій синів „обраного народу“, і між тим ще переконливіше виявляється суперництво серед людей цієї раси. З 1935 року з'являється все більше жидів в списку вищих комісарів радянської армії, в той же час військовий комісаріат перебуває в руках жида Мехліса. Не зважаючи на те, що він офіційно є лише заступник військового комісара, він фактично керує всім військовим управлінням і одночасно посідає посаду „верховного керівника політичного управління радянської армії“. Подібно стоїть справа й у інших відділах радянської армії: в авіації, в „закордонному відділі військового комісаріату“, у військово-політичній академії імені Толмачова в Москві, які очолюють жида Смускевич, Маценик та Ресник. Навіть на посадах командирів кадрових частин радянської армії уже раніше можна було знайти жидів, як наприклад 1935 р. були армійськими генералами Рапопорт і Цейтлін [163].

163. Жидівське проникання в радянську армію *Голос Дніпра*. – 1943. – № 71, 13 червня.

ЖИДЫ И «ГОИ».

Анатолий Масленников.

Жид...

Крючковатый, хищный, как у ястреба нос. Он вдыхает в себя все запахи жизни. И где только пахнет наживой, гнусным гешефтом и золотом – тотчас же там появляется обладатель этого носа – сын Израиля; жид, представитель племени, поклятого осподом Богом, и людьми всех времен и народов.

– Таков внешний облик жида!

Маниакальное стремление к мировому господству. Безумная жажда насилия, любой ценой, вплоть до обнищания, вымирания, и даже уничтожения народов, населяющих страны земного шара. Ненависть и презрение к «гоям», впитываемые с молоком матери каждым сыном этого «избранного» народа... И. наконец,

фанатическая любовь и преданность к своей расе и своему племени и удивительная (действительно достойная подражания!) спайка между собой.

Гениальный русский писатель и мыслитель Достоевский еще в 1877 году писал о жидах.

«Выйди из народов и состав свою особь, и знай, что с сих пор ты один у Бога, остальных истреби, или в рабов обрати, или эксплуатируй. Верь в победу над всем миром, верь, что все покорится тебе. Строго всем гнушайся, и им с кем в быту своем не сообщайся. И даже когда лишишься земли своей, политической личности своей, даже когда рассеян будешь по лицу всей земля между всеми народами – все равно, – верь всему тому, что тебе обещано, что все сбудется, а пока живи, гнушайся, единись и эксплуатируй, и – ожидай, ожидай»... Вот суть идеи этого.

В этих немногих и скупых словах, раскрывается грандиозная программа чудовищного порабощения всего мира иудейским племенем, вскрывается истинная цель жизни каждого сына Израиля».

Неукоснительно следуя своей программе, проводимой ежедневно, ежечасно, ежеминутно в жизнь каждым жидом, мировое еврейство, – как показала история человечества за последние года, и, особенно, как показала настоящая война, – добились огромных результатов в намеченной ими цели. Так, например, большевистская революция в России, 1917 года и становление у кормила государственного управления одной шестой части земного шара, за спинами Ленина –Сталина всевозможных местечковых и зарубежных жидков – факт, не требующий никаких комментариев. Короче – русский народ отказался в униженном им положении дойной коровы, у которой, воистину, по-стахановски, выдавало и доит молоко до сего дня, паразитическое племя сынов Израиля.

В ряде крупнейших стран мира им удалось добиться если и не полного политического господства, то, во во всяком случае, господство и экономических и финансовых областях государственной жизни.

Ни для кого не секрет, что вся экономическая и финансовая жизнь Соединенных Штатов Америки находится целиком в руках у кучки жидовских дельцов из нью-йоркского Бродвей-авеню, которая де-факто управляет Белым Домом, а через него и всей страной. Не так давно нью-йоркская газета «Публицист Экономист» принуждена была сознаться в том, что за последние достижения еврейское засилье в Америке намного увеличилось. В одной интересной статье указывается, что евреи имеют в своих руках 96 процентов всех имеющихся в Америке банковских предприятий. Подавляющее большинство крупнейших промышленных концернов, синдикатов и трестов – также в руках у жидов. Они же завладели свыше 75 процентов, всех выходящих в Америке газет, 95 процентов всех радиостанций и 100 процентов всех кино, театров и кинематографических обществ. Таким образом, все средства пропаганды и агитации оказались в руках у кагала. Сам по себе Нью-Йорк по сути представляет из себя чисто жидовский город, являющийся самым большим жидовским городом в мире. В нем проживает в 3 раза больше жидов, чем даже в Палестине. Ибо неудивительно, ибо каждый 4-й американец, проживающий в столице США, – типичный жид. К этому следует добавить, что почти вся розносная и оптовая торговля Нью-Йорка (а стало быть и всех США) находится в руках представителей этого «избранного» народа.

Из года в год все увеличивающаяся неофициальная колонизация Англии жидовским племенем привела к тому, что в почти вся экономическая и политическая жизнь страны оказалась под его невидимым контролем и не только в Палате Общин, но даже в Палате Лордов есть немало жидовских «лордов» – «депутатов». Англии под влиянием того же племени, заключила противоестественный союз со злейшим своим врагом – СССР, и английский народ вынужден был совместно с русским народом, также подгоняемым жидами из НКВД, вступить в войну во имя исконных целей мирового еврейства, во имя господства его над всем миром.

Если колонизация Англии иудеями (особенно Лондона) шла все же с опаской и с осмотрительностью, но наплыв их в Россию и особенно в Москву происходил с невероятной скоростью. К примеру возьмем Москву. Если в 1897 году жидовское население столицы составляло всего 8 тысяч, то в 1920 году т.е. после их прихода к власти, количество их возросло до 18 тысяч, в 1923 г. – 56 тысяч и 1935 г. – 133 тыс., и в 1931 г. дошло до 450 тысяч. По заниженным данным к началу войны 1941 г. количество их составляло в Москве около 1 миллиона человек. Это означает, что каждый четвертый житель столицы был иудеем.

Чрезвычайно характерно и профессиональное распределение жидов в России до и после большевистской революции. Так, до 1917 г. в сельском хозяйстве (где плохое получение гешефта) было занято всего 2 процента жидов. Но зато в ремеслах их было занято свыше 38 процентов, а в торговле и транспорте – 35 процентов. После 1917 года процент жидов, занятых в сельском хозяйстве еще уменьшился. Но зато вся государственная торговля, вся промышленность и транспорт, вся финансово-хозяйственная жизнь страны очутилась в руках сынов Израиля. Говорить же о том в чьих руках находится в СССР политический аппарат и органы пыток, виселиц и расстрелов; НКВД – не приходится. Еще с древнейших времен иудеи зарекомендовали себя как безумно жестокий, кровожадный и мстительный народ.

В своем стремлении к мировому господству мировой кагал не оставил вне сферы своего благотворного влияния и другие страны материков.

В частности заветной мечтой иудеев было экономическое закабаление Германии. Известно, что до 1933 года жидовское население Германии составляло свыше 600 тысяч человек. Очень характерно, что из этого количества в столице Германии, в Берлине, жила одна треть, то есть около 200 тысяч человек. Это постоянное тяготение к столицам весьма показательно, отсюда будет легче впоследствии управлять страной. По профессиональной деятельности евреи распределялись в 1925 году в Германии следующим образом: в сельском

хозяйстве их было занято только полтора процента, но зато в промышленности и ремеслах 26 процентов и в торговле (этом главном нерве страны) до 50 процентов.

Жидовские тенденции экономического завоевания имеет место и во всех других странах во Франции, Румынии, Италии, Турции и других. И в каждой стране жид твердо следовал учению Талмуда и Шуахмиа Арура, что все не евреи есть «гой», и каждый «гой» есть: «животное в человеческом образе и его назначение быть рабом евреев». И если «гой» стоит на пути к осуществлению целей мирового еврейства, то следуя изречению из Талмуда даже «лучшего из гоев – убей». Вот на этих-то «принципах» с пеленок и воспитывается каждый жиденок. Еще с детства ему внушают принципы из Талмуда о будущей его деятельности – порабощение христиан и уничтожение христианства, и в конечном итоге владычество над всем миром.

Неисчислимы беды, принесенные человечеству проклятым Богом и людьми народом Израиля. И за всю подлость и мерзость, причиненные жидами «гоям», за вражду, которым была посеяна ими среди всех народов, приведшую к бесчисленным войнам, к рекам крови, и морям слез, к горам трупов, за весь тот ужас, который царствует среди человечества из-за жидов, их ждет наказание.

«Евреям же удастся избегнуть наказаний, – говорит райхсминистр Геббельс. Они настигнут их везде, там, как уже настигли их в Германии. Времена слишком серьезны для того, чтобы строить планы для того, чтобы строить планы наивного мщения. Речь идет о большой мировой проблеме, которая будет разрешена нынешним поколением. И будет разрешена без всякой сентиментальности. Еврейство – олицетворение всеобщего распада, и раз это осознанно, то с ним надо бороться всем народам, которые не хотят собственной гибели... Евреи избрали путь войны и этим они подписали собственный смертный приговор».

Мы горячо верим, и мы хорошо знаем, что недалеко то время, когда над «избранным» народом Израиля опустится карающий меч Высшего Суда, и тогда,

тогда приговор над ним будет приведен в исполнение! Анатолий Масленников [164].

164. ЖИДЫ И «ГОИ». Анатолий Масленников. Молва. – 1944. – № 330, 13 января.

В еврейских лапах.

Нью-Йорк величайший еврейский город. В нем живет почти в три раза больше евреев, чем в Палестине, каждый четвертый житель Нью-Йорка еврей. Только в Бруклинском квартале живет свыше 900.000 евреев, в три раза больше, чем их когда-то было в Варшаве.

97 процентов всех газетных издателей в США евреи, 90 процентов всех радиокompаний в руках еврейского капитала, 100 процентов всех кино, театров и фильмовых компаний принадлежат евреям; 76 процентов всех адвокатов, журналистов, врачей и представителей других свободных профессий – евреи; 98 процентов банков и других хозяйственных учреждений – еврейские; 90 процентов экспортной торговли находится в руках евреев; 98 процентов текстильной промышленности в руках евреев; 52 процента американской земли, зданий и земельных участков находятся в еврейском владении; 87 процентов тяжелой индустрии принадлежит евреям; 83 процента товаров широкого потребления производится на еврейских предприятиях [165].

165. В еврейских лапах. Заря. – 1943. – № 81, 13 октября.

Еврейская нравственность.

Талмуд делит все человечество на две группы: евреев и гоев. К последним принадлежат христиане, мусульмане и язычники. Только евреи несут в себе сущность Бога. Только они могут именоваться людьми; гои, происходят от злых духов и приравниваются к животным; все народы земли, кроме евреев «ничто иное, как семя скотское» – поучают раввины.

На этом важнейшем различии между евреем-человеком и неевреем: животным зиждется все учение талмуда о нравственности. Существующие в Ветхом Завете

предписания о справедливости и милосердии, как например 10 заповедей, переданных Моисеем, должны исполняться евреями только в отношении друг друга, а отнюдь не прилагаются к гоям, по отношению к жизни и имуществу которых еврей имеет (не больше обязательства, чем если бы гой принял вид собаки или з осла. Даже более того, гнев Божий никогда не тяготеет ни над ослами, ни над собаками, тогда как «проклятие Иеговы тяготеет над гоями».

Это утверждение, что Бог ненавидит гоев, оправдывает все применимые к ним жестокости и несправедливости, ибо «почему надо любить то, что Иегова ненавидит?» Талмуд поучает: не оказывать гоям никакого снисхождения; «будьте чисты с чистыми и лукавы с нечестивыми». «пусть, не говорят, что гой могут не быть нечестивы и даже казаться добродетельными, а если они даже делают добро, если подают милостыню или поступают добродетельно, то за г это нужно еще более их ненавидеть, ставя им это в вину, ибо они это делают лишь из тщеславия».

Однако, евреи составляют ничтожное меньшинство среди гоев, поэтому применять открыто свои правила было бы для них опасно и невыгодно. И тут талмуд поучает: «Боясь Бога, человек должен быть всегда хитер. Поэтому, поклонись гою, чтобы быть с ним в мире, чтобы сделаться ему приятным и тем избежать неприятностей».

Помимо общих наставлений, талмуд дает указания, которые представляют еврею право пользоваться жизнью и имуществом гоя: «Подобно тому, как можно с спокойной совестью убить дикого зверя и завладеть его лесом, также можно убить и изгнать гоя и завладеть его имуществом. Имущество нееврея подобно покинутой вещи, его настоящий владелец еврей, который ее захватит».

Безграничное превосходство всего еврейского над нееврейским простирается даже на животных, принадлежащих евреям. Так, по словам талмуда, «если бык, принадлежащий еврею ударит быка гоя, то еврей за это не ответственен, а если

бык гоя причинит вред быку еврея, то гой должен уплатить еврею весь убыток, ибо Бог разделил землю и отдал гоев Израилю».

Однако, приложение на практике этих предписаний весьма затруднительно и талмуд рекомендует прибегать к окольному пути, ростовщичеству: «Бог приказал давать гоям деньги взаймы, но давать их не иначе, как за проценты; следовательно, вместо оказания этим помощи, мы должны делать им вред, даже если этот человек может нам быть полезен, тогда как относительно евреев мы не должны поступать таким образом».

Это учение об обязательности употребления ростовщичества для борьбы» еще евреями, ростовщичества, служащего обогащению Израиля навлекало на иудейство немало гроз, начиная с седой древности и до наших дней. Бывали эпохи, когда еврейское ростовщичество достигало невероятных размеров: германский сейм в период реформации воспретил евреям взимать более 43% годовых, так как бывали случаи получения последними 400 и даже 600% при ссуде денег на короткие сроки. Некоторые учителя талмуда особенно настаивают на ростовщичестве и советуют евреям давать в своих семьях детям взаймы под проценты, чтобы они могли с детства вкусить сладость ростовщичества и заблаговременно приучались им пользоваться.

Наряду с ростовщичеством, как средством борьбы с неевреями, талмуд рекомендует всевозможные подлоги и мошенничества. Если гой теряет вещь или кошелек, еврей обязан им завладеть, ибо написано: «запрещается возвращать гою им утерянное; возвращающий гою потерянное не найдет милости у Бога».

В том же направлении преподается талмудом и указания относительно торговли: запрещается прибегать к обману, если еврей покупает или продает что либо, ближнему (т. е. еврею), но обманывать гоев в этом случае вполне дозволено, так как обман есть также одно из средств борьбы. Ко всему этому следует добавить, что если законы страны дают еврею возможность властвовать над гоем, то эта власть должна быть использована на служение Израилю. Так, судьи евреи

должны поступать таким образом, чтобы давать своим собратьям возможность выигрывать все тяжбы; при этом надо стараться не допускать огласки суда, дабы не лишать евреев доверия.

Всякое проявление сострадания к инаковерующим запрещено талмудом. «Если еретик в ров, поучает известный книжник Абраванель, его не надо оттуда освобождать и если во рву имеется лестница, ее надо вытащить, говоря: «я это делаю, чтобы моя скотина туда не попала». Больше того, в талмуде имеются места, дающие полное основание высказаться за существование у евреев ритуальных убийств, заимствованных ими у финикийян, приносивших человеческие жертвы Богу». Заслуга желающего убить гоя столь велика, что совершенно оправдывает еврея, по ошибке убившего вместо гоя другого еврея: «кто хочет убить животное и нечаянно убьет человека, или хочет убить гоя и по ошибке убьет еврея, тот не виновен и не заслуживает наказания».

Не менее безнравственен талмуд и по отношению к женщинам. Не говоря уже о нееврейках; которых раз решается обольщать, ибо у животных, т. е. гоев не может быть бра ка, даже в отношении евреев талмуд поучает: «муж может делать со своей женой все что ему нравится, как с куском мяса от мясника, которое можно есть жареным или вареным, смотря по вкусу? Еврейка, жалующаяся на извращенность мужа, получает от раввина такой ответ: «Дочь моя, я не могу вам помочь, ибо закон приносит вас в жертву».

Если добавить еще, что клятвы и присяги, приносимые евреями имеют нулевое значение при мысленной оговорке во время их принесения, то к этому сводится в общих чертах та «нравственность», которая внедряется евреями талмудом по отношению ко всем инаковерующим. Здесь следует еще отметить, что евреи, волей-неволей принужденные жить среди христианских народов, стремятся внушить, что под гоями надо понимать только жидолопоклонников-язычников, а не христиан и мусульман, также верующих в единого Бога. Это совершеннейшая ложь. Отношение евреев к христианам вполне ясно и определено

устанавливается талмудом (Абода Зара, том 2-а и 27-б), где говорится, что к христианам надо применять все постановления закона, направленные против язычников. Они даже более виновны, нежели другие идолопоклонники, ибо поклоняются, как Богу, нечистивому еврею-вероотступнику, занимавшемуся колдовством, ко торого даже имя надо заменять при упоминании о нем словами: «тот, чья память должна быть уничтожена». Поэтому, известный книжник, Рабби Раши, восклицает: «лучшего между христианами убей».

В течение двух тысячелетий культивировалась талмудом ненависть евреев к иноплеменным. Всюду евреи восстанавливали против себя всех, с кем они приходили в соприкосновение. Так было еще до Р. Х. в Антиохии и Александрии, так было и при римлянах, вынужденных до основания разрушить Иерусалим, тоже происходило в средние века; тоже продолжается и на наших глазах, когда многие европейские государства, поняв, наконец, весь вред и все разложение, неразрывно связанные с еврейством, впитывавшим из поколения в поколение талмудское человеконенавистничество, стали принимать меры самозащиты против этого лицемерного врага.

Из сделанного обзора нравственных правил талмуда вполне ясно, чем вызывается всеобщая антипатия к сынам Израиля. Антисемитизм, т. е. здоровая реакция, против евреев, вызванная народным инстинктом самосохранения, будет существовать до тех пор, пока будет существовать воспитанное на талмуде еврейство. Н.Донской [166].

166. Еврейская нравственность. Заря. – 1943. – № 67, 25 августа.

РОЗДІЛ 2. ЄВРЕЇ В СРСР

І Ш А К

(З Джамбула)

«О сонце ти очей моїх незрячих!
Тебе я вже давно не бачу,
Я чую лише, що ти є,
І б'ється серденько моє...»

Сміються діти, що Джамбул
І не поет, і не ашуг,
Що Сталін кат та вельзевул,
Що запряжуть його у плуг.

«Хай вирве плуг усе коріння
Та не залишить на насивня
Ні комісарів, ні жидів —
Викавеевіських катів».

«Та що ви, діти! Хіба можна
Таке про Сталіна казати?
Він орден дав мені за свідч., —
Його потрібно поважати.

Я прошу Сталіну дати волю, —
Він добре знає свою долю...
Що мозку в нього небогато,
То це вже мати винувата.

Ось побіжу я в свій кішлак,
Мене чекає там ішак.

Ви запряжіть його у плуг,
Про це прохає вас ашуг...»

«Та не турбуйтеся ви, дідуся,
От запитайте хоч бабусю,
Про це вже знає весь кішлак,
Що Сталін справжній є ішак».

Переклав з казахської мови БАВ.
Прим. ред.: Вельзевул — старший чорт.
Ішак — осел.

Кішлак — село
Ашуг — співець.

„Сталін—кат та вельзевул“

[1]. 1. Мал. Український Голос (Кіровоград). — 1941. — № 21, 8 листопад

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС (КІРОВОГРАД). Мова: Українська. Місце видання: Кропивницький. Доступні дати: 30.08.1941 - 26.11.1941. Доступних номерів: 23. Газета Кіровоградської області та міського управління. Газета виходила у Кіровограді у 1941 р. Редактори: В. Ю. Пасічняк, І. Мозговий (послідовно). Обсяг газети від 4 до 6 сторінок. Наклад від 20 000 до 30 000 примірників. З 31 грудня 1941 р. газету перейменовано на "Українські вісті". Пізніше видавалася під назвою «Кіровоградські вісті».

ЖИДИ ЗАГАРБАЛИ ВСЕ СОВЕТСЬКЕ ЗОЛОТО

Колишній англійський посол у Москві в приватній бесіді з журналістом повідомив, що в Америку, в приватний європейський банк, відправлена знатна частина советського золота, або ж на схорону в жидівські руки. Внески «роблені на приватне ім'я якоїсь Кац. Як виявлено, ця Кац з'являється дружиною Молотова та родичкою банкіра. Таким чином, советське золото потрапило в «надійні» жидівські руки [2].

2. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 48, 29 січня.

ДЗВІН (КРИВИЙ РІГ). Мова: Українська. Місце видання: Кривий Ріг. Доступні дати: 01.10.1941 - 13.10.1943. Доступних номерів: 194. Округовий Криворізький часопис. Видавало газету товариство "Преса України". Газета виходила у Кривому Розі у 1941–1943 рр., тричі на тиждень (вівторок, четвер та субота). Відповідальні редактори: М. Пронченко, Б. Євтухов, М. Жосан (послідовно). Обсяг газети – 4 сторінки. Газета мала періодичний додаток "Меч"(1941), який редагував і видавав Ів. Потапенко. Обсяг додатку – 4 сторінки. Редактор газети М. Пронченко був розстріляний у 1942 р.

Жидовский рай в Советском Союзе.

Нерасторжимое единство иудейства с большевизмом.

С начала иудо-большевистского правления террора и по сей день иудеи олицетворяют советский большевизм в политике и экономике. Американец Джемс Е. Аббе, объезжавший в предвоенные годы Советский Союз в качестве фотографа,

пишет, иапример, в своей книге „I photograph Russia” следующее о комиссариате иностранных дел:

„Это ведомство действительно иностранное, так как там ни единого славянина на сколько-нибудь влиятельном посту, начиная с Литвинова (бывшего народного комиссара иностранных дел) до самых низов там все «иудеи».

Большевики сами не делают тайны из того, что все руководящие ведомства сплошь оживлены, „Дипломатический ежегодник наркомата иностранных дел” и сообщения советской прессы всецело подтверждают этот вывод американца. Помимо иудо-советского представительства за границей укажем в этом порядке хотя бы на заседание Лиги Наций осенью 1935 года. ш котором заседали, по полномочию Советского правительства: депутаты иудеи Литвинов, М. Розенберг, Хиршфельд, Маркус, Штейн и Бреннерс.

Это положение за последние годы нимало не изменилось. Быть иудеем значит иметь одно из важнейших преимуществ для успешной карьеры в Советском Союзе.

Из Москвы постоянно приходят сведения о том, что Сталин либо награждает иудеев орденами, либо назначает их на видные и высокие служебные посты. Таким образом подтверждается, что иудеи главенствуют в государственном и партийном управлении, а что, вообще, большевизм есть иудейское предприятие.

„Правда”, а также „Известия”, приводят на длинных столбцах имена иудеев, которым были пожалованы ордена „Красного Знамени” и „Красной Звезды”. Недостаток места не позволяет перечислять все эти имена.

Неделя за неделей тянутся списки этих награждений. Между прочим, газета „Известия”, сообщает о награждении, следующих иудеев, ГПУ:

Борис Яковлевич Гурович, Мордка Шимович Дубовый, Моисей Иосифович Сладкович, Израиль Яковлевич Соболевский награждены орденом „Красного Знамени”, а иудей Израиль Григорьевич Заславский, Арое Залманович Гришкан,

Израиль Моисеевич Баркман и Рафаил Ильич Берлин назначены на руководящие хозяйственные посты.

Московская „Правда” сообщает следующие имена награжденных советскими орденами иудеев:

Эфроим Бенцианович Коган, Михаил Наумович Бирман, Ефим Моисеевич Генкин, Самуил Абрамович Духовный, Самуил Израилевич Ицин, Исаак Абрамович Калик, Наум Давидович Насонович, Марк Уриевич Поляк, Иосиф Соломонович Равич, Семен Исаакович Финкель, Борис Ароноивич Шварц, Моисей Абрамович Шкуд, Иошуа Самойлович Шлюгер, Сруль Абрмович Немировский, Яков Исаакович Яновский, Арон Гершович Карпонос, Марк Савельевич Драбкин, Исаак Маркович Клацкин, Иосиф Хаимович Сирот, Михаил Веняминович Лившиц, Яков Давидович Раппопорт, Яков Исаакович Сокол, Лазарь Борисович Хейфец, Евгений Исаакович Бомштейн, Абрам Эманулович Лифшиц, Леон Маркович Локшин, Самуил Григорьевич Шапиро.

Они занимают влиятельные посты в службе связи и путей сообщения, служат комиссарами в Красной армии, в хозяйственных и общественных учреждениях. При перемещениях в советской „дипломатии” на первом месте стоят иудеи: среди них Собелев из советского посольства в Лондоне и Лаврентьев «з советского посольства в Софии. „Чрезвычайно полномочными” послами и посланниками были при этом назначены иудеи Литвинов, Майский, Уманский, Морничук и Олсовский. В признание его заслуг в деле успешного обольшевизации Англии и при заключении союза между плутократией и большевизмом, иудей Майский был недавно вызван в Москву для назначения его заместителем комиссара иностранных дел.

В Советском Союзе иудеев прежде всего награждают орденами и назначают на высшие государственные должности. Пленники ГПУ и миллионы, принудительно работавших строили под надзором иудеев Ягоды, Бермана, Гинсбурга, Когана беломорский канал, причем сотни тысяч людей погибли от недоедания и

сверхчеловеческой эксплуатации их труда. Но все иудеи, ответственные за это массовое истребление людей, были награждены высшими советскими орденами.

Сталин во всех своих решениях руководится указаниями клики Кагановичей и потому возводит иудеев, приносящих стране бесконечные бедствия и несчастье, в „героев труда” и украшает их орденами.

Раз в Советском Союзе могут происходить подобные вещи, то это лишь указывает на то, что большевизм составляет с иудейством нерасторжимое единство. (Мировая Служба) [3].

3. Жидовский рай в Советском Союзе. Нерасторжимое единство иудейства с большевизмом. Голос правды. – 1943. – № 39, 10 декабря.

Жидівська комуністка Ганна Паукер, яка відіграла в нелегальній (підпільній) комуністичній партії велику роль і за це була обвинувачена румунським судом, зараз призначена Сталіним ГЕНЕРАЛОМ і їй доручено логанізувати жіночі батальйони [4].

4. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 25, 22 листопада.

Забота о жидах

По рассказам советских перебежчиков, для эвакуируемых из западных областей жидов и их семей оборудуются зимние помещения. Эта работа выполняется эвакуированным с запада населением, среди которых много женщин и детей. Они живут в нетопленных бараках, получают голодный, паек. Многие умирают от истощения. На их место посылают других – таких же несчастных советских рабов [5].

5. Забота о жидах. Молва. – 1942. – № 23, 29 декабря.

Жиди-біженці розвели величезну спекуляцію

На Волзі скупчилося сотні тисяч біженців, яких евакуювали з західних областей Советського Союзу, що нині зайняті німцями. Серед біженців в Саратові, Сталінграді та інших містах панує велика нужда. Почувається велика нестача всього: одягу, харчів, медикаментів. влада, як того й треба було сподіватись, аж

ніяк не допомагає біженцям. За те біженці жида влаштувались не погано. Їх родичі з числа відповідальних керівників поспішили їм на допомогу. Вони, маючи все потрібне їм, у більшій кількості розвели величезну спекуляцію і, користуючись потребою у харчах решти біженців, буквально за кілограм хліба вимагають ботинки, за кілограм костей – пальто і т. п. [6].

6. Жида-біженці розвели величезну спекуляцію. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 55, 17 лютого.

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО. Мова: Українська. Місце видання: Київ. Газета виходила у Києві у 1941–1943 рр. Доступні дати: 14.12.1941 - 24.09.1943. Доступних номерів: 541. Редактор – ректор Київського університету К. Ф. Штепа, котрий зробив газету колабораціоністською і зрештою восени 1943 р. емігрував за кордон. Обсяг газети від 2 до 10 сторінок. Прим.: У першому номері газети, що вийшов 14 грудня 1941 р. як спеціальне видання, зазначається, що "Нове українське слово" виходить замість "Українського слова", видання якого припинилося у зв'язку з арештом усіх його працівників гестапо.

Жид завжди залишаються вірними собі. Тепер, коли робітники та селяни перебувають на грані перед повним голодом жида, посідаючи відповідальні пости в партії та в советському апараті, влаштовують собі сите життя за рахунок обкрадання злиденних запасів, які ще перепадають інколи населенню. Ось один з багаточисленних прикладів жидівської комерції. Нещодавно для робітничих їдалень в Саратові надійшла невелика партія врунів та і картоплі. Директорами заводів, комбайнів та сільськогосподарських машин є жида Зільберштейн та Гольденберг. Вони сказали «ейн, цвей, дрей», й робітники цих заводів залишились без крупів та картоплі. Але за те, себе добре забезпечили на довгий час Зільберштейн та Гольдейберг, не забувши при цьому голову міськради, двох перших секретарів партійного комітету та цілу свору жидівських працівників в НКВД [7].

7. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 55, 17 лютого.

Каганович „генерал“

По сообщению ТАСС, народный комиссариат путей сообщения подчинен военному управлению. Это мероприятие вызвано тем соображением, что железнодорожное сообщение имеет первостепенное военное значение. Введение военного положения на советских железных дорогах весной 1943 года лишь частично привело к улучшению дисциплины. В духе же нового мероприятия, все железнодорожные служащие считаются состоящими в красной армии. Кроме того, что Каганович останется на посту народного комиссара путей сообщения. Согласно не подтвержденным еще официально сведениям, Каганович получит звание «генерала технических частей» [8].

8. Каганович „генерал“. Молния. – 1943. – № 13, 8 октября

Земля обетованная.

– Еврейский вопрос в России разрешен, заявил в интервью, по возвращении из месячной поездки по Советскому Союзу, доктор, Морис Корпф, известный американский социолог, член Исполнительного Комитета еврейского агентства.

– Можно сказать, говорит он, что несмотря на то, что полная религиозная свобода в СССР еще не вполне достигнута, существует сравнительно мало религиозных притеснений. Люди обладают, во всяком случае, гораздо большей свободой, чем прежде.

Я был в синагогах в разных частях России в „большие праздники и видел богослужения, оправдавшиеся без каких бы то ни было стеснений. Условия жизни евреев непрерывно улучшаются.

На вопрос, каково общее настроение еврейского народа в Советском Союзе, д-р Карпф со счастливой улыбкой ответил:

– Многие говорили мне, что это их обетованная земля.

Даже в официальном советском «Курсе политграмоты» мы читаем:

«Среди еврейских рабочих раньше просыпалось чувство, классового сознания, они раньше рабочих других наций царской России вступили на путь

революційної боротьби. В бившiem Северо-западном краe рабочее єврейское движение было застрельщиком классової боротьби російського пролетаріата»...

Нижє «Курс політграмоты» прямо називає євреєв «предвестниками російського Октября».

Подобних свідельств можна привести очень много. И особенно характерно, что ведущая роль єврейства в большевистской партии признається отнюдь не одними лишь антисемитами, но и самими євреями и большевиками.

Следовательно, Советский Союз представляється євреям их обетованої землей, и они нисколько не скривають своєю гегемонії над ним.

Потому-то и весь теперешний «новый курс» большевиков, с роспуском Коминтерна и прочими, явно временными, мерами, следует рассматривать как один из обычных ловких єврейских трюков. И ясно, что этот «последний обман, говоря словами Нового Завета, будет горше первого», если ему не будет наложен предел. Г.А. [9].

9. Земля обетованная. Заря. – 1943. – № 102, 26 декабря.

Советський Союз- "обіцяна земля для жидів"

Всім відомо, що жиди в Советському Союзі скрізь завдають тон і панують у всіх галузях громадського життя. Це треба безупинно повторювати, щоб увесь час нагадувати про більшовицьку небезпеку, яка загрожує іншим народам, а насамперед єврейському світові. Хоч шляхи золотого й більшовицького Інтернаціоналів дуже розходяться, а проте світове єврейство й більшовизм мають однаково руйнівні цілі.

Треба тільки читати газети, що їх видають впливові єврейські організації, щоб переконатись у солідарності єврейства й більшовизму. Тоді легко повірити, що Советський Союз – це „обіцяна єврейська земля". Передивимось деякі примірники ілюстрованих журналів „Бнай Джуїш Манілі" (Цінцінаті, штат Бріт Мегезин та Зі Нешевел Огайо), місячник світової організації „Бнай Бріт", та придивимось до знімків з'їздів та урочистих обідів братів масонського ордену. Нам доведеться

констатувати, що тут ми маємо діло з вершками плутокр тичного американського жидівства; чоловіка у фраках, жінки в бальних убраннях, багато прикрашені квітами столи в парадних залах фешенебельних готелів. І цей золотий жидівський Інтернаціонал з „Бнаі Бріт" гаряче залицяється до більшовицького Інтернаціоналу й дарує советському режимові своє необмежене визнання за райські умови, в яких жида, як панівна верства, живуть у Советському Союзі.

В огляді нових книжок про Советський Союз Філіпа С. Бернштейна говориться. „Ще ніколи з того часу, як жида покинули Палестину, вони не мали такої повної господарської, політичної й соціальної свободи. Лев Децвея оповідає, що жида живуть, працюють і студіюють, де забажають. Кожні двері для них відчинені"... „Ні одна нація на світі, – читаємо ми в журналі, – не зробила більше, як лихі й безбожні більшовики, для того, щоб допомогти жидам під час цієї війни... Советський Союз віддав жидам Біробіджан – територію аж у 18 мільйонів гектарів, з обіцянкою зробити її незалежною жидівською республікою й зараз же прийняти до складу Советських Республік, як скоро кількість жидів досягне тем 25.000, Віддаючи цей терен переслідуваним по всьому світі жидам, сонети виконали таке велике діло, що його прославить історія.

Д-р Давид Львович захоплюється з приводу допомоги, яку видає советський уряд на колонізацію Біробіджана... Він констатує, що становище жидів у Советському Союзі далеко краще ніж у Польщі, Латвії та Литві й додає, що він полегшено зітхнув, коли, об'їздивши інші країни, ознайомився з життєвими умовами жидів у Советському Союзі.

«Жидівське питання в Советському Союзі розв'язане",—заявив у своєму інтерв'ю після повороту з поїздки до ССРСР жидівський соціолог д-р Моріс Карпф, член Виконавчого Комітету Жидівської Агентура. „Можна ствердити, – каже він, – що хоч релігійна свобода в Советському Союзі ще не цілком дозволена, то все ж тут, як порівняти, релігійні обмеження невеликі. Я відвідав синагоги в різних місцевостях Советського Союзу і був у великі свята на службах Божих, що

відбувались без усякої перешкоди, Умови життя жидівських колоній на Україні і в Криму безперестанно поліпшуються". На питання, який взагалі настрої жидів у Советському Союзі, д-р Карпф із щасливим усміхом відповів: „Багато з них кажуть, що він для них – обіцяна земля”.

Рабін Самійло Вооль оголосив перед війною в газеті листа полковника Раймояда Робінса, в якому той писав:

„Усе, що я міг особисто побачити, та все, що я довідався про події в Советському Союзі з 1918 і 1933 р.р., доводить, що ні в одному іншому краї расові різниці так непомітні, як у новій Росі. Провідні сили в громадському житті й у праці на всьому просторі Советського Союзу де здебільшого жиди. Для ідеї нового порядку цього високознаменитого краю багато прислужилися жидівські руки, мозок і душа”.

Коментарії до цих висновків офіційних часописів могутнього масонського ордена світового жидівства зайві! Золотий жидівський і більшовицький інтернаціонали працюють рука в руку й мають о дану спільну ціль: остаточне поневолення нежидівських народів і безоглядне їх визискування в опанованій жидами всесвітній республіці – Советський Союз – це край злиднів для всього його населення й „обіцяна земля” для жидів. Він не тільки наочний, але й зворушливий приклад того, як виглядатиме режим жидівської всесвітньої республіки! [10].

10. Советський Союз-"обіцяна земля для жидів“. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 92, 21 жовтня.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС (КІРОВОГРАД). Мова: Українська. Місце видання: Кропивницький. Доступні дати: 30.08.1941 - 26.11.1941. Доступних номерів: 23.

Газета Кіровоградської області та міського управління. Газета виходила у Кіровограді у 1941 р. Редактори: В. Ю. Пасічняк, І. Мозговий (попередньо). Обсяг газети від 4 до 6 сторінок. Наклад від 20 000 до 30 000 примірників. З 31 грудня 1941 р. газету перейменовано на "Українські вісті". Пізніше видавалася під назвою «Кіровоградські вісті».

УКРАЇНСЬКІ (КІРОВОГРАДСЬКІ) ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Кропивницький. Газета Кіровоградського Гебітскомісаріату. Газета виходила у Кіровограді у 1942 р. Відповідальний редактор І. Мозговий. Обсяг газети – 4 сторінки. До 31 грудня 1941 р. газета називалася "Український голос". З 11 листопада 1942 р. газету перейменовано на "Кіровоградські вісті".

РІДНИЙ КРАЙ (БОГОДУХІВ). Мова: Українська. Місце видання: Богодухів. Газета виходила у Богодухові у 1942–1943 рр. двічі на тиждень (серeda та неділя). Відповідальний редактор: П. Стефанов. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 1000 примірників.

Жиди руйнують державу

В жодній країні Європи вплив жидівства не був такий тривалий, як в Росії. Протягом тисячоліть провадили жиди підривну роботу проти царської держави і тим утворили ґрунт для большевізму. Вже задовго до утворення московської держави ми знаходимо жидів у південній Росії. Жиди намагались повернути на жидівську віру великого князя Володимира, який увійшов до історії з ім'ям Володимира святого.

Великий князь Володимир Мономах виселив жидів за межі своєї держави. Після його смерті жиди знову з'явилися у Києві. Великий князь Андрій Боголюбський

дозволив жидам повернутись до Києва. Це коштувало йому життя, бо жиди організували змову проти великого князівства, що скінчилась убивством голови держави.

В XIII сторіччі цілу область зайняв завойовник Чікгіс-Хан. Київ зрівняли з землею. В державі Золотої Орди, яка простягалась до Польщі, жидів призначили на збирачів данини і на ханських уповноважених. Ці обов'язки вони виконували з захватом. Цар Іван Грозний заборонив їм перебування в межах московської держави.

Коли перший Романов Михаїл сів на трон московської держави, вплив жидів дуже посилювався. Спадкоємець його, цар Олексій, був змушений вигнати жидів з Москви.

Цар Петро Великий переконливо пояснював в одній постанові: „Я віддаю перевагу вірі мохаммедан і поган перед вірою жидів, які всі облудники і негідники. Жиди у мене не посміють володіти ні житлом, ні будь-яким підприємством, хоч як намагались би вони того і підкупали моїх урядовців”.

Але жидам завжди щастило пролазити до царської держави.

У XIX віці, віці лібералізму і прогресу, жиди таємно проводили підривну роботу в Росії. Замах на життя царя Олександра II – на вдячність за звільнення селян від кріпацтва і за численні реформи був організований жидами. Революційні організації, що провадили підривну роботу в Росії, підлягали жидам: Натанзону, Ляйзеру, Фридерзону, Айзігу і Зунделевичу.

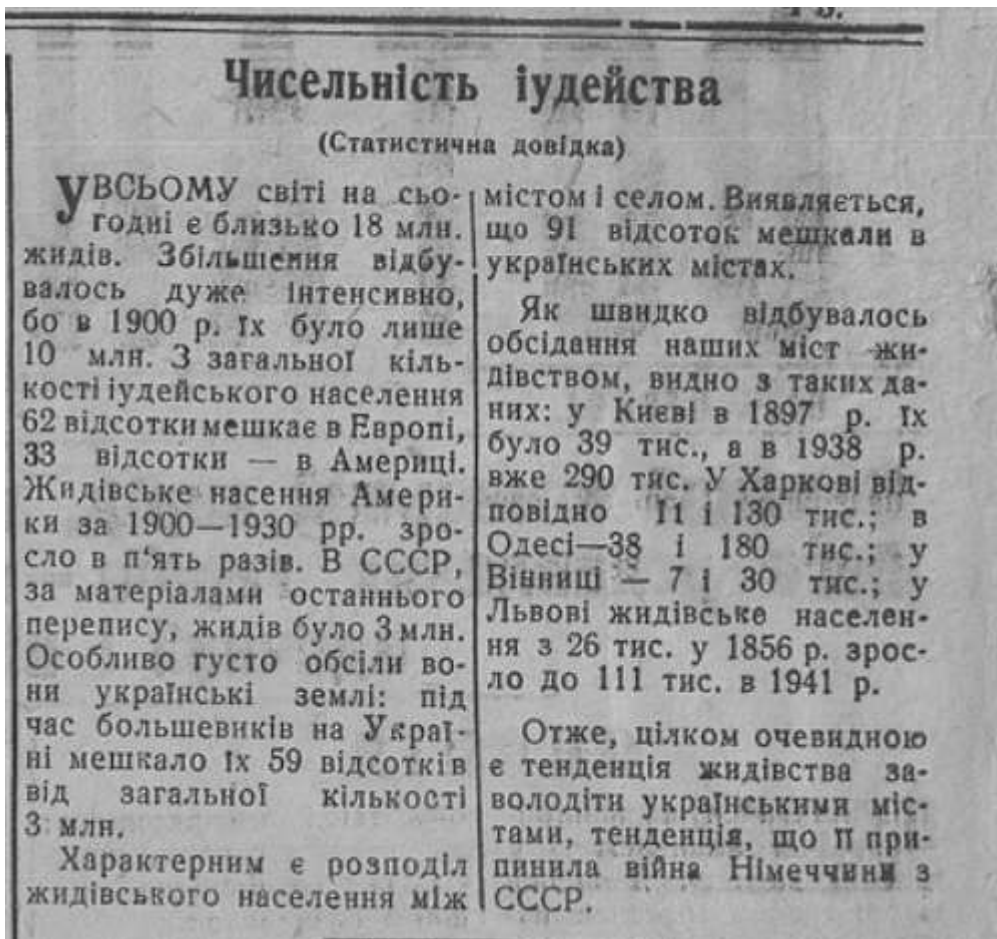
На початку XX сторіччя вся російська ліберальна преса була в руках у жидів. В 1905 році основа могутньої царської держави була вже розхитана. Після кривавої неділі 9 січня 1905 року, коли знову таки робітників на демонстрацію підструнчили, жиди, по всій країні спалахнули заколоти, розпалювані жидівськими агітаторами. Восени в Петербурзі засідав „Совет советов“, на чолі якого стояв жид Посар.

Коли перша світова війна закінчилась поразкою Росії, жидам стало легко виграти гру. Їм треба було посісти перші місця в большевицькій державі і тим остаточно взяти владу до своїх рук. п. ф. с. [11].

11. Жиди руйнують державу. Рідний край (Богодухів). – 1942. – № 37, 30 грудня.

Чисельність

іудейства

(Статистична довідка)

У всьому світі на сьогодні є близько 18 млн. жидів. Збільшення відбувалось дуже інтенсивно, бо в 1900 р. їх було лише 10 млн. З загальної кількості іудейського населення 62 відсотки мешкає в Європі, 33 відсотки в Америці. Жидівське населення Америки за 1900 – 1930 рр. зросло в п'ять разів. В СРСР, за матеріалами останнього перепису, жидів було 3 млн. Особливо густо обсіли вони

українські землі: під час большевиків на Україні мешкало їх 59 відсотків від загальної кількості 3 млн.

Характерним є розподіл жидівського населення між містом і селом. Виявляється, що 91 відсоток мешкали в українських містах.

Як швидко відбувалось обсідання наших міст жидівством, видно з таких даних: у Києві в 1897 р. їх було 39 тис., а в 1938 р. вже 290 тис., у Харкові відповідно 11 і 130 тис.; в Одесі — 38 і 180 тис.; у Вінниці 7 і 30 тис.; у Львові жидівське населення з 26 тис. у 1856 р. зросло до 111 тис. в 1941 р.

Отже, цілком очевидно є тенденція жидівства заволодіти українськими містами, тенденція, що її припинила війна Німеччині з СРСР [12].

12. Чисельність іудейства. Останні вісті (Біла Церква). – 1942. – № 31 грудня.

ОСТАННІ ВІСТІ (БІЛА ЦЕРКВА). Мова: Українська. Місце видання: Біла Церква. Доступні дати: 30.11.1941 - 31.12.1941. Доступних номерів: 3. Видає редакція газети "Дзвін". Газета виходила у Білій Церкві у 1941 р. Редактор: М. Литвиненко. Обсяг газети – 2 сторінки.

Все для жидов.

В Уфе при освобождении квартир для эвакуируемых из Москвы жидов выселяются живущие в этих квартирах семьи фронтовиков, по несколько месяцев не получающие пособий. Многие семьи в течение нескольких месяцев должны были существовать на 90 рублей. Дети этих фронтовиков буквально умирают от голода [13].

13. Все для жидов. Одесская газета. – 1942. – № 93, 7 июня.

Лейба Мехлис — генерал!

Всякое бывало, но это в первый раз! Были у русского народа Александр Невский, был Дмитрий Донской, были Суворов и Кутузов, были Ермолов и Скобелев. Были военные гении, были и посредственные генералы. Но такого позорища еще небывалой Лейба Мехлис, хромой кривоногий жид – генерал-лейтенант! Нет, это в первый раз!

Или может быть в ходе войны, в самом деле, сей бердичевский вояка так себя показал, что по делам своим заслужил генеральское звание? Может быть и вправду из него дер военный талант? По совести говоря, этого греха за ним не замечалось. Прямо сказать за всю свою, деятельность никаким военным талантом Мехлис не грешил. Слов нет, расстрелять пару другую командиров – на это Лейба был мастер. Неплохо умел он спутать карты командиров когда наезжал куданибудь с комиссарской ревизией. В Керчи, например, так перепутал все планы, такой ералаш в командовании устроил, что обеспечил незамедлительный разгром трех советских армий и сдачу немцам всего Керченского полуострова. Но чтобы насчет военного таланта? Нет, в этом Мехлис повинен не был...

Так в чем же дело? Почему же, все-таки, стал Мехлис генералом?

А ларчик открывается весьма просто. Комиссары стали поперек горла всей армии. Не видеть, что институт комиссаров разлагает армию не мог уже и слепой. Сталину пришлось сдаться на требования генералитета и, уничтожив институт комиссаров, объявить в Красной армии единоначалие. Но единоначалие в армии то он объявил, а как быть с командирами? Ведь командирам то Сталин доверять не может на то и были к ним комиссары приставлены, чтобы за командирами следить!

И вот очередной трюк. Всех комиссаров произвели в генералы! Теперь можно и единоначалие проводить! Новоиспеченные генералы и полковники стали командующими армиями, корпусами и дивизиями им и вверена единоличная командирская власть. Так стал хромой Лейба генерал-лейтенантом. На него Сталин может положиться, этот не подведет!

Уж кто-кто, а верен Сталину до гроба! А то, что под «мудрым» его водительством погибнут еще сотни тысяч русских людей так какое до этого дело и Мехлису и самому отцу» Сталину?! [14].

14. Лейба Мехлис — генерал! Заря. – 1943. – № 1, 1 января.

Жид Морган—„порадник" по пригнобленню арабів.

Професор Колумбійського університету (США) жид Морган призначений порадником американських агентств на Близньому й Середньому Сході, щоб «працювати, над збільшенням аграрної продукції арабського населення». З цією метою він повинен увійти в стосунки з господарчими організаціями США в Єгипті, Ірані, Іраці, Палестині, Сирії й Лівані, щоб забезпечити більше використання місцевої сільськогосподарчої продукції для харчування окупаційних армій [15].

15. Відбудова. – 1942. – № 15, 14 листопада.

ЖИДІВСЬКИЙ КРИК.

СТОКГОЛЬМ. Одна південношведська газета публікує статтю радянського жида Іллі Еренбурга, який кричить про допомогу і каже, що союзники мусять зараз же військово допомогти советам. В статті зазначається, що постачання англійців та американців Радянському Союзу є лише малою краплею у великому морі. Далі Еренбург заявляє, що радянські солдати після року війни втомлені й не бачать виходу. На радянських заводах зброї, – пише і далі Еренбург, – працюють тепер і діти [16].

16. ЖИДІВСЬКИЙ КРИК. Відбудова. – 1942. – № 11, 5 листопада.

Жиди обсідають лондонські готелі.

Доказ зростаючого антисемітизму в Англії можна бачити в заяві англійського щомісячного журналу „Ворлд Рев'ю" про те, що англійська преса більше не публікує повідомлень, невігідних для жидів, і таких, що характеризують жидів як асоціальний елемент. Бо англійській громадськості не говорять того, що їй не подобається, хоча в країні всім відомо, що саме жидівські крамарі часто порушують встановлені ринкові ціни. Англієць знає, що жид керує торгівлею на чорній біржі і заробляє собі великі гроші. Жиди добре зробили б, коли б зі і своїми туго наповненими гаманцями менше тягались по ресторанах лондонських розкішних готелів. Наприклад, досить один раз мимохідь відвідати Дорчестер

Готель, щоб констатувати, і що там переважають жида. Але солдати, що повернулись з Африки, не можуть зрозуміти цієї переваги жидів [17].

17. Жида обсідають лондонські готелі. Бориспільські вісті. – 1943. – № 46, 2 липня.

Зажидівлений Ташкент

Один советський сержант, який потрапив у полон, розповів, що місто Ташкент перетворилося на новий справжній Єрусалим. Раніше це місто мало жидів до 2 %, зараз воно набуло вигляду жидівського міста. Під час своєї командировки він міг констатувати, що жида зуміли прибрати до своїх рук конфіскацію всіх раціонованих товарів і спекулюють ними на чорній біржі [18].

18. Бориспільські вісті. – 1943. – № 46, 2 липня.

Жидів зрозуміли

Жидівський часопис в Англії „Евіш Хроншл" скаржиться на те, що на багатьох фабричних стінах зроблено написи; „Англіїці, не Німеччина ваш ворог, а жида!" [19].

19. Жидів зрозуміли. Бориспільські вісті. – 1943. – № 42, 12 червня.

ЖИДИ ПАНУЮТЬ У СОВЕТСЬКОМУ СОЮЗІ

Безперечне панівне становище жидів в Советському Союзі в комуністичній партії лише тоді стане зрозуміле, коли ознайомимось з зростом жидівських впливів у Східній Європі з самого його початку.

Жида Советського Союзу походять з та Західної Європи. В кінці середньовіччя жидів прогнали з Іспанії, а потім і з інших держав. Вже тоді народи інстинктивно відчували жидівську небезпеку для свого національного та соціального добробуту й боролися проти цієї небезпеки спеціальними законами і розпорядженнями.

Всюди творили гетта, жидів, спеціально позначували жовтими колами та зірками. Їх примушували носити гострі капелюхи тощо, щоб кожний міг пізнати жида. Коли ці запобіжні заходи не допомагали, жидів примушували масово залишати країну.

Це привело до того, що пейсате жидівство перекотилося на схід та ошчасливило собою колишню Польщу та Україну. Коли стався поділ Польщі, більша части на жидів опинилася на Україні та в Білорусі. Їх тоді вже налічувалось там кілька мільйонів [20].

20. ЖИДИ ПАНУЮТЬ У СОВЕТСЬКОМУ СОЮЗІ. Голос Волині. – 1942. – № 58, 18 липня.

ГОЛОС ВОЛИНИ. Мова: Українська. Місце видання: Житомир. Wolhyniens stimme. Газета виходила у Житомирі у 1941–1943 рр. Редактори: Д. Маслій, Є. Огуревич, Юрій Гриненко (послідовно). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

Жиди та соціальна політика.

Карл Маркс року 1843 написав статтю, що має заголовок «Жидівське питання», де він цілком ясно висловив у короткому твердженні ставлення жидів до соціальної політики. Він підкреслив саме, що загально-світовою ознакою жидівства є задоволення Практичних потреб та власна користь. Цим самим само собою зрозумілим чином вичерпується питання ставлення жидів до питань соціальної політики і до цього твердження, власно кажучи, вже не лишається, що б ще можна було додати.

Уявлення жидів про роботу відоме для кожного. З цього уявлення з необхідністю випливає також цілком певний погляд на обов'язки держави по відношенню до працюючих.

Жид, який відіграв трагічну роль в історії майже всіх народів, говорить про прокляття фізичної праці. Жидівське поняття праці обмежене поняттям власної втоми, а прагнення жида -спрямовані в той бік, щоб користуватися розвагами, уникаючи важкої праці. Спекуляцією та різними маніпуляціями створити собі як найшвидше певний заробіток, ось, що характеризує моральний облік жида та його єдине прагнення. При цьому його зовсім не цікавить, що цілі міста або країни будуть голодувати; його цікавить лише здійснення його мети.

У так званих демократичних державах, в Англії та в Сполучених Штатах, жидівство посідає ще керівне місце в державі та керує виробничою працею народів. У цих країнах дуже рідко можна зустрітись з випадком, щоб жид виконував дійсно важку працю. Це можливе лише б тому випадку, коли він в залежності від своїх розумових здібностей не здатний до використання наслідків чужої праці. Жидівство з найдавніших часів до нашого часу як змінювало свого погляду на працю і ніколи не змінить своїх поглядів на необхідність далекосяжної соціальної політики.

Коли на протязі історичного життя жидівства йому досить легко вдавалося розплачуватися за це, коли йому, навпаки вдавалося обдурювати народ, то це сторіччя буде для нього рішучим переламним пунктом.

Фюрер пророкував жидам, що для них в Європі наступають дуже важкі часи. Народи континенту прокинулися, вони починають мислити в політичній галузі, починають читати історію, і революції та перевороти, які тепер відбуваються, мають на меті встановлення нового соціального порядку. У майбутньому жиду не допоможе більше його звичка пробиратись знов назад через задні двері, коли його викинули через передні. Урок й цих двох світових воєн надто тривалий, щоб наради, які стали провідцями, не звернули б на нього уваги [21].

21. Голос Дніпра. – 1942. – № 140, 6 жовтня.

ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ (За книгою д-ра Рудольфа Каммоса «Жиди за Сталіним»).

Багатий на події 1917 рік. Лютий – скинення царського уряду, дев'ять місяців панування нерішучого, непристосованого до боротьби та життя Тимчасового уряду і, нарешті, узурпація влади большевиками. Десять осіб, які стали на чолі большевицького політбюро, повинні відповісти перед історією за криваві події жовтня і за темне дальше життя всіх народів Советського Союзу.

Хто ж ці десять осіб? Ленін, Бронштейн (Троцькпй), Бриліаит (Сокольніков), Апфельбаум (Зінов'єв), Розенфельд (Каменєв), Свердлов, Урицький, Сталін, Держинський та Бубнов.

З цього десятка лише один росіянин Бубнов, один нечистокровний росіянин – Ленін, один поляк – Держинський, один грузин – Сталін, а решта шестеро – чистокровні іудеї. Отже, віковичне прагнення слов'янських народів до волі привело до перемоги революції, на чолі якої стояли жиди і плоди якої пожали знов таки вони. Революція не принесла волі слов'янським народам, вона надала і закріпила всю повноту влади за іудейством.

В царській Росії, як і по всіх інших передових і прогресивних країнах, іудейство було на правах нижчої раси. А тому революційний рух саме серед них знайшов свою жваву підтримку. Тільки його успішний розвиток і перемога могли б змінити стано вище цієї нації. Під яким політичним гаслом проходить цей рух, було для них байдуже, важливо було лигає досягнути такого ладу, за якого їхній нарід міг би квітнути і панувати.

Мета виправдовує будь-які засоби, і з самого початку революційного руху іудейські елементи почали відігравати в ньому головну роль. У Тимчасовому уряді, на чолі якого став Керенський, були представлені радикальні партії, більшість яких становили іудеї, отже, цілком природньо те, що якраз вони починають підбурювати нарід і тягнути його за собою, впливаючи гучними промовама на робітників а салдатів.

Але іудейство виступає не від імені свого народу, це не могло б бути популярним. Треба приховати свої шкурницькі корисливі прагнення за високими, благородними промовама, і це характерно для всієї їх діяльності.

Навіть Ленін, виступаючи 22 січня 1917 року в Народному будинку в Цюріху, говорив:

«Євреї складають особливо великий відсоток керівників революційного руху» (у відношенні до загального числа єврейського населення).

Важливою ланкою цього руху був організований в 1897 році «Бунд», який також і після організації РСДРП відіграв велику роль. З дев'яти засновників соціал-демократичної партії четверо були іудеї, а саме Вигдорчик, Кремер, Косовський та Мутник. Перший з'їзд партії був не випадково у Мінську. На протязі 1903 —1917 рр. добра третина, а іноді і половина членів ЦК соціал-демократичної партії були з семітів.

Після жовтневої революції до Росії з трьох частин світу повертаються іудейські вожді. З Швейцарії на чолі з Леніним приїзять Апфельбаум-Зінов'єв, Собельзон-Радек, Бриліант-Сокольніков, Абрамович, Олена Кон і інші. З Америки – Троцький, з Азії Розенфельд – Каменєв, Губельман-Ярославський та Ушилїхт.

Вони одразу ж зв'язалися з рештою їхніх керівників: Свердловим, Урицьким, Йоффе, Колонтай та іншими. Вождів неіудейського походження було обмаль: поляк Держинський, грузин — Джугашвілі-Сталін, росіянин Молотов, Кіров, Бухарін. Щождо Леніна, то цілком імовірно його іудейське походження. Дід Леніна з материнського боку Олександр Бланк вважався у советсько-семітських колах за хрещеного семіта. Прізвище Бланк часто зустрічається з Німеччині, але в Росії так звуть майже виключно семітів. Ленінське семітофільство не підлягає сумніву. Особливо це виявилось у славнозвісному декреті від 27 липня 1918 року про боротьбу з антисемітизмом.

Таким чином, переважна більшість большевицьких керівників були іудеї. Після штурму і взяття Зимового палацу вони і стали до влади.

Тут доцільно буде поставити запитання: чому іудейство для досягнення своєї мети в Росії впорало шлях большевизму? Чому найрадикальпіша течія, найгостріший антакапіталістичний рух виявився найбільш зручніш для проведення в життя їхніх планів? Це тим більш цікаво, що більша частина семітів спочатку приєдналася до поміркованих революційних партій, які ні в якому разі не були проти приватного капіталізму. Після лютневої революції їх навіть заохочував Тимчасовий Уряд, і тому вони всіляко підтримували його. Багато з них виступали

проти большевизму, і «Бунд» навіть оголосив большевизм «ворогом революції» [22].

22. ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ. Останні вісті. – 1941. – № 3, 1 грудня.

ОСТАННІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Київ. Понеділкове видання газети "Українське слово". Газета виходила у Києві у 1941 р. щопонеділка. Редактори: І. Рогач, Ю. Швидкий(послідовно). Обсяг газети від 4 до 8 сторінок.

ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ.

Коли фортуна усміхнулась большевикам, коли вони здобули вирішальний голос і стало очевидно, що майбутнє належить їм, тоді жиди всією своєю масою відійшли від поміркованих і перейшли форсованим маршем на бік большевиків, щоб встигнути захопити тут керівні пости. Про це говорить навіть Калінін на конгресі ОЗЕТ: «Ледве тільки большевики взяли владу в свої руки, як маси міської єврейської інтелігенції влилися в партію революційного руху. Дехто з них ще деякий час вагався щодо визнання свого політичного напрямку, проте, керівники одразу знайшли собі підтримку в програмі свого одноплемінна Карла Маркса, яка виспівує як найвищий ідеал інтернаціоналізм, за якого семіти не можуть вже більше вважатися нижчою расою. Таким чином, відкривається шлях до влади. Вони не можуть тепер наразитись на незадоволення народу, бо з них знято віковичне клеймо «жид».

За нових умов всі фабрики, заводи, землі, банки, транспорт та ін. в Росії націоналізовано, тобто, інакше кажучи, все належить невеличкій зграї, що репрезентує нову владу, і цими представниками нової влади легко можуть стати жиди. Як могли ми переконатися за двадцять три роки панування большевиків, марксистсько-соціалістична система господарства перетворилася на практиці в державно-капіталістичну.

Революція, яка привела до нового ладу, повинна була так бажав програма марксизму стати світовою. Ці елементи марксистської теорії були використані і розвинені большевицькими вождями, для яких большевизм з самого початку був

лише засобом для досягнення іудейського панування: спочатку, щоб усунути всі обмеження, які існували для них потім для того, щоб посісти найвизначніші посади і, нарешті, для повного зміцнення свого панування в приборканій країні. Цим і пояснюється та безприкладна енергія, з якою взяли вони за насадження большевизму, та симпатія, з якою ще й тепер представники цієї нації всього світу дивляться на що течію, і, нарешті, те намагання іноземних жидів-капіталістів, насамперед з Сполучених Штатів Америки, матеріально підтримати революцію в Росії, що великого розмаху набрало з початку теперішньої війни.

Большевики при владі, але ж нарід у своїй більшості проти них. Закріпити своє положення вони можуть лише кривавим терором. Враховуючі це, вони утворюють Реввійськграду, в складі восьми осіб, п'ять з яких Троцький, Склянський, Гусев, Каменеву Уншліхт – жиди. Але ж цього не досить. Для того, щоб припинити відверте незадоволення мас, у грудні 1917 р. було утворено похмуру установу ЧК, яка холоднокрівно й систематично знищувала тисячі кращих інтелігентів і незадоволених селян та робітників. Кількість жертв, закатованих ЧК протягом 1917 – 1923 рр., дорівнює, 1.760.000. Серед керівників ЧК, крім поляків Дзержинського та Менжинського, стоять прізвища Уріцького, Юзефовича, Ягоди, Уншліхта, що самі говорять про своє походження. Виконавчі ж органи ЧК були – латиші та китайці.

Першими кроками зовнішньої політики керували, також іудеї. До Брест-Литовська надсилали Йофе, Каменєва, Сокольнікова, Радека та Троцького.

Боротьба жидів за владу продовжується весь час і особливо загострюється після смерті Леніна. Відсоток їх на керівних партійних посадах зростає щороку. Цікава з цього приводу таблиця, яку наводить Герман Фест у своїй книжці. «Відсоток євреїв до загальної кількості населення Советського Союзу 1,77, від соток євреїв серед партійців – 5,2, відсоток євреїв в ЦК 25,70, відсоток євреїв в Політбюро — 36,8, кількість євреїв в Політбюро в 21 раз перевищувала їх кількість, як мешканців Союзу».

З 1922 р., коли Ленін сходить з політичної арени, починається невсипуща боротьба за владу, яка тривав п'ять років. Після смерті Леніна виступає чотири претенденти на вакансію голови держави: Зінов'єв, Каменєв, Троцький і Сталін. Боротьба між ними розгортається також на принциповому ґрунті. Сталін і його полігачі обстоюють суворий централізм у партії і в державі, Троцький з своєю зграсю тягне до «демократичного» методу. Сталін стоїть за створення економічного базису в самій країні, Троцький висуває свою теорію перманентної революції. Суперечки в другому питанні цілком теоретичні, бо світової революції прагнуть, нарешті, обидві групи. Непогодження ж у питанні про партійну дисципліну базуються на суто особистому бажанні господарювати. Сталін, як більш упертий, хитрий і безцеремонний, виходить переможцем. На XV партійному з'їзді в грудні 1927 р. опозиція зазнав краху. Троцького висилають до Туркестана, а в 1929 р. і зовсім за межі Советського Союзу. Після цього він починає свої мандрування по Туреччині, Франції, Норвегії, Мексиці, де і вмирає. В еміграції Троцький намагається створити у протилежність III комуністичному інтернаціоналові свій IV Інтернаціонал. Зінов'єва і Каменєва засилають на периферію, потім відновлюють у правах членів партії, але після вбивства Кірова в 1934 р. висилають на Урал і, нарешті, в 1936 р. після троцькістсько-зінов'євського процесу засуджують до розстрілу. Далі починається доба панування Сталіна і його правої руки Кагановича [23].

23. ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ.Останні вісті. – 1941. – № 4, 8 грудня.

Советські Ротшільди.

Піднесення і сила кліки Кагановичів.

Жидівські родини, всі ближчі й дальші родичі, як відомо, держаться один ідного, як смола з сіркою. Чи є для цього кращий приклад, ніж історія дому Ротшільдів. Приблизно впродовж цілого століття десятки керівних посад в міжнародній фінансовій системі та по господарству перебувають в руках при належних до цієї родини, потомків старого Амшеля Меєра з Червоного Шільду.

В Советському Союзі, де майже чверть століття владарює жидівство, діється не інакше, тільки з тією різницею, що все відбувається надзвичайно швидше. Тільки за два десятки літ встиг стати патріархом жидівської династії Лазар Каганович, що в цьому році має лише 48 літ.

Цей всесильний чоловік в Советському Союзі, якому з повною рацією приписується більший вплив на всі події, в „Червоному Раї“, ніж самому Сталіну, народився в 1893 році в селі Кабани недалеко від Києва.

Було б дуже важко дати якусь кращу характеристику Лазареві Кагановичу від тієї, яку ми знайшли в статті його товариша по расі Гольдберга в нью-йорській жидівській газеті „Тог“ за 1934 рік:

„Запримітьте собі це ім'я, – так закликав тоді Гольдберг, – і держіть його в своїй пам'яті; Лазар Моїсеєвич! Він є велика людина, цей Лазар Моїсеєвич; він колись пануватиме над країною царів!“

„Лазар Моїсеєвич – це Каганович, і він є заступник Сталіна; якщо їде куди Сталін, то він і займає це місце. Лазарь буде Сталіновим наступником, про це мене запевняв один жид, що ні більше ні менше в, як Кагановичів свояк. Цей Кагановичів свояк є не будь-хто, він комуніст високою партійного рангу, хоч і не займає високої посади.

„Кагановичі походять з села Кабани. Тате, отже батько, був наглядач в маєтку дворянина. Тате вже давно помер. Маме недавно померла; вона була проста жидівка, що ще мали, звичай ходити в синагогу молитися. Її, одначе, поховано не на жидівському цвинтарі, а в парку Маріїського монастиря, де лежать герої революції. Кагановичева донька – жінка Сталіна.

В чому Кагановичева великість? Він не є великий учений, він був латуном взуття, але ж він добре знав Маркса, Енгельса, Леніна. Великим оратором або письменником його теж не можна назвати. В чому ж тоді річ? Він добрий організатор, як Сталін, і головне: він стоїть у партії твердо, як мур. Він не має зі

лівого, ні правого ухилу. В найлихіші роки він був членом Чека. І він добрий до жидів. Ви, отже, бачите, добре мати людину на вирішальному місці."

Ця жидом жиду накида на характеристика Кагановича говорить сама за себе. Звичайно, вона не цілком повна. При піднесенні Кагановича відігравали певну роль й інші причини. Він з 1913 року член більшовицької партії, з 1924 року секретар Центрального комітету компартії і потім дуже швидко стає заступником Сталіна в генеральному секретаріаті партії, членом політбюро, оргбюро, народнім комісаром хемічної і важкої промисловості, наркомом шляхів сполучення, членом Верховної Ради і, крім цього, має багато інших різноматніх посад. Московське Метро, промислова академія, шарикоподшипник і багато інших підприємств Советського Союзу носять ім'я цього жида, нагородженого найвищими советськими відзнаками.

Один старий більшовик писав про нього, що він розпочав велику партійну кар'єру в той час, „коли запанував великий попит на зрадництво." Цим той більшовик хотів сказати, що Каганович став на боці Сталіна, коли старих комуністів одного за одним сплавлювано і ставлено до стінки [24].

24. Українські Вісті (Кіровоградські). – 1942. – № 23, 8 квітня.

Але врешті і не в цьому тайна його успіху. Щоб закріпити свій вплив на Сталіна, щоб здобути його для своїх власних інтриг і владолюбства, він кинувся на давно випробуваний жидівський засіб. Свою ледве 20 річну дочку Ройзу, що, звичайно, завдяки клопотанням татечка, уже мала велику кар'єру позад себе просватав він за старого Сталіна. В честь Ройзи Каганович світове жидівство справило свято, не інакше, як „нової Естер", бо так само, як щорічно всім жидівством святкується день Пурім на честь Естер і Мардохай, що засліпивши переїдського царя, влаштували жахливу різанину між не жидами, так Ройза Каганович, як нова Естер забезпечила владарювання жидівства в Советському Союзі.

Однаке Лазар не тільки турбувався за Ройзу і вона знов таки за нього. Із числа кліки Кагановичів в советському уряді дістали високі й найвищі посади 12 жидів, і всі 12 підтримують один одного й турбуються про те, щоб ніхто чужий не міг більше впливати на рішення Сталіна.

Міхаел, син Мозеса Кагановича, так само як і Лазар, є член центрального комітету і організаційного бюро партії, нарком воєнної промисловості член Верховної Ради і різних інших організацій. Його брат – намісник Сталіна в Горькому і керівник державного книжкового видавництва, Аарон був намісником в Києві, де він, крім цього, особисто керував споживчими крамницями. Соломон Каганович стоїть на чолі всієї текстильної промисловості Советського Союзу. Барух Каганович, довгорічний член ГПУ, керує всією промисловістю по виготовленню військового одягу. Чотири сестри, між ними й Ройза, ледве чи поступаються своїм 7 братам.

Гольдман, свояк Бірухів – керівник постачання всіма промисловими товарами Советського Союзу.

Ми бачимо, отже, що американський жид Гольдман мав радію, коли він говорив про свого товариша по расі: „Ви бачите, добре мати людину на вирішальному місці". З газети „Ост Фронт [25].

25. Советські Ротшільди. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 3, 10 січня.

ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ.

КАГАНОВИЧ НА ОБРІЇ.

XV партійний з'їзд був поворотним пунктом в історії жидівського панування. Лінія Троцького і Ко на цьому обривається і починається нова лінія – лінія Кагановича і його зграї. В той час як Трецький, Зінов'єв, Каменєв, Радек безуспішно захищають свою вже програну історичну гру, хитрий жидок Лазар Каганович врахував ситуацію моменту, розпізнав у Сталіні майбутнього керівника і з властивою іудеям спритністю зайняв вірну позицію підтримки Сталіна і цим завоював його ласку.

ХТО ВІН ТАКИЙ?

Каганович народився в Хабному, маленькому містечку на Київщині. Досить прочитати будь-яке оповідання Шолом-Алейхема, щоб ясно собі уявити його оточення в дитинстві. Його «тате» був управителем в маєтку одного поміщика. «Маме» звичайнісінька єврейка, яка відвідувала синагогу і ніяких заслуг перед революцією не мала, але, проте, була похована не на єврейському кладовищі, а в Києві в Маріїнському парку поруч з героями революції. Сам Лазар довгий час був шевцем.

Цікаву характеристику Лазарю Кагановичу дає Гольдберг, співробітник нью-йоркської єврейської газети «Тог». «В чому велич Кагановича? Він не вчений, але досить освічений і, що головне, він добре знає твори Маркса, Енгельса, Леніна. Великим промовцем його теж не можна назвати, хоч говорить він непогано; зрозуміло, гучно і по суті. Він і не письменник. Хто ж він такий? Він хороший організатор. На його сумлінні нема ні правих, ні лівих ухилів. Він гарно ставиться до своїх одноплемінців. Коли хотіли зліквідувати синагогу в Хабному, її відвідувачі звернулися до Кагановича і він продовжив її існування ще на три роки». До цієї характеристики треба ще додати надзвичайну хитрість, практичний розум, відверте прагнення до влади, здібність вловлювати чужі думки і швидко до них пристосовуватись, спрямовувати всі суперечки в бажаному напрямі, працездатність, добру пам'ять, кар'єризм і підлабузництво. Ця людина начебто створена стояти поруч із Сталіним і очолювати з ним большевицьку диктатуру [26].

26. ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ.Останні вісті. – 1941. – № 5, 15 грудня.

ЯК ПІДНЯВСЯ КАГАНОВИЧ?

1922 р., коли захворів Ленін, Сталіну пощастило провести себе генеральним секретарем партії. Вже тоді почав висуватися Каганович, особливо після XII з'їзду партії в 1923 р., коли він був обраний кандидатом ЦК. 1924 —1925 рр. він вже секретар ЦК. Починається боротьба проти Троцького, в якій сталінсько-

кагановичська зграя перемагає і кладе цим підмурівок свого панування. Взаємовідносини між Сталіним і Кагановичем можна лише тоді, вірно оцінити, коли розглянути їх характери і політичну кар'єру. Обидва вони були диктаторами держави. Сталін загально визнаний і оспіваний, Каганович – його права рука, його порадник і напутник. Сталін з його впертою енергією, брутальністю, хитрістю, з його низьким духовним рівнем є найпридатніша кандидатура на керівника большевицької диктатури. Троцький відмічав обмеженість його інтересів, його емпіризм, його психологічну незграбність. Це все обумовлювало його могутність. Ленін цинив його стійкість і практичний розум, але підкреслював його нелояльність і здібність зловживати своєю владою. Каганович являє собою типового політичного інтригана.

ПРАВА РУКА СТАЛІНА.

Каганович був близький до Сталіна і в родинній сфері. Коли 1932 р. при загадкових-обставинах померла друга дружина Сталіна Надія Алілуєва, Каганович запропонував йому як особистого секретаря свою сестру Рейзу, яка і стала потім дружиною Сталіна. Після Сталіна Лазар Каганович був самою видатною людиною в Союзі. Він був замісником Сталіна на всіх господарських посадах в большевицькому апараті, він член політбюро, член оргбюро і голова комісії партійного контролю.

Не раз він проводив чистку партії і безжалісно розправлявся з своїми політичними ворогами. Так, влітку 1933 р. він очистив український партійний апарат від людей, які протиставляли себе московському політичному централізму. Старий друг Леніна Скрипник – одна з найповажніших осіб в Україні, який наважився виступити проти радикальної політики московського панування, був усунутий з своєї посади і покінчив життя самогубством. 1937 р. Каганович вдруге проводить на Україні чистку партії, і на цей раз його жертвою став визнаний в 1933 – 1934 рр. диктатор України Постишев.

У державному апараті Каганович відігравав роль залізного комісара. Так, 1929 р. Каганович, Ягода, Бауман, Криницький, Яковлев, Епштейн проводили примусову колективізацію сільського господарства. 1935 р. він бере на себе відбудову транспорту, який був у занепаді. Всі посади він обіймав лише доти, доки апарат співробітників не був цілком замінений потрібними йому людьми.

Сталін це бачив і не тільки не заперечував проти все зростаючого розповсюдження жидівського впливу, він навіть відверто підтримував це, користувався їх порадами, даючи їм найвідповідальніші пости й теплі посади. Таким чином, сталінська епоха стала епохою жидівського фавору [27].

27. ИУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ. Останні вісті. – 1941. – № 5, 15 грудня.

Иудейство за Сталиным.

АРМИЯ.

Красная армия в своем большинстве состояла из беспартийных рабочих и крестьян всех, национальностей Советского Союза, которые, как правило, относились к большевистским лозунгам в лучшем случае безразлично, а часто и просто враждебно. Для безопасности во главе такой армии партия поставила политических руководителей, которые должны были заниматься воспитанием ее, и этими то политкомиссарами, имевшими неограниченные права, были почти исключительно евреи.

Структура армии почти во всех военных округах была одинакова. Командующий округом – русский или украинец, а политкомиссар непременно какой-нибудь еврей. Это можно проследить на примере ряда округов:

Московский главнокомандующий – Белов – русский, политкомиссар Векличев (Вайсман) – еврей.

Белорусский – главнокомандующий Уборевич – русский, политкомиссар Бурин (еврей).

Северокавказский – командующий Каширин (русский), политкомиссар Гармонович (еврей).

Дальневосточный – командующий Блюхер, политкомиссар Аронштам (еврей).

То же самое бшо во флоте. И таких примеров можно привести бесконечное множество. Начальником политуправления красной армии в 1930 году был назначен еврей Гамарник, который был одновременно и заместителем наркома военной промышленности. Этот колоссальный жидовский политический аппарат красной армии успешно работал на пользу сталинско-кагановичской клики. Он воспитывал армию в духе большевизма. Здесь выковывались кадры для большевистского наступления на Европу. Пропаганда опьяняла красноармейцев возможностью легкой победы над «капиталистической» и «фашистской» Европой. Но с задачей воспитания армии в безусловной верности сталинско-кагановичской клике политкомиссары не вполне справились.

Весной 1937 года политуправлению красной армии было брошено обвинение в недостатке бдительности в отношении оппозиционных элементов. Имя Тухачевского стало резать слух Сталину и его К-о. Самый молодой маршал Советского Союза, бывший царский офицер, который занял первое после Ворошилова место в военных кругах, неожиданно высылается из Москвы и назначается на второстепенную должность командующего Волжским военным округом. Неизвестно, как далеко зашел заговор Тухачевского и семи его единомышленников против сталинско-кагановичской клики и были ли предприняты какие-либо практические шаги в этом направлении, во всяком случае, ГПУ, во главе с Ежовым, удалось раскрыть его.

Начальник политуправления красной армии Гамарник, чтобы избежать неминуемой кары, 31 мая 1937 года покончил с собой. Через день после этого арестовали Тухачевского, а через 10 дней его вместе с семью высшими командирами расстреляли. Трудно судить о том, к какому направлению политики стремился Тухачевский, хотя очевидно то, что он был за большевистский метод правления и был таким образом также носителем мирового революционного империализма. Его оппозиция была направлена персонально против Сталина.

После расстрела 8 командиров вся красная армия подвергается генеральной чистке. В течение полутона почти еженедельно доходят слухи о новых арестах, смещениях, назначениях. В начале 1938 года определяется, наконец, некоторая консолидация аппарата красной армии, которая проявилась в усилении сталинского влияния, т. е. укрепления положения в красной армии евреев.

После процесса над Тухачевским еще больше укрепляется положение Ворошилова. Появляется фигура руководителя политуправления Мехлиса. Мехлис сам был своего рода комиссар. В военных делах он полнейший профан. Его деятельность в гражданскую войну ограничивалась политической работой, которая была отмечена советским правительством награждением орденом красного знамени. В мирной обстановке Мехлис занимался хозяйственными делами, затем переключился на работу в редакции газеты «Правда», с начала 1937 года он руководил отделом прессы большевистской партии.

Кроме Мехлиса, в военный аппарат проникло много евреев, которые, как обычно, заняли самые ответственные посты: заместитель командующего воздушным флотом Смушкевич, заместитель председателя иностранного отдела при военном комиссариате Маценлик, начальник управления военных школ Тодорский, главный комиссар по делам физкультуры при центральном аэроклубе Кривицкий и т. д. и т. д.

Процент евреев среди командного состава был очень невелик: они были политкомиссарами, но ни в коем случае не командирами, так как эта отличающаяся трусливостью нация избегала всего, что было связано с малейшим риском [28].

28. Иудейство за Сталиным. Последние новости (Киев). – 1942. – № 3, 8 января.

Жиди панують у Советському Союзі

Безперечне панівне становище в Советському Союзі та в комуністичній партії лише тоді стане зрозуміле, коли ознайомимось з ростом жидівських впливів у Східній Європі з самого його початку.

Жиди Советського Союзу походять з Середньої та Західної Європи. В кінці середньовіччя жидів програми з Іспанії, а потім із інших держав. Вже тоді народи інстинктивно відчували жидівську небезпеку для свого національного та соціального добробуту й боролися проти цієї небезпеки спеціальними законами і розпорядженнями.

Всюди творили гетта, жидів спеціально позначували жовтими колами та зірками. Їх примушували носити гострі капелюхи то що, щоб кожний міг пізнати жида. Коли ці запобіжні заходи не допомагали, жидів примушували масо во залишати країну.

Це привело до того, що пейсате жидівство перекотилося на схід та ошчасливило собою колишню Польщу та Україну. Коли стався поділ Польщі, більша частина жидів опинилася на Україні та в Білорусії, її тоді вже налічувалося там кілька мільйонів.

Розуміється, вони складали і тоді лише незначну меншість, проте тубільне населення вони вважали за предмет свого визиску. Декретом 1791 року їм було дозволено оселятися лише у визначених районах. Ці райони охоплювали територію України та Білорусії аж до Дніпра. Тут вони діяли як лихварі, маклери, мандрівні крамарі, гуральники і шинкарі.

Незабаром своєю нахабною поведінкою жиди обурили проти себе все місцеве населення. Як гуральни й шинкарі, вони затруювали та обдурювали селян; як орендарі землі, вони втискувались між селянство і поміщиків; як лихварі, вони експлуатували місто; як купці й ремісники, вони робили місцевим купцям і ремісникам брудну конкуренцію.

Це все привело до того, що 9 грудня 1804 року видано декрет, яким відверто стверджено шкідливість жидів. Все жидівське населення мусило протягом трьох років залишити заселені та пограбовані ними області.

Але жиди зуміли обійти цей декрет. Навіть коли населення, доведене жидами до розпачу, взялось до самозахисту, щоб силою примусити жидів залишити країну, то

й тоді нічого не вийшло! Тисячі жидів знищено, але мільйони приховалися та врятувалися і плодилися далі.

Всі скеровані проти жидівства заходи викликали з їх боку протидії і разом навчали їх, як боротися за збереження своєї нації. Поліпшення свого становища під царською владою вони не сподівалися, а тому всю свою роботу скеровували на повалення царського режиму та існуючого суспільного ладу.

В революційному русі жидівство завжди відограло керівну роль. Соціальну та економічну кризу в колишній Росії, яка виникала через руйнівну роботу жидів, вони використовували у своїх інтересах, під'южуючи народ. Із тилу жиди бунтували всіх і цькували, аж поки народ не кидався під кулі солдатських рушниць.

Настала світова війна і революція. Створено совети робітничих, селянських і солдатських депутатів, а кінчилось все неволею робітників на фабриках, а селян у колгоспах.

Таким чином, за 150 літ свого перебування в країні, жиди досягли своєї повної перемоги стали її панами.

Більшовицька революція не принесла волі народам колишньої Росії, а передала всю владу в руки всесвітнього жидівства. Це особливо стане зрозуміло кожному, коли врахувати, що жиди в СРСР становлять дуже незначну часточку населення.

Три мільйони жидів на 175 мільйоні населення Союзів становлять лише 1,75 %, а в державному та партійному керівництві цей відсоток сягає до 50%. Коли взяти армію, промисловість, торгівлю, пресу, судівництво, закордонну політику, НКВД і т. д., то керівництво тут безперечно належить переважно жидам.

Особливо характерним було співвідношення жидів до інших націй у партійному керівництві України. В генеральному секретаріаті на 3-х членів був жид Мендель Маркусзон – Хатаєвич (33 %), На 16 членів політбюро 7 жидів (44 %), а саме; С. А. Кудрявцев, Є.К.Прамник, М.М.Хатаєвич, І.С.Мелехес, Н.В.Марголін, Є.І.Вегер

та А.Г.Шліхтер. В організаційному бюро з 9 членів було 4 жиди (44 %), а саме С.А.Кудрявцев, П.Ф.Маркітан, С.І.Сідерський та М.М.Хатаєвич. Начальником ГПУ України був жид І.М.Леплевський.

Мало не половина керівних партійних місць належала жидам. Сила жидівського впливу в Советському Союзі ніколи не послаблювалась, а навпаки – зростала. Нарешті дійшло до того, що численні наркомати, судівництво, ГПУ, армія, все господарство, преса й радіо підпали під жидівський вплив.

Наркомом внутрішніх справ був Гершко Ягода (пізніше з наказу Сталіна його вбито, бо занадто виріс). Заступниками Ягоди були теж жиди; Л.Н.Бельський та Агранов-Серензон. Наркомом закордонних справ був Літвінов-Фінкельштейн, який тепер займає місце советського посла в США та благає там допомоги для советів. За його перебування наркомом закордонних справ цей комісаріат зовсім зажидівлено. На 27 дипломатичних представників Советського Союзу за кордоном було 16 жидів. При Лізі Націй Советський Союз мав 9 представників, в тому числі 8 жидів.

Наркомом військової промисловості був жид М.О.Рухимович, а його заступником теж жид М.М.Каганович. Наркомом машинної промисловості А.Д.Брусків, транспорту – Л.М.Каганович, харчової промисловості А.Г.Гілівський, пошти – М.Д.Берман. Звичайно, це жиди.

Керівником політичного управління червоної армії, а тим самим начальником усіх її політичних комісарів призначено жиди Л.С.Мехліса. Наркомом закордонної торгівлі став жид Вайцер. Заступниками Вайцера теж жиди: С.С.Болотів та М.А.Левензон.

Найбільшими центральними органами советів – «Правдой» та «Известиями», звичайно керують жиди. Директори ТАССу – жиди: М.Б.Менкес та Михайлов. Цей перелік можна продовжувати без кінця.

І чи диво ж, коли народи Советського Союзу, яких тероризували й синів яких тисячами вбивали кати з ГПУ та політруки, тепер по звільненні їх Німецькою Армією відпочивають від страшного кривавого панування жидо-більшовиків.

Чверть століття накіпав народний гнів проти цієї жидівської чуми. В зайнятих німецьким військом областях цей гнів народу обернувся проти тих, хто з мізерної меншості нагло по трупах піднявся до панування над багатомільйонним народом, ба навіть над світомі, але тим глибше буде їх падіння, коли німецька зброя звільнить світ від цієї Божої карі [29].

29. Жиди панують у Советському Союзі. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 81, 12 вересня.

ПОДОЛЯНИН. Мова: Українська. Місце видання: Кам'янець-Подільський. Der Podolier. Газета виходила у Кам'янці-Подільському у 1941–1944 рр. двічі на тиждень (четвер та неділя). Редактори: Г. І. Кібець, Г. І. Ткач, Д. М. Корбутяк, Ю. Кошельник, Г. М. Іваніцький. Х. Бородай, М. Коркішко (попередньо). Обсяг газети від 2 до 6 сторінок.

Иудейство за Сталиным.

ИНДУСТРИАЛИЗАЦИЯ.

Царская Россия была в промышленном отношении отсталой страной. 4/5 населения занималось сельским хозяйством. Сталинско-кагановичская клика поняла необходимость развития индустриализации для независимого от европейских стран существования. Задачей первого пятилетнего плана и было развитие индустрии.

Индустрия эта была по преимуществу военная. Те же отрасли промышленности, которые непосредственно не относились к оборонной промышленности, не развивались вовсе. В то время, как развитие химической, тяжелой индустрии, точного машиностроения особенно форсировалось, предметы первой необходимости не производились совершенно. Этим и объясняется обнищание населения, наблюдавшееся в Советском Союзе.

Для выработки 5-летнего плана была создана государственная плановая комиссия, в которой из 5 заместителей председателя трое было евреев – Уншлихт, Крицман, Минаев, а из 18 членов президиума – 12 евреев.

В январе 1932 года создается наркомат тяжелой промышленности, основной задачей которого, вплоть до основания в декабре 1936 года комиссариата военной промышленности, была работа на оборону Советского Союза. Число евреев в этом комиссариате было очень высоко. Если принять во внимание опубликованные центральным органом тяжелой промышленности «За индустриализацию» от 11 июля 1936 года списки руководящего персонала тяжелой индустрии, то картина станет ясной; первый заместитель наркома – М.М.Каганович, второй заместитель – Рухимович, потом заместители Брускин, Гуревич. Руководителями отдельных областей промышленности были также евреи.

В строительной промышленности – Гинзбург,

Калийной промышленности – Цифранович,

Металлургической – зам. начальника Канер,

Газовой индустрии – Израйлович,

Химической индустрии – Ратайчак и т. д. Разукрупнение наркомата тяжелой промышленности привело к созданию наркомата военной промышленности, во главе которого стал Рухимович, а заместителем его – М.Каганович. Во главе индустрии самолетостроения стал все тот же М.М.Каганович, заместители его – Йоффе и Марголин.

Такова была картина до февраля 1937 года, до смерти Орджоникидзе ставленника Сталина; после этого Л.М.Каганович целиком захватил эту отрасль государственного аппарата. Чтобы сделать эту смену не такой бьющей в глаза, он поставил наркомом Межлаука, которого в августе того же года сменил, став сам во главе этого наркомата. Каганович только что реорганизовал аппарат железнодорожного транспорта, поставив туда людей, близких та духу и национальности, и теперь принялся за ту же деятельность в наркомате тяжелой промышленности. Правда, в личном составе наркомата ему немного пришлось изменить, хотя он все же протащил двух евреев заместителями наркома – Ингбермана и Турибинера заместителем руководителя главугля. Вслед за этим выделяется из этого наркомата народный комиссариат тяжелого машиностроения, во главе которого становится ставленник Кагановича Брускин. В этом же наркомате из 11 руководящих работников., награжденных 10 июня 1936 года орденом Ленина, 5 – Израйлович, Каттель, Кац, Левинзон, Лурье – евреи.

Список строителей московского метро, награжденных орденами, также пестрит еврейскими, именами: Айнгорн, Эйдман, Фельдман, Финкель, Фрадкин, Гертнер, Фридман и другие.

Почему такой высокий процент евреев рыл именно в этих наркоматах и почему именно отрасли тяжелой индустрий было уделено, наибольшее внимание? На этот вопрос нетрудно ответить. Евреи готовы были выжать последнее из голодающего и обнищавшего народа, чтобы выковать оружие и снаряжение для жидо-большевистских намерений всемирной захватнической войны.

Области промышленности прямо или косвенно не относящиеся к военной, в период первой пятилетки вовсе не развивались. Только во второй пятилетке им стали уделять некоторое внимание. Так была признана необходимость развития промышленности продуктов питания. В 1931 году наркомом этой промышленности назначается Микоян, а его заместителями евреи – Беленький и Левитин. Руководитель финансового отдела – Дукар, планового – Шатхан, отдела

кадров – Брезановский, редактор центрального органа пищевой промышленности «За пищевую индустрию» Лифшиц.

Чистка 1937 года произвела некоторые изменения в личном составе наркомата, но еврейское влияние от этого не ослабело и наряду с русским Наркомом Шабановым стала его заместителем еврейка Жемчужина, жена председателя совнаркома Молотова.

Легкая индустрия была до последнего времени в полнейшей загоне, интерес евреев к ней был относительно ограничен. Назовем только несколько имен работников этой промышленности, наиболее часто встречавшихся в советской прессе: Хазан, Фридзо, Гельга, Левин, Зак, Шейнин.

Приводимые нами примеры касались высших руководящих сфер индустрии. Та же картина наблюдалась и в средних и в мелких масштабах в комбинатах, заводах, цехах, мастерских. Всюду в пределах производственной единицы евреи занимали лучшие и руководящие посты, получали колоссальные деньги за рационализацию, командировочные, суточные и разрешали себе жить на широкую ногу, в то время, как квалифицированные, опытные, безусловно знающие русские специалисты – инженеры ограничивались скромной зарплатой, которой в лучшем случае хватало на пропитание семьи [30].

30. Иудейство за Сталиным. Последние новости. – 1942. – № 5, 19 января.

Мал. Нові Дні. – 1942. – № 24, 7 жовтня.

НОВІ ДНІ. Мова: Українська. Місце видання: Сновськ. Міжрайонна газета. Газета виходила у Сновську у 1942–1943 рр. двічі на тиждень. Редактори: О.

Палажченко, В. Кліщенко (послідовно). Обсяг газети – 2 сторінки. Наклад від 3 500 до 4 000 примірників. Прим.: Попередня назва – "Нова Сновська газета".

ИУДЕЙСТВО ЗА СТАЛИНЫМ.

ПРЕССА.

Уже с начала революции стала процветать еврейская печать. В 1918—21 гг. 51 название различных иудейских газет и журналов. Уже тогда большую часть работ по прессе вообще вели евреи. Это привело к полной еврейской монополии газет в Советском Союзе. Внешним выражением этой монополии было колоссальное 9-ти этажное здание издательства «Правда» в Москве. Целый квартал занимают корпуса издательства. Здесь работает до 3.000 человек. 500 печатных машин, множество ротационных и литографских станков заполняют пронстраиство своим гулом. Ежедневно в этом здании выливается до 800 клише, для чего используется 15—16 тонн металла. За 3 часа здесь перерабатывают 10 вагонов бумаги. Ежедневный тираж газеты 2.000.000. Особенность этой газеты не в ее грандиозных размерах. Каждый направляющийся в здание «Правды» неизменно сталкивался о вооруженным часовым. Пройти в здание «Правды» можно было только по особому пропуску, проверка которого производилась перед входом в каждое отделение, где всюду стоял вооруженный часовой. Зачем здесь такая охрана? Кто здесь боится покушения? Огромный аппарат «Правды» управлялся жидами, и это ответ на вопрос. Они определяли направление газеты, писали передовицы, держали в своих руках критику. Эта редакция была крепостью, возглавляющей пропаганду, эта редакция была застенком, из которого исходили проскрипционные списки советских жителей. Кого «Правда» однажды заклеимила вредителем, саботажником или диверсантом, тому оставалось покончить только самоубийством. Эта же редакция извергала целый поток грязной лжи и клеветы на членов правительств иностранных держав. Не удивительно, что ответственные за свою клеветническую деятельность должны были себя оградить от возможного нападения. Во главе всей советской прессы стоит отдел прессы ЦК партии. Он

дает политическое направление всем газетам и наблюдает за личным составом работников прессы. До конца 1937 года его руководителем был еврей Мехлис.

ТАСС имел монополию в отношении всех поступающих известий. Кроме него, исключая нескольких специальных корреспондентов «Правды» и «Известий», не было ни одного источника иностранной информации для всей советской прессы. Поэтому контроль всех поступающих из-за границы информации был для цензуры самой простой вещью. ТАСС это самый густой фильтр, который из 6/7 территории всего земного шара выискивал сведения, нужные большевистской клике, которые потом и печатались в «Правде». Как выглядит эта правда, можно себе представить, если учесть, что директорами ТАСС были евреи Менкес и Михайлов (псевдоним), что руководителем отдела иностранной информации был еврей Чернов (псевдоним) и что иностранными корреспондентами во всех важнейших европейских странах были евреи: в Берлине – Изаксон и Ситковский, в Лондоне – Ерухимович, Енкис Ольгер, в Париже Садоул, в Женеве – Гельфанд и Нильвир, в Мадриде —Кармен, в Валенсии Оливер, в Вашингтоне Ольгин и т. д.

Отдел прессы комиссариата внешней политики. Его функции противоположны функциям ТАСС. Он производит цензуру всех сообщений, которые дают московские корреспонденты для иностранных газет. Этот отдел прессы также наводнен евреями. Здесь работали Ярошевский, Галкович, Тобинзон, Троянker, Грюнштайн, Пинкина и другие. Таким образом, всей информацией и контролем заправляли жидаы. Вице-референтами «Правды» были евреи Боговой и Фридлянд. Последний носил русский псевдоним «Кольцов» и был специальным корреспондентом в Испании, а затем в Чехословакии. Задавали тон в области внешней политики еврей Илья Эренбург, носитель антигерманских настроений, Ерусалимский и Виленчик, специалисты по дальневосточным вопросам – Йолк и Канторович, эксперт по антифашизму и мировой революции – Заславский.

В 1917 году была организована вторая крупная газета «Известия» – официальный орган советского правительства. Тираж ее был 1,6 миллиона

экземпляров. Различие между правительственным и партийным органом было чисто формальное. До 1936 года тон задавал в этой газете Карл Радек (Зобельзон), но и после его смещения аппарат оставался таким же еврейским, как и прежде. Внешнеполитическим отделом заведывали евреи: Менкес, Эренбург, Розенблат, Трайнин, Лапинский, Вольский, Минлос, Канторович. Внутриполитическим отделом евреи – Гален, Файгин, Калянский, Лев Кассиль, Медведовский, Еленский. Фельетонами – евреи Альтман, братья Тур, Нусимов, Гринвайт, Татьяна Тесс, Экслер, Меерзон, Ефимов (Фридлянд, брат Кольцова-Фридлянда).

Наряду с московскими центральными газетами издавались органы народных комиссариатов с тиражей в 100.000 и более экземпляров. И здесь, конечно, тон задавали евреи. Назовем отдельные из этих газет. В органе Наркомата тяжелой промышленности «Индустрия» работали Бланк, Герценштейн, Гуревич, Коф, Клейн, Розенберг. В газете «Красная звезда» – орган Наркомата военной промышленности – Левинзон, Левин, Новослободской, Шмонин. В «Социалистическом земледелии» – органе Народного комиссариата земледелия – Крымский, Куперманц, Зайцман, Серебровскнй. В «Ленинградской правде» – Шулемзон, Гринберг, Левин, Словентатор. В «Вечерней Москве» Амор, Эльвин.

Естественно, конечно, что все издания, выходившие в Советском Союзе на иностранных языках, которые печатались больше для заграницы, чем для Советского Союза и преследовали цель агитации заграницей – руководились евреями. В немецкой газете работали евреи: Фишбутер и Левин. Таким образом, вся советская пресса сверху донизу была заполнена евреями [31].

31. ИУДЕЙСТВО ЗА СТАЛИНЫМ. Последние новости (Киев). – 1942. – № 9, 16 февраля.

Иудейство и пресса

«Смотрите на правительственные должности, как на ничто. Вздором считайте всякие почести. Махните пока рукой и на самые деньги. Прежде всего – захватите прессу, – тогда все прочее придет к вам само собой!» – так советовал своим

соплеменникам основатель «Всемирного еврейского кагала» А.Креме в 1860 году.

Правда, зловещее влияние иудейства на прессу стало уже обнаруживаться в XVIII веке, что видно, например, из того, как смотрели в то время на периодическую печать в Англии, хотя о захвате газет и телеграфных агентств «страшными паразитами», как англичане называли жидов, еще не могло быть и речи. Так, один из известных английских ораторов Шеридан сказал о свободе печати, чего так добивались иудеи, следующее:

«Дайте мне свободу печати и оставьте министру, заседающему здесь, его раболепную палату лордов, продажную и развращенную палату общин; оставьте ему раздачу должностей и милостей, равно, как влияние, которое обуславливается подкупом голосов и властью, способное уничтожить теперь любое сопротивление... При свободе печати все это не страшно. С таким могучим орудием я сумею противостоять знаменитому лорду и подкопать высоко воздвигнутое здание, поколебать в самых основаниях сплетенные им интриги и задавить его под этими развалинами».

Иудеи, с их пронырливостью и неразборчивостью в средствах, смогли в течение XIX в. захватить в свои руки наиболее влиятельные газеты (например, «Тдтез» в Лондоне, «Оге Ргеззе» в Вене) и телеграфные агентства не только в большинстве европейских стран, но и в Америке.

Однако, для больших органов прессы необходимы и немалые деньги. И вот поэтому газеты сделались акционерными предприятиями, что иудейству особенно выгодно, так как, с одной стороны, это маскирует участие сынов Израиля, а, с другой – устраняет конкуренцию не иудеев.

Рассматривая себя, как призванных управлять всеми, иудеи не утолялись владычеством денег. Они желали (как и теперь желают) господствовать над умами. Иудейству надо создать собственную популярность, надо развратить народные массы, а это удобнее всего осуществить через прессу. Переодеваясь для

этой цели в демократическую тогу, прикрываясь лозунгами «свободы» в «равенства» и с вольной или невольной помощью так называемых либералов и демократов, иудейство сеяло вражду между рабочими и хозяевами, между бедными и богатыми, усиливая таким образом замешательство в обществе.

«Нынче, – говорил еще Фихте, – читают не книги, а лишь то, что о книгах пишут в газетах, и это усыпительное чтение, отнимая всякую волю, всякую сообразительность, всякую мысль, наконец, выражается в том, что публика теряет способность понимать что-либо».

Наряду с «либерализмом» иудейство в прессе пользовалось и другой приманкой – это злонамеренная лесть национальным иллюзиям.

«Пресса не только ласкает их, нет она старается пробудить, вызвать их к жизни и раззадорить их, говорит об этом А.Шмаков. – Подделываясь под голос патриотизма и затевая всеобщую суматоху, она изощряется в том, чтобы такой или иной, еще дремлющий или едва только нарождающийся национальный самообман возвести в непоколебимое верование всех и освободить от каких-либо возражений благоразумия. Просматривая иудейские газеты можно подумать, что в них то и бьется сердце народа, что они одни являются знаменосцами его благородных задач, самых заветных его помыслов».

Служа иудейству на всех путях его деятельности, периодическая печать в большинстве случаев оказывалась тормозом или ловушкой для не-иудеев. Сыны Израиля не только отнимали у них возможность знать что-либо, неугодное кагалу, но и все их мировоззрение готовили по иудейскому рецепту.

И вот иудейство с необыкновенным цинизмом стало чваниться тем, что располагает прессой по своему произволу.

«Никакой иной народ не умел захватить господства над другим с такой легкостью, как мы, евреи, – пишет автор «Послания к евреям», назвавший себя Савлом. – Достигаем же мы этого не какими-либо особыми добродетелями,

которые обуславливали бы наше преобладание; нет, мы покоряем лишь тот мир, который уже скомпрометировал себя при столкновении с нами».

«Современные нации, – продолжает Савл, – страдают от двух недочетов. Один состоит в том, что люди живут изо дня в день, – без возвышенных идей о причинах и результатах, о прошлом и будущем. Не будь этого, как могли бы, они с такой детской наивностью позволить нам захватить прессу – неодолимое, бесподобное средство порабощения. Не очевидно ли, что именно поэтому мы имеем возможность во-время заметить малейшее проявление вражды к нам и задушить его в самом зародыше. Вне круга нашей прессы, журналист – ничто; нам довольно организовать против него заговор молчания. При таких условиях владычество наше обеспечено еще надолго. Второй недочет заключается в той трудности, с которой не-евреи решаются на денежные пожертвования для защиты своих интересов в печати. А между тем – мы, евреи, хорошо понимаем, что каждое слово, написанное в нашу пользу, приносит Израилю выгоды сторицею. Согласно с этим, мы не останавливаемся ни пред какими жертвами, чтобы распространить это слово. Наоборот, стоит появиться сочинению из неприятельского лагеря, – мы его не покупаем, и все, издание превращается в макулатуру!»...

Это так было в Европе еще недавно [32].

32. Последние новости (Киев). – 1942. – № 9, 16 февраля.

Преса в жидівських руках.

У Москві виходять дві великі газети; „Ізвестия” – орган Ради Депутатів Советського Союзу й „Правда” – орган Центрального Комітету комуністичної партії. Ще декілька років тому склалася в Москві іронічна приказка: „В „Ізвестиях” зовсім нема правди, й у „Правде” зовсім немає «ізвестій”. Це правило стверджується й зараз, коли ми переглядаємо номери обох газет за червень цього року. Рідко та мабуть взагалі ніколи й ніде не проходило через ротатор стільки

дурості. Перш за це виникає питання, для чого взагалі виходять поруч ці обидві газети, оскільки вони за змістом, як дві краплі води, схожі одна на одну, а жидівські редакційні колеги ніколи навіть не потрудяться змінити заголовки офіційного ТАСС-овського матеріалу, а навпаки вміщують їх стереотипно в обидві газети. Проте кидається в очі трохи зменшений проти минулого формат, причому об'єм цих газет, що виходять раз на день, ніколи не перевищує чотирьох сторінок. Відділ об'яв і раніш дуже малий, зовсім зник. Але ця обмеженість об'єму не заважає тому, щоб з'являлися так звані фейле тони в стилі східного много слів'я, які займають цілу сторінку, чим, правда, маскується відсутність приємних новин і затушовуються неприємні новини. В них робиться спроба в трохи привабливій формі проводити ту ж агітацію, яка мала місце й у передовій статті. Методи агітації не змінилися. Від обожнювання Сталіна до обливання помями ворога все те ж самісіньке, як завжди у більшовиків, хіба що фарби ще густіше накладаються. Не позбавлено пікантності те, що оці то автори передових, твори яких переповнені найвульгарнішою лайкою, взятою з багатого асортименту московської чи ленінградської толкучки або з анафемського церемоніалу Гетто, прославляються, як лицарі без страху й без вади, яким тільки Англія й Америка мусять бути вдячними за своє врятування.

Як і перед війною безмежно довгі звіти про засідання заповнюють мізерні сторінки газет, при чому цілком досить було б дати слово тільки одному промовцеві, бо другий, третій аж до десятого кажуть точнісінько те саме, й жоден не забуває в кінці обов'язкове: „Хай живе Сталін“.

Кидається у вічі дуже мала кількість малюнків у газеті.

Зрозуміло, що багато місця займають повідомлення інформаційного бюро іудея Лозовського, яке прибрало собі гарне скорочене ім'я „Совінформбюро“. Між повідомленнями знаходиться також і військове комюніке; військового повідомлення в німецькому розумінні совети не знають. Військове комюніке складається всього з декількох рядків; воно дуже розпливчате і (що легко

перевірити) рідко відповідає фактам. Так, 20 червня повідомляє Німецьке Верховне Командування, що північна частина Севастопольської фортеці знаходиться в німецьких руках, але Московське комюніке говорить тільки про завязті бої. Крім того, як звичайно, „Совінформбюро“ дає велике число описів геройських вчинків і вдалих операцій. Як гарно виглядає, наприклад, таке „військове повідомлення“: „Вогнем нашої артилерії на різних ділянках західного фронту було знищено 269 ворожих солдат і офіцерів" („Правда" від 23-УІ 42 р, № 174, перша сторінка).

Читаючи це, запитуєш себе, невже ж жидки з „Совінформбюро" так, як колись Мюнхгаузен, верхи на гранатах улітають і зразу ж проводять облік.

Не менш недоладні й закордонні повідомлення ТАСС. Таке можна підносити тільки читачам, які вже чверть століття були герметично відокремлені від зовнішнього світу і які мають мінімальні політичні, географічні й історичні знання.

Московські газети не друкують британського військового повідомлення. Обмежуються тільки короткими витягами з повідомлень Рейтера. Так, падінню Тобрука було присвячено півтора рядки і тільки через кілька днів було сфабриковано безцвітне повідомлення про велике обурення лондонської преси проти цієї британської поразки.

Така обережність Москви, звичайно, глибоко обгрунтована. Про британського спільника важко сказати щось, що бадьорило б, тому правдиві повідомлення безумовно справляли б негативне враження на советські маси, у яких за допомогою пишномовних дек ларацій треба підтримувати упевненість, що совети тепер знаходяться в найміцнішій спілці з „могутнішою державою світу" й що тільки дружба з демократією є „гарантією перемоги".

Зрозуміло, що більшовицька агітація виявляє впевненість у перемозі. „Совінформбюро" подає фантастичні цифри німецьких утрат, при цьому треба тільки дивуватись, чому німці на Кавказі, а не совети на Рейні, і приходять до

висновку: „Таким чином рік війни на советсько-німецькому фронті виявив повний крах військового плану німецького імперіалізму”.

У багатьох передових твердиться не більше, не менше як те, що 1942 рік принесе перемогу над фашистами. Як може робітник Іван у цьому сумніватися, коли молодший лейтенант Клочков на солдатському мітингу на північно-західному фронті заявив, що він не сумнівається в цілковитій перемозі в 1942 році („Известия” від 20 червня), і стахановка робітниця табачної фабрики „Ява” Андреева, під прізвиськом „тьотя Саша” заявила, що „плани Гітлера розбилися” („Правда” від 20 червня).

Газети послідовно вміщують статті й криваві міркування під одним девізом; „як треба різко й кріпко ненавидіти”. Михайло Шолохов пише на цілу сторінку „Правди” про „Науку ненависті”. Славетний придвірний поет Сталіна граф Олексій Толстой (не змішувати з графом Львом Толстим), який у 1917 році втік «від більшовиків, а в 1922 році повернувся з новою, щоб цілувати руки тих, які знищили й змордували все, що йому раніш було дороге й святе, фабрикує такі побрехеньки, які примусили б самого лорда. Норткліфа вмерти від заздрощів. Тепер він пише істерично: „Убий звіра, це твоя урочиста обітниця”.

Це повчальна справа – переглядати советські газети. В цілому це ще раз стверджує уявлення про більшовизм, як про брутальну диктатуру, яка і користується всіма засобами брехні, щоб переінакшити перед народами справжнє становище [33].

33. Преса в жидівських руках. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 71, 15 серпня.

Жиди в Советському Союзі.

«Революція в Росії є жидівська революція, бо жиди в царській імперії – найдіяльніші революціонери». Так писав у 1905 р. в листопадовому числі нью-йоркський журнал «Мак кабаер». Твердження це відносилось до революції 1905 р., цієї генеральної проби і кривавої прелюдії до революції 1917 р. і, зрозуміло, в тій же мірі відноситься і до останньої.

Ленін також дуже виразно посвідчив це, коли висловився в пресі, що «жиди становлять особливо високий процент серед керівників революційного руху». Хоч у цьому факті ніхто не сумнівався і без Ленінової заяви. Вже під час переговорів в Бересті-Литовському про перемир'я з російської сторони відповідальними представниками були: Йоффе, Каменев і Сокольніков – всі три жиди. Пізніше в процесі мирних переговорів Москва надіслала Троцького, Радека і Альтфатера – знову самих жидів.

Найвпливовіші «діячі» з Ленінського оточення, які до самої смерти його відігравали головну роль в політиці советської держави, були жиди Троцький, Зінов'єв, Каменев, якщо взяти лише перший ряд. Їх справжні прізвища: Бронштейн, Апфельбаум і Розенфельд. Перепис людности Советського Союзу в 1926 р. показав, що на 147 млн. всієї людности жидів припадає 2,6 млн. Останній перепис – у 1939 р. виявив, що на 170 млн, всієї людности жидів 3 млн. Обидва переписи показали отже однаковий процент жидів у Советському Союзі – 1,8 проц. Тим часом участь жидів у комуністичній партії, в ключових позиціях державного, адміністративного і господарського апарату зовсім не відповідає цьому відсоткові, а набагато, можна сказати, велетенськи перевищує його.

Відомо, що вже виконавчий комітет, який переворот 1917 р. підготовляв, і політбюро, яке переворот здійснювало, мали у своєму складі 55 проц. жидів. Ця пропорція для найвищих установ Советського Союзу залишилась і досі, особливо, якщо взяти на увагу, що багато дуже впливових жидів перебувають, так би мовити, за кулісами політичної сцени, звідки вони тим не менше визначали політичний курс.

Прикладом може бути історія з Літвіновим-Фінкельштейном. 1939 р., щоб полегшити собі свої підступні задуми і шахрайські маневри супроти Німеччини, Сталін увільнив Літвінова з поста наркома закордонних справ. Але коли переконався, що обдурити Німеччину йому не пощастило, він знову покликав

Літвінова – на цей раз на дуже важливу посаду посла у Вашингтоні. До речі буде згадати, що посол ССРСР у Лондоні Майський – також жид.

Подібно до зовнішньої політики жиди цупко держать у своїх руках також внутрішню політику. Характерним прикладом тут є „славнозвісний” швагер Сталіна – Лазар Каганович. Цей жид водночас займав три важливі наркомівські посади: наркома нафтової продукції, наркома залізничних шляхів і наркома паливних матеріалів. Крім цього він – член політбюро і заступник голови ради комісарів.

Надзвичайно великий вплив жидівство мало і має в советській пресі, насамперед, у советському інформаційному бюро і в обох центральних газетах: «Правда» і «Известия». Жиди бо добре знають, яке значення відіграє преса в суспільно-політичному житті народів [34].

34. Жиди в Советському Союзі. Подолянин. – 1942. – № 80, 1 жовтня.

Евреи – подстрекатели войны

Мировое иудейство еще сильно. Самыми могущественными лицами в настоящее время, сосредоточившими в своих руках все отрасли английской экономической жизни и извлекающими колоссальные личные выгоды из военного хозяйства британской империи, являются Ротшильды, Монтефиоре, Гольдшмидты, Сасуны, Мундты и Исааки. Еврейские происхождение этих господ скрыто под маской пожалованных им титулов. Самуэлы превратились в лордов Берстедов и Суйатлингов, в сэров Монтегю. Нонд стал лордом Мелчеттом, а Исааки сделались лордами Рединг.

Укрепленное взаимными брачными узами влияние этих людей на экономическую жизнь страны поистине огромно. С влиятельными американскими жидами они образуют ядро мировой власти еврейства. Одновременно представители их семей стоят во главе всех европейских организаций.

Влияние Ротшильдов в международном финансовом мире общеизвестно и нет надобности о нем распространяться. Каждое утро банкирский дом Ротшильда и

четыре другие, крупные фирмы, представляющие крупный европейский капитал, устанавливают цены золота на мировом рынке. Монтефиоре тоже банкир. Все золотые прииски, все серебряные рудники, все овцеводные фермы в Австралии состоят под непосредственным контролем финансовой диктатуры Монтефиоре. Монтефиоре связаны тесными узами родства с еврейской банкирской семьей Гольдшмидт.

Гольдшмидт принадлежит к тем пяти группам крупнейших еврейских финансистов, которые устанавливают цену полотна для мирового рынка. Одна ветвь этой семьи пользуется руководящим влиянием в целом ряде предприятий на Дальнем Востоке. Под ее контролем, находятся железнодорожные компании, общества по покупке и продаже недвижимостей, страховые общества и банкирские дома.

Сасуны – полные хозяева едва-ли не целиком монополизированного хлопчатобумажного и ткацкого дела в Индии; путем эксплуатации индусского народа, они сколотили себе огромное состояние.

Господствующим влиянием над крупнейшим в мире нефтяным концерном «Рояль Детш-Шелль» пользуется семья Самуэля, глава которой после первой мировой войны получил титул лорда Берштедта-оф-Медсон. Вообще, немного найдется мест на земном шаре, которые так или иначе не находились бы в той или иной форме под контролем или в зависимости от семьи Самуэль. Концерн «Рояль Детш-Шелль» охватывает огромное количество предприятий во всех частях света. Влиятельные представители семьи Самуэля занимают ответственные посты директоров консультантов в бесчисленных банках, страховых обществах, между прочим, в известном «Ллойде». Одной из ветвей этой семьи присвоено имя Монтегю.

При помощи своего банкирского дома, семья Монтегю господствует над целым рядом английских промышленных предприятий. Они скрываются под титулом лордов Суайтлингов. Один из Монтегю ныне называется виконтом оф Монт-

Кармель. Он пользуется огромным, влиянием в Палестине, где контролирует крупные нефтяные и электрические общества.

Монды, возглавляемые в настоящее время лордом Мельчеггом-оф-Лангфорд, управляют важнейшей отраслью крупнейшими военно промышленными предприятиями – концерном имперской химической промышленности. Известно также, что этому концерну, кроме бесчисленных гигантских химических заводов, принадлежат угольные копи всего Уэльса и чуть ли не вся великобританская продукция красок.

Исааки, благодаря связям одного из членов семьи, лорда Рединга, в течение десяти лет; занимавшего пост вице-короля Индии, обзавелись бесчисленными доходными местами, в особенности в телеграфном деле и в электрической промышленности.

Ярким примером экономической кабалы жидов над американцами может служить еврейская семья Гуттенгейм, захватившая в свои руки мировое производство меди, Мурфнй Гуттенгейм состоит председателем «Утах Коопер Компани» и ряд других медных рудников. Он руководит серебряной и медной продукцией в Аляске, Ливии, Мексике, Южной Америке, Азии и Африке. Другой член этой семьи вице президент крупнейшего в мире чилийского общества по добыче меди.

Евреям фактически и принадлежат в том или ином виде все военные прибыли. Не является ли это лучшим доказательством их заинтересованности в войне? Перечисленные же факты ясно свидетельствуют о том, что подлинными зачинщиками нынешней войны являются жидаы, стремящиеся ослабить национальную мощь народов и превратить эти народы в своих рабов. С.М. [35].

35. Евреи – подстрекатели войны. Заря. – 1943. – № 45, 9 июня.

СОВЕТОЮДЕЯ

Англійський письменник Мелькольм Муджрідж відвідав був перед 7 роками, на запрошення советського правительства, Сталінове „царство“. В 1934 р. він написав та видав книжку під заголовком „Зима в Москві, де відкрив перед Європою справжнє обличчя „диктатури пролетаріату“. Він там написав:

„Незмірні товпи опянених кровю жидів і жидівок, на теренах від Дністра по Тихий океан дальше проводять свій танець смерти. Всі становища і уряди обсажені російськими, польськими та галицькими жидами; всюди аж кишить від американських та англійських жидів, яких вітають тут як почесних гостей. Майже кожний жид має автомобіль та молоду коханку. Всі вони роблять в Москві добрі гешефти. „Дик-

татура пролетаріату“ їх не торкається. Всі жиди в советах користають в цілій повні з всіх можливих приємностей, і то в той час, коли все проче не-жидівське населення дослівно голодує. Жиди допровадили в советах до загального голоду. Голод приналежить до большевицької системи і є вислідом „диктатури пролетаріату“.

Один з жидівських достойників в СССР в своєму жидівському щінізмі висловився до англійського письменника як слідує: „Росія велика, має безліч мільонів людей. Як стане їх трохи менше, то це нічого не пошкодить“.

Редагує колегія.

Відповідальний редактор Я. Христич.

СОВЕТОЮДЕЯ.

Англійський письменник Мелькольм Муджрідж відвідав був перед 7 роками, на запрошення советського правительства, Сталінове „царство“. В 1934 р, він написав та видав книжку під заголовком „Зима в Москві, де відкрив перед Європою справжнє обличчя „диктатури пролетаріату“. Він там написав:

„Незмірні товпи опянених кровно жидів і жидівок, на теренах від Дністра по Тихий океан дальше проводять свій танець смерти. Всі становища і уряди обсажені російськими, польськими та галицькими жидами; всюди аж кишить від американських та англійських жидів, яких вітають тут як почесних гостей. Майже кожний жид має автомобіль та молоду коханку. Всі вони роблять в Москві добрі гешефти. „Диктатура пролетаріату“ їх не торкається. Всі жиди в советах користають в цілій повні з всіх можливих приємностей, і то в той час, коли все проче не-жидівське населення дослівно голодує. Жиди допровадили в советах до

загального голоду. Голод приналежить до большевицької системи і є вислідом „диктатури пролетаряту“.

Один з жидівських достойників в ССРСР в своєму жидівському цинізмі висловився до англійського письменника як слідує: „Росія велика, має безліч мільонів людей. Як стане їх трохи менше, то це нічого не пошкодить“ [36].

36. СОВЕТОЮДЕЯ. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 14, 13 листопада.

ОСТАННІ ВІСТІ (КОЛОМИЯ). Мова: Українська. Місце видання: Коломия. Газета виходила у Коломиї у 1941 р. спочатку раз на тиждень, пізніше – двічі на тиждень. Відповідальний редактор Я. Христич. Обсяг газети – від 2 до 4 сторінок.

ГОЛОС КРЫМА. Мова: Російська. Місце видання: Сімферополь. Газета виходила у Сімферополі у 1941–1944 рр. тричі на тиждень. Видавало газету Сімферопольське міське відділення. Головні редактори: В. В. Попов, А. І. Булдєєв, К. А. Бикович (послідовно). Обсяг газети – 2 сторінки. Газета має додатки: "Женский листок" (1943–1944), "Молодость" (1943–1944).

184
1943

C-1
44-1
N-2

12/2

Тиражируется в 1000 экз. Цена 1 руб. 50 коп.

Воскресенье
9 МАЯ
1943 г.
№ 36

ЗАРЯ

Выходит два раза в неделю по средам и воскресеньям

Смерть жидовским палачам Русского народа

Обвинения, от которых не уйти

Судебный процесс над жидовскими палачами в Германии начался в Берлине 12 мая. В течение двух недель жидовские палачи будут судимы за преступления, совершенные в отношении русского народа. Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине. В течение двух недель жидовские палачи будут судимы за преступления, совершенные в отношении русского народа. Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине.

Документ, клеймящий убийц

Медицинская Комиссия подтверждает факты Матильды Шварцман. Эта комиссия, состоящая из врачей, подтверждает факты, связанные с убийствами жидов. Матильда Шварцман, одна из жидовских палачих, была признана виновной в убийстве русского солдата. Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине.

Протокол, составленный в результате осмотра братских могил в Матильде Шварцман

Этот протокол, составленный в результате осмотра братских могил, подтверждает факты, связанные с убийствами жидов. Матильда Шварцман, одна из жидовских палачих, была признана виновной в убийстве русского солдата. Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине.

Судебно-медицинские результаты осмотра и расследования

Эти результаты, полученные в результате судебно-медицинского осмотра, подтверждают факты, связанные с убийствами жидов. Матильда Шварцман, одна из жидовских палачих, была признана виновной в убийстве русского солдата. Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине.

Русский народ жертвенной борьбой против большевизма сносит иго жидовского владычества

Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине. Русский народ жертвенной борьбой против большевизма сносит иго жидовского владычества.

В течение двух недель жидовские палачи будут судимы за преступления, совершенные в отношении русского народа. Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине.

Матильда Шварцман, одна из жидовских палачих, была признана виновной в убийстве русского солдата. Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине.

Этот протокол, составленный в результате осмотра братских могил, подтверждает факты, связанные с убийствами жидов. Матильда Шварцман, одна из жидовских палачих, была признана виновной в убийстве русского солдата.

Эти результаты, полученные в результате судебно-медицинского осмотра, подтверждают факты, связанные с убийствами жидов. Матильда Шварцман, одна из жидовских палачих, была признана виновной в убийстве русского солдата.

Русский народ жертвенной борьбой против большевизма сносит иго жидовского владычества. Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине.

Благородство великого народа

Благородство великого народа проявляется в его способности к самопожертвованию. Русский народ жертвенной борьбой против большевизма сносит иго жидовского владычества.

Этот документ, являющийся истинным и полным документом, будет служить основой для судебного процесса над жидовскими палачами в Берлине. Русский народ жертвенной борьбой против большевизма сносит иго жидовского владычества.

РУССКИЙ НАРОД ЖЕРТВЕННОЙ БОРЬБОЙ ПРОТИВ БОЛЬШЕВИЗМА СНОСИТ ИГО ЖИДОВСКОГО ВЛАДЫЧЕСТВА

НОВА ДОБА (БЕРЛІН). Мова: Українська. Місце видання: Берлін. Тижневик ілюстрований. Газета виходила у Берліні у 1941–1944 рр. Редактор не зазначений. Обсяг газети від 2 до 8 сторінок.

Большевизм – дело и оружие еврейства.

Отнюдь не случайно евреи явля ются крестным отцом большевизма – этой разновидности радикального, так называемого, «принципиального» «социализма». «Марксизм» создал свою школу прежде всего среди мирового еврейства и нашел среди евреев страстных приверженцев и активных защитников. Уже во время первой русской революции 1905 года евреи – Троцкий-Бронштейн, Мартов-Зедербаум, Либер и другие – всегда стояли в первых рядах, являясь крайними и радикальными вождями большевистской анархии. То же самое было и во время большевистской октябрьской революции 1917 года, когда, согласно признаниям «ученого» Брутцкуса: «активное участие еврейской интеллигенции и полуинтеллигенции в кровавых событиях коммунистической революции ни в коей мере не могло оцениваться как случайное явление».

Еврейство составляло 4,1 % всего населения старой России; среднее же количество евреев, принимавших до 1917 года участие в руководстве нелегальной большевистской партии, составляло около 33 % и быстро стало расти перед самым переворотом и после него. Таким образом, из десяти большевистских вождей, стоявших накануне революции во главе партии, шесть, т. е. больше половины, были евреями.

Ленин сам отметил в речи, произнесенной в 1917 году в Цюрихе, огромное влияние евреев на революционное движение: «Среди вождей революционного движения процент евреев был особенно велик (если сопоставить с общим количеством еврейского населения), Нужно, между прочим, отметить также и сейчас заслугу евреев в том, что они по сравнению с другими нациями составляют заметно более высокий процент среди представителей интернационального движения».

Эпоха Ленина, т. е. сравнительно короткий промежуток времени от октябрьской революции до 1922 г., когда Ленин, большой друг евреев, не мог больше ввиду болезни активно заниматься вопросами политики (как известно, он умер в 1924 году), характеризуется дальнейшим укреплением власти евреев. Таким образом, число евреев в, так называемом, политбюро, высшем партийном органе коммунистической партии Советского Союза, в конце эпохи Ленина составляло 43 % общего числа членов. Вся эта эпоха, которая, деянием «старой еврейской гвардии» вошла в «славную» историю Советского государства, известна именами кровавого палача Троцкого-Бронштейна, правой руки Ленина, и его еврейских телохранителей: Апфельбаума-Зиновьева, Розенфельда-Каменева, Бриллиант-Сокольникова, Урицкого, Иоффе, Зобельзон-Радека, Свердлова и прочих.

Когда пришел к власти ловкий Сталин-Джугашвили, внешне владычество евреев, казалось, пошло на убыль. Был смещен могущественный Троцкий и сослан в Южную Сибирь; вместе с ним туда направились десятки его приверженцев. В связи с этим за границей возникла сказка о мнимом антисемитизме Сталина, сказка, неосновательность которой была быстро обнаружена фактом энергичного подъема новой еврейской группы клики Кагановича. Появился новый хитрый еврей, решительно стал рядом, со Сталиным, прочно приковал его к себе и начал собирать вокруг себя отошедшие от Троцкого еврейские силы. Он скоро стал главою еврейской клики, которая работала в тесном контакте со Сталиным и умела решительно на него воздействовать. Лазарь Каганович стал большой силой в Советском государстве. Началась сталинская эпоха большевизма, – более длительный промежуток времени, который далее расширил и закрепил господствующее положение евреев. Детально это можно пояснить следующими примерами.

В Центральном комитете коммунистической партии Советского Союза сидят девять евреев. Политбюро коммунистической партии, высшая законодательная инстанция Советского Союза, возглавляется Лазарем Кагановичем, который

играет ведущую роль и в государственном аппарате. Он в разное время занимал высшие посты и выступал в качестве «железного наркома» там, где нужно было провести решительные мероприятия для укрепления режима Сталина-Кагановича. В настоящее время на попечении Кагановича находится дитя Советского Союза, о котором надо больше всего заботиться, железнодорожное хозяйство. За Кагановичем стоит еврей Л.С.Мехлис, заместитель председателя и комиссар государственного контроля, одно из наиболее влиятельных лиц. 10 заместителей наркомов, которые фактически руководят наркоматами, – также евреи. Народный комиссариат внутренней безопасности, короче НКВД, которому затем в виде собственного народного комиссариата государственной безопасности – (ГУГОбЕС) подчинялось, находясь под общим руководством, знаменитое ГПУ, – всегда был исключительно вотчиной еврейства. С годами руководящие посты все более и более занимались евреями. Зверства и садистские пытки, находящиеся на совести этих «чиновников безопасности», с кровавыми следами деяний которых ежедневно на каждом шагу встречались на Востоке германские солдаты, измышлялись и совершались высокими еврейскими руководителями и активистами.

Однако ни в одной области советской жизни влияние евреев не было столь роковым, как то имело место в сельском хозяйстве, где аграрно-политические мероприятия еврейских властелинов беззастенчиво унижали крестьянство. Идея, так называемой, принудительной коллективизации, следствием которой было уничтожение всякой крестьянской самостоятельности и которая делала крестьян рабами Советского государства, возникла в мозгу наркома сельского хозяйства – еврея Яковлева-Эпштейна и была по распоряжению Лазаря Кагановича проведена в жизнь главою еврейского ГПУ, Ягодою, путем жесточайшего террора.

Невероятно велика доля участия евреев также в идейном руководстве народными массами Советского государства; она превосходит в значительной степени в процентном отношении их участие в других областях. Советская пресса

пестрит еврейскими именами, которые задают тон в газетах и журналах и оказывают решающее влияние на направление народной мысли. Точно так же дело обстоит и в других областях культурной жизни СССР. Советская «наука», театр, кино, радио – говорят о невиданно большом в процентном отношении участии здесь евреев.

В качестве разительного примера проникновения еврейства в Советский союз может служить нижеприводимая таблица оевреивания Москвы.

Общее число евреев в Москве:

1897 – 8.100 – 0,8 % всего населения.

1920 – 28.000 – 2,2 % « «

1923 – 86.000 – 5,6 % « «

1926 – 131.000 – 6,5 % « «

1937 – 450.000—13 % « «

До февральской революции евреи не могли селиться в Великороссии, сейчас каждый истинный москвич – еврей.

С современным учением о расе, называемом в Советском Союзе «расизмом», здесь борются самым энергичным образом.

В столь прославившейся «Сталинской конституции», в особой статье под угрозой наказания за прещается «всякая пропаганда расовой или национальной обособленности». Благодаря этому положению в Советском Союзе все растущий антисемитизм считается, политическим преступлением, и господство еврейства санкционируется путем законодательства.

Особенно характерна для поразительного влияния еврейства на советскую политику его ведущая роль во вновь покоренных за последнее время Советским Союзом странах. Как в Балтийских странах, так и в Западной Белоруссии и в Западной Украине, а равно и в Бессарабии евреям, ранее там жившим, большевистскими комиссарами были доверены важные административные посты.

При «национализации» больших предприятий, фабрик, торговых фирм и т. п. зачастую владельцы-евреи назначались «комиссарами» их собственных владений.

Таким образом, мы видим, что Сталинская эпоха отнюдь не отстранила еврейства от его ведущей роли в жизни Советского государства, как то, возможно, предполагалось мало сведущей в этом вопросе заграницей. Наоборот, сталинская система чрезвычайно способствовала господству еврейства в «рае трудящихся», она его дальше развила и утвердила и благодаря этому господству обрекла народы гигантского государства на нужду и отчаяние.

Ужасающая нужда и страшный террор, с которым пришлось встречаться на Востоке на каждом шагу германским войскам, являются результатом 24-летнего господства еврейства. Со страстным желанием и надеждой ждут народы Советского Союза освобождения от отчаянного рабства, какое когда-либо видел мир [37].

37. Большевизм – дело и оружие еврейства. Голос Крыма. – 1941. – № 6, 28 декабря.

Жидівська диктатура.

Всім відомі факти про те, що жиди в Советському Союзі займають головні посади, як в установах, так і в партії і цим тримають в своїх руках необмежену владу. Це стверджує колишній угорський військовий аташе в Москві, генерал Фаражо. Цими днями цей генерал видав книгу про Советський Союз, в якій він розповідає про свої особисті переживання та спостереження. Книга містить цікаві подробиці про роль жидів у Советському Союзі. Після знищення большевиками представників старого керівництва, у масі залишилось дуже мало людей, які могли б одержати будь-яку керівну посаду. До всіх установ пролізли жиди, які швидко взяли до своїх рук керівництво і не тільки його міцно тримають, а чим далі все більш поширюють. Комісарами, заступниками їх та вищими урядовцями здебільшого стали жиди. Так само керуючі пости індустрії, господарства, культури та мистецтва також переважно зайняті жидами. Найвищу владу в

Советському Союзі має НКВД. Керівниками НКВД переважно стали жида. В армії та військово-морському флоті вся влада також захоплена жидами, бо більша частина політичних комісарів – жида.

Отже стає ясным те, що жида використовують Советський Союз як знаряддя, щоб провести світову революцію і цим досягти панування у всьому світі. Тому стає зрозумілим, що боротьба, яка зараз відбувається на Сході є боротьба за долю всієї Європи, бо жида є не тільки вороги культури, а й всякого порядку. Вони використовують населення Советського Союзу для своєї мети і для них криваві жертви потрібні лише для того, аби тільки досягнути цієї мети. Але Європа і майже всі народи частин світу пізнали цю чуму, що загрожує всьому світу, і нищитимуть жидо-большевизм, бо він має на меті залити кров'ю увесь світ і знищити культурне життя людства [38].

38. Жидівська диктатура. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 15, 24 лютого.

ЧЕРНІГІВСЬКИЙ КУР'ЄР. Мова: Українська. Місце видання: Чернігів Газета виходила у Чернігові у 1943 році. Редактор В. Чернов. Мова видання – українська. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 6 000 примірників. До 4 лютого 1943 року газета називалася "Українське Полісся". З травня 1943 року газету перейменовано на "Український кур'єр".

Golos Krima — Die Stimme der Krim

ОРГАН СИМФЕРОПОЛЬСКОГО ГОРОДСКОГО УПРАВЛЕНИЯ

Большевизм—дело и оружие еврейства

Стихия не сразу была карен властью еврейства отнюдь больше, чем — той розни, которую развилось оно, так называется, «принципиально» («содержательно»). Марковский стихийно своим стилистическим влиянием в еврействе и еврейском обществе достигло притока и влияния еврейства. Уже во время первой русско-польской войны 1905 года еврейство — Гродно, Гомель, Минск, Бельгии, Тифлиса и другие — всягда стояло в первых рядах, выходя воевать и в разгромном и в разгромном бою. В то время были и не только коммунисты, но и большевики, революционные демократы, еврейские «дети» — Брусиловы, захватившие участие в еврейском национальном и коммунистическом движении в Крыму как политическое движение, а в Крыму как политическое движение еврейства.

Впервые в 1917 году, когда в Крыму шла борьба с немецкими захватчиками до 1917 года, еврейство, которое было в то время в Крыму, составляло около 80%, и еврейство стало расти перед глазами еврейства, и после него, таким образом, достиг большевистского максимума, ставшая в Крыму республикой во главе еврейства, а в Крымском полуострове была еврейство.

Даже сам Максим Горький, провозгласивший в 1917 году в Крыму, организуя комитет еврейства на революционном движении. Среди еврейства революционного движения еврейство было особенно велико, что совпало с общими коммунистическими требованиями. Еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Этих еврейства, т. е. организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Эти еврейства, которые в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

В Царском комитете еврейства, который был в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Национальные комитеты еврейства, которые были в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Однако ни в какой области еврейства, которые были в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Сотрудники еврейства, которые были в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Национальные комитеты еврейства, которые были в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Общие числа еврейства в России:
1917 — 3,121, 038; а всего еврейства
1920 — 38,000 — 2,3;
1923 — 86,000 — 0,8;
1926 — 131,000 — 0,7;
1937 — 489,000 — 1,8;
т. е. т. е.

По еврейскому решению еврейства, которые были в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

С коммунистическим движением в России, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

В то время, когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

СВодка ГЕРМАНСКОГО КОМАНДОВАНИЯ

На главном командовании Фюрера

От 25 октября 1941 года.

Германскому командованию сообщают:

● При атаке на советский фронт на территории украинской области, а именно: германского корпуса, который был в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

● Германская армия, которая была в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

● В Северной Африке, где в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

● В Северной Африке, где в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

● У Ливийскому командованию сообщают, что в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

своей или коммунистической обработке. Благодаря этому положение в Советском Союзе для еврейства улучшилось, а государство еврейства, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Особенно характерно для коммунистической политики еврейства по отношению к еврейству, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Таким образом, мы видим, что коммунистическое движение еврейства, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Уже в то время, когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

От 25 октября 1941 года.

● В то время, когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

● В то время, когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

● В то время, когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

● В то время, когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство. Когда еврейство в Крыму было организуя еврейство, которое было в то время в Крыму, и то, что они порождали с другими народами, составляли еврейство, которое в то время в Крыму, а в Крымском полуострове была еврейство.

Завдяки Сталінові жидівство в Союзі захопило владу. Головним махінаторм був жид Лазар Мойсеєвич Каганович. Захопивши владу в свої руки, Сталін і жидівська швора зараз же випрацювали обширну програму нападної війни, яка викликала б всесвітню революцію. Щоб вести таку війну, треба було створити самостійну та продуктивну воєнну промисловість. Тому вже у 1928 році введено перший п'ятирічний плян, що перед бачав такі озброєння, яких ще не бачив світ.

Велетенські воєнні заводи виростили з-під землі, мов ті гриби після дощу. Зате продукція інших речей була занедбана.

Для опрацювання та здійснення п'ятирічного пляну призначено «Державну плянову комісію». Головою цієї важливої установи, що тримала у своїх руках всю індустрію та всю торгівлю всієї держави, призначено жида В.В.Куйбишева. Всі троє його заступники були жиди: Уншліхт, Крицман і Мінаєв. З дальших 18 членів комісії дванадцяттеро – жиди. Таким чином від початку п'ятирічного пляну, цебто від 1931 року, ця найвища советська господарська установа складалася з 16-ох жидів і 8 нежидів. З початком 1932 року зорганізовано Народній Комісаріат Важкої Індустрії. Головою його призначено, правда, не жида – Орджонікідзе, та його заступником і справжнім провідником Наркомату призначено брата всесильного Лазаря Михаїла Моїсеєвича Кагановича. П'ять дальших заступників теж жиди: М.Л.Рухимович, А.Д.Брускін, А.І.Гуревич, А.В.Серебровський та О.І.Осипов.

Майже всі галузі індустрії перейшли до жидів. З цього часу в будівельній індустрії панують: С.С.Гінсбург, у калійній промисловості В.Є.Ціфрімович, у металургійній Г.І.Каанер, вугільній І.Б.Каган, у газовій – А.І.Ізраїлович, у хімічній А.С.Ратайчак, азотовій – Н.І.Гальперін, гумовій Г.С.Біткер, транспортно-машинобудівельній І.О.Шляйфер, гірничомашинобудівельній В.Г.Файнберг, машино-будівельній Й.М.Альперович, вагонобудівельній А.М.Фуксман, сільськогосподарсько-машинобудівельній Є.І.Ізраїлович. Сила силенна жидів

одержала посади уповноважених народнього комісаріату для окремих областей, як провідники великих трестів, як директори фабрик, головні інженери тощо.

У 1936 році Советський Союз відверто розпочав гігантські озброєння для майбутньої всесвітньої революції. Тоді ж засновано «народній комісаріат військової продукції». Народнім Комісаром призначено жида М.Л.Рухимовича, а його заступником—жида М.М.Кагановича! Швиденько після цього Лазар Каганович робиться народнім комісаром важкої індустрії. Перед тим він був призначений народнім комісаром транспорту. Заступниками наркома транспорту він призначає жидів С.С.Інгбермана і С.С.Гінзбурга.

Жидівство святкує перемогу.

Крім поважного сектора державного апарату, армії та ГПУ, опинилося тепер ще й усе господарство в цупких руках Ізраїля. Жиди озброювалися до нищівного удару, що через світову революцію мав принести жидівству необмежене панування.

Та цього всього ще було не досить хижим советським жидам. Темп збройної продукції був ще занадто повільний. Повстав новий Народній Комісаріат Машинової Індустрії. Розуміється, і він іде у жидівські руки Александра Давидовича Брускіна. Літакова продукція – теж, жидівська доміна. Тут знову на чолі стоїть о М.М.Каганович, а жиди С.С.Йоффе та С.Л.Марголін його заступники.

Для ведення війни харчування дуже важлива річ. Тому все більше зростає роля «Народнього Комісаріату Харчової Промисловости». Його густо обсіли жиди. Нарком —жид Л.Глінський, його заступники жиди М.Н.Белінський і М.Ф.Левітін.

Начальники майже всіх найважливіших харчово-продукційних відділів жиди: м'ясна продукція А.Л.Стрияпонський, консервна Я.К.Яглом, масло й сир Б.В.Гібер, маргарина – Г.С.Марголін, хліб – Г.М.Кремньов, риба – М.С.Етліс, молоко Г.А.Бронштейн, макарони Я.О.Заводник, цукор Я.М.Шіндель, спирт та

горілка А.Л.Гілінський, пиво й дріжджі А.А.Кіссін, тютюн І.П.Воробйов, парфюмерія та косметика С.Я.Гросман.

І тут сила силенна жидів має посади уповноважених Народнього Комісаріату в окремих галузях, керівників великих рибних, цукрових, чайних, молочних, м'ясних, спиртових, консервних та інших трестів.

Ту саму картину побачите і в середньому та нижчому адміні страційному апараті.

У 1937 році призначає Лазар Каганович свого брата М.М.Кагановича Народнім Комісаром Військової Індустрії. Все господарське життя Советського Союзу знаходиться в цупких руках Кагановича [39].

39. Сумський вісник. – 1942. – № 81, 8 липня.

СУМСЬКИЙ ВІСНИК. Мова: Українська. Місце видання: Суми. Орган північно-східної України. Газета виходила у Сумах у 1941–1943 рр. двічі на тиждень. Редактори: Л. Свободний, Л. Фрей, М. Мартиненко, О. Зайцев, Ів. Богуш (попередньо). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад від 2 000 до 30 000 примірників. З 18 квітня 1943 р. до 21 травня 1943 р. газета виходила російською мовою.

КАГАНОВИЧИ У ВЛАСТИ

В недавно опублікованих документах из архивов французского министерства иностранных дел о целях и тактике советской внешней политики рядом с госпожей Александрой Коллонтай, советской посланницей в Швеции,

упоминается самый, выдающийся представитель большевистского иудейства – Лазарь Моисеевич Каганович, Ротшильд Советского Союза, который на протяжении нескольких лет является правой рукой Сталина и имя которого кровью и слезами вошло в историю замученных иудейским большевизмом народов.

Неудивительно, что иудеи пели дифирамбы ему, «великой тени» Сталина. Нью-йоркский иудей Гольдберг поместил в иудейской газете «Тог» мечтательную статью (после путешествия по СССР), которая в 1934 г. была перепечатана варшавской газетой «Момент» с целью ознакомить местных иудеев с великим человеком, занимающим «решающее место» в СССР. В этой статье сказано: «Обратите внимание на имя и запомните его: Лазарь Моисеевич! Он великий человек, этот Лазарь Моисеевич: он будет когда-нибудь властвовать в этой стране; Лазарь Моисеевич Каганович заместитель Сталина. Не будет Сталина – он займет его место... Лазарь будет приемником Сталина, в этом меня уверил один иудей, который является не больше и не меньше, как зятем Кагановича».

Л. М. Каганович родился в 1890 году в маленьком городишке Хабно, Киевской губернии; изучал сапожное ремесло. Отец его, давно уже умерший, служил приказчиком в имении одного помещика. Мать – простая иудейка, умерла недавно и похоронена не на иудейском кладбище в Киеве, а в Мариинском парке, где покоятся герои революции.

Как за все хватющийся иудей, который рыщет в поисках возможности к повышению и власти, Каганович заводит сношения с коммунистами. Вскоре он знакомится со Сталиным, которому импонируют его безграничная грубость и абсолютное презрение к человеку.

Особенно тесным становится сотрудничество между Сталиным и Кагановичем с 1932 года. Каганович чует в Сталине будущего большого человека и все теснее привязывает его к себе. Партийная конференция 1927 года является решающим, поворотным пунктом в иудейско-большевистской политике: в то время как линия

Троцкого внезапно отпадает, выплывает иная – линия клики Кагановича. Сталин внешне глава большевистской: диктатуры, тогда как Каганович является его заместителем; невидимым властелином, который за кулисами передвигает фигуры и на многое оказывает решающее влияние.

Один старый большевик так характеризует его: «Никто не может с ним сравняться в искусстве руководить конференциями и заседаниями комиссий... Жаль только, что эта голова принадлежит человеку, о моральных качествах которого едва ли может быть два мнения. В партийных кругах он известен своей ненадежностью. На его слово нельзя положиться. Он так же легко дает обещания, как и отказывается от них потом...»

С 1929 по 1934 год он руководит принудительной коллективизацией сельского хозяйства и контролирует сдачу зерна. По его приказанию были уничтожены сотни тысяч крестьян, как кулаки. С 1935 года он ведает транспортом. В 1937 году Кагановича назначают народным комиссаром тяжелой индустрии для руководства подготовкой большевиков к войне.

По приказу Кагановича после разрушения троцкистской оппозиции во главе ГПУ был поставлен иудей Гершель Ягода, который руководит массовыми «ликвидациями». Но когда Ягода становится слишком сильным, его устраняют, и потом на его место попадают Ежов, Берия... . фавориты сталинско кагановичской клики. Чтобы упрочить связь со Сталиным, Каганович прибегает к чисто иудейскому средству: его сестра становится третьей женой Сталина.

К «династии Кагановичей» относятся: Михаил Моисеевич Каганович член центрального комитета, народный комиссар авиапромышленности и член верховного совета; Юлий Моисеевич Каганович заместитель народного комиссара внешней торговли; Аарон Моисеевич Каганович, который занимал на Украине высокие посты; Б.М.Каганович – руководитель отрасли промышленности по обмундированию армии; к этой династии относятся еще три сестры Кагановича, которые также занимали ответственные должности, а также: Гольдман – тесть,

одного из Кагановичей, коммерческий директор текстильной фабрики; дядя жены Б.М.Кагановича – крупная фигура в деле снабжения; Б.А.Каганович главный инженер фабрики и пр. Понятно, что заботы Лазаря Кагановича распространяются не только на родственников, но и на его иудейских друзей.

В уже упомянутой статье Гольдберга о Кагановиче дальше сказано: «Какая „умная, голова, какой мудрец Лазарь Моисеевич, какой практичный; он не скажет лишнего слова; как он интеллигентен, как прямо проводит линию Маркса, Ленина и Сталина... Я думаю, что он настоящий кронпринц». Однако, вопреки иудейскому качеству, Каганович любит держать все нити в руках, оставаясь в то же время сам в тени. Но он заботится о том, чтобы помещения важнейших представительств украшались его портретами и бюстами; ему нравится, когда населенные пункты называются его именем, а московское метро и индустриальная академия носят его имя. Внешне он старается копировать Сталина, имеет такие же усы и подражает его походке. Он хочет казаться «тенью Сталина».

И в этой войне «чистильщик» и «железный комиссар» СССР должен принять всестороннее участие. Он проводит следующие меры: со штабом агентов ГПУ и наскоро собранным «военным трибуналом» отправляется в путь, наблюдает, арестовывает, ликвидирует и едет дальше. Концентрационные лагеря наполняются тысячами железнодорожников, которые должны ответить за то, что положение транспорта в СССР стало очень затруднительным. Чрезвычайное положение на советских железных дорогах делает возможным уничтожение каждого железнодорожника без судебного следствия. Во-вторых, над всей советской промышленностью учреждается строжайший партийный контроль, который карает со всей строгостью военного трибунала. Руководителей предприятий, которые не выявляют «дезертиров труда», «исключают из производственного процесса». В третьих, советское Информационное бюро сообщило о новой грандиозной «чистке», проведенной Кагановичем в Закавказье, на Урале и в Западной Сибири со всеми известными методами ГПУ. В знак

признательности за его «заслуги» для укрепления иудейско-большевистского террористического режима Сталин наградил своего родственника орденом Ленина.

Созданный иудейством Советский Союз теперь больше чем когда-либо находится под иудейским господством. Фактическая власть сосредоточена в руках клики властителей, которая сгруппирована вокруг Сталина и организована Кагановичем. Но ни сталинская иудейская клика Кагановича, ни Рузвельт со своим Франкфуртером, Барухом, Моргентау и Розенманом, ни ожидавшая господствующая каста Англии не смогут воспрепятствовать тому, что эта война, разожженная мировым иудейством, приведет к гибели их владычества [40] [41].

40. КАГАНОВИЧИ У ВЛАСТИ. Последние новости (Киев). – 1943. – № 30, 26 июля.

41. Лазар Мойсеевич Великий. Бориспольські Вісті. – 1943. – № 51, 21 липня.

Каганович чистить

Кінець другого року війни приніс большевицькому режимові ділу низку тяжких потрясінь, а підсоветським народам – безліч нових мук. Коли з німецького боку постійно твердили, що зимовий большевицькой наступ був актом розпачу, який хоч би ціною мільйонних людських жертв мусів розбити одним ударом всі найтяжчі проблеми війни, що накопичили лась у Сталіна, то у ворожому таборі – це називали «пропагандою». Але до чого ж привів цей кривавий зимовий наступ? А ось до чого:

Поперше, Сталін довів до неможливого стану всі залізничні та водні шляхи СРСР. Подруге, він запровадив у всій советській індустрії партійний контроль, який дозволяє окремим уповноваженим партії карати за „промахи“ з усією суворістю військових судів. Потрете, власні советські джерела повідомляють про нову нечувану чистку, проведену на Закавказзі, Уралі та в Західному Сибіру уповноваженим та свояком Сталіна – Лазарем Мойсеевичем Кагановичем, невгамовна «пилність» якого зайшла так далеко, що найменше 20.000 советських

залізничників були заарештовані та запроторені до концентраційних таборів, поскільки їх не присудили до «найвищої міри».

Ось три найвимовніші факти, які говорять про становище советської держави більше, ніж грубі томи вигадок сталінських московських пропагандистів-жидів.

Згадаймо, як два роки тому народам Советського Союзу хвастливо обіцяли «розбити ворога на його власній території».

Згадаймо, як 1 травня минулого року Сталін обіцяв «побити німців ще в 1942 році». Згадаймо, як Сталін ще на початку останнього зимового наступу заявляв, що ось-ось уже схоплять німців за барки. Коли раптом у відозві на 1 травня Сталін уже говорить про «затяжну та тяжку війну». Раптом – винятковий стан на шляхах сполучення. Нараз – право партії вирішувати про життя та смерть індустриальних робітників, без будьяких правових процедур, нічим уже не замаскований брутальний терор, як знаряддя для «форсування» індустриальної праці. Як до цього всього дійшло?

Є лише єдино висвітлення: сили советської держави, що їх жиди уявляють собі невичерпними, все ж вичерпуються. Два роки безнастанного кровопролиття, два роки невпинного, нелюдського підстьобування трудящого люду, для якого вже немає відпочинку, немає вже не тільки найменшої соціальної опіки, а навіть «передешки» лише праця, праця та ще раз праця, 12 годин, 14 годин, 16 годин... Два роки невпинного загострювання внутрішнього терору, що оперує навіть «найвищою мірою кари». Два роки харчової кризи, яка все зростає й зайшла вже так далеко, що представник ССРСР в короткій розмові з представником Англії та США заявив; «Нам тепер танки менш потрібні, ніж хліб». Два роки безоглядного бою, що поглинав усі людські сили. Цих втрат не можуть надолужити навіть найкращі «патріотичні» фрази центральної брехпропаганди – Лозовський-Іллюшке Еренбург. Два роки все щодалі, то тяжчого гноблення.

Наслідки? Невпинне підупадання транспорту. Індустрія вже йде безпланово. В цілих областях, як, наприклад, на Кавказі, між Каспійським морем та Уралом,

регулярний залізничний рух майже не існує. Вислані на фронт війська гинуть, не добравшись до місця призначення. Транспорти харчів та амуніції, що потрібні негайно на фронті, застряють на цілі тижні. Вугілля з Західного Сибіру приходить на Урал з запізненням. Заводи терплять від величезної нестачі матеріалів, А найгірше те, що люди вже більше не мають охоти до праці, бо не мають сил.

І ось тут знаний уже кат Каганович береться за «чистку» ССРСР: Вибирається в подорож з спеціальним штабом НКВДистів, ревізує, арештовує, засуджує та їде далі. Лише два місяці тягнеться його інспекція, але вона наповнила вже концентраційні табори й не одну братсь ку могилу. Заарештовано 20 тисяч залізничників та транспортних робітників. В одному тільки Новосибірську засуджено 1.240 залізничників і транспортовців. Де появиться Каганович – там чути подих смерті.

Сталін дуже задоволений звітами Кагановича. За московськими відомостями, він хоче послати його також у Східній Сибір та на Далекий Схід, де також не все гаразд і де люди себе почувають певніше, бо, мовляв, «Росія велика, а до Сталіна далеко». Та Каганович і їм доведе, що до Сталіна не так далеко.

Але одне питання цікавить кожного уважного спостерігача: чи такими заходами можна довго рятувати цей режим? Деякий час це може тривати, але ніхто не може ручатися, що державний апарат під час війни може утриматися тільки розстрілами та арештами робітників. Що вдається за мирного, менш напруженого часу, за війни може привести до тяжких ускладнень. Чим більше безоглядності виявляє Сталін, тим більше ясним стає, що його становище катастрофічне.

Щоб держава, побудована на брехні, терорі та підлості впала, не потрібні довготривалі наступальні удари противника. Вона доб'є себе, хоч і повільно, в процесі самопожирання. Останній німецький наступ на Сході відбувся влітку 1942 року. А, проте, Каганович потрібний, щоб якось зміцнити порепаний фасад

советської держави. Витримають війну лише держави, підвалини яких міцні, здорові й непохитні. А хто може твердити, що в ССРСР вони саме такі? [42].

42. Золотоніські вісті. – 1943. – № 62, 5 серпня.

КАГАНОВИЧ ПРОИЗВОДИТ ЧИСТКУ

Конец второго года войны привес большевистскому режиму новые потря- П] се я ия, а советским людям ряд НОВЫХ тяжелых испытаний. Если со стороны Германии неизменно указывалось на то, что последнее зимнее наступление явилось актом отчаяния большевиков, пытавшихся одним ударом разрешить, с(хотя бы ценой новых иилнояов человеческих жертв – неразрешимые проблемы войны, вставшие перед Сталиным, то в неприятельском лагере эти п указания считали «пропагандой». Что в же произошло в конце этого кровавого зинвего наступления? А произошло ч следующее: Во-первых, Сталин ввел чрезвычайное положение на всех железных і дорогах и водных путях транспорта. ССРСР. Во-вторых, назначил усиленный партийный контроль над всей советской промышленностью, дающий право каждому уполномоченному партии отдавать под военный суд всякое лицо, допустившее малейшую ошибку. В, третьих, сами советские источники сообщают о новой грандиозной «чистке», проведение которой в Закавказье, на Урале и в Западной Сибири Сталин поручил своему - уполномоченному и близкому другу Лазарю Моисеевичу Кагановичу. Предварительные результаты уже сказались в том, что не ме нее 20000 советских железнодорожников, несколько они не подверглись «высшей маре» наказания, были а»е стсванн и сосланы в концентрацион ные лагеря. Эти три факта обойти нельзя. Они говорят о внутреннем положении Советского Союза больше, чем все тол стые тоиы. изданные жидовской про пагандой Сталина в Москве. Вспомним хвастливое, данное два года тому- назад, Обещание народа» Советского Союза «бить врага ва его собственной территории». Вспомним, как первого мая прошлого года Стадии обещал «выгнать немцев еще в 1942 г.*. Вспомним, как вначале по следнего знипего наступления Сталив заявил, что «теперь Германию можно

начинать душить», И вдруг— в первомайском воззвании говорится о «длительной и упорной борьбе». Транспорт объявляется вдруг и исключительно» положении. Право на жизнь и смерть работников промышленности, без малейшего юридического оформления, переходит в руки партии; применяется грубый неприкрытый террор в качестве средства поощрения промышленности, Для чего? Объяснение этому может быть только одно: силы Советского Союза, которые раньше охотно называли неисчерпаемыми, начинают иссякать. Два года непрерывного кровопускания, два года непрерывной, нечеловеческой напряженной работы населения, для которого нет ни отдыха, ни самого элементарного социального обеспечения, нет передышки— только труд и еще труд, 12, 14, 16 часов... Два года все усиливающегося внутреннего террора с] его излюбленной «высшей мерой наказания». Два года изнуряющей все человеческие силы безнадежной борьбы, скрасить которую не могут цветистые «патриотические фразы» присяжных лгунов Дозовского и Ильюшки Эренбурга. Тяжкие эти два года, тяжким бременем ложатся они на советское население. Результат? Транспорт в полном упадке. Промышленные планы не выполнены. В целых областях, как-то: на Кавказе и между Каспийским морем и Уралом регулярное железнодорожное сообщение почти прекратилось. Войска, предназначенные на фронт, доходят до передовых позиций измученные долгими переходами. Целыми неделями задерживаются в пути срочно требуемые на передовых позициях транспорты продовольствия и военного снаряжения.

Уголь из Западной Сибири на Урал прибывает с опозданием. Фабрики работают с перебоями. Но хуже всего то, что вследствие полного истощения сил, люди потеряли способность хотеть. Тут-то и принимается за дело Каганович, знаменитый «чистильщик» СССР, со штабом НКВДистов и «военный трибуналом», специально сформированный для его личных надобностей. Он отправляется в специальном инспекционном поезде, арестовывает, выносит приговоры. Донесениями Кагановича Сталин чрезвычайно доволен. Как сообщают

из Москвы, он хочет послать его еще в Восточную Сибирь и на Дальний Восток, где положение оставляет желать лучшего, а люди чувствуют себя увереннее, ибо «Велика Россия, а Сталин далеко». Вот и покажет им Каганович, что Сталин совсем не так уж далеко. Он это умеет! У всякого внимательного наблюдателя неизбежно должен возникнуть вопрос: можно ли спасти режим такого рода мероприятиями? Ненадолго – можно: никто не поверит, однако, что правительственный аппарат, полностью работающий на войну, может долго просуществовать, если методами управления страной являются аресты и расстрелы ответственных работников. То, что можно перенести в мирное, менее напряженное время, во время войны превращается в невыносимое, подрывающее устои, испытание. Чем беспощаднее становится Сталин, тем с большей очевидностью выявляется безнадежность его положения. И еще нечто становится ясным: для развала государств», зиждущегося на лжи, терроре и подлости, нет необходимости даже в том, чтобы его про тивник наносил ему длительные и сокрушающие удары. В процессе самопожирания медленно, но верно расходуются жизненные силы такого государства. Последнее германское наступление на Востоке началось летом 1942 г., и уже теперь приглашается Каганович, чтобы поддержать разваливающийся фасад Советского Союза. Войны выдерживают государства, фундамент которых надежен и непоколебим. Кто может утверждать, что Советский Союз обладает этими качествами ? [43].

43. КАГАНОВИЧ ПРОИЗВОДИТ ЧИСТКУ. Голос Донбасса. – 1943. – № 28, 16 июля.

ОЛЕВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Олевськ. Газета виходила в Олевську у 1942–1943 рр. щотижнево. Відповідальний редактор та завідувач друкарні: О. Довбиш. Обсяг газети – 4 сторінки.

Под иудейской звездой.

Жидовско-большевистский интернационал и его планы мирового господства.

В этой войне все больше заостряется борьба между иудейскими и противоиудейскими силами мира. Крепкий союз между жидовством и большевизмом один из серьезнейших факторов этой борьбы. Как-то удивительно, что жида, будучи руководителями во многих отраслях капитализма, являются союзниками большевизма. Но так оно и есть на самом деле, и об этом говорят сами жидовские верхоглавки.

Еще бывший британский премьер-министр иудей Вениамин Дизраэль в своих сочинениях «Каннингсбай» и «Лорд Джордж Бентинк» очень ярко изложил причину иудейского содружества с коммунизмом. В «Лорде Бентинке» он говорит:

«Божий народ работает вместе с безбожниками. Наиболее ловкие собиратели капиталов завязали дружбу с коммунистами; Обранный народ протянул руку накипи и низшим европейским кастам! И все это только для того, чтобы уничтожить неблагодарное христианство...»

Официальный иудейский орган в Англии «Джюиш Кроникл» 4 апреля 1919 года высказал такую мысль:

«...Очень знаменательно, что много иудеев большевики. Идеалы большевизма тождественны с многими высшими идеалами иудейства».

О том, что большевистская революция дело жидовское, свидетельствует статья жида М.Когана, помещенная в харьковской газете «Коммунист» 12 апреля 1919 года, в которой говорится:

«Мы можем сказать без преувеличения, что великую русскую революцию осуществили иудеи. Разве могли бы темные поработанные массы русских рабочих и крестьян скинуть с себя буржуазное ярмо? Нет, только иудеи привели российский пролетариат к заре интернационала, которым они же теперь твердо и руководят... В комитетах, советских организациях все руководящие места занимают иудеи... Символ иудейства стал символом русского пролетариата.

Пятиугольная звезда, когда-то символ сионизма и иудейства, теперь символ пролетариата... Это символ смерти паразитам буржуазии...»

Интересные выводы о роли жидовства в СССР подает «Белая книга» британского правительства, изданная в 1919 году. В книге «Россия № 1» собраны сообщения о русском большевизме. По этим сообщениям тогда в СССР, как теперь в Англии, торговля; а особенно перекупничество были в иудейских руках. Британский представитель: во Владивостоке Альстон 23 января 1923 года сообщил тогдашнему министру иностранных дел Бальфуру, что высшие должности в СССР занимают иудеи. Лорд Клаймернак в своем сообщении 3 февраля 1919 года, поданном Гарль Карцену, утверждает это же самое.

Можно также утверждать, что среди народа, судьбу которого жида держат в своих руках, всегда живет антисемитизм. Упомянутая «Белая книга» приводит, как пример антисемитизма, поведение 10.000 рабочих Путиловского завода. Когда Зиновьев-Апфельбаум собирался выступить на заводском митинге, его встретили выкриками: «Долой жидов!» И ему пришлось удирать. Мстительный Зиновьев-Апфельбаум вернулся через несколько дней с красноармейцами и матросами и расстрелял сотни рабочих.

Насколько СССР представляет собою жидовский рай, видно из многочисленных публикаций жидовской прессы. Приведем здесь несколько примеров. В лондонском «Джюиш Кроникл» 6 января 1933 года написано: «Больше трети всех иудеев в СССР работают советскими высшими служащими».

Если взять во внимание, что в СССР до 4 – 5 миллионов жидов, а из них, безусловно, большинство принадлежит к коммунистической партии, то станет ясным, как зажидовлена советская общественная жизнь.

В нью-йоркской иудейской газете «Нью-Йорк Джюиш Трибюн» иудей Люис Фишер 18 января 1924 года опубликовал статью, в которой писал:

«Если говорить о большевиках лишь на основе того, что они дали иудеям в области просвещения, то приговор будет для них положительный. Десятки тысяч

иудейских детей учатся в средних школах на родном языке. Правительство позволило организовать педагогические институты, где воспитываются преподаватели иудейского языка. До революции при царизме в высших школах могли учиться только 4 % иудейских студентов. Теперь таких ограничений нет. В некоторых университетах 50 % студентов иудеи, например, в Минске этот процент еще выше...»

«Антисемитизм, – пишет «Джюиш Крошикл» 6 января 1933 года, в СССР теперь считается контрреволюцией и за него, как наказание, установлено смертную казнь». В «Джюиш Ворлд» 29 июня 1922 года открыто говорится; «Иудеи в СССР соглашаются, что упадок советской власти и приход другой власти был бы наибольшим несчастием для иудейства».

Чикагская газета «Сентинел» 24 сентября 1936 года писала об общей конференции американских раввинов:

«Наибольшее внимания заслуживает последствие первой мировой войны, пробуждение национализма и укрепление национальных сил. Национализм это опасность для иудеев. Оказывается, что теперь, как и во все времена, иудейство не могло жить в государствах с развившейся национальной культурой».

Жид Рене Грос писал в парижском «Нуво Мируар» в мае 1927 года:

«Оба интернационала, интернационал финансов и интернационал революции, работают упорно. Это два фронта иудейского интернационала. Существует иудейский заговор против всех наций...»

В Рузвельте и Черчилле, иудейство нашло послушное орудие. Используя их, иудеи хотят с помощью этой мировой войны осуществить свою единую цель – господствовать во всем мире. Но мир своевременно понял планы жидовства и жидовских наймитов, и иудейские мечты о всемирном господстве останутся, к счастью человечества, только мечтами. А жидовский большевизм должен быть и будет уничтожен [44].

44. Под иудейской звездой. Последние новости (Киев). – 1943. – № 32, 9 августа.

ОСТАННІ ВІСТІ (КРОЛЕВЕЦЬ). Мова: Українська. Місце видання: Кролевець. Газета виходила у Кролевці у 1942–1943 рр. Редактор не зазначений. Обсяг газети – 2 сторінки.

Организации мирового еврейства.

Благодаря чему и каким путем еврейство могло добиться такого огромного могущества и влияния в современном мире?

Ошеломляющий успех еврейского похода за власть, ставший особенно очевидным после Великой войны 1914 – 1918 гг. и революции в России, был бы, конечно, невозможен, если бы рассеянным по всем странам еврейским народом не руководили сознательная воля и мощный племенной инстинкт, охранявший еврейство от смешения с другими народами и от растворения в их среде.

Но эта сознательная расовая политика еврейства, соединенная со страстной мечтой об осуществлении мессианских вождедений, не могла бы достигнуть очевидных сегодня успехов, если бы еврейство не сумело создать целую сеть мощных еврейских организаций, покрывающую весь земной шар. Исследователи еврейского вопроса слишком часто проходят мимо этого чрезвычайно важного факта. Поэтому мы позволим себе познакомить читателя несколько подробнее с организацией мирового еврейства, с этим гигантским аппаратом воинствующего иудейства, работающим на глазах у всего мира и, тем не менее, остающимся совершенно незаметным для широкой общественности, не проявляющей

никакого интереса к тому, что она наивно считает чисто «внутренними» еврейскими делами.

С. Ш. А.

«Американско-еврейский Ежегодник» за 1938 год, перечисляет 196 еврейских организаций в США, охватывающих все отрасли жизни. Работа крупнейших из них отнюдь неограничивается территорией США, а распространяется на все страны иу дейского мирового рассеяния.

Американский Еврейский Комитет.

Американский Еврейский Комитет, основанный в 1936 году, является центральной организацией евреев в Северной Америке.

В отчете за 1937/38 гг. мы читаем:

«Как и в предыдущем году, Комитет продолжал сотрудничество и обмен информацией с другими организациями, работающими парал лельно с нашей. Тесный контакт поддерживали мы с «Бюро Депутатов от Британских Евреев», с «Соединенным Иностранном Комитетом» этого объединения и с «Англо-Еврейской Ассоциацией». К заграничным организациям, с которыми мы находились в деловых отношениях, принадлежат «Всемирный Союз Израэлитов», Париж, «Еврейский Конгрес в Канаде», «Южно-Американское Объединение Еврейских Депутатов», «Швейцарский Союз Израильских Общин», «Центральное Еврейское Информационное Бюро» в Амстердаме и многие другие».

Финансирование всех этих организаций осуществляется Посредством учреждения ряда мощных финансовых организаций, как-то: «Американский еврейский соединенный комитет распределения», «Американский еврейский-консультативный совет» и «Американский объединенный фонд восстановления».

Вторым по значению центром еврейства в капиталистическом мире является Лондон.

Англо-Еврейская Ассоциация.

Официальной целью этой влиятельной еврейской организации в Англии является, согласно опубликованной ею программы, «Способствование социальному, моральному и духовному прогрессу евреев» и далее «Защита тех, которые страдают, потому что они евреи». Организация эта особенно влиятельна в европейских политических сферах и умеет действенно проводить еврейские национальные интересы посредством давления на Британское правительство, Лигу Наций и т. д. Перед революцией Ассоциация уделяла много внимания, еврейскому вопросу в России и способствовала захвату русской печати в еврейские руки.

Бюро Депутатов от Британских Евреев.

Отчеты о деятельности этой организации показывают, что она весьма активна в вопросах международной политики. При ней состоит с 1878 года особый «Объединенный Иностраный Комитет», занимающийся специально внешне-политическими вопросами еврейства.

Мировое движение так называемой эмансипации (освобождение еврейства) имела своей колыбелью революционную Францию конца XVIII века.

Если центры еврейского влияния и могущества и были перенесены впоследствии в Америку и Англию, то во Франции мы находим самые старые и «заслуженные» организации еврейства.

Мировой союз Израэлитов.

Эта организация является старейшей из воинствующих организаций мирового еврейства. Она была основана в 1860 году французским министром, евреем и масоном высокого посвящения, Адольфом Кремье и поставила себе целью «Защиту чести еврейского имени против всякого нападения» и «Борьбу за эмансипацию еврейства». Организация эта располагает крупными материальными и политическими возможностями.

Параллельно с этими двумя крупнейшими организациями, работает во Франции целый ряд других еврейских организаций, официально преследующих

разнообразные филантропические, благотворительные или культурные цели, но работающие все в одном и том же направлении за укрепление мирового могущества еврейства и подавление всяких попыток борьбы с еврейским засилием.

Но гораздо интереснее для нашего исследования являются еврейские организации, носящие чисто мировой, интернациональный характер. К этим; последним принадлежат в первую очередь «Еврейский Мировой Конгресс» и масонский орден мирового еврейства «Б'най Б'рит».

Еврейский Мировой Конгресс.

Конгресс этот собрался впервые 8-го августа 1936 года в Женеве. Это был первый в истории открытый съезд представителем рассеянного по всему миру еврейского народа. Цель этого съезда была очевидна. Перед лицом угрозы еврейскому мировому могуществу, возникшей вследствие национал-социалистической революции в Германии, еврейству понадобилось продемонстрировать свою силу, показать, что несмотря на то, что со времени окончательного распада самостоятельного еврейского государства в Палестине прошло почти 2000 лет, еврейство сохранило свое племенное, и политическое единство. В Конгрессе приняли участие 230 делегатов из 32-х стран.

Конгрессе провозгласил национал социалистическую Германию «Врагом № 1» мирового еврейства и формально объявил Германии войну, не дожидаясь того момента, когда поработанные еврейством, т. н. «великие демократии» Англия, Франция и Америка и руководимое из-за кулис тем же еврейством правительство СССР бросят свои армии на убой в защиту чуждых им интересов Израиля. С.М. [45].

45. Организации мирового еврейства. Заря. – 1943. – № 46, 13 июня.

ЖИДЫ В СОВЕТСКОЙ ПРОМЫШЛЕННОСТИ.

Еще в дореволюционные годы жида-капиталисты протягивали свои лапы к захвату русской частной промышленности.

Жидовский финансовый капитал в лице разных Блюхов, Вавельбергов, Шайкевичей, «Ми ти» Рубинштейна, Мануса и других дельцов биржевого банковского мира прибирал к своим рукам наши рудники, прииски, россыпи и созданные трудом нашего народа фабрики, верфи, заводы.

Но понадобилась «коммунистическая» революция для того, чтобы вся промышленность полностью стала их достоянием. Что не удавалось жиду-плутократу, то в 1917 г. легко удалось жиду-комиссару.

Один из первых декретов советской власти «о рабочем контроле» передал все предприятия в руки руководимых жидами-коммунистами фабзавкомов, а неделю спустя, 1 ноября 1917 г., было принято постановление об учреждении ВСНХ (Высший Совет Народного Хозяйства) для национализации промышленности и руководства ею.

Любопытно остановиться на двух фигурах, проводивших национализацию промышленности, в качестве Наркома Торговли и Промышленности с первых дней революции подвизался сын крупного фабриканта польский жид Мендель Бронский, родившийся в Варшаве в 1882 г. В отличие от отца он смолodu поставил ставку на коммунизм и в 1906 г. редактировал в Варшаве польскую коммунистическую газету «Червоны Штандарт». В 1907 – 1917 гг., этот действительно интернациональный жид был одним из заправил швейцарской коммунистической партии, называвшейся тогда «независимой социал-демократической партией». С первых дней октябрьской революции недавно вернувшийся в Россию Бронский планомерно проводил национализацию фабрик и заводов, обращая их оборудование и инвентарь на нужды «мировой революции» и беспощадно эксплуатируя переведенных на голодный паек рабочих.

Еще красочнее другая фигура – друг и соратник Ленина в студенческие годы Лейба Красин, участвовавший в социал-демократических кружках с 1887 г., а с 1900 г. ставший крупным инженером на стройке электростанции в Баку, ловко совмещая службу крупному капиталу с подпольной работой в качестве

выбранного на 3-м съезде партии члена ее центрального комитета. Живя барином в Баку, он конспиративно занимался транспортом оружия и взрывчатых веществ, снабдил бомбами Сталина для совершенного им 23 июня 1900 г. ограбления в Тифлисе артельщика Государственного Банка Курдюкова. При этом захваченный Сталиным миллион рублей впоследствии был передан за границу при посредстве Красина другому жиду Финкельштейну (Литвинову), попавшему в руки полиции при обмене в Банке доставшихся при ограблении кредитных билетов. Этот самый Красин после 1907 г. отошел от революции и всецело «служил капиталу», снабжая, впрочем, деньгами попавших в беду коммунистов. Он-то совместно с Бронским с 1918 г. возглавлял захваченную коммунистами промышленность, ставя во главе предприятий жидовско-партийный «актив».

За спиной «недоросля из дворян», единственного большевика с княжеским титулом, б. князя Оболенского (партийная кличка Осинский) в ВСНХ орудовали жида Сабсович, Канторович, Гордон, Израилевич, Шпильрейн, Вегер, Лурье (Ларин), Брильянт (Сокольников), Вайдер и др.

В Ленинграде полтора десятилетия всей промышленностью руководил Герш Циперович, в Поволжье много лет – Арон Мильх, другие жида управляли разными отраслями промышленности.

С 1930 г. во главе промышленности становится Мендель Каганович (старший брат пресловутого Лейзера Кагановича), во главе оборонной промышленности стоит Рухимович, строительная промышленность оказалась в руках Лейбы Гинзбурга и т. д.

В качестве примера жидовского руководства промышленностью и промышленным строительством можно указать на постройку Кузнецкого металлургического завода «имени Сталина», на котором, отбывая административную ссылку, работал автор этих строк. Во главе строительства стоял жид Сруль Франкфурт, имевший трех заместителей: по промышленному строительству – сбежавшего из Австрии жида австрийской компартии Грольмана,

по гражданскому строительству – жиды Кроника и по хозяйственной части – жиды Краскина. Плановое управление возглавлял Элькан Гольденберг, быв ший в 1925 – 27 гг. сотрудником коммунистической газеты «Роте Фане» в Берлине. Заместителем его был Янкель Батиков. Вопросами транспорта ведал жид из Венгрии Канторович, а планирование электроснабжения было доверено его жене Эле Кантор. Финансовым отделом строительства ведал Иоффе, сооружением важнейшего прокатного цеха – Брудный и т. д.

Такую же картину можно было наблюдать до последних дней и на всех других промышленных строительствах, не говоря уже о действующих фабриках и заводах, особенно в крупных городах, начиная с Москвы и Ленинграда.

На каждом заводе жиды-руководители насаждали настоящие жидовские колонии, пристраивая сверху донизу свою родню, земляков, друзей детства и просто соплеменников; инженеры, экономисты, технологи, бухгалтера и разные профработники – исключительно жиды, особенно, если завод имеет «закрытый распределитель», дающий недоступные русскому человеку блага.

Таким образом, жиды-комиссары захватили в свои лапы русскую промышленность, чего не сумели сделать до революции жиды-капиталисты.

До чего довели жиды русскую промышленность – показывает невероятный дефицит всех видов промышленных изделий и полная неподготовленность народного хозяйства к войне, которую начали жиды, стремясь к порабощению всего мира.

Нелепо проведенная эвакуация промышленных предприятий, разрушение фабрик и заводов, бестолковое массовое выселение рабочих, паническое бегство при приближении доблестных Германских Войск таковы последние этапы жидовского руководства русской промышленностью. Однако, освобожденный от жидовского засилья русский народ, быстро восстановит свою промышленность в семье «Новой Европы», освобожденной от жидов Великим Вождем Германии Адольфом Гитлером. ЛЕТОПИСЕЦ [46].

46. ЖИДЫ В СОВЕТСКОЙ ПРОМЫШЛЕННОСТИ. ЛЕТОПИСЕЦ. Вольное Приазовье. – 1942. – № 18, 22 октября.

ВОЛЬНОЕ ПРИАЗОВЬЕ. Мова: Російська. Місце видання: Ростов-на Дону. Азовская газета. Газета виходила в Азові у 1942 р. двічі на тиждень (четвер та неділя). Відповідальний редактор: П. Комаров. Обсяг газети – 2 сторінки.

В ГПУ панують жиди.

ГПУ (НКВД) це знаряддя жидо-більшовицького терору. Ця жидівська садистично-катівська організація советських можновладців, відповідно до вислову Леніна, що „шлях терору це наш єдиний і неминучий шлях“, замордувала мільйони людей. Її темні вчинки в Смольному інституті (в Петербурзі), у в'язницях на Луб'янці, Таганці і в Бутирках (у Москві) та в тисячах льохів смерті та примусових таборів творять ланцюг неймовірних злочинів, жахливість яких тяжко собі навіть уявити. Своє продовження вони заайшли в Східній Карелії, в Прибалтійських країнах, на Білорусі та в Україні, в Бесарабії та в північних країнах, а з початком східного походу досягли свого кульмінаційного пункту. Найжахливіший з злочинів НКВД це масове вбивство з Катині.

З самого початку ГПУ було опановано жидами в більшій мірі, ніж решта державного апарату Советського Союзу. З різних наказів про призначення та підвищення в рангах довідуємось, що найвідповідальніші посади в ГПУ займали жиди. В Головному Управлінні державної безпеки сидів жид І.Я.Дагін; в Головному Управлінні зовнішньої і внутрішньої охорони – Л.В.Рошаль; інспектор спеціального відділу Л.Ф.Гельфанд; керівник планового та господарського Фідділу. А.Р.Мейерзбн; керівник будівництва каналу Волга – Москва (примусово-

будівельна організація) Матвій Давидович Бергмай, заступник народного комісара внутрішніх справ.

За офіційними советськими відомостями начальниками важлих відділів ГПУ були такі жиди: Л.І.Беренсон (фінансовий відділ НКВД), І.І.Плінер (начальник управління примусових таборів Советського Союзу); А.П.Флексер (відділ кадрів); С. Д. Лускін (відділ соціалізації); далі: Б.М.Кагнер, П.П.Кутлер, Б.С.Марголік, С.Я.Жук, Є.Д.Рубінчик, А.І.Фідман, В.І.Папіровський, А.Б.Венгерозський, І.Є.Шіфлінгер, А.Л.Баумгольц, Б.М.Шургель, Р.О.Арно, М.С.Музикантський, С.А.Керзон, С.П.Елькін, С.В.Піковер, А.А.Верцайнер, В.М.Перлін, Г.С.Нейман, Я.М.Брайнін, І.М.Тетельман, Н.Г.Гальперович, Е.М.Генкік, І.Г.Гінзбург.

29-го листопада 1941-го року „Ізвестія" опублікували повідомлення Верховної Ради СРСР, з якого довідуємося, що низку керівників ГПУ нагороджено різними відзнаками „за зразкове переведення доручення уряду в справі будівництва оборонних об'єктів" (примусово-будівельні роботи). З 63-х перелічених там осіб, що займають керівні посади в ГПУ, аж 45-жиди [47].

47. В ГПУ панують жиди Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 46, 25 серпня.

ПАВЛОГРАДСЬКА ГАЗЕТА. ОБЛАСНІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Кривий Ріг. Офіційні обласні вісті. Газета виходила в Павлограді протягом 1942–1943 рр., двічі на тиждень (переважно в середу та суботу). Керівники видавництва і головні редактори: Гр. Чапля, А. Осипа (т.в.о.). Обсяг газети – від 2 до 4 сторінок.

Иудейский отряд „строителей социализма“.

Миллионы жидов Советского Союза рука об руку с большевиками, как равные с равными, строили на необъятных пространствах «новое бесклассовое социалистическое общество».

Своего любимца Джугашвили-Сталина, кстати, женившегося на иудейке Розе Каганович, они называли «своим родным», «великим» и «мудрым». Сталин был «строителем» и «путеводителем», «инициатором» и «учителем», «вождем» и «полководцем». Присвоили ему и звание маршала небывалый в истории случай, когда этот чин дается штатскому лицу. Величали его, конечно, «братом» и «отцом». Вообще не оставалось в русском лексиконе ни одного ласкового, нежного, хвалебного эпитета, которым бы не награждался повелитель Советского Союза Иосиф Сталин.

Стоя у руля управления всеми «механизмами» СССР, иудеи, благодаря открытой поддержке дома Кагановичей и самого Сталина, тысячами втирались на самые ответственные посты.

Из жидовского гнезда появились «стахановцы торговли». Сталин оценил их по заслугам, так как не секрет, что иудеи всегда были заядлыми спекулянтами и хитрыми торговцами любым товаром (даже и «живым»).

Из этого же гнезда появились «стахановцы промышленности». Они промышляли везде, где только могли – в органах НКВД, прокуратуре, особых отделах, в совнаркомах союзных республик. Не отказывались они, например, и от рыбных промыслов, откуда привозили своим Хайкам, живущим в Москве, зернистую и паюсную икру, балычок и белорыбицу. Жиды промышляли по всем трестам, которые от их присутствия так трещали, что крестьянам, рабочим и интеллигентам приходилось выворачивать карманы.

Много говорили о «стахановцах транспорта». И недаром. Ведь каждый труженик СССР отлично знал, что мягкие места в скорых поездах, идущих из Ленинграда, Москвы, Киева и других крупных городов на курорты в Крым и на

Кавказ, занимались исключительно жидами и жидовками. Другим смертным, даже едущим по путевкам лечиться, мягких мест в курортных поездах не продавалось.

«Стахановцы колхозных полей»! Конечно, должны были быть и такие стахановцы. Сталин организовал на Амуре еврейскую республику, так называемую Биробиджанскую советскую автономную республику. Здесь иудеям дали все привилегии, а чтобы облегчить им колхозный труд, на Амур стали тысячами ссылать крестьян и закреплять их за еврейскими колхозами, где они каторжным трудом возделывали землю под наблюдением иудеев, занимавших должности председателей колхозов, их заместителей, бухгалтеров, счетоводов, зав. складами и получавших за эксплуатацию чужого труда звания «стахановцев».

Под покровительством Сталина и его помощника Кагановича буйно расцвели иудейские «talанты». Из художественных училищ и техникумов, среди студентов которых было 90 % иудеев, срочно выпускались маляры, едва умеющие писать по материи красками неуклюжие буквы, но получающие высокое звание художников. Для использования их открываются «художественные мастерские». Лозунги, большевистские рекламы, вознесения до небес Сталина, Кагановича и других «вождей» эти художественные мастерские, не задумываясь, писали на громадных, широких красных полотнищах и очень недурно зарабатывали у заказчиков учреждений, предприятий, трестов и т. д. Художникам, не входившим в состав таких мастерских, передавать эти заказы запрещалось.

Угодить Сталину старались и иудейские писатели. Вот, например, характернейшие из лозунгов, напечатанных в их произведениях многотысячными тиражами: «Гениальный наш вождь Сталин открыл в нашей стране золотую руду – это энтузиазм, инициатива забитого при царском строе еврейского народа»; «Мы, евреи, всю жизнь искали правду и только у большевиков нашли ее»; «Мудрый товарищ Сталин дал нам, евреям, силу, энергию, твердость. Теперь слово за нами, и мы не подведем»; «Для еврейского народа нет, ценней, нет священной советской родины»; «Жизнь бедных евреев стала полнее, ценнее и

богаче»; «Мы горим желанием сделать еврейскую жизнь в нашей советской стране еще более радостной, еще более прекрасной. К этому ведет нас наш Сталин».

В Ташкенте на республиканском съезде работников торговли в 1936 году депутат от Самаркандского облпотребсоюза Каспарович в заключительном слове своего доклада сказал: «У нас, евреев, еще мало опыта, но каждый из нас уже нашел свое, пусть маленькое, место в общей работе страны. Одни из нас уже взялись за питание в детских яслях, другие за заводские столовые, третьи за станционные буфеты, четвертые за раймаги, пятые за сельпо, шестые за универмаги, седьмые за «Гастрономы», и мы возьмемся за все, что нам прикажет делать наш Сталин».

И они делали! Большевистская идея это плод иудейского ума, которым и пользовался Сталин. Иудеи всегда мечтали быть властителями и господами положения, и при Сталине и Кагановиче в стране советов они этого добились. Они добивались всех благ земных только для себя лично и совершенно не смотрели на то, что к этим благам они идут по тысячам трупов украинцев и русских.

Освобожденному германскими войсками украинскому народу никогда не забыть всего того зла, всех несчастий и бед, которые приносили ему в течение четверти века большевики и иудеи!

В борьбе с большевизмом иудеям не может быть пощады. В Новой Европе они не нужны! АНАНЬИН [48].

48. Иудейский отряд „строителей социализма". АНАНЬИН. Последние новости (Киев). – 1943. – № 33, 16 августа.

СМЕРТЬ ЕМЕЛЬЯНА ЯРОСЛАВСКОГО

СТОКГОЛЬМ. Советское агентство ТАСС передает, что президиум верховного совета СССР „с глубоким сожалением” оповещает о смерти Емельяна Ярославского. Небезизвестный жид Губельман-Ярославский был председателем

союза советских безбожников, являлся злейшим врагом и душителем русской религии и церкви [49].

49. СМЕРТЬ ЕМЕЛЬЯНА ЯРОСЛАВСКОГО. Голос правды. – 1943. – № 39, 10 декабря.

ГОЛОС ПРАВДЫ. Мова: Російська. Місце видання: Невідоме. Газета виходила у 1943–1944 рр. Адреса редакції газети – польова пошта № 00680, Адреса видавництва – польова пошта № 09657. Редактор: не зазначений. Обсяг газети – 4 сторінки.

СМЕРТЬ ГУБЕЛЬМАНА

Президія Верховної Рада ССРСР «з глибоким жалем» повідомила про смерть жида Губельмана, широко відомого під назвиськом Губемельмана Ярославського. Надзвичайно цікаво, що в некролозі жадним словом не згадано діяльності Губельмана, як голови спілки войовничих безвірників.

Не вистачає тільки, щоб на урочистому похороні цього шибеника з'явився б новий кремлівський придворний патріарх Сергій [50].

50. СМЕРТЬ ГУБЕЛЬМАНА. Вісті. – 1943. – № 50, 16 грудня.

Безбожник Губельман –Ярославский.

Принявший имя Емельяна Ярославского, с целью скрыть свое жидовское происхождение, Моисей Израилевич Губельман, является одним из немногих

оставшихся в живых представителей старой партийной гвардии, Ему сейчас 64 года.

Благодаря врожденной гибкости своей натуры, Ярославскому удалось выйти сухим из бесчисленных партийных чисток и сейчас он как бы подпал под защиту закона об охране исторических достопримечательностей. Сомнительно поэтому, чтобы и в дальнейшем ему угрожала сколько-нибудь серьезная опасность.

Председатель союза безбожников – Губельман-Ярославский, в течение двадцати лет ведет ожесточенную борьбу с религией, что ни мало не повлияло на его чрезвычайную склонность к полноте, вызванной обжорством и пристрастием к спиртным напиткам. Хотя Губельман и пытается скрыть свою округлость под удобной крестьянской курткой, хотя обращение его с окружающими отличается грубоватым добродушием, однако, все отлично знают, что таится за этой показной простотой. Не удалось скрыть от населения и того, что этот „товарищ" вовсе не удовлетворяется предписанными всем гражданам Советского Союза девятью квадратными метрами жилплощади, и что он проживает в роскошной квартире, состоящей из восьми комнат в Шереметьевском переулке, близ самого Кремля.

В соответствии с проповедуемым им историческим материализмом, Губельман, особенно падок на земные наслаждения. Он многое может себе позволить, потому что в Советском Союзе, где капитализма яко бы не существует, за деньги можно приобрести все, что угодно. Недаром Губельман пользуется славой одного из самых богатых людей в Москве. Своими грязными делишками, в качестве главы союза безбожников, да многочисленными, по существу всегда одинаковыми, статьями, он действительно зарабатывает очень крупные деньги. В Советском Союзе не имеет никакого значения, что пишется, но зато очень важно, кто пишет. Об этом можно судить из отношении Ленина к произведениям этого „выдающегося" публициста. Рассказывают, что даже в минуты самого мрачного настроения, Ленин чуть ли не катался по полу от смеха, когда ему попадалась какая-нибудь статья Губельмана. Ленин чрезвычайно удивился, когда незадолго

до смерти узнал, что Губельман должен заменить Троцкого на посту руководителя безбожников и что с этой целью Сталин произвел его в члены Политбюро.

Несмотря на далеко не блестящую репутацию, которой пользуется Губельман в большевистских кругах, нужно сказать, что борьбу против религии он проводит с необыкновенным рвением. Разрушение великолепного храма Христа Спасителя в Москве, на месте которого должно было быть воздвигнуто большевистское капище – так называемый „Дворец Советов”, уничтожение бесчисленного множества церквей – ценнейших памятников церковного зодчества – все это, вероятно, явится причиной тому, что имя Губельмана-Ярославского будет когда-нибудь вписано в книгу истории.

Характерной чертой методов, применяемых Губельманом в его борьбе с религией, является и односторонность. Беспощадно искореняя не только православие, но и численно гораздо менее опасное лютеранство, он и пальцем не посмел тронуть культа Иеговы. В то время, как все приготовления к празднованию христианской Пасхи неизменно и строжайше запрещались, жидам предоставлялась возможность, даже в самые страшные и голодные годы, получать мацу, равно как и беспрепятственно соблюдать все ритуальные обычаи.

Вести борьбу против, религии в Советском Союзе, конечно, нельзя без активной помощи ГПУ. Вот по чему Губельман неофициально занимает влиятельный пост в этом учреждении и следит за тем, чтобы отряды ГПУ не проглядели ни малейшего проявления „недопустимого идеализма”, чтобы не остудить его в убийственных морозах северных концлагерей.

В настоящее время положение Губельмана сделалось более, чем щекотливым. Он, конечно, не может преподнести ханжам англичанам своих статистических данных о количестве основанных им ячеек безбожников или об убийствах служителей церкви. Выход из положения найден путем взаимного компромисса. Теперь Губельман-Ярославский довольствуется писанием статей восхваляющих советский патриотизм. Со своей стороны, согласный дуэт викария

Кентерберийского с мистером Криппсом пытается доказать всему миру, что большевистские властители вовсе уже не такие безбожники, какими могут показаться, и что их религиозность, в конечном счете, находит себе выражение в известном идеализме, хотя бы и практической, вернее сказать, материальной природы [51].

51. Путивлянин. – 1942. – № 41, 22 июля.

Своевременно

скончавшийся.

3-го декабря вечером у микрофона московского радио стоял Емельян Ярославский и делал доклад о советской интеллигенции, В поведении оратора, в

его голосе нельзя было уловить ничего подозрительного. По этому странным показалось неожиданное сообщение того же московского радио 4-го декабря о смерти Ярославского.

Это сообщение слишком кратко, чтобы из него можно было что-либо понять. «После тяжелой и продолжительной болезни умер старейший большевик, член ЦК...» Невольно возникает вопрос: как человек, тяжело и долго больной, за сутки до смерти мог бодро кричать в эфир?

Этот вопрос становится еще более загадочным, потому что роль и деятельность Ярославского советские газеты и информационные органы сейчас почему-то обходят молчанием. Казалось бы, этот человек, полсотни лет верно служивший большевизму и сыгравший огромную роль в развитии сталинского режима, заслуживает большего внимания от своих соратников.

Впрочем, особенно удивляться не чему. Кремль был всегда местом самых необычных событий, чудовищных метаморфоз и таинственных кончин, загадочных судеб и страшных преступлений. Нет ничего странного в том, если в будущем откроется, что Ярославский стал очередной жертвой Сталина. Откровенно говоря, его смерть для Сталина сейчас край невыгодна и даже необходима. Она в какой-то мере освобождает кремлевского диктатора от живого воплощения всей его прежней политики и прежних преступлений.

А за Ярославским-Губельманом числится многое.

Уже с первых дней своего появления в большевистской партии он выступил, как непримиримейший враг религии, христианской в первую очередь. Он стал жесточайшим преследователем церкви и в этой роли сделал себе огромную карьеру в партии. Официально он был сделан теоретиком антирелигиозной пропаганды. Теоретическими дознаниями, правда, он не обладал и ниспровергнуть какое бы ни было учение не мог. Жалкие его заметки и статьи не пользовались популярностью даже в партийной среде. Но как «практик» Ярославский не находил себе равных. Им был создан и возглавлялся все время

«Союз воинствующих безбожников». Уже само название этой организации говорит о многом. Сам Ярославский постоянно подчеркивал именно воинствующий характер своей безбожной деятельности. Не просто пропаганда, не просто противопоставление религиозной догме другой, марксистской догмы, не воспитательные методы воздействия на верующих, а система насилия и террора над церковью и религиозными убеждениями.

На этом принципе и было построено гонение на церковь, возглавляемое Ярославским-Рубельманом.

Факты общеизвестны. В Советском Союзе церковь не только была отстранена от влияния на государства, но и объявлена враждебной народу. Служители культа почти все были или физически уничтожены, или заочены в вечной ссылке. Церкви были закрыты и в массе своей разрушены; не пощажены были даже те, что представляли редчайшие исторические и архитектурные памятники. Само посещение храма или совершение какого-либо обряда не только партийцем, но и просто рядовым советским обывателем, рассматривалось как враждебное деяние со всеми вытекающими отсюда последствиями,

Руководителем и «теоретическим обоснователем» всего этого был иудей Емельян Ярославский (Губельман). Преступления против церкви и кощунство над верой неминуемо связывается в первую очередь с этим именем.

Деятельность большевистского «союза воинствующих безбожников» и его бессменного руководителя Ярославского не просто поддерживалась государством. Она, эта деятельность, обеспечивалась той огромной и чудовищной властью, которая была в руках самого Ярославского.

В последние пятнадцать лет он все время осуществлял контроль над самим советским государством, и всей большевистской партией, находясь на посту председателя партколлегии ЦИК, а затем центральной Комиссии партийного контроля. Это широко разветвленный орган, охватывающий весь государственный аппарат, начиная от центра и кончая низовыми организациями,

обладающий неисчислимой сетью уполномоченных и специальных следователей, имеющий в каждом селении, учреждении и заводе свою агентуру (так называемые комиссии содействия, нештатные следователи и «легкая кавалерия» добровольные осведомители) вмешивался в работу и жизнь всех организаций, вел наблюдение за каждым рабочим и служащим, обрушивал свои карательные меры против каждого, заподозренного в нарушении большевистского курса.

Пожалуй, после Сталина Ярославский имел почти неограниченную террористическую власть и в Советском Союзе, и в большевистской партии. Под его руководством проходили все «чистки» советских и партийных организаций: систематическая проверка и удаление неугодных, заподозренных или опасных. Под его непосредственным руководством происходило уничтожение всех соперников Сталина (групп Троцкого, Бухарина, Зиновьева и т. д.). Ярославский был самой надежной и самой беспринципной опорой Сталина в его стремлении упрочить свою кровавую диктатуру.

Понятно, поэтому, что антирелигиозная деятельность Ярославского, о такой его власти в государстве, приобрела отнюдь не характер пропаганды. Эта деятельность превратилась в самое кровавое насилие над верой и ее последователями.

Война, поколебавшая политический престиж Сталина, заставила его искать новых способов заигрывания с народом и новых средств обмана. Он вынужден был обратиться к не уничтоженным, несмотря на все старания Ярославского, религиозным чувствам народа. В еще большей мере игра с религией нужна была Сталину в его империалистических планах: он прекрасно знал, какую крупную роль когда-то играла русская православная церковь на Ближнем Востоке и на Балканах. Сталин хотел бы возобновить и использовать эту роль церкви в целях большевизации Европы. Стремясь обмануть и народы Ближнего Востока и Балкан – но внезапно отказался, якобы, от борьбы с религией и стал, наоборот, ее яростным ревнителем. Ярославский в этом политическом трюке для Сталина стал

обременительным, компрометирующим грузом. Наличие около Сталина палача русской церкви так или иначе вселяло неверие в «искренность» новой сталинской политики по отношению к религии.

Поэтому внезапный конец Ярославского-Губельмана выгоден Сталину. Поэтому так удивительно молчалива большевистская печать по поводу странной и неожиданной кончины этого человека, наиболее полно воплотившего в себе весь кошмар большевизма [52].

52. Своевременно скончавшийся. Заря. – 1943. – № 98, 12 декабря.

[53]. 53. Мал. Одесская Газета. – 1942. – № 48, 5 марта.

По официальным данным в течение последних 10-ти месяцев 580.000 беженцев из Европы, в большинстве евреи, прибыли в США [54].

54. Заря. – 1943. – № 99, 15 декабря.

ТЫ

БУДЕШЬ СЛЕДУЮЩИМ!

П.

55. <https://www.google.com>.

Бэла Кун – массовый убийца в Крыму.

Как неистовали большевики в Крыму.

Крым являлся таким районом Советского Союза, где во время большевистского режима разыгрывались самые ужасные события. Большевистские агенты издавна старались завоевать себе в Крыму сторонников и подготовить, таким образом, большевизацию Крыма. Но все попытки советских заправил осуществить среди крымского населения подобного рода превращения не приводили к каким-либо существенным результатам.

В январе 1918 года командование большевистской армии решило оккупировать Крым. В короткое время этот красивый, цветущий полуостров был превращен в пустыню, а население ограблено. Все национальные вожди и глава правительства были расстреляны.

В апреле того же года союзные украинские и германские войска генералов Натиева и Коха положили конец этому ужасному режиму. Крым был занят германскими войсками до ноября 1918 года. Затем, после катастрофы в Германий, Крым вновь стал ареною кровавых боев. Здесь защищались против большевистских ленинских белогвардейские войска. Крым был главным опорным пунктом армии Деникина и Врангеля и последним убежищем белой армии в ее бывшем отечестве. Затем вторично советская армия вошла в Крым, и в 1921 году образовалась «Крымская автономная советская республика».

Когда мы говорим о действиях Коминтерна в Крыму, то здесь нужно прежде всего назвать имя одного человека это Бэла Кун (он же Арон Коген).

Этот еврейский подпольный журналист, родом из Венгрии (он родился в 1886 году в Szilagycschi), проводил большевизацию в своей стране. Когда московские заправилы искали опытных террористов для наведения «порядка» в Крыму. Бэла Кун предложил свои услуги. После отступления белых он учинил в Крыму

совместно с чешской бандой убийц кровавую бойню, наиболее жестокую из имевших когда-либо место в мировой истории. Из пресловутого будапештского террориста получился беззастенчивый массовый убийца. Он убивал не только из-за своих убеждений, но убивал с особенным старанием, чтобы выслужиться у большевистских главарей в Москве.

Один русский врач, бывший директор комитета Красного Креста по оказанию помощи жертвам гражданской войны в России, Георг фон Лодыженский, сообщил комитету Красного Креста в Женеве о кровавых деяниях Бэла Куна следующее:

«Старшая сестра комитета Красного Креста, пройдя через ужасные чешские пытки, каким-то чудом выбралась из Крыма и рассказывает о деятельности Бэла Куна.

Арестованные были заперты в погребах, где нельзя было даже лечь. Женщины находились вместе с мужчинами. Все обвинение заключалось в люди принадлежали к старой армии. Часто расстреливали стариков, прежде служивших в добровольческой армии. Приговор выносился в отсутствие обвиняемого. Днемлюди были вынуждены копать себе могилу на следующую ночь. Приговор приводился в исполнение в большинстве случаев между 2—3 часами утра. Приговоренные раздевались догола и выводились группами в 300—400 человек на место казни. Их расстреливали из пулеметов. Если осужденных было слишком много, то часть из них ставили на краю могилы и расстреливали перед глазами других, бывших на очереди. Позже, когда стали наблюдаться случаи попыток к побегу, арестованных связывали канатами. Инвалиды и больные отвозились на место казни в грузовиках. В качестве пищи им давали иевареную пшеницу и немного соли, воды почти не давалось. В Феодосии Бела Кун расстрелял 7.500 человек, в Симферополе 12.000, в Севастополе более 10.000, в Керчи 6.000, в Ялте более 5.000, в том числе 17 сиделок и 3 врачей Красного Креста. В местном лазарете в Алушке были расстреляны один за другим перед воротами дома 272 больных и раненых. Тех, которые не могли ходить, выносили на носилках. Число

жертв Бэла Куна 60.000 – 70.000 человек; здесь были муж чины, женщины, старики и дети».

О подробностях этих гнусных злодеяний известно до сих пор немного. Советы боялись дать отчет миру об ужасном убийстве десятков тысяч человек. Очевидно, им самим казалось не вполне честным это массовое убийство. Все же Бэла Кун получил награду: ему был дан орден Красного знамени.

Однако и после кровавых неистовств Бэла Куна в Крыму здесь населению много еще пришлось перенести от большевистского господства. Стоит только вспомнить о последующих годах ужасного голода, во время которого умерла одна четверть населения. Благодаря жестокому обобществлению частной собственности и принудительной коллективизации были разорены все более культурные селения, где народ создал себе благополучие своим неутомимым трудом. Прежде всего это коснулось немцев-колонистов, которые своей работоспособностью принесли в деревню культуру и благосостояние. Крымские крестьяне, как «кулаки», «контр-революционеры» и «националисты», должны были десятками тысяч покидать свою родину и идти в ссылку. На их место пытались переселить в Крым более ста тысяч евреев из всех частей СССР и даже из-за границы для того, чтобы здесь основать «национальные еврейские колонии». Но этот план не удался, равно как и попытка создать еврейский Биробиджан, т. к. несмотря на большую финансовую помощь мирового еврейства, еврей-колонисты не имели ни малейшего желания работать на земле. Они тянулись больше в соседние города, чтобы заниматься своими «национальными профессиями».

Острый меч германской армии заботится теперь о том, чтобы изгнать как можно скорее этот еврейско-большевистский призрак из столь цветущей в былое время крымской земли [56] [57].

56. Бэла Кун – массовый убийца в Крыму. *Голос Крыма*. 1942. – № 1, 1 января.

57. Беля Кун – кат трудящих Криму. *Вінницькі вісті*. – 1942. – № 63, 9 серпня.

АГАСФЕР ФІНКЕЛЬШТЕЙН

Недавно Максим Максимович Літвінов (Фінкельштейн), один в найнебезпечніших політичних змовників світового жидівства, які тільки відомі в новій історії, призначений більшовицьким послаником у Вашингтоні. В той час, як жид Майський в Лондоні зондує, грунт допомоги Англії більшовикам, основним завданням Фінкельштейна є турбота про прискорення надсилки військових матеріалів з США, що до цього часу не здійснено. Самого Рузвельта, жида за походженням та масона, він називає «старим другом», до якого він ставиться з «найбільшою повагою та здивуванням».

Минуле цього жида з Сходу дуже багате, на події. Він народився 17 липня 1876 року в гетояк син шахтаря. Його ім'я було Енох Фінкельштейн або Мейер Мойзес Валдах, або Полянський. Його клички дуже численні – Людвіг Вільгельмоівич Нітц, Фелікс, Густав Графф, Папаша, Лувінсь, Авраам Борісюк, Дегтярік і т. інше. З його братів та сестер стали відомими п'ять, із них кожен носить особливе прізвище.

Вже в Бялистоку Фінкельштейн за молодих років зближується з елементами, які прагнули до повстання, і вже тоді в ньому визріває план як найінтенсивніше підтримати жидівську боротьбу за владу. У марксизмі, він бачить засіб до здійснення цієї мети. Вся його соціал-демократична, пізніше більшовицька діяльність служила весь час здійсненню мети, поставленої його расою, а добробут робітництва його при цьому зовсім не цікавить. Через голову цієї обдуреної маси він хоче піднятися до влади, як це робили також жиди в Лондоні та в Нью-Йорку.

Починаючи з 1903 року він стає членом більшовицької партії, де він працював до революції 1905 року, нелегально, як терорист. За його вперту підбурювальну роботу він був присуджений до 6 років тюремного ув'язнення. Але йому вдалося втекти з в'язниці за кордон, де він продовжував «працювати» з Леніним та його товаришами.

Він проводив шпіонаж, інтригував та керував організаційною роботою, перебуваючи у безпечному місці. В цих видах діяльності, що відповідають його істотному характеру, він виявив своє звіряче зрадництво, а також вміння маскуватись, як це властиво жидівській расі.

Визначну роль відігравав він року 1907 у керованому Сталінін бандитському нападі на банковий транспорт в Тифлісі, при чому було вбито 32 чоловіка та захоплено 250.000 карбованців. Він, який звичайно тримався з стороні від таких небезпечних операцій, заявив, що буде охороняти згадану здобич. Вісімнадцятого січня 1908 року він був заарештований на Північному вокзалі в Парижі при спробі переправити до Англії награвовані банкові папери, разом з його співзмовницею Фреорою – Фавні Япольською.

З Англією він познайомився вперше, як помічник друкарського робітника. Потім він провадив свою діяльність в якості комівояжера та одружився з дуже багатою жінкою Іві Лау, дочкою ушляхетного жидівського магната господарчої галузі – сера Сідні Лау. Після повалення царату справою Фінкельштейна було включитись, за завданням жидівсько-більшовицьких володарів Москви, до кіл офіційних політиків та таким чином впливати на уряд, щоб він якнайменше протидівав нищівній роботі більшовиків. Щоб надати своїй жидівській політиці російського вигляду, він присвоїв собі благозвучне російське найменування Літвінова [58].

58. Голос Дніпра. – 1942. – № 32, 6 лютого.

Протягом 1917 – 1919 років він був головним представником більшовицького союзу в Англії. Коли він року 1919 був відправлений з дипломатичною місією у Данію, там побоювалися розгортання його діяльності та відмовили йому в місці в гостинці. Пізніше він був послаником в Естляндії та до цього ж за часів Чічеріна замісником комісара зовнішніх справ більшовицького уряду. Починаючи з 1930 року він посідав пост комісара зовнішніх справ. У 1934 році йому вдалося стати

делегатом Ліги Націй та радником і увійти до тісного контакту з представниками західних демократичних держав.

В ці дні він був керівником зовнішньої політики більшовиків, яка, коли перефразувати вираз Сталіна, була демократичною за формою та більшовицькою за своїм завданням. Жид Радек, який був тоді головним редактором «Ізвестій», характеризував у передовій статті, що була написана до 60-річчя з дня народження Фінкельштейна (17 липня 1936 року), у таких словах політику свого сотовариша по расі: «Справжній політик, Літвінов зумів знайти шлях до влади, інтереси якої на даному відрізку історичного часу паралельні нашим. Літвінов довів, що він уміє, як більшовик, відшукувати хоч би й тимчасових союзників усюди, де їх тільки можна винайти, не гублячи при цьому ні на хвилину власного обличчя, власної волі, власної суті». Це висловлення дає цікаву можливість заглянути у тактику думання більшовицьких, політиків, бо якраз тут п'ять років тому виразно виступає спільність характеру англосаксонської демократії та більшовизму та передбачений союз «у даний історичний момент».

Як комісар зовнішніх справ Фінкельштейн прийняв між іншим у Москві Ідена, проголосивши при цьому тост за англійського короля. «Боже борони короля» на устах людей, які забили двоюрідного брата цього короля, російського царя та його родину найжорстокішим чином, довело світовій громадськості, що ця демократія та ця диктатура абсолютно не уявляють з себе протилежних полюсів.

У своєму комісаріаті зовнішніх справ Фінкельштейн оточив себе виключно жидами. За короткій час це міністерство було остаточно очікване. Американець Джемс Е. Аббе, який проїздив по Радянському Союзу як фотограф в справах преси і був прийнятий Фінкельштейном, занотовує в своїй книзі «Я фотографую Росію» (Лондон, 1935 рік): «Ця установа зовнішніх справ є, дійсно, зовнішньою, бо, починаючи з Літвінова, до останнього співпрацівника всі жиди». Само собою зрозуміло, що Фінкельштейн бачив своє перше завдання в тому, щоб оточити та

знищити Німеччину, найміцнішу антибільшовицьку фортецю на шляху до світової революції.

В своїй промові перед четвертою сесією Ц.В.К. від 29 грудня 1933 року жидівський лицемір сказав: «Про мир, про роззброєння можна говорити відкрито; але про війну та про озброєння краще розмовляти один на один, в трьох або в чотирьох». Це значить, що за кулісами треба проводити такі справи, які кидають народи у криваву баню в той час, як прилюдно проповідують мир. Так, у листопаді 1933 р. Фінкельштейн проводив у Вашингтоні переговори з Рузвельтом, які закінчилися визнанням більшовицького союзу і де більшовицький жид виступав, як інтимний прибічник Рузвельта. Бесіди, що тривали протягом цілих годин і, з яких майже нічого, не проникало у громадськість, так же мало були спрямовані на мир, як і його союзні договори у травні 1935 року з Францією та Чехословаччиною; вони якимсь незрозумілим чином спрямовувалися проти Німеччини.

Той самий Літвінов з'явився в Лондоні на похорон англійського короля Георга У, і його, дружньо привітали у колах вищої дипломатії. Англійська плутократія нічого не мала проти того, що член більшовицької партії більшовицького союзу йшов за труною Георга. Тоді навмисне забули, що ця людина, у фрази та в циліндрі, переслідувала свої політичні завдання, що раніш ця сама людина контрабандою провозила зброю, користувалася фальшивими паспортами та тікала з в'язниць. Король Едуард УІІІ пішов навіть на те, що дав Літвінову приватну аудієнцію та потискав йому руку. Союз між плутократією та більшовизмом був закріплений.

Року 1936 Фінкельштейна було відзначено орденом Леніна, вищим орденом, який існує в більшовицькій країні; крім того, його визначили, як «почесного безбожника». З приводу цього вшанування він сказав у листі, де він висловлював свою подяку союзу безбожників, що він не тільки в більшовицькому союзі, а також і за кордоном, а особливо в Лізі націй, з гордістю буде вказувати на це

відзначення та буде завжди намагатися показати, що титул почесного безбожника зобов'язує його до нової інтенсивної діяльності.

Улітку 1939 року таким чином відзначений «почесний безбожник» зник з очей світової громадськості, щоб продовжувати свою змовницьку діяльність у підпіллі; бо тоді було вирішено удавати існування дружби по відношенню до націонал-соціалістичної Німеччини. В той час, коли машкара була зірвана, з'явився знов і Літвінов, щоб, будучи жидом, закликати жидів усного світу до боротьби проти загального ворога, проти націонал-соціалістичної Німеччини та її союзників. Так 4 він виступав 8 липня цього року, як інформують «Ізвестія», № 160 від 9 липня, з промовою англійською мовою, по радіо; при цьому цей провідний представник пригнічуючого народи більшовицького режиму запевняв, що «разом з іншими свободолюбними народами буде боротися «до знищення фашистських варварів».

Цей жидівський інтриган та почесний безбожник в даний час призначаються, у зв'язку з його моральною нерозбірливістю, за завданням тієї ж самої зрадницької кліки, – яка спочатку користувалася, як засобами свого просування, випадковими пограбуваннями банків, а потім висмоктувала сили велетенської країни, – захищати більшовицькі інтереси в США та агітувати за жидівсько-більшовицько-плутократичну війну. У ньому поєднане все те, що є ознакою жидівсько-більшовицького нелюдка – політичне та звичайне зрадянство, жадання влади та батацтва, особиста трусливість та абсолютна брехливість, якості, які роблять архізрадника та палія війни Фінкельштейна гідним його нового поста, а також гідним партнером Рузвельта [59] [60].

59. Голос Дніпра (Херсон). – 1942. – № 33, 7 лютого.

60. „ПАПАША ЛІТВІНОВ„. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 31, 7 жовтня.

ЖИДЫ-ДИПЛОМАТЫ БОЛЬШЕВИЗМА

Пожалуй, ни в одной отрасли советского управления мы не видим такого жидовского засилия, как в дипломатии, которая 25-й год, изо дня в день, предает

национальные интересы России своими смешными и бессильными потугами разжечь «мировой пожар» жидовской коммунистической революции.

Программа этого мирового пожара была разработана еще на пресловутой Циммервальдской конференции 1915 г., где Российская революция была представлена только двумя русскими (Ульянов-Ленин и Виктор Чернов) и девятью жидами: Давид Гольденбах (Рязанов), Аксельрод, Юдель Цедербаум (Мартов), Пинкер (Мартынов), Берзин, Липкин, Левензон, Варский, Хацкелевич.

После октябрьской революции первым наркомом иностранных дел оказался Лейба Бронштейн (Троцкий), заместителем наркома – Лейба Карахан и руководителем создаваемого ими аппарата большевистской дипломатии Абрам Залкинд. Послом в Лондон был назначен Меер Финкельштейн (Литвинов), в Стокгольм – Фюрстенберг (Ганецкий), в Берн – Лейба Бродовский.

После Брестского мира послами поехали; в Берлин—Иоффе, в Вену—Лейба Розенфельд (Каменев), в Константинополь – Суриц.

Весной 1918 г. наркомом иностранных дел стал жалкий дегенерат Г.В.Чичерин, поручивший европейскую политику Фйнкельштейну-Литвинову, а азиатскую – Лейбе Карахану.

В самом наркомате на руководящих постах оказались: английский жид Ротштейн (в 1921 – 1922 гг. посол в Тегеране, впоследствии, член коллегии наркомин дела)зав. отделом торговых договоров и экономической политики Борух Штейн (впоследствии многолетний полпред в Италии). Остальными отделами наркоматав разное время ведали: Зоненштраль (Пискорский), Нафталь, Равич, Марк Плотин, Меер Яновский, Цукерман, Вельтман (Павлович), Ляховецкий (Майский), Хасис, Лоренц, Меер Левидов, Левит, Бруксон, Аусем, Аренц, Ливильковский и другие.

На протяжении свыше двух десятилетий на всех международных конференциях Россию представляли эти жидаы в различных комбинациях.

С 1922 г. полпредами в Англии последовательно были Лейба Красин, румынский жид Раковский, Арон Розенгольд (в результате деятельности этого полпреда в 1927 г. были прерваны дипломатические сношения с Англией), Герш Брильянт (Сокольников) и Ляховецкий-Майский.

В Риме Розенфельда-Каменева после его опалы сменил Борух Штейн.

В Варшаве в 1927 г. был убит большевистский посол жид Войков.

В Токио в качестве послов России видели только жидов: Юренева, Коппа и Раковского, а в Вашингтоне – Уманского, Трояновского и Финкельштейна-Литвинова.

Жидовские дипломаты не раз на весь мир оскандалили себя и Россию. Достаточно вспомнить, как в 1920 г. глава чрезвычайной делегации в Лондоне Лейба Розенфельд был выслан из Лондона за грязную аферу (продажа царских бриллиантов при посредстве жуликоватых журналистов, которые за это должны были обрабатывать английское общественное мнение в пользу большевизма).

В мае 1927 г. в Бейпине произошел трагикомический случай; после ареста укрывшихся в общежитии сотрудников торгпредства китайских коммунистов, китайская полиция, состоявшая в значительной части из русских эмигрантов, прошлась под окнами полпредства, распевая по-русски:

«Мы дружно в бой пойдем
За Русь Святую
И всех жидов побьем
О мостовую».

Эта песня вызвала официальный протест перед китайским правительством посла Лейбы Карахана, усмотревшего в тексте песни оскорбление России.

В 1929 г, присланный из Москвы в Париж для ревизии проворовавшегося посла жида Беседовского другой жид из центральной контрольной комиссии партии Розенман потребовал сдачи дел и выезда посла в Москву. Опасаясь расправы ГПУ, посол удрал из посольства в полицию и пригласил полицию проникнуть в

здання полпредству, чтобы помочь ему вывезти оттуда свою семью. На протест советского правительства французское министерство иностранных дел резонно ответило, что, согласно международному праву, полиция обязана входить в здание иностранного посольства, если ее приглашает сам посол.

Перечислить все позорные провалы жидов-дипломатов, их грязные денежные спекуляции, подкупы газет, связь с уголовным элементом в рамках газетной статьи невозможно. Но и этого вполне достаточно.

В настоящее время под крылышком Молотова дипломатией большевиков заправляют; в Куйбышеве – Соломон Дридзо (Лозовский), в Лондоне— Ляховецкий-Майский, в Вашингтоне Финкельштейн-Литвинов. Из большинства европейских столиц – Берлин, Рим, Будапешт, Бухарест, Гельсинки, Копенгаген, Осло, Мадрид, Париж – советские дипломаты изгнаны. Недалек день, когда в результате победы Славной Германской Армии жидовская свора наглецов, именующих себя представителями русского народа, всюду исчезнет. ЛЕТОПИСЕЦ [61].

61. ЖИДЫ-ДИПЛОМАТЫ БОЛЬШЕВИЗМА. Вольное Приазовье. – 1942. – № 16, 15 октября.

Літвінов Фінкельштейн біля ієрусалімської «стіни сліз».

Рим, 23 травня. Як повідомляє радіо Мондар, сталінський посланник в Вашингтоні, єврей Літвінов-Фінкельштейн, направляючись, як відомо, з Вашингтону в Москву, заїхав по дорозі на декілька годин в Ієрусалім, де його одноплеменці, розуміється, влаштували йому урочистий прийом. Потім Літвінов-Фінкельштейн провіз досить довгий час біля єврейської „стіни СЛІЗ" [62].

62. Нові дні. – 1943. – № 42, 26 мая.

УМАНСЬКИЙ

Коли советського посла у Вашингтоні, Констянтина Уманського, замінив його іде більш безсовісний компаньон Літвінов, вашингтонські жиди та їхні приятелі дуже жалкували. Уманський вивчив чужоземні мови під час своєї попередньої

служби дипломатичним кур'єром і, взагалі, був в очах жидів і їхніх приятелів блискучим представником плутократично-большевицького союзу. Посольський „сальон", що його дуже шанувала Елеонора Рузвельт, швидко зробився місцем зустрічі жидів.

З приводу призначення Уманського послом, американська преса, з її нахилом до дешевих сенсацій, багато старалася, щоб позитивно змалювати особу цього ще молодого советського представника.

Необхідність передати Літвінову пишні покої вашингтонського посольства, напевно, дуже болуче вразила Уманського. Цей маленький жидок з Миколаєва, завжди мав пристрасть до розкошів. Ця риса дузке мало личила члену партії „найдемократичнішої держави світу" й вигнала з нього останні рештки того фарисейського примрєння пробольшевицький ідеалїзм, яким советські вельможі для гарного тону завжди приголомшують тих, що входять з ними в якийсь зв'язок. Коли Уманському, як советському патріоту, потрібно було відбувати військову службу, він уже мав добре місце кореспондента у „ТАСС" і нізащо не побажав змінити приємні покої редакції на касарню, в якій він мусив відбути військову службу.

Солдатчина була противна цьому паросткові Ізраїля, і він у паніці кинувся на коліна перед ДПУ, щоб запобігти ненависної йому військової муштри. ДПУ не дало йому офіційної служби, але забезпечило його становищем нового співробітника". Нарешті за допомогою інших зкидків пощастило Уманському здобути собі захист в комісаріяті закордонних справ, де він одержкав місце дипломатичного кур'єра і таким чином викрутився від військової служби.

Уманський не тільки їздив, як кур'єр, до різних принадних столиць світу, а іде й викрутив собі можливість залишитися на старій посаді кореспондента ТАСС". Одночасно він був кур'єром, кореспондентом „ТАСС" і агентом ДПУ. Ці три якості допомогли йому в 1933 році здобути почесне право супроводити Літнінова

до Вашингтона, де вони спільними Силами випрохали визнання Советського Союзу США.

Раніше ніж Уманський одержав з Москви призначення за кордон, якого так завжди боялися советські представники, він мусив дати своєму високому шефові – Сталіну докази своєї непорушної відданості. Це, як відомо, відбувається по советському злочинному кодексу в той спосіб, що той з большевицьких вельмож, хто впав у немилість, мусить загинути. 10 лютого 1941 року поблизу готеля „Бельвю“, у Вашингтоні, знайшли тіло Советського „генерала“ Кривицького, що був раніше керівником советської військової розвідки. Мертвий мав рану в голові. Біля його лежав автоматичний револьвер і лист на російській мові, з якого виходило, ніби Кривицький закінчив життя самогубством.

За кілька тижнів до своєї смерти Кривицький приїхав до Вашингтона в особистих справах. Як відомо, Кривицький не захотів повернутися до Москви, відклавши своє повернення „на невідомий час“ і офіційно розірвав усякий зв'язок зі Сталіним. Він опублікував у закордонній пресі багато відомостей про шахрайства ДПУ, що наробило багато галасу. Небіжчик одержував багато листів з погрозами і сам заявляв, що з приводу своєї долі не робить ні яких ілюзій. ДПУ, мовляв, із ним порахується і його вбивство потім пояснять: «самогубством». Мексиканська газета „Ель Національ“ з приводу цього писала 11 лютого 1941 року таке:

„Одна визначна політична особа підтверджує припущення, що Кривицький загинув від руки агентів ДПУ і що духовним підмовником до злочину був ніхто інший як Уманський, посол Советського Союзу в Вашингтоні“.

Після цього портрет большевицького посла стає зовсім закінченим. о. а. д. [63] [64] [65].

63. УМАНСЬКИЙ Рідний край (Богодухів). – 1942. – № 34, 16 грудня.

64. УМАНСЬКИЙ Промінь (Нікополь). – 1943. – № 2, 9 січня.

65. Уманській, колишній сталінський посол в США. Відбудова (Костянтинівка).
– 1942. – №21, 21 листопада.

Костянтин Олександрович Уманський (14 травня 1902, Миколаїв – †25 січня 1945, Мехіко) – радянський мистецтвознавець, журналіст і дипломат, вірогідно суміщав дипломатичну роботу і шпіонаж. З 1931 працівник Відділу преси та інформації НКЗС, згодом його очільник. У 1932—1934 вплинув на замовчування Голодомору європейськими та американськими ЗМІ, публічними персонами [66].

66. https://uk.wikipedia.org/wiki/Уманський_Костянтин_Олександрович
Літвінов-Фінкельштейн відкликаний з Вашингтону.

Згідно з урядовим советським повідомленням президія Верховної Ради Советів після відкликання жида Майського з його становища амбасадора в Лондоні тепер відкликала також жида Літвінова-Фінкельштейна, як амбасадора в ЗДА. На його місце амбасадором у Вашингтоні призначений Громико [67].

67. Літвінов-Фінкельштейн відкликаний з Вашингтону. Горохівські вісті. – 1943. – № 27, 4 вересня.

РОЗДІЛ 3. ЄВРЕЇ В УКРАЇНІ

Жиды и Русь.

Анатолий Крафт.

Начиная с древнейших времен и до наших дней, можно указать бесчисленное множество примеров всенародной ненависти против паразитического вседесующегося народа-кровопийцы – жидов. Ненависть эта не напрасна. Достаточно бросить беглый взгляд на прошлое, чтобы убедиться, на сколько обоснованы были антисемитические возмущения, о которых вся мировая жидовская и жидовствующая печать кричала как о «варварских» погромах, умалчивая в то же время о причинах их возникновения. История России может служить наглядной иллюстрацией тому, до чего могут довести страну жиды, если заранее не принять профилактических мер.

Племя иудеев, давно уже лишенное отечества, рассеянное по всему свету, всюду составлявшее чужеродный элемент, никем не любимого, никого не любившее, всех чужих презиравшее и считающее себя богоизбранным народом – это племя везде выискивало такие средства к существованию, которые бы вели только к пользе его самого, в ущерб коренному населению страны. Установив в

VII веке свое господство над кочевниками-хозарами, жида в IX веке приступают к порабощению славянских племен, в бассейне Днепра и Оки, продвигаясь постепенно на запад, где их с нетерпением ожидали западноевропейские, жида, подготавливавшие планы установления жидовского господства над Европой. Князь Олег освобождает славянские племена от жидо-хазарского ига, а Святослав Великий уничтожает осиное гнездо, – Жидо-Хазарию, и тем самым спасает Европу от нависшей над ней жидовской угрозы.

Однако, жида не успокаиваются. Забравшись в IX-X веках в Киев, они пошли проторенной дорогой своих предков, и к XII столетию составляли немалую часть населения, и притом не бедствующую, а, умевшую найти пути к наживе. Они взяли в свои руки управление некоторыми княжескими доходами, получили монопольные привелегии и опутали ростовщическими сетями значительную часть населения. Хваленая марксистскими лжеисториками но то «крестьянская революция», но то «стихийное народное восстание против феодалов» в 1119 году была при ближайшее рассмотрении ни чем иным, как одной из самых сильных из всех известных нам жидотрепок. Многих пограбили и поубивали, других поколотили, едва митрополит и бояре утихомирили расходившуюся толпу, призвав поскорей на княжество Владимира Мономаха, который и ограничил деятельность этого «прекрасного» племени определенными рамками.

Много событий прошло с того времени, многое было унесено потоком истории, много нового появилось, но жид продолжал оставаться жидом. Он с неподражаемым нахальством лез туда, где без него прежде обходились, и своей настойчивостью и пронырством заставлял, наконец, принимать его, хотя в нем народ не нуждался. В XVI и в первой половине XVII столетия размножение жидовства и экономическое порабощение им коренного населения в Южной Руси преуспевает и преодолевает все препятствия. Это энергичное в деле высасывания народных соков племя пользуется враждой между сословиями и народами, распущенностью и подкупностью чиновников – словом всеми возможными

способами, чтобы острым клином врезаться в живой организм государства и захватить господство в свои руки. У помещиков они берут в аренду земли, получают монопольное право курения и продажи водки, увеличивают барщину до семи дней в неделю и выдумывают целый ряд налогов. Здесь их изобретательность не имела предела. Они придумали поемщину – налог за вступление в брак, повиванину – налог за повивание новорожденных детей, пороговщину – от каждого рога воловьего или коровьего и т. д. Даже за игру на скрипке, свирели или дуде надо было платить особый налог – дуды.

Однако, ошибочно было, бы думать, что жида ограничили только экономическим гнетом. Там, где только могли, они старались установить, если не политическое, то по крайней мере моральное господство. Они распространяли свой гнет и на религиозные потребности населения и дошли до того, что при немощи интриг и подкупов получили в аренду православные церкви, завладев ключами от храмов Божьих. Таким образом жид стал полновластным господином. Не только каждый, кто хотел обвенчаться или окрестить ребенка должен был платить за это жиду, но и в воскресный или другой праздник жид не давал ключей от церкви без оплаты за это «благодаяние». Сохранилась старинная песня, характеризующая те «блаженные» времена жидовского господства, когда собравшиеся к Светлой Христовой Заутрени приходили в восторг при появлении какого-нибудь Ицика Жельмана, славшего с ключами от храма.

Эпоха Богдана Хмельницкого была эпохой беспощадного истребления иудейского племени во всей Южной Руси. В священной ненависти восставший народ вырезал десятки тысяч своих угнетателей. Казалось, что после такой трепки жида никогда не осмелятся показаться в этих краях.

Но прошли годы, и Хаймы и Срулки вновь начали проникать в русские края. Они везде вели себя с кажущейся скромностью, чтобы вповлестани нахально растолкать всех вокруг себя и занять все места. Никакие ограничения безвольных и недально видных правителей России, никакие черты оседлости не могли

преградить жидам доступа к власти, «Будь евреем дома и человеком на улице» – провозглашал сионист Гордон, и жидаы тщательно выполняли его заветы. Там, где они не могли действовать открыто, там они надевали маску, принимали крещение, пролезали в Москву и Петербург и как банкиры или чиновники, коммерсанты или общественные деятели дергали за веревочку правительство.

В XIX веке их господство настолько упрочилось, что все передовые умы России работали над проблемой устранения угрозы государству и народу, которую представляло собой жидовство. В своих программах и статьях они требовали изгнания из России ненавистных народу жидов-кровопийц. Даже те, кого сами марксисты считали передовыми людьми своего времени, – революционеры были в подавляющем большинстве антцсемиты.

«В 1825 году Россия впервые видела революционное движение», – писал Ленин. Против кого же было направлено это движение? Против жидов и царизма, который не боролся с этой опасностью. Ни кто иной как Пестель, этот, по выражению Покровского, «монтаньяр» в полковничьем мундире» писал в официальной программе Южного Общества декабристов – «Русской Правде» следующее:

«Жидаы составляют в государстве, так сказать, себе особенное, совсем отдельное государство и притом ныне в России пользуются большими правами, нежели сами христиане... Не может далее длиться такой порядок вещей, утвердивший неприязненные отношения жидов к христианам и поставивший их в положение, противное общественному порядку в государстве».

Далее Пестель требовал изгнания жидов из России. Комментарии к этому излишни.

Вторым поколением русских революционеров были по словам того же Ленина «революционеры разночинцы, начиная с Чернышевского и кончая героями «Народной Воли». Как же они относились к жидовскому вопросу? По сравнению со своими предшественниками они сделали шаг вперед. В своем анализе

общественных отношений в России они показали, какие угрозы таит в себе путь жидокапиталистического развития страны. Будучи последователями утописта Фурье (Чернышевский) и анархиста Бакунина («народники»), они в подавляющем большинстве были антисемитами.

Высказывания Михаила Бакунина, отца международного анархизма, оказавшего огромное влияние на русских народников, общеизвестны. Жидов он иначе не называл, как «народ-кровопийца», подчеркивая, что даже «крещеный жид остается все-таки жидом». К его чести принадлежит то, что он одним из первых понял интернациональную сущность мирового жидовства. В одной из своих работ он писал:

«Весь этот жидовский мир, образующий эксплуататорскую секту, народ-кровопийцу, тощего прожорливого паразита, тесно и дружно организованного не только поверх государственных границ, но поверх всех различий политических убеждений – этот жидовский мир ныне большей частью служит, с одной стороны Марксу, а с другой – Ротшильду.

Не подлежит сомнению, что Марксы внутренне преклоняются перед Ротшильдами, Ротшильды в свою очередь высоко оценивают заслуги Марксов».

Не лишним будет заметить, что почти все русские писатели XIX века, в том числе Пушкин, Гоголь, Некрасов, Тургенев, Достоевский, были антисемитами. Страстной ненавистью к жидам проникнуто творчество украинского народного поэта Шевченко. Все передовые люди XIX века пытались воздействовать на правительство, заставить его, если не изгнать всех жидов из пределов страны, то по крайней мере искоренить то пагубное влияние, какое оказывало жидовства на народ.

Да и сам народ не сидел, сложа руки. Начиная с 80-х годов по всей стране прокатилось несколько волн народного антижидовского возмущения. Российское правительство, находившееся в кабале их финансового величества жидов, вынуждено было подавлять эти народные выступления, и тем самым ускорило

свою гибель. Интернациональным жидом Россия была втянута в мировую войну. Ради этого жида русские солдаты проливали свою кровь. Когда же он увидел, что в стране зреет мощная национальная оппозиция, он поставил ставку на революцию, поставил карту на большевиков.

И не просчитался. Большевики полностью оправдали его доверие. За 24 года своего господства они постарались уничтожить все русское. Далее само название Россия было заменено каким-то СССР, ясно подчеркивая господство трех Сруликов над русскими.

Такова роль жидов в истории России, и хотелось бы думать, что в дальнейшем жида не будут уже играть никакой роли в истории страны и что русский народ сейчас освобождается навсегда от жидов и их гнусной деятельности [1].

1. Жида и Русь. Юрий Крафт. Молва. – 1942. – № 21, 24 декабря.

Борьба с еврейством при Владимире Мономахе.

Широко распространено мнение, что евреи поселились на Украине, главным образом, в результате разделов Польши, т. е. в течение последних 2-х столетий. Исторические данные говорят другое.

«В 1113 году (стиль оригинала оставляем неизменным), по смерти великого князя Святополка Изяславча... князи Олег и Давыд Святославичи... могли требовать престол киевской, но большая часть киевлян и слышать не хотели о поколении Святослави; служа Великому князю Изяславу и сыну его... Святополку противу тех князей, опасались оных. В самом городе Киеве ненависть дошла до того, что разграблены были дома тех, которые старались о доставлении престола киевского князьям Святославичам, в том числе был дом тысяцкого Путяты.

Потом напали на жидов, коим под Святополком разные выгоды даны были. Вельможи киевские, видя такое великое неустройство во граде, послали ко князю Владимиру... У врат града митрополит Никифор со епископом и причтом церковным приняли его с честью... мятеж же престал, но киевляне просили

управы на жидов, представляя, что отняли все промыслы у христиан, и при великом князе Святополке имели такую свободу и власть, что многие кушты и ремесленники разорились.

Князь Владимир отвечал им: что понеже жида всюду в разных княжениях вошли и населились, то ему не пристойно, не советуя со прочими князьями, что либо переменить в положении предков его, прежних великих князей, но что он не медленно созыв сделает князьям русским, на совет отдаст. Вскоре по том послал князей звать к Киеву; когда же князи съехались на совет у Выдобыча, тогда по долгом рассуждении установили: жидов выслать с их имением из русския земли. И действительно высланы были».

Итак, уже в, 1113 году на почве еврейского вопроса в Киеве были сильные волнения и погром. Известны и экономические причины: засилье евреев. Очевидно последних было очень много, и их влияние было настолько велико, что много христиан купцов и ремесленников было разорено.

Вряд ли стоит добавлять, что высылка не дала результатов, тот же источник сообщает, что спустя 80 лет евреи были опять на месте и вновь были народные волнения. С.П.[2]

2. Борьба с еврейством при Владимире Мономахе. Последние новости(Киев). – 1942. – № 29, 6 июля.

3. МОСКОВСЬКІ ЖИДИ МОЛЯТЬСЯ ЗА СТАЛІНА.

Московська жидівська громада вислала Сталінові листа, з нагоди жидівського нового року. В листі, між іншим, написано: «Наші новорічні молитви звернені лише на одне, а саме, щоб наступний, 5704 рік був роком блискучих перемог, щоб він приніс щастя, та щоб ви в цьому році дожили повного здійснення своїх ідей, і щоб мали змогу зібрати плоди, своїх невтомних турбот і намагань для добра нашої батьківщини; та всіх радянських народів» [35].

3. 35. МОСКОВСЬКІ ЖИДИ МОЛЯТЬСЯ ЗА СТАЛІНА. Вісті. – 1943. – № 41, 14 жовтня.

ЖИДИ НА УКРАЇНІ

Писати історію жидівства на українських землях – це значить переповідати віковічне жахливе визискування й гноблення жидами селянства і робітництва. Це була б величезна книга всіх нещасть, які довелося терпіти Україні протягом тисячоліть її існування. Власне Україну жиди обрали собі за «обіцяну землю», а український народ – за свого прислужника. Україна стала «новою Палестиною», де жид на жидові їде та жидом поганяє. Всього того, що спричинили «євреї» українцям, не списати на волівій шкурі.

Від стародавніх часів аж до останньої царської війни був жид поруч з москалем і ляхом головним гнобителем всього народу українського, а в першу чергу українського селянства. Доказом цього є погроми ще за перших князів київсько-української держави. А славний гетьман Богдан Хмельницький, якого всі звали «страхом жидів», три століття тому намагався здійснити план безоглядного вигнання всіх жидів з України. За це жидівство ненавиділо великого українського Богдана. Досить перечитати спомини рабина Гановера, який жив за часів Хмельницького.

Московські і польські деспоти не могли самі держати в кайданах вільнолюбного українського народу, а тому наставляли по всіх містах і селах своїх опричників – жидів, які горілкою, злочином і грабунком оплутували населення їхньою сіткою.

Національний пророк і борець за волю України Тарас Шевченко казав про ті часи: «Запродана жидам віра; в церкву не пускають», а як гноблено українців, писав він у «Гайдамаках»;

«Яremo! Герш-ку, хамів сину,

Піди кобилу приведи.

Подай патинки господині

Та принеси мені води!

Вимети хату. Внеси дрова.

Посип індікам! Гусям дай!

Піди до льоху, до корови,
Та швидше, хаме... Постривай!
Упоравшись, біжи в Вільшану:
Імості треба. Не барись».
Пішов Ярема, похилився...
Отак уранці жид поганий
Над козаком коверзував.

Так «коверзувало» жидівство над цілим українським народом. За кріпацтва були жиди головними виконавцями московських і польських окупантів, їх шпіонами та їхньою опорою на Україні. Проти цих гнобителів українці боролися завжди.

На крик України
Орли налетіли; вони рознесуть
Ляхам, жидам кару,
За кров і пожари
Пеклом оддадуть.

Це слова великого Тараса про тодішню боротьбу українського народу. Козаки, гайдамаки й селянські герої Устим Кармелюк та Олекса Довбуш уславили себе в тих змаганнях проти жидівства.

Перед лицем небезпеки, яка загрожувала їм з українського боку, жиди об'єднувалися з москалями і з ляхами, а найчастіше підбурювали українців одних проти одних і панували собі далі, захлинаючись у крові синів України. Так було багато століть тому, так було і в грізні рокиреволюції проти царської влади, так залишилося й досі.

Жиди це народ – безбатченко, який живе скрізь тимчасово. Вони завжди по ширюють невдоволення, критикують, бунтують, чинять політичні перевороти та ними керують. І не диво, що цілий революційний рух у колишній Росії розвинувся під проводом жидів, які займали перше місце в революції 1917 року чи то в так

званому оборончестві, чи то в більшовизмі, чи то в максималізмі. На те жиди й революцію робили, аби бути її верховодами.

Чи може хто сумніватися в тому, що більшовизм є тільки ширма, за якою жиди хотять панувати в цілому світі. За допомогою комунізму жидівство заволоділо Україною та іншими народами СРСР. Тепер руками цих поневолених народів, на їхніх трупах і руїнах мали намір жидівські прихвосні імперіалістичної Москви счинити «світову пролетарську революцію». Однак світ добре зрозумів ці жидівські витівки. За них жидам доведеться понести заслужену кару.

Сам творець і проповідник комунізму Карл Маркс був чистим жидом. З нього зробили «комуністичного бога», якому мусили молитися й поклонятися українські селяни і робітники.

Всі ще добре пам'ятають ті роки війни на Україні, коли жидівський наказ змушував братів-українців себе взаємно вбивати, а вся земля українська обливалася кров'ю своїх синів. Жиди не йшли до національної української армії. Зате їх було багато у генерала Денікіна та особливо у червоній армії, яка мала навіть окремі жидівські частини. Найбільше всього було, та ще й досі є, жидів на посадах «політкомів», «політруків» і всяких інших більшовицьких «апаратників».

Різні адміністративні установи більшовиків як, наприклад, «ревкоми», а особливо, «чека» або «гепеу», що під кінець перейменовано в «НКВД», аж кишіли від жидів. Хто не знає «чеки»? В кого вона не забрала батька чи дітей? Прийде час, коли Україна в численних документів точно довідається про це справжнє пекло, в якому жиди були сторожами, суддями і катами.

Вистачить згадати тут тільки «черезвичайку» в Києві на весні 1920 року. Хіба можна забути Блюмштейна, Шуба, Цвібака, Файмана, Каца, Кагана, Фінкельштейна, Гріншмана, Шварцмана, Манькіна, Рубінштейна, Мантойфеля та всіх їхніх помічників?

Не тільки в Києві, але також по цілій Україні жиди займали понад три чверті місць у застінках московсько-більшовицької влади, де знаходили страшні муки та

звірячу смерть найкращі сини українського народу. Хто відповідає за все це? Москва і жиди!

Коли народ опам'ятався й зрозумів хто криється за «пролетарською революцією», було вже пізно. На мільйонах трупів, на крові й сльозах жиди й москалі збудували Союз Соціалістичних Республік. Жиди досягнули те, що хотіли: владу. Всяку спробу протесту працюючого народу проти цього жиди заливали морем крові.

Особливу увагу треба звернути на одну з найбільших жидівських «благодатей» для України – на земельну справу. Відомо, власне, що гасло «земля й воля» було одним з головних у революції 1917 року. На цей гачок московсько-жидівської пропаганди часто-густо попадалися безземельні чи малоземельні українські селяни. У дійсності була і земля, і воля, але тільки для жидів.

Ще на самому початку більшовицький уряд почав виробляти план наділу жидів землею. Не в Сибіру чи на Уралі, а на Україні. З 1924 року більшовики взялися спішно здійснювати нечуваний своєю сміливістю й нахабством проект Абрама Брагіна: колонізувати узбережжя українських чорноморських степів жидівством, а коли ці колонії охоплять визначені простори, зробити з них Єврейську Соціалістичну Радянську Республіку в складі СРСР. Цю колонізаційну працю провадилось швидко, а окремим декретом на Херсонщині створено в 1927 році жидівську республіку з головним містом Калініндорф (колишня Сейдеменуха).

Скільки потрібно було жидівського нахабства, щоб заходитися будувати «Жидовію» на Україні, не питаючись українського народу. Щоб наділяти прокляту жидову землю, яку зрошено кров'ю та засіяно кістками цілої низки поколінь української нації! Коштом українців жили одержали ту землю, за яку селянин український віками боровся мечем і плугом. До 1927 року жидівським колоністам передано на Україні коло 13.000 десятин, а хотіли від дати ще 1.710.000, на яких 89.000 родин. Чи за це боровся український селянин? Московський Державний Інститут землевпорядкування й колонізації нараховував

до того самого часу, порівнюючи з можливістю прожиття Європейської частини СРСР, приблизно 20 мільйонів зайвого («избыточного») населення, з чого шість з половиною мільйонів на Україні.

У той самий час, коли ці мільйони українців мали назавжди покинути свою батьківщину, українську землю передавали зайдам-жидам.

Гостра відсіч українського селянства перешкодила повному проведенню того злочинного і нахабного московсько-більшовицького плану. Цього було вже забагато. Навіть жиди боялись перетягнути струну.

Жида розпорошилися по всіх закутках України. Вони захопили всі головні державні, адміністративні, господарські та інші посади, позмінювали прізвища й стали «українцями єврейського походження».

Це не тільки на Україні, бо цілий Радянський Союз був для них – тільки для них – батьківщиною. У партії, міліції, армії, адміністрації, промисловості, науці та шкільництві – всюди засіли жида. Вони захопили скрізь командні пости і стали провідною верствою.

Хто міг, наприклад, колись відгадати, що Зінов'єв був у дійсності Апфельбаум, Троцький— Бронштейн, Радек – Собельзон, Богданов – Зільберштейн, Стеклов – Нахамкіс, Літвінов – Полянський – Валах – Фінкельштейн? А скільки їх ховається ще під різ ними гарними «христ'янськими» іменами?

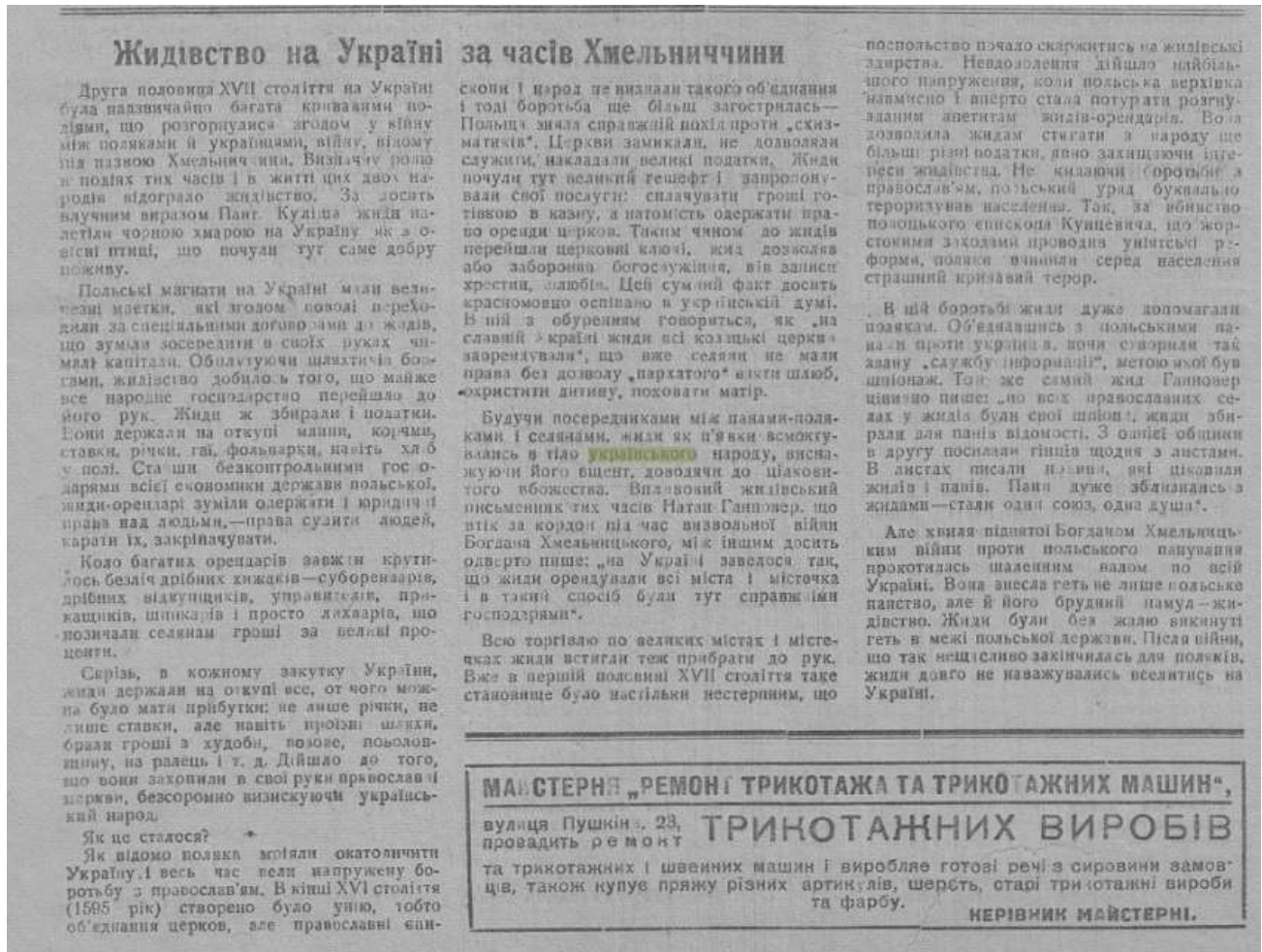
Таким чином жида позаймали у величезній державі, яка охоплювала округло одну шосту цілого світу, всі добрі посади з легкою працею. Даремно було б шукати проте жидову серед стахановців чи семи волосівців, у сільському господарстві чи промисловості. Там їх не було, бо там треба тяжко працювати! Зате між заслуженими артистами, вченими і т. д. від жидів аж роїлося.

Народ український не завжди дозволяв жидам вести себе на заріз безкарно. Історія України знає багато вибухів національного і соціального гніву проти жидів – союзників Москви і Варшави. Запорожці, гайдамаки, українська армія

недавнього минулого – всі відповідно карали жидівство за його сваволю в Україні.

Український народ має до жидів дуже великий рахунок за все. Той рахунок буде безоглядно зліквідовано. Довгий буде акт обвинувачення. Короткий буде вирок [4].

4. ЖИДИ НА УКРАЇНІ Голос Дніпра (Херсон). – 1943. – № 1, 1 січня.

Жидівство на Україні за часів Хмельниччини

Друга половина XVII століття на Україні була надзвичайно багата кривавими подіями, що розгорнулися згодом у війну між поляками й українцями, війну, відому під назвою Хмельниччина. Визначну роль в подіях тих часів і в житті цих двох народів відіграло жидівство. За досить влучним виразом Пант. Куліща жиди налетіли чорною хмарою на Україну як з овісній птиці, що почували тух саме

добру поживу. Польські магнати на Україні мали великі маєтки, які згодом поволі переходили за спеціальними договорами до жидів, що зуміли зосередити в своїх руках чи малі капітали. Обплутуючи шляхтичів боргами, жидівство добило в тою, що майже все народне господарство перейшло до його рук. Жиди ж збирали і податки. Вони держали на ступі млини, корчма, ставки, річки, гаї, фольварки, навіть хліб у полі. Стали безконтрольними господарями всієї економіки держави польської, жиди-орендарі зуміли одержати і юридичні права над людьми,—права судити людей, карати їх, закріпачувати. Коло багатих орендарів завжди крутилось безліч дрібних хижаків—суборендарів, дрібних відкупщиків, управителів, прикащиків, шинкарів і просто лихварів, що позичали селянам гроші за великі проценти. Скрізь, в кожному закутку України, жиди держали на окупі все, от чого можна було мати прибутки: не лише річки, не лише ставки, але навіть проїзні шляхи, брали гроші з худоби, возове, ловолов шину, на ралець і т. д. Дійшло до того, що вони захопили в свої руки православні хіркви, безсоромно визискуючи український народ. Як це сталося? -*■ Як відомо поляки мріяли окатоличити Україну, і весь час вели напружену боротьбу з православ'ям. В кінці XVI століття (1595 рік) створено було унію, тобто об'єднання церков, але православні епи

скопи і царод і не визнали такого об'єднання і тоді «боротьба ще більш загострилась— Польща зняла справжній дохід проти «схизматиків». Церкви замикали, не дозволяли служити,» накладали великі податки. Жиди почула тут великий гешефт і запропонували свої послуги: сплачувати гроші го тіркою в казну, а натомість одержати право оренди церков. Таким чином до жидів перейшли церковні ключі, жид дозволяв або забороняв богослужіння, вів записи хрестин, шлюбів. Цей сумний факт досить красномовно оспівано в укр Ганській думі. В ній з обуренням говорить, як «на славній Україні жиди всі козацькі церкви і заорендували, що вже селяни не мали права без дозволу „пархатого*» взяти

шлюб, охристити дитину, поховати матір. Будучи посередниками між панами-поляками і селянами, жидаки як п'явки-всмоктували в тіло українського народу, виснажуючи його вщент, доводячи до цілковитого вбожества. Впливовий жидівський письменник тих часів Натан Ганновер, що втік за кордон під час визвольної війни Богдана Хмельницького, між іншим досить рідверто пише: „на Україні >і завелось так, що жидаки орендували всі міста і містечка і в такий спосіб були тут справжніми господарями". Всю торгівлю по великих містах і містечках жидаки встигли теж прибрати до рук. Вже в першій половині XVII століття таке становище було настільки нестерпним, що

польське почало скаржитись на жидівські злиства. Невдоволення їм йшло найбільш швидко напруження, коли польська верхівка 'навмисно і вперто стала потурати розгніванним апетитам' жидів-орендарів. Вона дозволила жидам стягати з народу ще більші рідні податки, явно захищаючи 'інтереси' жидівства. Не надаючи < опортунізму з православ'ям, польський уряд буквально тероризував населення. Так, за вбивство полоцького єпископа Кунцевича, що жорстокими заходами проводив уніатські реформи, поляки вчинили серед населення страшний кризакий терор. В цій боротьбі жидаки дуже допомагали полякам. Об'єднавшись з польськими панами проти України, вони створили так звану „службу інформації", метою якої був шпідіаж. Той же самий жид Ганновер цінно пише: „по всіх православних землях у жидів; були свої шпідіаки; жидаки збирали для панів відомості. З однієї общини в другу посиляли гінців щодня з листами. В листах писали новини, які цікавили жидів і панів. Пани дуже зблизились з жидами—стали одним союзом, одна душа*. Але хвиля піднятої Богданом Хмельницьким війни проти польського панування прокотилась шаленим валом по всій Україні. Вона знесла геть не лише польське панство, але й його брудний намул-жидівство. Жидаки були без жалю викинуті геть в межі польської держави. Після війни, що так нещасливо закінчилась для поляків, жидаки довго не наважувались вселитись на Україні [5].

5. Жидівство на Україні за часів Хмельниччини. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 65, 27 березня.

НОВА УКРАЇНА (ПОЛТАВА). Мова: Українська. Місце видання: Полтава. Доступні дати: 08.03.1943 - 09.09.1943. Доступних номерів: 62. Щоденний часопис. Окупаційна газета, яка щоденно виходила в Полтаві у 1943 р. Головний редактор Всеволод Царинник. Обсяг газети – від 1 до 8 сторінок. Тираж від 10 до 50 тис. примірників.

Роля жидівства в господарському житті України.

До революції 1917 року.

Поодинокі жидівські родини можна було зустрінати на етнографічних землях України вже X-XI століття. Справжня жидівська навала прийшла на Україну далеко пізніше. По чинаючи з XII ст., Еспанія, а за нею й інші католицькі держави вживають щодалі рішучіших заходів до виселення жидів за межі своїх теренів. Примушує їх до цього саме жидівство своїми методами господарської діяльності, що викликало обурення і гнів у місцевого населення. В цю добу зустрічаємося з першими погромами жидів у Європі, коли і людність, втративши терпіння, розправлялася з жидами самосудом.

Просуваючись далі на схід, жиди густо заселили прирайнські німецькі держави, що якийсь час терпіли жидів на своїх землях, а потім, за прикладом західно-європейських країн, почали їх виганяти. В XIV ст. польські пани і королі широко відчинили двері для іміграції жидів, сподіваючись, що вони своєю господарською метушливістю піднесуть добробут держави. Після Люблинської Унії (1569 року) хвилі жидівської експансії розливаються і на терені Литви, Білорусі та України.

Російська влада завчасно розпізнала жидівську небезпеку і цілим рядом законів («Положение» 1804 року, 1823 і нарешті 30-У 1835 року) утворила так звану «чергу оселости». Ця межа оселости заборонила жидам (за винятком осіб з вищою с великих купців тощо) .селитися на довгий час в суто великоруських губерніях. Таким чином жидівство скупчилося в Прибалтиці, Білорусі, Польщі та на Україні. Тому, що різні юридичні норми, господарські й соціальні умови, Великої України, Галичини, Закарпаття та Буковини мали різні впливи на питому вагу і жидівства в господарстві, ми не можемо х розглядати жидівське питання на етнографічних в цілому, але обмежимося тут коротким оглядом господарської в діяльності жидів на Наддніпрянщині.

Осівши твердо на українських землях, жида не злилися з місцевим населенням, не акліматизувались, а цупко держалися кагалу, об'єднуючись навкруги своїх синагог, талмуд-тор і хедерів; жида після науки талмуду строго додержуючись засад свого звичаєвого в права, приписи якого більше їх зобов'язували, ніж кодифіковані державні закони, дисципліновано виконували всі вказівки рабинів і творили ніби державу в державі.

За переписом 1897 року в межах колишньої УССР жило 20.560.433 .громадян (по 9 губерніях українських – 27.931.000 душ), ц з того числа 1.064.833 жидів, що становили понад 8 проц. В містах жило жидів 715.444 або 43,5 %, а решта в містечках і селах (українців у містах жило лише 5,36 %). Відповідно до такого розселення жида вибирали собі й заняття. Важка промисловість України була на 65% в руках закордонних капіталістів. У ній були головним чином французькі, бельгійські та англійські капітали. З решти 35%, що припадали на місцеві капітали, половина була в руках жидів, але, коли поглянемо на власників отих 65 %, що належали закордонним капіталістам, то виявляється, що 90% власників цих капіталів були... жида. Отже важка промисловість України була в руках жидівських. Така ж справа і з легкою промисловістю. В більшості випадків це був жидівський акційний капітал або жидівська одноосібна власність.

Монопольного становища досягли жиди в не операціях обміну. 78% торгівлі перебувало в жидівських руках. Деякі галузі торговельної діяльності були на 100% в руках жидівських. Особливість жидівського торговельного посередництва – багатоетаповість. Замість того, щоб якийсь продукт від виробника перейшов до оптовика, від оптовика, до роздрібника, від якого споживач міг купувати безпосередньо, жиди витворювали цілий ланцюг між гуртовиком і торгівцем у роздріб, що значно підвищувало споживчу ціну товару. Так само в торгівлі грішми жиди посідали панівне становище. Багато жидів жило и з того, що позичало селянам гроші під високі проценти. Тут жиди переступали межі закону, але селянин мовчав, бо потребував грошей. Банкам селяни не вірили через те, що за недодержання строків банки звичайно переводили екзекуцію, а жид мовчав. Переписав вексель замість 100 карб, на 200 (хоч треба було переписати лише на 105) і чекав. Чекав терпеливо, все переписуючи векселі, аж пересвідчувався, що далі чекати не вигідно. Тоді подавав у суд, продавав увесь маєток довірливого селянина, пускав його жебраком по світу, а сам заробляв аж до 1.000%.

До фізичної праці жиди вже так не горнулися. Серед ремісників найбільше було жидів годинників (48 %), потім голярів, шевців (30%), кравців, палітурників, менше папірників, металістів, чинбарів, теслів, грабарів, малярів тощо. Багато жидів (33,3 %)*) фурманували. Кожний третій «ізвозчик» на Україні був жид. Тяжку фізичну роботу жиди коректно полишили українцям.. Серед фабричних робітників жиди були лише як одиниці, і а серед гірників і шахтарів їх зовсім не було і (найтяжча праця!).

Історія української економіки зазначає, що серед українських хліборобів, які самі обробляли землю, було жидів... І (словами: один)**) і він справді орав, сів, косив, молотив, словом, працював. (*) Відсоток рахуємо тут від загального числа зайнятих в цій галузі осіб. **) Проф. О.Мицюк у праці «Аграризація жидівства в Україні» наводить його ім'я). За те багато жидів було власниками лятифундій (більших або менших маєтків-економій), орендари тощо. Так само сільсько-

господарська промисловість цікавила жидівство, особливо експлуатація лісів і парове млинарство. Більшість парових млинів на Україні належала жидам (фірма Рубінчик і ін.). Та. найуспішніше спекулювали жиди землею. Як тільки якийсь більший чи менший землевласник або селянин потрапляв у сутужне становище, на другий день рано вже сидів у нього жид і доводив, що най ліпший вихід —це продати клопоть землі і що він уже має для нього купця, такого купця, що... ну, словом найліпшого. Такий жид не був сам купцем: але агентом іншого жиди для підшукування продажних об'єктів. Сам «купець» не примушував довго себе чекати і вже по обіді переконував селянина, що «ту землю під лісом» конче треба продати, що то без того самий мул, а якщо селянин хоче продати, то продати лише йому, жидові, бо ніхто таке «казна що» не купить, а він не лише купить, але заплатить готовими та ще й найліпшими грішми і т. ін. й т. ін. Тим часом третій жид, другий агент «купця», бігав шукав цю землю покупця, і траплялося часто, що жид продав землю, ще не перевівши всіх формальностей купівлі. Таке триповерхове посередництво надзвичайно підносило ціни та унеможлиблювало малоземельним селянам прикупати собі клопоть землі.

Було три категорії суспільної діяльності, до яких жидам приступ був заборонений: адміністрація, учительство і старшинство. Серед рядових вояків жиди також були рідкістю. Жид, якому загрожувала військова служба, звичайно, тікав до Америки, де пишно проголошував себе за політичного емігранта. Це було вже так заведено, що урядовець в Америці, який реєстрував еміграцію, почувши, що, новий гість з Росії, далі вже не питав і до рубрики «віросповідання» писав: «іудейського».

Господарські функції, які жиди захопили в свої руки, вони виконували так ганебно й нечесно, що завдавали величезної шкоди народньому господарству в цілому. Щоб не бути голословним подаємо докази. Відомо, що українська пшениця-кубанка, що її сіяли по всій Україні, була далеко ліпша, ніж пшениця малярська, румунська чи навіть американська (доки там не завели кубанку). Тим

часом українська пшениця, як і взагалі українське збіжжя, на хлібному ринку приймалося неохоче й котирувалося нижче, ніж пшениця з інших країн. Чому? Експортерами українського збіжжя в усіх портах Чорного моря (і в Лівані) були жиди. Посередниками між селянином и експортерами були також жиди (може якихсь п'ять етапів). Обдуривши селянина на вазі, жид-скупщик підсипав до пшениці для ваги піску, камінчиків тощо. Це робили також і перекупники, це робив і жид-експортер. Українське збіжжя приходило отже на закордонні ринки таке засмічене і знечищене, що його не хотіли і купувати або купували за ціну, нижчу ринкової. Такі методи торгівлі робили українському збіжжю на міжнародньому ринку дуже погану славу.

Так само безсовісно діяли жиди у внутрішній торгівлі: сипали до соли, пісок, лили до гасу воду, продавали браковану матерію за добру і т. ін. Нарешті, треба мати на увазі, що багата й славна Україна, про яку в Європі розповідають казки, в дійсності була аграрно перенаселена. Робочі руки шукали прикладання в інших галузях народнього господарства: в торгівлі, ремісництві і т. ін., але там уже засіли жиди і не пускали українців до сфер свого господарського впливу. Тому, то щороку сотні тисяч українців мусили емігрувати за Урал, в Америку і т. п. (так, наприклад, за Урал виселилось в 1909 році 290.316 душ, в 1910 році—197.651, в 1911 – 101.431).

Таким чином, роля жидівства в українському народньому господарстві була для України шкідливою. Жиди не лише не спричинилися до руху суспільного капіталу, але гальмували розвиток кооперації, немилосердно нищили гоя-конкурента, не давали українцям змоги опанувати всі галузі національного господарства, давили українське населення та примушували його виселятися з батьківщини. Українському товарообігові вони надали несолідного характеру та дискредитували його на міжнародньому ринку. М.Д.[6].

[6]. Роля жидівства в господарському житті України. До революції 1917 року. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 130, 1 вересня.

Роля жидівства в господарському житті України

По революції 1917 року.

Большевицька революція принесла жидам такі можливості, про які їм і не снилося. Не лише скасувала межу осілості, процентні норми в середніх та вищих школах і дала право селитися на всіх теренах СРСР, але їх у привілейоване становище ред іншими народами. Це справді була жидівська революція. Треба безсторонньо констатувати, жиди її використали на всі 100 і відсотків. Ніде в світі не ставиться населення до жидів з такою ненавистю, як в «Советському раю», але й ніде в світі воно так жидів не боїться. Подивимося тепер, як відбулася революція на соціальной структурі жидівського населення. За переписом 1926 року на території кол. УРСР жило 29.019.747 душ, з них 23.218.860 українців (або 80,14%) і 1.574.391 жид (4,3%). Якщо візьмемо коефіцієнт приросту для жидів 1,66, то в 1926 році мало б бути на Україні 2.670.000 жидів. Отож бачимо найперше, що майже 1.100.000 жидів використало скасування межі осілості та виселилися до Московщини. Треба думати, що це партійні діячі комуністичної партії. Останні жиди не побажали міняти насиджені місця і залишилися на Україні. Як відомо, большевицька влада мріяла в свій час про заснування жидівської ССР на теренах України. Для цього вона наділяла жидів землею, організувала жидівські созхочи та колхози, дарувала їм живий і мертвий реманент і т. ін. Як кінчилися її спроби, бачимо з таких статистичних даних; за переписом 1926 року було українських хліборобів 4.162.027, або 89,3%; жидів – 23.335, або 0,5%. До праці на землі жиди й по революції не горнулися. Те ж саме і в інших галузях фізичної праці. Так, гірників було: українців 39.081, або 313%; жидів—94, або 0,1 %; водників: українців – 2.488, або 36,3 %, жидів – 46, або 0,1%; залізничних робітників: українців – 41.524, або 57,4 %; жидів – 152, або 0,3%; взагалі робітників: українців (на загальне число – 1.071.856) – 585.671, або 54,6 %, жидів – 93.181, або 8,7 %. Теж саме з і тяжкою фізичною працею. Жидів серед ремісників порівняно далеко більше. Жидів-ремісників збільшилося навіть проти кількості і їх за

царської Росії. Так, металістів-українців за переписом 1926 р. було 13.547, або 41,5 %, жидів – 11.896, або 36,4 %; в папірництві і поліграфії працювало українців 400, або 13%, жидів – 2,319, або 75,2 %; голярів-українців – 660, або 11,8 % жидів – 4.047, і або 72,2% . Менше подобаються жид їм важчі ремесла. Так, мулярів було: українців 3.060, і або 59,5 %, жидів – 350, або 6,8%; теслів-українців – 9.498, чи 72,1 %, жидів – 212, або 1,6%. У фурманстві співвідношення залишилося приблизно однакове: українців – 10.723, і 1 або 40,4 %, жидів – 9.426, або – 35,5 %. Торгівля залишилася жидівською монополією і в комуністичній державі: українців-торгівців – 19.430 (19,9%), жидів – 64,749 (66,3 %). Мабуть торгівля була і там вигідним джерелом наживи. Зате, коли візьмемо групу власників фабрик і заводів, то тут українців, було лише 24 (6,3 %), а жидів – 299 (78,5 %). Так само – кадри вищих службовців поповнювалися в непропорціонально більшій кількості з рядів жидівства. Так, серед господарських урядовців було українців – 26.006 (33,8 %), жидів – 1 і 31.486 (40,8%). Так звані вільні професії жиди буквально захопили в свої руки. Наприклад, інженерів було: українців – 6, або (14,3 %), жидів – 16 (38 %); лікарів-українців – 100 і (23,9 %), жидів – 174 (41,5 %), зубних лікарів – українців 42 (4,6 %), жидів – 763 (84,2 %); навіть серед учительського персоналу жиди становлять більшість; українців – 1.555 (21,3%)*), жидів– 3.671 (50.3 %). За те особисту послугу жиди полишили українцям: українці – 69,498 (65,5 %), жидів – 2.209 (2,2 %). Склад державних службовців припадає також не на користь українців: українців – 25,5 %, жидів – 48,6 %.

Наведені вище статистичні дані взяті з большевицьких джерел («Україна» за 1928 рік, перепис населення, за 1926 рік), отже джерел, яких не можна підозрівати в юдофобстві. При оцінці поданих матеріалів, треба мати на увазі, що жиди складають 5,43%, а українці 80,14 % загального числа населення України. Якби національно-професійна структура відповідала бодай приблизно процентному співвідношенню українців та жидів, можна було б говорити про рівноправність жидів і місцевого населення. Подані об'єктивні дані не свідчать однак про

рівноправність цих двох націй. Найтяжчу фізичну працю (хліборобську – робітничу в колхозах і совхозах, отже не на себе і не на своїй землі, чорноробочу, особисті послуги і т. ін.) виконують переважно українці. Всі так звані привелейовані професії (керівний персонал, вільні професії, державні урядовці і т. п.), отже командні посади, в переважній більшості в руках жидів. Отже тут можна гозорати про співжиття на території України двох народностей – народности поневоленої – української і народности панівної – жидівської. Як жиди використали ситуацію, є явищем загально відомим. Пригадаємо тут бодай його, найголовніші етапи: цілковита пролетаризація населення та зв'язане з цим катастрофічне падіння національного багатства, зниження господарського й споживчого рівня громадянства, голод в 1921-22 рр. та 1933-34 рр., коли десятки тисяч українців вимерли з голоду, і протокольно констатовані непоодинокі випадки людоїдства, моральне приниження і покалічення духу українського народу. М.Д. і («Голос») [7].

7. Роля жидівства в господарському житті України. По революції 1917 року. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 131. 2 вересня.

ПАМ'ЯТАЙ, УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО!

Полтава, 1 вересня 1943.

Щораз, як тільки большевицьким ордам щастить наблизитись до кордонів України, в жидо-московському таборі вибуха незвичайний галас. Тут і радощі, і погрози, і хвальба, і запевнення... Для цього большевики мобі лізують усі засоби своєї агіт-брехні: радіо, пресу, літературу, співаків, композиторів, – геть усе що є на цей день у їхньому розпорядженні. Надто ж велику активність виявляють під час таких «кампаній» жиди, яким, що вони самі одверто визнають, «снитися Україна».

Щось подібне відбувається і останнім часом. В зв'язку з подіями на фронті жидо-московський табір розперезався на всю губу. Тільки й чути їхні вигуки про долю українського народу. Мовляв, який ти, український народе, нещасний,

пригнічений. Ось ми тебе визволимо. Звертаються жидо-москалі зокрема і до українських селян їм вони так само обіцяють золоті гори і молошні ріки, а головне, —їх, мовляв, ніхто й пальцем не зачепить. Житимуть вони, українські селяни, як у Бога за дверима.

Розуміється, вся оця жидб-московська балаканина не варта ні коп'я! Чи ж українське село само не знає, скільки кривд, знущань, горя та сліз зазнало воно за ті двадцять чо тири роки, що жило під большевиками? Хіба ж не з такими самими гаслами, не з такими вигуками про долю українського селянина йшли жидо-москалі понад двадцять років тому на Україну? Точнісінько це саме говорилося. А потім наслали на українські села загони китайців, латишів, та інших інтернаціональних зайд, які й точили кров з українського селянства. А самі жидо-москалі, як той злодій, на якому шапка горить, перед цілим світом галасували, що українське село «вимагає» советської влади на Україні, що воно «хоче» йти в ногу з міським пролета ріатом, що йому «милі» й «любі» Ленін, Троцький, Сталін і інші провідці жидо-московського кагалу. Так вони говорили, а тим часом українське село кров'ю вмивалося від різних прод-та карних загонів. Але, не зважаючи на всі ці заходи, наше селянство і далі чинило жидо-йоскалям не тільки економічний, а й збройний опір. Тоді большевики вирішили зробити «передешку» – запровадили НЕП. Як скінчилася ця «передешка», вони знову взялися до українського села, взялися ще з більшою на полегливістю та жорстокістю. Почалася так звана суцільна Жидо-москалі знову на весь світ горлали, що українські селяни добровільно йдуть до колхозів. Про цю «добровільність» красномовно говорить ось такий факт. 1932 року в Житомирській окрузі над районами, які не бажали колекти візуватися, літали советські літаки і скидали на села бомби. Після таких заходів, звичайно, українське село- змушене було «добровільно» колективізуватись. Колективізуючи село, жидо-москалі зовсім не думали про поліпшення добробуту селян. Ні, колективізація їм по трібна була як засіб прибрати до своїх рук українських селян і змусити їх організовано віддавати

Москві всі свої добра аж до останньої зернини. Нехай тоді він, український селянин – голодний, обдертий, босий і знесилений – спробує чинити опір Москві. Нічого, звичайно, з того не вийде.

І ось почалася цілковита руйнація українського села. Занепадало одноосібне господарство. Валилися тини та паркани. Заростали бур'яном подвір'я й вулиці. Селянські сім'ї розбивалися – вирушали хто куди, аби тільки не бути в ненависних їм колхозах. І недаремно найвидатніший на той час український драматург Микола Куліш присвятив руйнації українського села свою п'єсу «Прощай, село!». Звичайно, та п'єса не побачила світу, але в ній якнайкраще змальовано тодішній стан українського села. Бо таки й справді багато хто з наших селян у той час змушені були прощатися з рідними хуторами й селами, де віками жили їхні діди й прадіди, і йти світ за очі шукати собі шматка хліба. А решта селян, що лишилися в колхозах, перетворилася на рабів: їхнє право полягало в тому, щоб робити від досвітку до пізньої ночі і нічого за це не мати, бо єдиним господарем усіх «соціалістичних» добр була можновладна Москва.

І що ж ми бачили в ті роки? Який був матеріальний стан нашого українського села? Ось який.

Від українського хліба тріщали елеватори, а тим часом український селянин, що працював біля, цього хліба, конав з голоду.

Свині з українських свинарень цілими валками відправлялися на північ, а український селянин, що ходив біля тих свиней, не мав у себе в хаті крихітки сала.

Українські коноплі, льон та бавовна давали цілорічну поживу багатьом советським фабрикам, тим часом український селянин, що оте все обробляв, ходив обдертий.

Сотні тисяч шкір з забитого скоту давала Україна, а український селянин, що вирощував той скот, не мав у що взутися.

Отак дбали жидо-москалі за українське село. Вони нещадно визискували його, обдирали, обкрадали. А куди ж ішли оті всі добра, що їх виробляло українське село? Поперше, Москва за рахунок українського села годувала всесвітнє жидівство, «робила» революцію в Іспанії, в Китаї та в інших країнах, а подруге – вона скажено готувалася до майбутньої війни, для чого потрібні були їй величезні матеріальні ресурси.

Але жидо-москалям треба було не тільки прибрати до своїх рук українське село, а й знести його, щоб воно, коли настане від повідний час, знову не піднесло своєї зброї проти ненависної йому Москви. Тим то большевики заходилися переселяти українських селян на Далекий Схід. Тут, на Україні, мовляв, велике перенаселення, а там – порожні степи. Обіцяли переселенцям усілякі пільги. А як не було охочих переселятися, тоді силоміць, з наказу Москви, переселяли туди цілі села, а натомість з півночі привозили до українських сіл московських селян. Коли наші селяни, скуштувавши «щастя» на Далекому Сході, тікали звідти назад, на Україну, в їхніх хатах уже господарювали москалі. От яка жидо-московська правда!

Отак цілих двадцять чотири роки кривдили жидо-москалі українське село. Тільки, вже коли на територію України вступило німецьке військо, нашим селянам повернуто присадибні землі, дозволено плодити при хаті худобу, птицю. Нарешті, в цьому році практично здійснюється передача землі в одноосібне користування. Український селянин тепер відчуває себе таки справжнім господарем своєї землі. І все село почитає оживати. Селяни будують нові хати, обгороджують подвір'я та городи, насаджують садки. Вільно залунала на вулицях села українська пісня...

Але останнім часом, як ми вже згадали, жидо-москалі знову подають до українського Л села свій облудний голосі обіцяючи нашим с селянам «радісне» життя в Сталінському» раю.

Отож, пам'ятай, українське село, про недавнє минуле. Пам'ятай про мільйони замордованих жидо-москалями українських, селян, про кривди та знущання, що

завдали тобі їх за двадцять чотири роки сталінські посіпаки, пам'ятай про жидову, яка знову хоче, як той паразит, вп'ястися в твоє трудове тіло і пити твою кров.

Пам'ятай про все це, українське село! Ю.Кальян [8].

8. ПАМ'ЯТАЙ, УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО! Ю.Кальян. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 130, 1 вересня.

НОВА ДОБА (БЕРЛІН). Мова: Українська. Місце видання: Берлін. Доступні дати: 10.08.1941 - 24.12.1944. Доступних номерів: 163. Тижневик ілюстрований. Газета виходила у Берліні у 1941–1944 рр. Редактор не зазначений. Обсяг газети від 2 до 8 сторінок.

ЖИДІВСЬКА ДІЛЬНИЦЯ.

Взяли під увагу життєві питання міста Львів, 20 листопада. Справа визначення жидівської ділянки у Львові не була легка. Вона мусіла числитися з життєвими питаннями міста. Передусім, треба було усунути жидівський елемент з цієї частини міста, де він найбільш розсівся, тобто з терену між вул. Клепарівською, Казимирівською аж попід Високий Замок і здовж залізничної лінії Львів – Тернопіль. У цій частині безліч історичних пам'яток Львова, бо зразу тут був центр міста. і якраз цей давній Львів, це ядро сьогоднішнього города, було найбільше зажидівлене.

Коли глянемо на орієнтаційну мапку, то обриси жидівської ділянки на перший погляд дещо дивні. Жидівська ділянка складається з двох частин, які получені зі собою вузьким перешийком. Ліва частина більша – Клепарів і Замарстиків, справа менша – де Знесіння. Виринає питання, чому не увійшла до жидівської ділянки частина IV. ділянки, замкнена вулицями Мартина і залізничною лінією, з головною артерією вул. Жовківською, хоч цей терен клином вбивається в обі частини, з яких складається жидівська ділянка.

Відповідь на це може дати орієнтаційний план Львова. Бачимо там широку Жовківську вулицю, один а найважніших комунікаційних шляхів, який мусів залишитися поза Теремом жидівської ділянки. На цьому вилученому просторі

«теж багато важних господарських станиць, як нпр. Міська різня, фабрика беконів і консерв, фабрика взуття й гарбарня, а поруч цього багато інших важних верстатів праці. Тут є також трамвайна реміза, каналізаційне заведення та заведення чищення міста. Це все, очевидна річ, мусить бути поза межами жидівської ділянки. Ось найважливіші моменти, що рішали про такий вигляд жидівської ділянки, який вона має на мапках [9].

9. ЖИДІВСЬКА ДІЛЬНИЦЯ. Львівські вісті. – 1941. – № 89, 20 листопада.

[10]. 10. Оголошення. Мал. Подолянин. – 1941. – № 25, 4 грудня.

Хто панував в Україні. Жиди, жиди, жиди...

Від початку жовтневої революції советская власть це була фактично власть жидови. Від наркоматів до волосних чека всюди розпаношувався, трусливий в небезпеці, але жорстокий і нахабний, як не було небезпеки, – горбоносий «син Ізраїля». Жиди щедро обдарували «гоїв» важкою працею в фабриках, в шахтах, в колгоспах, а самі були над ними директорами та начальниками. Жиди були прокурорами в судах, у яких вас судили. Жиди були й судьями. Жид був політкомом і політруком. Жид визначав вам норму праці, обраховував трудовні. Образити жида в Советах це була контрреволюція!»

Найкращу відповідь на це дає сам Ленін у своїх записках про большевицький переворот. Ось що він пише:

«Єдиний резерв для заповнення должностей, який ми мали до розпорядимости у 1919 році – це була єврейська інтелігенція. Не булоби її ми-б ніколи не змогли утримати власть у своїх руках. Так, наприклад, доля большевицької революції в Петрограді, Казані, Оренбурзі – цілком залежала від того, що в тих містах була достатня кількість освічених євреїв».

Жидівська інтелігенція була підвалиною большевицької революції. Якщо і грала ролю певна кількість «гоїв» з напів-монголом Леніном на полі то це не перешкодило жидам захопити фактично владу в свої руки.

27-го липня 1918 року Совнарком видає декрет про «повне викорінення антисемізму». За цим декретом, кожний хто насмілювався виступати проти жидів – був поставлений поза законом. Його розстрілювали, як контрреволюціонера. Чи ж треба кращого доказу, що большевицька революція – була по суті революція жидівська?!

Дорвавшись до влади – жидова починає зводити порахунки за старі «кривди». Вона карає смерт'ю за проявлення якої б то не було національної ідеї. Крім, звичайно, жидівської. Сама ідея «Інтернаціоналу» створена жидами Марксом і

Енгельсом це фактично ідея панування жидівства над світом. Не маючи своєї власної держави, розкидані по чужих жиди хочуть панувати над ними всіми! Вони створюють у Кремлі центр боротьби за ту справу. Щоби краще замаскуватися Канцельсони і Хаїмзони називали себе «Свердловими» і «Орловими»! Вони дурили «гоїв» «соціалізмом», але самі добре знали чого хочуть!

Жидова завжди була, об'єднана і дружня в досяганні своєї цілі. Тепер жиди, що засіли були на царський престол в Кремлі одверто єднаються уже з своїми братами з капіталістично-плутократичних країн. Соломон Моїсєєвич Кагановіч – радиться з пред ставниками їхнього промислу. Соломон Абрамовіч Лозовскій – з представниками преси і пропаганди. Лев Захаровіч Мех — з представниками війська, Максим Максовіч Літвінов, він же Валлах, одружений з англійською буржуйкою жидівкою – нараджується з англійськими лордами жидівської крові, як вирятувати братів в Кремлі, а на всякий випадок – купує для них за морем маєтки. Жиди Майській та Уманській – роблять в Лондоні та Вашингтоні свою жидівсько-советську політику проти націонал-соціалістичної Німеччини, яка піднесла збройну руку, проти жидівсько-капіталістично-комунарського панування над світом.

Над вами панували жиди! Цьому пануванню приходить вже кінець! Непереможні армії націонал-соціалістичної Німеччини, під проводом Адольфа Гітлера вже добивають міжнародню жидівсько-капіталістичну гидру[11].

11. Хто панував в Україні. Жиди, жиди, жиди...Нова доба (Берлін). – 1941. – № 16, 23 листопада.

ЖИДИ НА ЧОРНОМОРСЬКОМУ УЗБЕРЕЖЖІ.

Тисяча років жидівського визискування на Сході.

(ПФС). – Воєнна кампанія 1942 р., поруч з іншими величезними успіхами на Сході, призвела до заволодіння німецькими; збройними силами Керченського та Таманського півостровів. Мало хто знає, що саме ці півострови між Азовським та Чорним морями відігравали дуже значну роль в жидівському проникненні до

царської багатонародної держави, яка пізніше утворилась на Сході. Вже в 900 році нової ери Тамань була чималою колонією для жидів, що переселились сюди з району, який пізніше належав Східно-римській – Візантійській імперії, і шукали тут вигідних для себе гешефтів. Очевидно, не безпідставно енергійні заходи імператора Льва вигнали їх з розкішного східного Риму. Через покоління людське жиди з'явилося уже в Керчі, яка з давніх давен була відома, як центральний пункт великих покладів заліза і магічно притягала до себе жадібних до здобичі жидів.

Коло тисячного року жиди жили вже в усіх важливих містах України і, насамперед, в Києві, який згодом став осередком великого князівства. Жиди розуміли великі можливості, що їх давала, їм країна, мало ще впорядкована як держава і тому цілком беззахисна перед чужоземними шахраями. Це тривало і недовго. Із Заходу ж таки приплив новий потік «російського жидівства», як називало воно і себе само, маючи на меті – під покровом лояльності здійснювати свої справжні наміри: Між Артою та Уралом утворився великий жидівський центр, найбільший аж до періоду зажидівлення США.

В складі східних жидів чорноморські жиди становлять меншість, але вони, безсумнівно, є найнебезпечнішим елементом цієї мішаної раси злочинців. Вони завжди ладні пограбувати місцеве населення, підкупити багатьох князів, а при нагоді, і допомогти державному переворотові. Одеса, Севастополь, Керч, Київ, Харків та інші важливі міста старіших і новітніших часів є тими розбійницькими гніздами, звідки вони чатують на свою здобич. Між чорноморськими жидами повстає суто-жидівська «спілка» – об'єднання для підготування більшовицької революції. Чорноморські ж жиди були й підбурювачами постійних заколотів в царському чорноморському флоті.

В Радянському Союзі, за весь час його існування, ми знаходимо на високих постах чорноморських жидів та їхніх східноюдейських прибічників. Літвінов-Фінкельштейн (з Белостоку), Лазар Каганович, Кон, Зінов'єв, Каменев – Розенфельд, Троцький Бронштейн і безліч різних Берій, Берманів, Гамарників,

Штернів та Майських є доказами цього. Ще перед більшовицьким вторгненням в балтійські країни, в Бессарабію, в Буковину та Галичину В мільйони «радянських громадян» визнали себе за наслідувачів жидівської релігії, дарма, що вся верхівка їх офіційно була природно «безбожниками». І це тоді, коли кожен маленький радянський священик боявся відверто сповідувати свою віру. В 1941 році в Радянському Союзі зібралося понад шість мільйонів жидів [34].

12. 34. ЖИДИ НА ЧОРНОМОРСЬКОМУ УЗБЕРЕЖЖІ. Відбудова (Костянтинівка). – 1942. – № 26, 10 грудня.

Жиди і Українці.

Багато лиха нарobili прокляті жиди українському народові. Українці після німців друга нація, що є предметом жидівської ненависті. Ця ненависть століттями давалася в знаки українцям і найгострішу форму прийняла від часу козацьких повстань на Україні проти поляків, зокрема від 1648 р. Славні історичні події, що по значають цей рік, а саме збройне всенародне повстання проти вічного гнобителя української нації Польщі це не , лише прояв розбуджених державних устремлінь, змагання відокремитись від Польщі і вирватись з орбіт польської імперіалістичної державної політики, яка в своїх колонізаційних планах хотіла, перетворити Україну «край вільних козаків», у край білих рабів, але це також

безпосередня реакція українських селянських мас проти страшного гніту і господарського визиску польської шляхти, яка при допомозі жидів-орендарів довела українське чудове, уквітчане садами і золочене сонцем багате село до страшної господарської руїни та нечуваної нужди.

Тоді вперше на цілий світ заговорив здоровий інстинкт самозбереження нації, спрямований з однаковою суворістю проти обох дружніх у знищені українського на роду ворогів: польського та жидівського визискувача.

Згодом прийшов Андрусівський договір. Правобережжя знову залишилося під гнітом Польщі.

Під захистом польської збройної сили жиди знову хлинули цілою хвилею на українські землі і почали свою помсту над народом. Жид, найближчий порадник і повірений польського шляхтича, знову визискує в нечуваний спосіб український нарід. Польські пани мешкали здебільшого в столиці, або по великих містах. На селах був всевладним паном жид-орендар. Українське пробуджене село, що жило ще свіжою традицією недавно минулих, славних днів, що співало пісні про Жовті Води, про Корсунь і Пилявці, не могло погодитись з новою дійсністю. Тому то серед мас зростали бунтівничі настрої, зростало бажання помотатися за нові кривди, ще раз підняти вгору скривавлений прапор української справи.

Гайдамаччина та Коліївщина не відірвані від усього попереднього життя події, це епілог 1648 р., відмогін Великих Днів. І знову разом з поляками винищено жидівство на Україні. Жиди розуміли, що між ними і визискуваним українським народом згоди не може бути. Так почалась безперервна боротьба жидів і жидівської пропаганди проти українці та української справи, що триває аж до наших днів.

Цілий жидівський світ, розкинений по всіх у сюдах, підняв страшений крик, фальшивий плач, скерований проти, українців. Правдивою ілюстрацією того, яку проти українську пропаганду вели жиди в світі вже в другій половині XVII століття, є книжка спогадів жида Натана Гановера, що описує в ній боротьбу

Хмельницького з Польщею. Страшному ворогові козаків князю Вишневецькому жид Ганновер не може і знайти слів похвали: «Князь дуже любив жидів, відзначився незрівнянними військовими чеснотами. Мусів тікати із своїм військом в напрямі Литви, з ним утікало 5.000 жидів. Він забезпечував їх перед усяким лихом, поки не довів до спокійного місця. Коли загрожувала небезпека ззаду, казав жидам йти перед військом; коли спереду, казав жидам йти за військом, що їх за безпечувало». Так пише жид про цього польського вельможного розбишаку. Зате в найчорніших фарбах малює він українців, його описи брехливі і перекручені. Описуючи бої під Борисполем, Пирятином та Лубнами, жид каже, що українські козаки в нелюдський спосіб знущались над лендами, а саме: «з одних здіймали шкіру, а м'ясо кидали псам; іншим відрубували ноги й руки, ще інших живими закопували в землю. Дітей різали в лоні матерів» і т. д. Ці кілька виїмок з книжки Ганновера під тведжують, яку пропаганду вело міжнародне жидівство у світі проти українського народу. В тому, а то ще й в більш страхливому дусі, веде пропаганду жидівство й до тепер.

Жиди згодом перебрали до своїх рук майже всю торгівлю і інші промисли на наших землях, заволоділи майже всіма багатствами нашої землі, «обдарували» наших українців кормигою та сифілісом, довели до страшної нужди і фізичного винищування людських великих просторів української землі. Віками обкрадувані і кривджені ними українські маси усвідомлюють себе, пробудяться і розчавлять їх, як червяка-галапаса. Жиди бачать, що саме цей час уже настав, томуто так завзято борються за свою, совєтську владу разом з москалями-комуністами, намагають ся продовжити реченець своєї смерти хоч на день – два. Саме ця боротьба жида з господарем-українцем за його скарби землі, за його велики природні багатства, що ве еться від віків, це суть жидівської проблеми на українських землях.

Український нарід, який в чудових піснях виливає свою велику тугу за вкраденою волею, свій жаль і столітні терпіння, свої скарги і сум, так оспівує жидівську язву. Подивіться, люди добрі, на ті наші села,

Як жидівська у них віра все поприсідала...

Один Господь, брате, знає, що то буде з нами,

А покищо жида всюди ходять верх ногами.

Яка трагічна правда криється в цих вирваних із зболілої душі словах народної пісні! А скільки замордовано кращих синів українського народу, скільки знищено українських родин! Скільки поту й кривавиці нашого робітництва проклялось на Бориславських нафтових промислах, що до війни були на 90 відсотків у жидівських руках, а скільки чистої незаплямованої української крові пролито жидами-енкаведистами, шпигунами-катами народу українського!

Український народ за допомогою німецького народу скине із своєї шиї жида і москаля-комуніста, щоб відчутти себе справжнім господарем на рідній землі. Зараз величний час історії! З наших земель має бути вигнаний жид, що всім владував досі[13].

13.Жида і Українці.Нова доба (Берлін). – 1941. – № 13, 2 ноября.

РІДНЕ СЛОВО (КИЇВ). Мова: Українська. Місце видання: Київ. Окремий випуск. Газета виходила у Києві у 1943 році. Редактор не зазначений. Мова видання – українська. Обсяг газети – 4 сторінки.

ПРИГОДИ ДЯДЬКА КЛИМА

1. Жив на світі дядько Клима.
Ляхо трапилось з ним:

2. Жид в колгосп задурукував,
Померами обвисав —

3. Клима, шлангу, гусана, —
Ну, хоч плач — біда твоя!..

4. Життя з'їхало на пені...
Замість їжі — трудовені:

5. З оселедця голова
Та... ораторів слова...

6. Клима ждала вже труна, —
Та струснулася війна...

7. Навалювані жиди
Дремували хто-куди...

8. Прийшло військо нечестливе
І звільнило дядька Клима!

Але по-серйозному...

Клима — тільки один з багатьох.

Він оплечено зіткнувся жиди, на-
решті, діяючи вступної північ, зник
жиди-бильничкавий режіє з усіма
всего кадані, зникло повстання німець-
риє, терор НКВД, сталінізмське прише-
вчення і колгоспна експлуатація. Але
багато хто сподівався, що це може найкраще
зробити і тому, що жиди з законними
сподіваннями на кращу перебудову

привітним одного дня, вони тепер трапили
розчаровані! Інший порядок здається їм
надто повільним, змешаним, надто-надто
го малими, поставки — надмірно висна-
жливими, і вони зовсім не бачили дуна-
ти над тим, що ми живемо та зумови
жорстокої війни, в якій зникла армія
бере на себе всі жертви.

Що обіцяла Німеччина? Послухавши
розумною владничий системи. Це стало
в плані змешаного жиду. Не було в мо-
ря про-ект, що не відбувається страшно-
ми, протягом одного дня, — але тільки

в страж, потрібний для його успішного
проведення. Без машин і іншого зна-
рядка не можна! окремі соціалістичні гос-
подарства. За такого становища жиди
долася б голодувати і, зрештою, по-
винна надійно постачатися армії, яка
бореться проти імперіалістичних червоних.
А тому війни над жиди забіємонетиза-
ція жиди країн за країнами. Так він і здій-
снився: в 1942 р. розширили 10% кол-
госпів, а в 1943 р. буде розширено на
30%. До кінця цього року буде ліквіди-
вано зайвешіє 1/4 колгоспів. Швидко

неможливо, але зате це вірно! Що ні-
має обіця, це він виконає. Часом, зва
грунтовності, колгоспів, зрештою повільно,
але зате без затримок й змешаним.

Крім за кроком жиди зустрічає дія-
ншого майбутнього, і жиди, особливо
політоси, зникає і забувається. Якщо ж
хто роздумований — хай прочитає

як це було,

як він сам і жиди звалися.

[14]. 14. Рідне слово (Київ). — 1943. — № 1, 1 червня.

Жидівські колонії в Криму.

Всюди де господарюють жиди, там безладдя й хаос. Повчальним прикладом їхнього сподарювання може служити Крим, де у 1927 році насильним вивласнюванням зруйновано всі надзвичайно гарні й багаті колонії, перед усім оселі німецьких колоністів, що своєю працьовитістю і здібністю принесли країні добробут і культуру. Як «куркулі», до яких залічувано всіх, що мали добрі господарства, «контрреволюціонери» и «націоналісти», кримські селяни мусіли тисячами покидати свою батьківщину й мандрувати на заслання, де більшість їх вимерла. На їх місце населили більше, як сто тисяч жидів з усіх сторін Советського Союзу й навіть з закордону, щоб заснувати у Криму «національний жидівський осідок».

Цей план не вдався так само, як не вдалася жидівська колонізація і в Біробіджані, бо жидівські «колоністи», не зважаючи на велику фінансову допомогу світового жидівства, не хотіли працювати на ріллі. Передані жидам гарні господарства швидко занепали. Вже незабаром на врожайних кримських просторах можна було бачити зовсім необроблені лани. Не допомогло й те, що багато жидів колоністів, які приїхали з Америки, попривозили з собою новочасні сільсько-господарські машини. Вже за рік багато жидів покинуло свої оселі й переселилося до сусідніх міст, щоб зайнятися там своєю «національною професією».

Вже у 1928 році жидівська колонізаційна акція зазнала нового краху. Жиди, що з'їхалися до Криму з усіх країн світу, ганебно використовували й тероризували людність. Тепер Крим знаходиться під охороною німецької зброї. Вона визволяє квітучу колись країну від жидівсько-большевицького бандитизму[15].

15. Жидівські колонії в Криму. Нова доба (Берлін). – 1942. – № 29, 19 липня.

ХАРКІВСЬКА ПАЛЕСТИНА.

Сумнівно, чи виводила большевицька статистика цифру кількості жидів у Харкові. Можливо, для «внутрішнього, споживання» це й робилось. Але таких опублікованих даних, харків'яни, звичайно, не бачили. Скажемо лише, що перед переведенням столиці «Української Соціалістичної Республіки» до Києва головні посади в харківських установах посідали майже виключно жиди. З цього приводу ЦК КП(б)У навіть видав секретний наказ, пропонуючи додержуватись певної «відсоткової норми» при призначенні жидів на керівну роботу.

Наївно було б думати, що після переведення столиці УССР до Києва в Харкові стало менше жидів. На місце старих поприїжджали їхні родичі, знайомі, приятелі. Вони позаймали квартири, що узурпували кращі райони міста і лише оновили харківську Палестину.

Власне кажучи, нам, непотрібні будь-які готові статистичні дані, щоб довести це. Вони у нас під рукою у вигляді старих телефонних книжок та довідників «Весь

Харків». Те, що ми бачимо в них, яскраво, ілюструє жидівську запосілість у Харкові.

Жидівський театр, жидівські назви вулиць, жидівські школи, книжки жидівською мовою... Справжнім, глумом, над українським населенням було існування жидівського молитовного будинку в той час, коли в Харкові всі церкви були закриті, а єдина, на Лисій Горі, була під загрозою закриття.

На Великдень, наприклад» у Лисогорській церкві жидівська влада міста не дозволила правити службу. А під час жидівської паски синагога була переповнена, і майже в кожній державній крамниці продавали мацу.

На виставці «Україна в советському ярмі» на виразній мапі відображено цю жидівську запосілість у Харкові. Центр міста, найкращі райони його зайняті жидами. Та сама телефонна книжка знову дасть ілюстрацію до цієї мапи. Серед незчисленних адрес ми зустрічаємо 47 Левіних. Виявляється, що 42 з них живуть у самому центрі і в Нагірному районі. Із 19 Каганів лише 2 не потрапили в центр. Із 25 Гінзбургів в центр влізло 23. Тут же мешкало і 33 Гуревича із 41. Інші Гуревичі жили хоч і не в центрі, але в кращих районах міста.

Спробуйте, знайти адресу будь-якого Шевченка, Іваненка або іншої «національної меншости». Виявляється, що вони в більшості випадків мешкали на околицях – Основі, Пилипівці, в Липовому Гаю.

Характерна риса. Керівником житлової секції харківського облвиконкому був жид Пейсахович. Він добре потурбувався про своїх одноплемінців.

Прийде час, і ця статистика доповниться ще цікавішими статистичними даними. Немає ніякого сумніву, що на майбутній антижидівській виставці, крім мапи, яку ми бачимо тепер, з'явиться багато цікавих нових експонатів.

Тоді ми матимемо докладне зображення міжнародного Юди, який колись і в нашому місті утворив, власну Палестину з талмудом, мацою і ненавистю до християнського населення. П.Б. [32].

16. 32. ХАРКІВСЬКА ПАЛЕСТИНА. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 253, 8 листопада.

ЖИДИ В УКРАЇНІ.

Із багатьох надісланих нашими читачами статей про, жидівську проблему друкуємо оцю, що дає корисний історичний огляд боротьби українського народу з жидо-паразитами.

Видатний історик жидівства Дубнов у своїй великій історії жидів у східній Європі пише, що здається, український народ вибрав нищення жидів за свою історичну місію. З цього видно, що перед тим, як німецький народ виступив з лозунгом визволення всіх європейських народів з-під жидівської експлуатації, український народ викликав більшу ненависть до жидів, як усі інші європейські народи.

Жидівський історик Дубнов свого твердження не висмоктав з пальця. Історія повстання Богдана Хмельницького у 17 столітті та гайдамацьких народніх рухів у 18-му столітті дали йому досить матеріялу для обґрунтування тези про органічну ворожість українських народніх мас до жидівства. І козаки Богдана Хмельницького, і пізніші гайдамаки нищили жидівських експлуаторів масами. Богдан Хмельницький поставив собі завдання очистити Україну від жидів, вигнати їх разом з їхніми покровителями польською шляхтою за Вислу.

Тоді повстала на Україні народня пісня

«Та немає лучче.

Та немає краще,

Як у нас на Вкраїні,

Що немає жида,

Що немає Ляха...»

Цікаво, що український народній ідеал, ідеал українських трудящих мас, виставлений у цій народній пісні, зовсім згоджується з тим ідеалом, який поставив теперішній націонал-соціалізм усім народам Європи.

Український народ дійшов до цього ідеалу не під впливом якогось сліпого шовінізму. Український народ дійшов до цього ідеалу, рятуючи своє існування, своє життя.

Жидівські паразити на Україні завжди підтримували експлоатацію українських трудящих мас. Вони завжди простували до того, щоб український народ обернути у безсловесну худобу.

За часів князів жиди в Україні займалися торгівлею невольниками, або як тоді казали, «челядю». Вони купували полонених українців, особливо молодих та гарних дівчат і продавали їх на закордонні ринки. Крім того, вони займалися лихварством, позичали людям на великі проценти гроші. А коли довжник не мав змоги виплатити жидові свій борг, тоді він ставив невольником цього жида.

Ясно, що цим жиди вже кількасот літ тому викликали були стихійну ненависть українських трудящих мас. Вже найстарші наші літописи відмічають народні рухи у Києві, звернені проти жидів.

Ще більшу силу та владу захопили у свої руки жиди, коли український народ опинився під владою польських магнатів та шляхти.

У давнійшій польській державі жиди за правляли усім господарчим життям. Найстарші польські монети мають на собі жидівські написи. Жиди усіми силами допомагали польським магнатам доїти селян-кріпаків, а при цьому добре стригли й самих магнатів. Жиди були у Польщі тією помпою, що перепомповувала багатства селянських кишень для шляхетських. Завдяки жидам усе вищі та пишніші будувалися у Польщі панські палати, а селянські курні хати розвалювалися і люди ходили чорні, мов земля.

У решті решт ця дика експлуатація підірвала народне господарство, довела до деморалізації та розвалу польської держави.

Найбільше терпів від цієї експлоатації наш український народ. Польські пани робили жидів на українських селах орендарями. Здавали їм в оренду усі драчки, які здирали з українських селян. Польському панові шкода було часу, щоб обходити селянські хати і самому здирати з селян усякі податки грішми та продуктами. Він знав, що ніякий панський прислужник, ні який посіпака не потрапить так добре обдерти українського селянина, як жид.

Жид-орендар згори платив панові велику суму грошей, яку пан отримував від нього без ніякого клопоту. Потому жид-орендар вертав собі ці гроші, з подвійним або по трійним прибутком, здираючи їх з українських селян.

В українських козацьких думах багато співається про ці здирства жидів-орендарів. Як вони навіть на всіх мостах поставили сторожу та від усіх проїжджих та перехожих людей брали гроші, а навіть не пропускали бідного старця, забирали від нього хліб та яйця, що понадавали йому люди з милосердя.

З цими жидами-орендарями, а також з їхніми приятелями та союзниками польськими панами воювали хоробрі предки-козаки та гайдамаки, борці-герої за кращу долю рідного українського народу.

Український народ зберіг про цих героїв світлу пам'ять у своїх народніх піснях. Україна їх повік не забуде. Б.О.Офлаг[17]

17. ЖИДИ В УКРАЇНІ. Б.О.Офлаг. Нова доба (Берлін). – 1942. – № 37, 13 вересня.

Жидівсько-большевицький стріл в потилицю.

Просьбу польських емігрантських організацій у Лондоні до міжнароднього Червоного Хреста, щоб вислати до Катину до слідну комісію, що довело до зірвання взаємовідносин між Кремлем і польськими емігрантами в Лондоні, використали тепер жидівсько-большевицькі спеціалісти від стріляння в потилицю для того, щоб позбавити польську кліку в Лондоні провідництва Сікорського та цілковито віддати її під жидо-большевицький вплив.

Як «Екскчейндж Телеграф» повідомляє, урядове советське інформаційне агенство Тасс поширило у понеділок заяву, яка домагається „переформування” теперішньої польської організації емігрантів. Сікорського обвинувачується, що він «приноровився до реакційних елементів, польських емігрантів особливо в ЗДА». Треба нової організації, яка „намагалася б створити приятні взаємовідносини з Советським Союзом”. Згідно заяви Тасса передумовою цього є м. ін. „прийняття до уваги прав жидівського народу”.

Заява Тасса ще раз виявляє, що жидівсько-большевицькі масові вбиваики у Советському Союзі, яким без решти доказано, що це вони перевели масове мордування у кривавому Катинському лісі, скажено скреготять зубами, турбуючися за своїх одноплеменців, та що їхній лондонський агент жид Майський, якого британський уряд називав „дипломатом”, може виконувати будьякий натиск.

Але ця заява також виявляє, що Англія вже аж ніяк не може охороняти від цього рода московських домагань свого особливого улюбленця Сікорського. Московське намагання скрізь творити большевицькі організації є добре відоме, а заява Тасса ще раз це демонструє. Треба згадати лише про Іспанію, про темні махінації у Фінляндії та колишніх межових державах. У тих останніх, як відомо, советські махінації закінчилися прилученням до Советського Союзу. Однак та заява заслуговує на окрему увагу своїм незамаскованим домаганням взяти, в рахунок жидів [31].

18. 31. Жидівсько-большевицький стріл в потилицю. Горохівські вісті. – 1943. – № 11, 15 травня.

Жидівство в народньому фольклорі.

Як не намагалися большевики й Сталін вбити у голови трудящих думку про те, що жиди є такі ж люди як і, наприклад, українці чи росіяни або білоруси, проте український нарід ніяк не можна було переконати в тому, що він сам добре розумів. І тому-то кожен селянин, робітник і інтелігент всі ненавиділи жида, як

свого одвічного ворога. Жид стояв на перешкоді працюючих скрізь: і в установі, і навіть на базарі.

Безсилий боротися з цим ненависним своїм ворогом в умовах советської влади, український нарід висловлював свою гостру ненависть до жидівства в численних анекдотах та дотепях, навскрізь пройнятих сарказмом. Хитрий, скупий, ненажерливий, жид-пронира ось образ, що виступає в усій своїй огиді в народньому фольклорі.

Якось один робітник позичив жидові грошей і говорить: «Абрам, дивись карбованець за тобою».

– Де за мною (оглядається)?

Не приховати Іуді своїх хитрощів, що всмоктуються з молоком матері, навіть і з своїй сім'ї.

– Хаїм, колеси дитину, – просить Ройза свого чоловіка.

Але той недбало кидає:

– Колеси, якщо хочеш, а моя половина хай кричить хоч лусне.

Про хитрість жида свідчить і такий епізод. Злодій, зустрівши жида, крикнув: «Стій! Руки вгору! Давай гроші!»

– Так для чого ж руки вгору, якщо давати гроші.

– Руки вгору, тобі говорять! Гроші давай!

– Ну добре, гроші є... Тільки в мене дружина така сердита, що вона мені не повірить, де я гроші дів. Прострелить мені тричі праву полу пальто.

Злодій прострелив.

Жид знову:

– В мене дружина така сердита, така сердита, що вона не повірить, де мої гроші.

Простре лить тричі ліву полу пальто.

Злодій прострелив.

Жид знову:

– В мене дружина така сердита, така сердита, що вона не повірить, де мої гроші.

Прострелить ще шапку тричі.

– Так у мене немає набоїв, – говорить злодій.

– А, так у вас немає набоїв, так у мене для вас і грошей немає.

* * *

– Держіть, гуску вкрав! – кричать селяни на базарі. Жид, бачачи, що тікати нікуди, зупинився й перепитує:

– А що це гуска? А я думав, що гусак.

Пронирливий і підлий жид знаходить вихід з першого-ліпшого становища.

Лейба говорить своїй Саррі:

– А що як родиться у нас дитина. Хоча тут ще два виходи: може родитися дочка, а може син. Якщо родиться син, то й тут два виходи: його можуть взяти на війну, а можуть і не взяти. Якщо й візьмуть на війну, то й тут ще два виходи; його можуть убити, або він може когось убити. Якщо й його хтось уб'є, то й тут ще два виходи: він може потрапити в рай, або в пекло. Якщо й потрапить в пекло, то й тут ще два виходи: він може нечистого проковтнути, або його нечистий проковтне. Тоді вже один вихід.

Жид це боягуз, жадний на гроші. Недарма й говорять у народі: «Труситься, як жид», «Грошей, як у жида» і т. інш.

При евакуації жидів під час відступу червоних мешканці одної вулиці м. Сум запитали жидів:

– Чого ж ви не на війні?

– А за що мені воювати. Селяни воюють за землю, а робітники за фабрики та заводи. В мене цього немає.

В торгівлі жиди, як відомо, посідали перші місця, адже трест означає: «Троцький разрешил евреям свободную торговлю». П. Байдик.[19].

травня.

ГРИЦЬКО КІТ

РУЇНА КРАЮ

(Уривок з по еми про 1933 р.)

Людей у селах подавив,
І сплюндрували хлякий край,
З нас драли шкуру, тягли яван,
Життя гірко, немов вураї.
Щадила юність одягала
Тільки б рості і розквітати.
А тут до байдужого тіла
Стали вогню нам підкладати.
І в серце вдали того жару,
Що розгатав в пошари...
І вилетіла хорі хмарі
Із-за високої гори...
—Що нам робити, як нам
жити?—
Питає один у одого...
—Як нам вперхуку сподобати,
Як сатуїтати цей огонь?
Огош, що нам несе руїну
Страшнійшій він за все, за все
І в хвалу, рідну Україну
Він некало й ваторгу несе.
Никало сьга нам передати
І відповісти нема сил...
Не знаю, як пораду дати,
Бо я не маю волі краї.
Найгірше жити у неволі,
Приборканням скітати в славі
Нам щастя жити у синьй волі,
Ходити у всі його кінці.
І шире землю огадати
І обмірати, і обробити...
Вона пражитна, небо мати,
Вона дає нам силу жити...
Нема землі,—лекше сили,
Все вірили, загнали нас.
Немаче в землю коложади,
Затямарали нам світлий час.

І ходю осінь серед поля,
Тинають люди із села...
Вони шукають пращі—ночі,
Життя і широкого тепла.
А хто лишається, той гине,
У власній хаті, на печі;
На чорнім попелі руїни
Кричать тривогою сьчі.
Ототі обшарпана хатина
Чи там хто є? Чи хто живе?
Там шукає мати і дитина,
І безтурботно час лише.
Немаче хвали за водою,
За димом—дні, а люди круть...
Устань, мій краю, бо з тобою
Лес і гори упадуть.
У чорну яму неспокоро
Перескорить твою краса
І будуть вічно над тобою,
Як ніч похмури небеса.
Не зможу встати, сил не маю—
Благални чую і слова,
І шнов душа руїна—краю
То ланьмира, то окаяна.
Село ридань, плаче, гине,
За що ви мужк принесли,
За що на рідну Україну
Загнали в пельо кабали?
А голех—ворон, лише, краще,
Із хати в хату—запролом.
І дартесь кров, людей гарача,
І рідний батько за столом...
Огуханій, німо і суворо,
Гризє дятлина масанк
І крові море, море, море
Пріробох пада у відя...

ПРАВДИВЕ НАРОДНЕ СЛОВО

Жиди грали на гармошці,
Сталін різав голова,
«Добре» жилось українцям
По сто грам на білка.

Колупа гола, хата боком
Ще в хоміна з одним оком.

Джугашвілі у Брєскі
Все було вокаляється,
А тепер під гуркят бомб
Тіша й спотєвається.

БІБЛІОТЕКА АНТИКОМУНІСТА
РІВНЕ.—Українське видавництво «В-
лиця» повідомляє про випуск цікавої
серії брошур, так званої «Підручної
бібліотеки антикомуніста». В завбач-
ному часі повинно вийти 12 таких кни-
жечок. Заголовки цих книжечок такі:
«Світоталові основи нової Європи»,
«Демократія без маски», «Історія бо-
ротьби проти жидівського комунізму»,
«Гете—навіблиший поет світу», «Прав-
да про українську історію» (до замов-
чували більшовики в своїх історичних
писаннях). Кожна з цих брошур має
скоро повилитись в накладі 5,000 —
10,000 примірників. ДНБ.

Відбудова культурного життя

КИЇВ.—В рамках туруської музич-
ної консерваторії і театрального інста-
туту можливо новий навчальний заклад
«Музико-драматичну Академію» Украї-
ни ім. М. Лисенка». На виладачів всіх
нагляд музичної будуть запрошені
найкращі українські науково сили.
Президентом Академії настановлений син
українського композитора Миколи Ля-
сенка—О. М. Лисенко.

В кайських мистецько-наукових ко-
лах зародився план заснувати мистець-
ко-ремісничий інститут, щоб дати мож-
ливість студентам Академії мистецтва
набути ремісничої справи з різних
ділянок мистецького фаху. Цей
інститут має тимчасово три класи:
архітектури, скульптури і малювання.
ДНБ.

*Селяни, обробляйте на весні свою
землю, бо інакше будете голодувати.*

[20]. 20. Мал. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 60, 28 лютого.

Як жиди намагалися спалювати українську народню пісню.

Майже чверть століття жидівство підло нищило усе святе, усе те, що не відповідало його тваринним смакам, що не служило на його користь. А те, що ве піддавалося повному знищенню, те, що протидіяло своєю силою, всіма засобами ігнорувалося, всіма засобами, на які тільки здатний жид, спотворювалось, опльовувалося. Таким чинником надзвичайної життєвості була українська народна пісня. Вона вражала всіх своєю самобутністю і силою. Тому вона була

381

центром уваги жидівських «теоретиків» мистецтва, критиків, музикантів, які з усієї сили намагалися спотворити, спалюжити всі прояви українського національного духа. Час від часу на сторінках журналу «Радянська музика» з'являлися «теоретичні» статті юдейських дослідників, присвячені українській музичній культурі, зокрема українській пісні. Візьмемо хоч би вмішену в цьому журнаді статтю під таким дивним наголовком: Взаємні впливи в єврейському українському музичному фольклорі (1936 р. № 5).

З перших же рядків дізнаємося: Нема сумніву, що єврейський побут і культура впливали на культуру українських та інших мас. В чому полягав цей „культурний" вплив, мабуть, і сам автор не дуже розумів. В іншій статті читаємо: „Як в єврейському, так і в українському фольклорі є цілий ряд споріднених мелодій, мелодичних уривків*. Зрозуміло, смішно навіть говорити про будь-які впливи жидівства на українську музичну народню творчість. Все це лише пусті слова. Бо жодної української передньої пісні, в якій був би хоч мізерний елемент жидівського, ніхто з них не міг назвати. Дослідники ці обмежувалися фразами на зразок: «Багато записано українських пісень, мелодії яких, безперечно, запозичені з єврейського музичного фольклору». Де, ким, коли, які саме пісні — про це ні слова. Слід відзначити, що фантазія у цих «нау ковців» досить розвинена. Ось послухайте далі.

Легко можна припустити, що український селянин, який перейняв єврейську пісню, іноді починав співати свій текст на єврейську мелодію або вплітав в українську пісню ті інтонації, окремі ритмічні звороти єврейської пісні, які до певної міри відповідали його музично-виразним потребам. (Р. М“. № 5.1936 р.)

Отже, воли вірити цим «дослідникам», то українська пісня багато де в чому поступається жидівській, бо ж:., „часто, коли в українських піснях тема тільки намічена, в єврейській мелодія поширена, розгорнута.

У ХХ столітті юдейство раптом робить таке «цінне» відкриття: виявляється, що різниця між українською і жидівською мелодіями полягає лише у варіюванні тієї

ж самої мелодійної схеми. Справа, мовляв у тім, що в жидівській пісні все як слід, а от в українській чогось не вистачає; так, в одній із статей читаємо: „Бідний виконавець, з голосу якого записано українську пісню, сам відчував, що йому чогось не вистачає».

Закінчувались ці «наукові» статті, звичайно, «глибокими» узагальненнями. Одні з них говорили про „близькість у взаєминах соціальних верств обох народів", другі, не менш ці нічні, констатували: «В українському музичному фольклорі ми знаходимо впливи, запозичені з єврейського». Невідомо: хто де і коли чув жидівські пісні у виконанні українського селянина, дв їх підслухали жидівські дослідники? Але хоч вони їх і не чули, все ж їм досить часто хтось, десь, колись переказував, що якийсь жид-дослідник Гуменник перейняв жидівську пісню в української селянки. (!) Так безсоромно проводило жидівство «теоретичне» очікування українського музичного фольклору, української пісні, якій аж ніяк не властиві ані огидні інтонації жидівської мелодії, ні її жалюгідні риси. Але жидівство не обмежувалось вказаними доводами і теоріями. Їхні композитори музикуси дуже багато віддавали часу „практичній оброб ці' української пісні, щоб на дати їй, за їх висловом, „художності, „досконалості, „глибини",—всього того, що вони вбачали в саоїх жидівських піснях. Що то за художність і глибина, стане ясным, коли згадати хоч би всім відомі «експерименти» з українською піснею Йориша, в руках якого чарівні мелодії набирали інколи одвертих, а інколи затушованих, ледве помітних, але явно жидівських інтонацій. Йорвш і ціла плеяда подібних до нього жидівських композиторів типу Мейтуса, Віде ського та інших безсоромно спотворювали скарби народньої творчости українського народу. Українським же композиторам на численних нарадах (творчих!), лекціях тощо пропонували „широко використовувати мелодії жидівських („єврейських") пісень. В результаті час від часу з'являлися деякі твори українських композиторів на жидівські теми, але не завжди звучали ці теми так, як того хотіли жидівські критики, теоретики типу Гозенпуда. Наприклад, талановитий композитор Андрій

Корольков змушений був використовувати жидівські мотиви (інакше він був би просто „антисеміт" і т. іп), але використав він їх у своїй сюїті, як їдку, гостру сатиру на жидівство, на його культуру. Це й тоді розуміли критики, а Гозенпуд, якого досить яскраво характеризує його стаття «Ріхард Вагнер». В брудних нападах на титана німецької музики цей жалюгідний дегенерат писав; «Рука Вагнера анонімно випустила людиноненависницьку брошуру «Єврейство в музиці». Жидівський патріот Гозенпуд не може, при всій своїй обмеженості, відкинути геніяльність Р.Вагнера, але і тут вихід знайдено: «Вагнер – дрібна людина». Так брудна рука жидівства, підла і підступна, завжди і скрізь замірялася на все святе, на все, що їй протидіяло, на все нежидівське. Ол. ФЛОРИНСЬКИЙ [21].

21. Як жиди намагалися спаплюжити українську народню пісню. Ол. ФЛОРИНСЬКИЙ Подолянин. – 1942. – № 78, 24 вересня.

ЧАСОПИС. Мова: Українська. Місце видання: Поліське. Літературно-мистецька газета: додаток до газети "Хабнівські вісті". Газета виходила у м. Хабне у 1943 р. раз на місяць. Керівник видавництва і головний редактор Ол. Степовик. Обсяг газети – 4 сторінки.

ВІСТІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СЕЛЯН. Мова: Українська. Місце видання: Рівне. Газета видавалася в столиці Райхскомісаріату Україна – Рівному протягом 1943–1944 рр. двічі на місяць. Обсяг видання – від 1 до 2 сторінок.

НАРОД СМІЄТЬСЯ

Вовча ласка

У Сталіна стілки ласки,
Що у вовки у зубки.

Клятий

Вий Сталін,
Того Бога в конституції:
На лаворі він не лас,
А на долі клятий, на бс.

Рот на замку

Сталініна конституція
Свободу слова позбицала,
Та з рота
Замки на звала.

Власть забрала

Нема хліба, нема соли
Все світаньня власть забрала.

Нодяка

Спасибі Сталіну-грушину,
Що обу нас у рвану.

Кровожадість

Нинь воду л'є - не напиться...
Сталін кров л'є - не нажирється.

Добре життя

У колгоспі добре жити,
Один робить - сім знімає.

Убога родина

Батько и сова, мати и сова -
Діти плачуть на дорозі.

З клятої Москви

Налетіла луска
З клятої Москви,
Оголила Україну,
Знищила садки.

Сталініське сонце

Сталініське сонце жидів тішки гріє,
А нас жидицем пече.

Колгоспне прислів'я

Ходять Сталін по гаду
Та в збарас гроші,
Зогнали людей у колгосп
Та в пийнас душі.

Трудодні

Сидить баба на рідні
Та в рахує трудодні...
Нарожувала дістї -
Ниня чоко їсти,
Деспуть, деспуть, триста днів...
Дейте хліба, хоч на домі.

Доказяйнувалсь

Купи ладз, хата боком
І колгосп із одним оном.

Нагодували

Лайзар Сталіну назав:
Підем, Юж, на безар,
Купи шмату старою
Підорники пролетарію.

Сталініськїй блнч

Видить Сталін на столі,
Нема хліба на столі,
Він показує рукою:
Ідьте и жиди за рукою...

Гостинець з Москви

Ішли жиди з москвичами
Мосли голод за плечами...
Залишилися у нас жити,
І нас голодом жерить.

Слізівкїй дилі

У колгоспі ми жиди -
Тільки слізівкїй дилі...

Повтікали жиди

Були жиди понучай,
Були жиди сонечкі...
Поктінали на бойвал...
Для нас новий світ настив.

Страшна наука

Від сталініської науки
Белать голова і руни

ЖИДІВСЬКА „МУДРІСТЬ“

Жид з українцем волниє,
ЖУ господі дома
Планували, кому з них
Поїхати по дрова,
Українець підготтав
Гадав бути дома,
А жидицї належало
Іхати по дрова,
Жидов себе розважав,
Україніцю промовляв:
Хоч ти, Хоме, їдь по дрова,
А я буду дома,
Або я лишуєт дома,
А ти їдь по дрова.

Приятели

„Мудрий“ Сталін на горі
Самотонку годить,
А Казніи на печі
Тараканів ловить.

КОЛГОСПНА КАРТИНКА

У колгоспі так робили:
Сто трудилсь, а два жиди.
Жид в коморі,
Жид в конторі,
Як сич виглядав,
А веранець на Сибір
Торбину давав...

Завдяки їм

Завдяки Ленїну і Сталїну
Україна стала відсталюю.

Спасибі

Спасибі Сталїну чувашу,
Що заврив и народі „пашу“.

М і ц ь

Сталін люд в тюрмі гріє,
Дуни його на злобно.

Будувать

Всі провидять, все мнєє
Вона край свій має!
Наша справа будувать,
Коби хочеш хліба мати.

[22]. Часопис (Хабне). – 1943. – № 1, 1 жовтня.

БОЛЬШЕВИЗМ И ИУДЕЙСТВО.

Любитель научно-обоснованных статей (судя по письму, сам не особенно грамотный) должен был не просто отмахиваться от вопроса об иудействе, а хотя бы задуматься: почему об этом говорят, другие.

Какова в действительности роль иудейства? Мы придаем ей такое огромное значение, исходя из нижеследующего.

В развитии большевизма не трудно различить три фазы борьбы за свое господство. Вначале он обезглавил русский народ, уничтожив его мыслящую часть - интеллигенцию. Это уничтожение, начавшееся с первых дней революции, закончилось ликвидацией остатков интеллигенции во времена пресловутых процессов Кондратьева, Чаянова, Рамзина (1927-29 гг.), когда, вслед за этими процессами, специалисты были объявлены ненадежными, изъяты из народно-хозяйственной жизни и заменены пусть неграмотными, пусть неквалифицированными, но покорными и услужливыми «выдвиженцами» из партийцев и иудеев.

Интеллигенция в результате большевистского владычества потеряла право влияния на жизнь народа, право свободного творческого труда, право на создание национальных ценностей и была лишена возможности формировать самостоятельный духовный облик народа.

Покончив с интеллигенцией, большевизм сразу же (в 1929 г.) перешел в наступление на крестьянство. С 1929 г. по 1933 г. происходила ликвидация, не так кулачества, которое было уничтожено еще в годы гражданской войны, а всего способного к самостоятельности и сохраняющего силу нации крестьянства. Были ликвидированы миллионы хозяйств, миллионы жизненно крепких крестьян были оторваны от земли и брошены кто в далекие лагеря севера, кто на заработки в город, а, остальные скованы колхозной организацией.

Крестьянство в результате большевистского владычества потеряло право влияния на жизнь народа, право на землю, право на свободный труд и свободное пользование результатами своего труда.

Лишив крестьянство экономической и политической силы большевизм перешел в наступление на рабочих т. е. на ту, наиболее организованную часть народа, которую он когда то первой увлек лживыми лозунгами за собой и, с помощью которой осуществлял в течение многих лет укрепление захваченной власти. В 1934 г. уже снимается лозунг диктатуры пролетариата, а в 1936 г. новой конституцией рабочие лишаются главного положения и преимущественных политических прав; за этим следуют: усовершенствованная система государственной эксплуатации («стахановщина»), насильственное закрепление рабочих за государственными предприятиями, неслыханные по жестокости законы о трудовой дисциплине.

Рабочие, в результате большевистского владычества, потеряли право влияния на жизнь народа, право на свободный труд, выбор профессии, местожительства, право на защиту от эксплуатации и самоорганизацию для улучшения своего положения.

Таким образом, поочередно и по частям, большевизм лишил русский народ его национальной силы. Народ был превращен в послушное орудие, управляемое, чуждой силой. В результате революции в выигрыше оказалось только иудейство.

Иудейство, в результате большевистского владычества, получило права, которых было лишено раньше; все политические права, право на выбор местожительства, право на легкий и прибыльный труд, право на образование, право на землю и т. д. Но оно получило не только эти права: оно добилось в них несравнимых преимуществ по сравнению с другими национальностями, - населяющими Советский Союз.

Эта привилегированность евреев во всех правах, за счет других народов, очевидна.

Евреи заняли несоразмерно большое и ведущее место в партийно-советском аппарате управления страной. Они захватили все средства пропаганды и воспитания масс прессу, кино, руководство театром. Они захватили в свои руки

внешнеполитические и внешнеторговые органы. Таким образом, только они могли влиять на жизнь народа и распоряжаться его судьбой.

Спрашивается, почему, на каком основании евреи, составляющие мизерное меньшинство населения Советского Союза оказались в таком привилегированном положении? Почему они стали распоряжаться, судьбой народов? И кто способствовал им в этом? Не является ли большевизм и воплощением чаяний иудейства и единственной системой, посредством которой они захватывают властвующее положение? [23].

23. БОЛЬШЕВИЗМ И ИУДЕЙСТВО. Заря. – 1943. – № 52, 4 июля.

Евреи в торговле.

По данным переписи 1926/27 г. на территории СССР было около 634.000 человек частных торговцев. Евреев было среди них 125.000, т. е. на долю евреев, составлявших тогда около 2% населения СССР, приходилось таким образом почти 20% торговцев всей страны. Причем среди торговцев Белоруссии было 90% евреев, а на Украине 66%. Из 2.469 крупных нэпманов Москвы 810 или почти одна треть были евреи [24].

24. Евреи в торговле. Заря. – 1943. – № 51, 30 июня.

БИРОБИДЖАН.

Самым большим мероприятием советской власти в отношении устройства евреев в СССР было предоставление им на Дальнем Востоке обширнейшей территории бывшего Биробиджанского района. Территория эта равна 73.200 квадратных километров.

Отдавая иудеям Биробиджанский район, советская власть преследовала две цели. Во первых, принимая во внимание важное стратегическое значение Биробиджанского района в случае возникновения конфликта с Японией и надеясь на возможность советизации Китая, большевики хотели создать для себя оплот власти," как они говорили «аванпост социализма» на Дальнем Востоке. С этой целью они послали туда надежных людей иудеев. А во вторых, они передавали

несчетные богатства этого края опять таки в надежные руки, руки носителей советской власти. Все разговорчики о том, что де мол бедные евреи отправлены в Сибирь, что они обречены на лишения и тяжелые испытани пустой вздор. Лучшим доказательством этого являются заявления самих иудеев в советской прессе.

В газете «За Индустриализацию» (№ 289 от 15.12.1936 г.) В.Канторович, специальный корреспондент этой газеты в Биробиджане, заявил, что «Биробиджан богатейшая часть Советского Союза».

Издававшаяся на немецком языке в Москве газета «ДЦЦ» (немецкая центральная газета) в номере 281 от 10.12.1937 г. сообщает, что «на территории еврейской автономной области 140.000 гектар покрыты дикорастущими плодовыми и ягодными растениями, которые приносят ежегодно около 120.000 тонн фруктов и ягод. Только под виноградниками за нято 2.000 гектар».

16-го января 1939 г. эта же газета писала, что «в горах Биробиджана скрыты огромные сокровища. По предварительным подсчетам здесь имеемся свыше 40.000.000 кубических метров мрамора – различных цветов. Еврейская автономная область богата золотом. Неисчерпаемы запасы кальция. Имеются различные сорта глины, графит, азбест и цинк. Обна ружены большие залежи минеральных удобрений. Есть нефть. В 23 местах обнаружены железные руды, с приблизительным запасом в 2 миллиарда тонн. Залежи магнезита со ставляют приблизительно 340.000.000 тонн. Такой же величины достигают залежи доломита, который, как и магнезит, является чистым минералом. Во многих местах еврейской ав тономной области имеются и другие ископаемые: Кирпичная и горшечная глина, строительный камень, гранит, базальт, гравий, - охра всех оттенков и марганец. Недра Дальнего Восто ка этой одной из самых богатых областей нашей великой родины, таят неисчислимы богатства».

А корреспондент «Правды» Н.Нахимович, писал в номере 256 от 15 октября 1939 г. что «...евреи-переселенцы осваивают неисчислимы богатства недр, лесов

и рек замечательного края. Богатства еврейской автономной области поистине сказочны».

Как же распорядились евреи эти ми сказочными богатствами? Во что превратился предполагаемый оплот социализма на Дальнем Востоке? Прежде всего, опьяненные рекламой туда бросились любители легкой наживы. Многие рассчитывали извлечь быстрые прибыли из имеющихся там залежей золота, а потом вернуться богатыми людьми в центральные области СССР или даже махнуть через границу в Китай. Они то знали, что с деньгами «капиталистический ад» ничем не хуже «социалистического рая». Но большая часть рассчитывала просто погреть руки на расходовании тех колоссальных субсидий, которое оказывало правительство еврейской республике. Поэтому не удивительно, что обосновавшихся в городах и даже селах Биробиджа на евреев продолжали кормить русские рыбаки и нанайцы охотники. Первые восторги быстро прошли. Жизнь на земле оказалась сопряженной с трудом. И вот не только прекратилось переселение на Дальний Восток, но началось повальное бегство обратно из Биробиджана. Еврейская республика лопнула как мыльный пузырь. Там было оставлено несколько показательных крупных хозяйств, существовавших за счет государственных дотаций, а газетная шумиха и широковещательная кинореклама была решительно прикрыта.

Так закончилась очередная советская панама Биробиджан [25].

25. БИРОБИДЖАН Заря. – 1943. – № 53, 7 июля.

УЧАСТЬ ЖИДІВ У ВІННИЦЬКОМУ ЗЛОЧИНІ.

Вже на самому початку досліджень про жахливий злочин НКВД у Вінниці надткнулась комісія на сліди жидів; з дальших переслухань виявлялась кожний раз жидівська маска.

Вже перше слідство виявило, що майже весь персонал НКВД за винятком фахівців, шоферів та технічного персоналу складався з жидів. В тому часі, коли проводилися масові арешти і вбивства, керівником НКВД був жид Соколінський.

Про його жорстокість свідчить ось такий навіть для жидівської ментальности рідкий, а такий огидний випадок: одна українка, що служила в родині цього жила як наймичка, сказала на слідстві, що 13-річний син Соколінського для приємности, а також на радість свого батька приймав участь з револьвером в руці у розстрілюванні в'язнів у в'язниці НКВД.

Зрозуміла річ, що Соколінський під час наближення німецького війська втік, а разом з ним і весь його жидівський персонал. У зв'язку з вбивствами виявилось ще шість слідчих суддів НКВД, з них – п'ять жидів! Ці бестії в людській постаті холоднокривно підписували присуди смерті на не винні жертви. Вони також були спричинниками мук і тортур, про які частинно заявляють свідки, а частинно ствержені на трупах замордованих. Ось так знайдено на лиці одного трупа випалене тавро величиною п'ятимаркової монети, а також дальші натавровані знаки – цілий ряд їх на шиї.

Таку саму злочинну роль виконував лікар НКВД. Його пізнав один – свідок сестра Пироговської лікарні – коли він одної ночі викликав грабаря, який жив в лікарні. Чоловік цієї сестри був якраз недавно заарештований енкаведистами; коли ось тепер пішла вона вслід за дими двома чоловіками, помітила, що на цвинтарі затримались два вантажні авто. Вони стояли з пригашеним світлом; з них щось скидали в яму. Недалеко стояло десять осіб, серед них цей жидівський лікар НКВД, які розважались балачками. Перелякана сестра побігла назад до лікарні, що знаходилась яких ото метрів від цього місця. Під час переслухання заявила вона, що була твердо переконана, що там ховають трупи замордованих. Це свідчення у зв'язку ще з іншими обсерваціями свідків довело до того, що на вказаній частині цвинтаря знайдена масові могили, які справді містили в собі багато тисяч трупів. Дальші сліди жидівської сваволі завели до міської тюрми. Вінниця нараховувала ледве сто тисяч мешканців і мала дві в'язниці, одну НКВД, про яку досі ще нема докладних відомостей, і міську тюрму. В цій одній в'язниці містилось 30.000 арештантів. Жидівська система постійно дбала про те, щоб доставлені були щораз

нові, нібито політичні злочинці. Відвідини цієї міської в'язниці довели до переслухання багатьох осіб, які за советського часу там працювали. Всі свідки однозгідно стверджують:

Весь тюремний персонал складався з жидів, як ось керівники Абрамович, Бекер, Розенбаум, за винятком технічних службовців. Жиди обходились з в'язнями з нечуваною жорстокістю і безоглядністю. Кругло 12.000 в'язнів віддавали вони постійно до каменоломень і подібних робіт у Вінниці. До камер, в яких за приписами мало знаходитися 18 осіб, втискали 370 в'язнів. Ці люди мусіли стояти в тісних рядах один коло одного і могли тільки один на одного опертися. Ця жидівська жорстокість така страшна, що годі в неї повірити, коли б велика кількість свідків не заявляла про те саме.

Жидів зустрічаємо знову під час поодиноких арештів. Ось так всі філії НКВД, наприклад, в Уланові, Бердичеві, Брацлаві і інших місцях, були обсажені виключно жидами. Характерною рисою жидівської боязливості є те, що у Вінниці, а також в інших урядах НКВД, вищі урядовці дуже часто мінялися; вони боялися помсти.

Характерними також для жидівської шпигунської системи НКВД є незчисленні випадки, в яких жиди виступають як донощики. Ось так повідомляє жінка Соловйова з Ситковець, Вінницької округи, що її чоловіка заарештувало НКВД. Тому що не було іншої причини арешту і вона сама ніякої не знає, було подано наче б то він, будучи керівником філії державного банку в Ситківцях по робив був провокаторські заходи. Жидівський комісар відвідав одного дня її чоловіка і домагався з банку позички в сумі 2.000 рублів, бо він хотів вислати свою жінку на курорт. Соловйов не дав своєї згоди на те, бо згідно з банковими приписами він не міг дати позику без відповідного забезпечення. Незабаром після цього він був заарештований і привезений до Вінниці. На днях пізнала жінка труп її замордованого чоловіка на місці розкопок у Вінниці.

Ось так знаходимо сліди жидів у всіх поодиноких фазах душоубства. Жидівські шпигуни доносили внаслідок нікчемної жадоби помсти на цілком невинних українців в урядах жидівських комісарів НКВД. Жидівський комісар відправляв їх до жидівських слідчих суддів. Ці жиди мучили і тортували свої жертви доки вони божевільні від болю не признавались до всього чого хотіли від них жиди. Від них переходили нещасливі через жидівського керівника тюрми в руки жидівського ката[27].

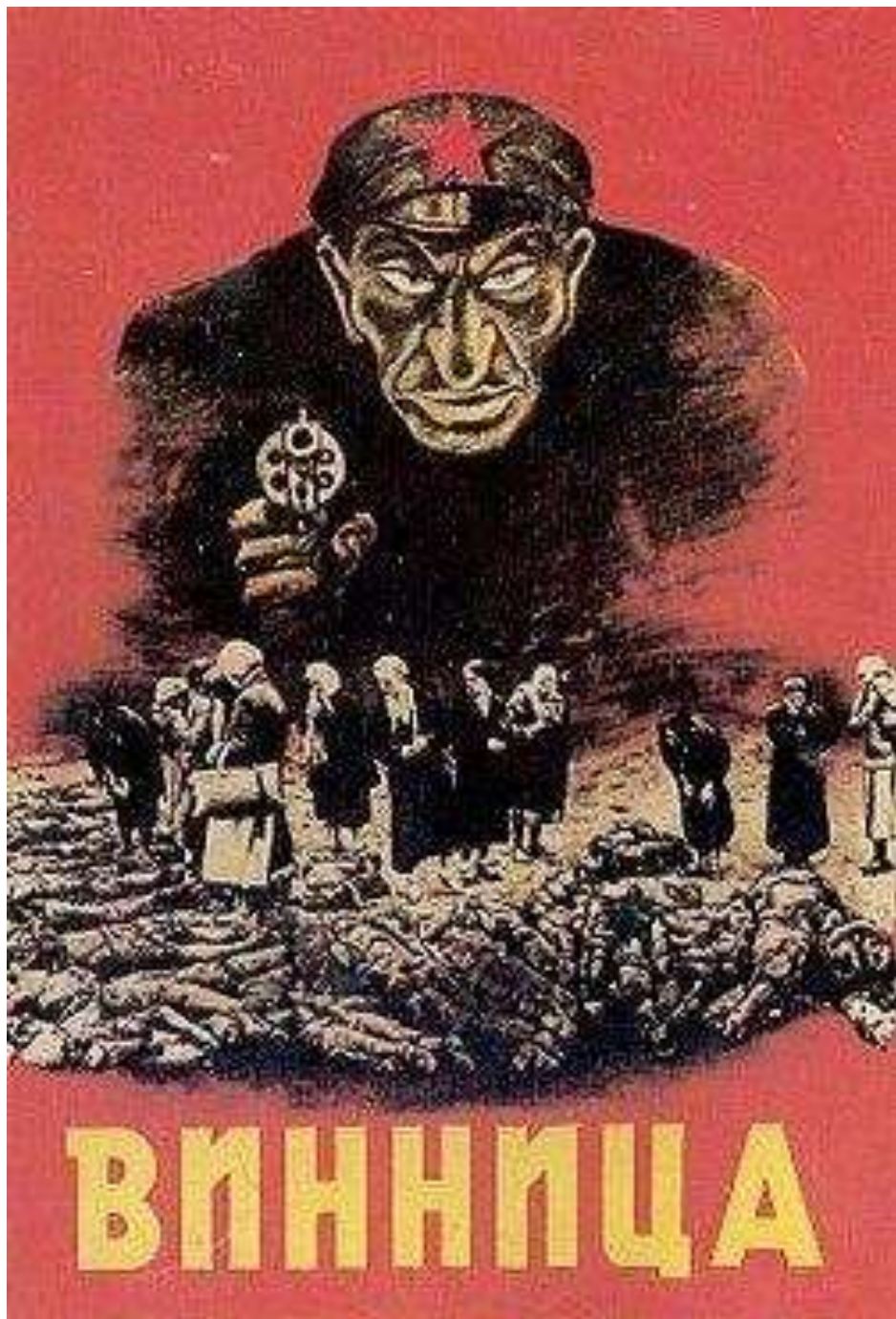
27. УЧАСТЬ ЖИДІВ У ВІННИЦЬКОМУ ЗЛОЧИНІ. Гайсинська газета. – 1943. – № 31, 15 серпня.

ЖИДИ-МЕХАНІЗМ БОЛЬШЕВИЗМУ.

«Алькацар» опублікував передову Статтю під назвою «Жиди в Советському Союзі». Часопис вказує, що центр світового жидівства сидить у Москві і комуністична пропаганда служить для досягнення жидівських планів світового панування. «Відкриття братських могил у Катині, пише «Алькацар», – показало, яку роль грають жиди в Советському Союзі, а розпуск Сталіним третього Інтернаціоналу є не що інше, як новий обманний маневр жидівства. Однак, більша частина світу сьогодні вже знає, що жиди є єдина рушійна сила большевизму. Внутрішня і зовнішня політика Советського і Союзу провадиться тільки жидами». «Третій Інтернаціонал», так за інчується стаття, «розпущений тому, що, на думку жидівських світових організацій, вони міцно закріпились, щоб через розкиданих у всьому світі представників їх раси провадити жахливі руйнування» [28] [29].

28. ЖИДИ-МЕХАНІЗМ БОЛЬШЕВИЗМУ. Вісті для українських селян. – 1943. – № 23, 16 серпня.

29. ЖИДИ-МЕХАНІЗМ БОЛЬШЕВИЗМУ. Бориспільські вісті. – 1943. – № 50, 18 липня.

ВІСТІ

ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СЕЛЯН

№ 22.

четвер, 3 серпня 1943 р.

Руб. 11.

У місті Вінниці розкопані могили, в які більшовики цілими купами, назавом ховали розстріляних та замордованих в НКВД українців. До цього часу розкопано 55 ям. З дванадцяти ям викопано вже біля двох тисяч трупів. Таким чином загальне число похованих тут жертв звірчого більшовицького терору перевищує 10 тисяч.

Тут розкопалися шкелетні. Поруч в сльобок внах лавкам трупів їм замучених українських селян, робітників, інтелігентів.

Дружина сидить перед тілом свого чоловіка, забитого у конціаціону НКВД. У неї невідстане сль. Божа ланка рука. П'яльничка пробитте невинних сумов.

На підставі закопаного тут не одягу, що в більшості добре зберігся, та різних речей, а також і документів, які належали забитим, місцеві жителі взнали вже більше 200 чол. Розкопані в Вінниці вогнілі—це лише перші. Багато їх розвидано ще по Україні. Вони ховануть в собі безліч жертв НКВД.

Більшовики розстрілювали беззахисних трудовиків, невинних іє каптерів рука.

Майже всіх катівниця Вінниччина в редакції і сльобок прощється з замордованими в НКВД.

**Ніколи не забуде український нарід про жах у Вінниці.
Всі сили свої віддамо на знищення жи́до-большеви́зму!**

„Свобода релігії“ в ССРР, у глибині: амал постра трупа зне-
дова царської релі.

Одні, що наволом лемал помера трупа, в більшісті дитро збо-
релі. По якому викинали розлівають: своїх рідних.

ХТО НИЩИВ НАШИХ БРАТІВ І СЕСТЕР — УКРАЇНСЬКИХ СЕЛЯН, РОБІТНИКІВ, ІНТЕЛІГЕНТІВ:

Начальник вінницького НКВД —
ЖИД Соколинський,

Начальник вінницької тюрми —
ЖИД Абрамович,

Слідчі вінницького НКВД —
**ЖИД Беккер,
ЖИД Розенбаум.**

„Людям, що бузували садіаган“. У нагороду зневажності зм’я-
тали ті рука, розстроили череп і иншу в глибину нму.

Тільки після звільнення Україки занучні вінницьким НКВД
жестки виставили в християнських будинках.

За сталінською конституцією селяни „мели право на землю“. Милкий
з них пармаг шматок одної землі в ССРР /Вінницької полиці/

[30].

РОЗДІЛ 4. ЄВРЕЇ, СРСР, США.

Жидівські інтриги проти світового спокою

Європейські країни переконуються щораз то більше в тому, що катастрофи, які після першої світової війни вибухають над людством, викликані провокаційною політикою військових спекулянтів деяких держав, уряди яких були зацікавлені в заробітках. Уже і в Англії широкі кола населення по трохи починають розуміти, яку фатальну роль відіграє жидівство зі своїми прислужниками у керуванні англійським народом. Ознакою цього є щораз більший про тижидівський рух в Англії.

До представників небезпечної жидівської групи належить також і часто згадуваний тепер віце-президент США Воллес, відомий своїми філософсько замаскованими доповідями й намаганнями виставити Держави Осі нападниками й єдиними винуватцями війни.

В стремліннях під'юдити також і південноамериканські держави до війни з Державами Осі, ці кола розраховують на забудькуватий широких мас ігнорують справжній стан речей, особливо те, що саме Фюрер німецького народу був тим, хто, з дня перейняття влади, цілою низкою політичних актів вніс велику лепту у справу збереження тривалого миру. Тому добре пригадати тут у всіх подробицях широкі мирні заходи, що їх вживала Німеччина ще задовго до Війни.

У Німеччині робилося все, щоб досягнути чесних сусідських відносин з Францією, щоб позбутися старого погляду на неї, як на відвічного ворога й забуття про реванш. Почалося створювання умов для широкої співпраці господарських організацій обох країн, що мають спільні інтереси; почали входити в приятельські відносини спортивні товариства й союзи фронтовиків і, після приятельської переписки між французьким міністром-президентом Делядье та Фюрером Німецького Рейху, зроблено всі необхідні кроки для підготовки тривалого мирного стану. Такі самі наміри виявила Німеччина й щодо Англії,

відмовившись від будування флоту, який відповідав би широкій німецькій світовій торгівлі, а обмежуючися лише третиною англійського військового флоту, – така пропорція напевно не свідчила про агресивну політику!

Від Чехословацької держави, що під впливом держав Антанти трималася особливо задирливо у відношенні до Німеччини, остання не вимагала ніяких теренів, а лише нормальної рівноправності для кількох мільйонів чеських підданих німецького походження, які почували себе в Чехії громадянами другого класу. Особливо великі жертви несла Німеччина в зв'язку з бажанням бути в мирних відносинах з Польщею, Німеччина, яка разом з польськими легіонами під проводом Пілсудського відвоювала свободу Польщі і врятувала її від советського панування, залишила їй під час мирних переговорів дві важливі провінції (Познанську та Прусію) й обмежилася тим, що мала лише коридор до відрізаної від Німеччини Східної Прусії. Данціг, повернення якого вимагала від Ліги Націй Німеччина, одночасно забезпечуючи полякам їхні торговельні інтереси, ніколи не належав до Польщі, як то часто неправдиво твердили, а був німецькою територією, якою протягом переходової доби управляла Ліга Націй.

Сьогодні кожний розсудливий поляк після такого гіркого, з власної вини придбаного досвіду, спитає себе; як це сталось, що ми, так фатально спровоковані жидами, почали так вороже ставитись до німецького народу й дозволили втягнути себе у війну проти Німеччини, як добре доводилося б тепер польському народові, коли б він далі провадив політику Пілсудського політику тісного зв'язку з Німеччиною!

Мирні відносини мусили припинити всі тертя між Німеччиною та Польщею, стати основою для спільних інтересів обох народів, служачи справі світового миру.

Ця мирна політика у відношенні до Польщі та Чехословаччини, до Франції й Англії була в цілому своєму обсязі справою такого далекосяглого значення, якого ще ніколи не зробила жодна велика держава!

Але через те, що зміцнення миру на континенті йшло проти інтересів зацікавлених у війні кіл, то розпочато тонку, залаштункову інтригу, з метою добитися негативного ставлення польського народу до німецьких пропозицій. Поляків вмовляли, що, мовляв, етнографічна польська границя лежить на Одрі і при співпраці Англії та Франції цієї цілі легко досягнути короткотривалим маршем на Берлін з огляду на слабкість німецької армії. Так відкинено німецьку пропозицію й одночасно з цим польська армія ступила на німецький кордон. Ця військова пропаганда в Польщі та під'юджуваний населення довели до того, що поляки вбили 45.000 німецьких чоловіків, жінок і дітей, – до злочину, що в зв'язку з політичною нездібністю польського народу привів до світового присуду над Польщею, як державою.

Гра долею держав з метою оточення Німеччини, як це трапилося з Францією і Бельгією, з Голяндією й Норвегією, з Сербією та Грецією, з Росією й Китаєм, ведеться тепер далі з арабськими народами Іраку й Ірану. Водночас США провадять таку саму гру з державами середньої й південної Америки, яким обіцяно допомогу й тим примушено до договорів, що роблять їх залежними від США і перетворюють в об'єкти визиску. Це плановане провокування народів привело до світового руху, який постав у Державах Осі. Провідники протилежного боку не врахували зросту його сил! Ще й досі вони перебільшують силу грошей, а тим часом на світі запанували зовсім інші сили! [1].

1. Жидівські інтриги проти світового спокою. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 48, 2 вересня.

Англійсько-більшевицький союз – це осяг світового жидівства.

Сіоністичний діловий комітет для Палестини відбув своє річне засідання, на якому голова комітету, Шертік, виголосив реферат про політичне положення у світі. Він ствердив, що в англійсько-советському союзі добуло світове жидівство вперше великий успіх, бо міродатні жидівські кола Англії, Злучених Держав та Советів від місяців намагалися здійснити цей союз [2].

2. Англійсько-большевицький союз – це осяг світового жидівства. Нова доба (Берлін). – 1941. – № 8, 28 вересня.

Євреї в Соединенных Штатах.

По матеріалам Г.Форда «Міжнародне єврейство».

С самого початку євреї дивилися на Америку, катили область багатообіщальну, і їх переселення буквально з перших же днів її відкриття, особливо в Південну Америку, в частині в Бразилію, прийняло більші розміри. Внаслідок підозрливого участя, яке вони прийняли в суперечці між бразильцями і голландцями, їм довелося залишити Бразилію і поїти в голландську колонію, розташовану на місці нинішнього Нью-Йорка. Голландському губернатору Пітеру Штувесанту не дуже подобалося з'явлення євреїв серед голландських колоністів, тому він вимагав їх виселення. Однак, євреї раніше прийняли заходи до того, щоб їх приїзд, хоча б і не дуже охотно, все ж був дозволено. Тим не менше, їм було заборонено займатися громадськими посадами і займатися розничною торгівлею. Наслідком цієї заборони стало те, що євреї займалися чистими експортними операціями, в яких швидко стали монополістами, завдяки своїм зв'язкам з Європою. Цей приклад може служити зразком єврейської изворотливості: заборона в одній області-вони обходять, з'являючись в іншій.

Особливою любов'ю євреїв користувалася мехова торгівля, в якій вони в наше час також єдиними постачальниками. Величезна кількість самих звичайних, а в більшості і недоброякісних, шкур під заманливими назвами обігує на ринку в «цінні мехи» і зобов'язані своїм з'явленням тільки єврейському мистецтву надувати. Тряпичники, які в наших містах дають знати про своє з'явлення звуком дудки і збирають старе залізо, пляшки, бу магу і тряпки, не мають нічого загального з багатішими на продаж розмалюваного старця жидами.

Бессознательно для себя добрый Штутвесант позволил евреям сделать из Нью-Йорка главную гавань Америки, хотя во время американской революции большинство нью-йоркских евреев бежало в Филадельфию, все же многие из них при первой возможности возвратились обратно. Они кажется инстинктивно чувствовали, что этот город станет для них коммерческим раем. Так оно и случилось; Нью-Йорк на самом деле сделался центральным пунктом мирового еврейства. Он является местом, где весь американский ввоз и вывоз облагается пошлиной в пользу еврейства, местом, где труд всей Америки платит дань хозяевам денег. Территория города целиком находится в еврейских руках и в списке домовладельцев лишь изредка можно встретить нееврейское имя.

Дать список дел, в которых евреи являются хозяевами, значило бы перечислить все важнейшие для жизни отрасли работы в стране. Сюда вошли бы не только действительно необходимые для жизни производства, но и те, которые сделались такими вследствие привычек и вкуса. Всем известно, что театральное дело в Америке принадлежит исключительно евреям. Весьма вероятно, что именно в этом надо искать причину того, что в настоящее время почти во всех театральных пьесах преследуются цели пропаганды и нередко встречается восхваление духа торгашества, исходящее не от актеров и даже не от материально зависимых авторов, а от жидовских заказчиков, издателей и антрепренеров, обладателей толстого кошелька. Равным образом в еврейских руках находится и кинематография.

Иудеи захватили в свои руки всю торговлю зерном, горное и доменное дело крупнейшего промышленного штата Колорадо, сахарное и табачное производство, более 50% оптовой торговли мясом, 60% сапожной промышленности и всю торговлю готовым платьем. Они организуют спаивание населения, сконцентрировав в своих руках торговлю спиртными напитками и наживают огромные барыши, овладев ювелирным делом. Они знают все, ибо сосредоточили в своих руках осведомительную службу и почтовую экспедицию, используя это

для обдєльвання грязних биржевих гєшефтов. Они же не гнушаються самими беззастєнчивими злоупотреблениями, проникнув в управление ссудними кассами.

Таково лице иудеев в Америкє. Они царят во всех отраслях хозяйства, имеющих национальное и международное значение, либо единолично, либо в компании с своими заокеанскими собратьями, главным образом, английскими [3].

3. Евреи в Соединенных Штатах. Заря. – 1943. – № 55, 14 июля.

Сила Нью-Йоркського жидівства.

Нью-Йорк – це найбільше у світі жидівське місто і політична фортеця. Жиди володіють у цій метрополії театрами, судівництвом, пресою, кіно, банками й торгівлею. Звідси вони впливають на внутрішню державну політику, особливо після того, як демократична партія Нью-Йорку провела до „Білого Дому" їхнього кандидата Рузвельта.

В Нью-Йорку, за урядовою статистикою, в 1939 році було 1,76 мільйона ортодоксальних (старокопних) жидів, тобто 30 % усього населення міста. Крім ортодоксальних, є тут багато й інших жидів, не охоплених статистикою. Не перебільшуючи, можна сказати, що в самому Нью-Йорку живе не менше 2 мільйонів жидів. „Де вже ті часи, – гордо заявляв впливовий нью -йоркський жид, коли губернатор Стюезант міг твердити, що жиди – це покидьки землі й не сміють жити в Нью-Йорку.

Нью-Йоркські жиди живуть не в одній якійсь дільниці, а по всьому місті. В окремих геттах живуть німецькі, єспанські, португальські сини Ізраїля та жиди з ССРСР і Леванту. Тільки багатії з другого або третьою покоління емігрантів покидають гетта, оселюються з розкішних кварталів «Райверзайд Драйв» п'ятого авеню та стають американськими жидами й навіть «американцями».

Можна вважати, що всіх жидів і мешканців жидівського походження в Америці близько 10 мільйонів. Чисельно вони займають другє, місце серед чужоземців. На першому місці негри, яких є біля 12 мільйонів.

Маючи змогу набувати американське громадянство, жиди зробились політично сильним чинником. Це пояснюється також і тим, що, в протилежність до інших народів, вони мають нехіть до хліборобської праці і скупчені по містах. Особливо де помітні в Нью-Йорку. Тому жидівський воливі найбільше дається взнаки у східній частині США, до якої, особливо до Нью-Йорку, населення інших частин Америки має антипатію. На заході та півдні справжні американці щораз більше турбуються, бачучи, як у Східній Америці політичний вплив жидів діастаз невпинно зростає.

На жаль, в США політичний вплив Нью-Йорку, отже і жидівства, від початку цього століття дуже зріс. Нью-Йорк з його великою колегією виборчих уповноважених дуже часто вирішує загальний вислід виборів. Особливо яскраво це помітне на виборах кандидатів демократичної партії, яка має абсолютну більшість голосів на півдні Америки, але ніколи ще не перемогла в загальних виборах, тому ще ця частина Америки становить у державі меншість. Перемагає Нью-Йорк з його нездоровим скупченням всяких націй. Звичайно, президентами воліли вибрати тих кандидатів, які політично визначилися в Нью-Йорку, звідси вийшли обидва президенти Рузвельти. Але кого вибрано при допомозі нью-йоркської виборчої машинерії, на тому тяжила „політична гіпотеза“, яка зобов'язувала його рахуватися з волею своїх виборів. Цим і пояснюються надзвичайні впливи жидів-верховодів (як от фінансист Бернард Барух, державний фінансовий секретар Моргентав та правник № іргептзв та іірашмх Франкфуртер)та на його внутрішню й закордонну політику [4].

4. Сила Нью-Йоркського жидівства Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 15, 8 травня.

Жидівство.

Рівне. Жидівство, розсипавшись по цілому світі, ніколи не губило своєї расової окремішности й кагальної єдності. Охорона жидівської збірности від асиміляції та

релігійного дезертирства побудована на суворих основах і переводиться дуже ригористично при співучасті цілої збірності.

Відношення жидів до народу, серед якого їм доводиться перебувати, подібне до відношення омели й дерева на якому вона росте. Омела не добуває поживи безпосередньо з землі, а тягне соки з дерева. Вона не розкидається окремими галузками по цілому дереві, не губиться середнього, так би мовити, не асимілюється з ним, а тримається в певних місцях, як окремішність, як організована спільнота, відмінна від цілоти і для кожного ока помітна. Вона зеленіє й тягне з дерева сока й тоді, коли останнє в боротьбі з суворю природою позбавилось своїх зелених шат.

Жиди серед інших народів творять державу в державі, незалежно від того, чи з формально- правового боку їх трактується як рівнорядних громадян, чи як другорядних, обмежених у своїх правах. Внутрішня спайка жидів і збереження органічної єдності в умовах чужої державності досягаєма ними легко, дякуючи тому, що їх обов'язують суворі засади збірної дисципліни зі всіма санкціями за недотримання їх; їх об'єднує стара й понура релігія грізного Єгови, скрупулятно розроблена у всіх ритуальних дрібницях, обрахованих на сувору релігійну окремішність; та ж релігія виховує їх у дусі вищости вибраного Богом народу і в дусі віри у прихід Месії, жидівського Месії, який мав би прийти в першу чергу для них, щоб принести їм щастя й обдарувати їх найвищими добрами; вони мають свою окрему мораль, іншу для себе, іншу у відношенні до других народів, чи гоїв; вони удаються до чужонаціонального державного суду тільки в крайніх випадках, задовольняючись судом рабіна, основаним на талмудичному кодексі; у них добре організована матеріальна допомога членам своєї спільноти і то майже завжди на рахунок інших народів; при уділюванні помочі не береться під увагу різниць ідеологічних. Ось так американські капіталісти видатною матеріальною підтримкою допомагають організації біробіджанської жидівської комуністичної республіки. Примат завжди у них має момент расоворелігійний.

Розкидавшись такого «омелою» по цілому світі, жиди так довго без перешкод тягнули соки з різних національних організмів, доки жидівське ярмо не стало надто дошкульним. Тоді почалось протидіяння. Воно ставало щораз більш енергійне в міру, як виявлялось, що жиди, сконцентрувавши у своїх руках капітал і опанувавши світовий промисел, почалися гати і по впливі ширшого значення та владу політичну. В цій ситуації жиди відчули потребу змінити тактику, використовуючи свою здібність мімікрії. Нова тактика полягає в неакцентуваї ні безоглядної расово-релігійної окремішности, в чисто зовнішній асиміляції, загально кажучи в пристосуванні до обставив і в оперуванні такими гаслами, як добро людства, загальнолюдська культура й такими ідеями, як соціалізм, комунізм, соціальна справедливість і т. д.

Сьогодні для кожного ясно, що боротьба, яка ведеться в цілому світі, в основі має не тільки життєві потреби німецького народу, не тільки упорядкування європейських справ, але також інші причини, тісно зв'язані з світовою ролею жидівства. Боротьба ведеться за і проти того жидівства; за допущення його до опанування світу і проти цього.

Советський Союз є прикладом не випадкової політичної коинюктури, сприятливої для жидівських впливів, як скажیم було у Франції за часів єдиного соціалістичного фронту, але реальним фактом нового опанування влади жидами, етапом до дальшого руху в тому напрямі, руху ширшого світового значення.

Захоплення влади жидами в советах і підготовча акція до цього має свою довгу цікаву й повчальну історію, але хочемо тут звернути увагу тільки спеціально на деякі жидівські методи, які яскраво виявляються в періоді тав званої ідеологічної боротьби, авангардом якої по стороні комунізму є жидівство.

Візьмим хоч би такі головні основи советського устрою й комуністичної ідеології, як атеїзм, знесення приватної власности і інтернаціоналізм, без яких комуністичний рух перестав би бути самим собою.

Атеїзм, який випливав з матеріалістичного світогляду, не є умовою без якої не може відбутись перебудова життя на соціалістичних чи навіть комуністичних основах. Бачимо, що в інших народів, де соціалізм положений в основу державного устрою, релігія й церква, хоч і зведені тільки до рамок виключно релігійної діяльності, чується у своїй ділянці зовсім вільно, може навіть вільніше, ані ж тоді, коли церква не була відділена від держави й служила знаряддям політичних планів [5].

Неофіт Кибалюк.

5. Жидівство. Неофіт Кибалюк. Подолянин. – 1942. – № 98, 3 грудня.

ЖИДИ, ЯК ПОМІШНИКИ СОЮЗНИКІВ

Певні події в неокупованій частині Франції та в першу чергу ті, що мали місце при капітуляції Алжіру, привели до того, що в паризькій пресі з боку уряду Віші тепер кінець кінцем вимагається енергійний виступ проти жидів, які покищо особливо бешкетують у Північній Африці. Лише в Алжирі протягом останнього часу, як тепер про це пові домляється, мешкає більше 150.000 жи дів, які усіма засобами дбали про те, щоб усі французи, які мали намір виявити опір, були схоплені та затримані і щоб місто було видано північно-американським загарбникам. «ДУЦ», Ч. 254 [6].

6. ЖИДИ, ЯК ПОМІШНИКИ СОЮЗНИКІВ. Голос Дніпра. – 1942. – № 164, 1 грудня.

Англійські жиди і Советський Союз

АМСТЕРДАМ. Конференція жидівських представників всіх частин Великобританії 30-го серпня в Лондоні, згідно британської служби відомостей, винесла ухвалу солідарності з жидами Советського Союзу. Конференція вирішила підтримати Советський Союз фінансами. Советський посол Майський напасав до конференції листа, в якому говорить, що останні 14 місяців Советський Союз ніс головний тягар війни з усіх союзників. Сонети чекають, що цей тягар в швидкому майбутньому буде перекладено на інших союзників [7].

7. Англійські жиди і Советський Союз Мал. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 81, 12 вересня.

Теоретично й «знаменита» сталінська конституція визнав свободу сумління, але на практиці в советській державі провадиться нечуване переслідуваная й нищення церкви, Очевидно тлумачиться це тим, що політична влада знаходиться в руках жидів. Невдячність і нахабство жидівське в тому випадкові посунені так далеко, що не уражалось навіть потрібним заслонитись, як то жиди часто практикують, якоюсь іншою особою нежидівського походження і на чолі організації воюючого безбожництва, звідки виходить усі директиви по боротьбі з релігією, став жид Губельман-Ярославський. Отже безсумнівним фактом є, що боротьба з релігією в советах є в першій мірі ділом рук жидівських, це б то жиди, – найбільші вороги релігії.

Вони також завзяті інтернаціоналісти.

З неменшою завзятістю поборюють вони також засаду приватної власности. Націоналізація, соціалізація, колективізація і всякі інші найновіші способи зубожування населення і зведення колись заможної людности до стану жебраків, це теж діло рук жидівського комунізму.

Таким чином виявляється, що жиди, найбільш релігійний нарід у світі, для якого релігія була й є внутрішньосупільним цементом, є одночасно і найбільшими ворогами релігії; жиди, найбільші націоналісти, расово-кагальна єдність яких знана в цілому світі, є одночасно і найбільшими ворогами націоналізму та прихильниками інтернаціоналізму; жиди, найбільші гендлярі, гешефтлярі, капіталісти й власники до кровикості є і найбільшими ворогами власности.

Як же зрозуміти й чим пояснити ці дивовижні суперечности?

Пояснюються вони дуже просто. Жиди справді найбільші вороги релігії, але християнської, найбільші вороги націоналізму, але не жидівського, найбільші вороги власности, але чужої.

Інтернаціоналізм їм потрібний, щоб паралізувати природний антисемітський рух, щоб припасами кодексу карного, як то є в советах, унеможливити й зробити тяжко навальним всякий, навіть най менший виступ проти жидів, включно навіть до уживання зневажливого на їх думку виразу «жид».

Атеїзм їм потрібний для того щоб зруйнувати релігійну спільноту, а тим самим і духову силу народу, серед якого живуть, чи над яким панують (Росія). Своєї релігії вони однак не руйнують, навпаки, в сонетах ніколи не бракує маці на Пейсах, а навіть продають її кооперативи, це б то, на советські умовни, державні установи. Не забороняється їм і клерикально-жидівська література, як про те свідчить видання деяких творів Опатошу і інш.

Нарешті, нищення чужої приватної власності їм потрібне для зубоження народу господаря, для зруйнування матеріальної підстави його життя й розвитку, але це рівнож не значить, щоб вони самі практично зреклися права на приватну власність. Навпаки, факт, що всі комерційні і економічні установи в советах обсажені жидами, свідчить про те, що самі вони далі лишаються гендлярями, капіталістами й власниками, тільки без порівняння на більшу міру.

Загально кажучи, їм треба розкласти, здеморалізувати й зубожити інші народи, знищити все, що ті народи робить здоровими, твердими й сильними, щоб на безсиллі інших будувати свою силу, свою владу та свої колосальні багатства.

Всі ж високі ідеї в устах жидівства, це тільки овеча шкіра на кровожерному вовкові.

Неофіт Кибалюк [8].

8. Подолянин. –1942. – № 98, 3 грудня.

«Ньюс Хронікл» повідомляє про зріст антисемітського настрою в Англії. Антисемітизм населення пояснюється, перш за все, спекулятивною діяльністю жидів [9].

9. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 8, 5 квітня.

Жиди-емігранти в Англії розперезались.

Лондон, 8 квітня. „Ньюз Кронікл“ опублікував статтю під назвою: „Антисемітизм в Англії зростає“, яка звернула до себе велику увагу. В статті наводяться листи читачів, які підкреслюють, що причина антисемітизму криється в поведінці багатьох жидів, які емігрували з Німеччини. Не зважаючи на те, що їх було гостинно прийнято, вони роблять тепер різні темні гешефти на шкоду англійському народові і є головними діячами чорної біржі [10].

10. Жиди-емігранти в Англії розперезались. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 13, 10 квітня.

ЧЕРЧІЛЛЕВА ВІЙНА—ЦЕ ЖИДІВСЬКА ВІЙНА.

«Жиди мають велику й ширю симпатію до англійців, а англійці до жидів. Так було завжди, і тому багато жидівських родів зв'язані з англійцями». Так писала 12 березня 1940 р. англійська газета «Дейлі Експрес». А один з провідників сіонізму – Давид Бен Горіон в кінці листопада 1910 р. в «Манчестер Гардіен» заявив: «Від щирого серця ми з усіх сил будемо помагати британській армії та британському народові, бо війна Великої Британії – це наша війна».

Отже Уїнстон Черчілль діє, як представник інтересів міжнародного жидівства, Черчіллева війна – це жидівська війна. І роль британського прем'єр міністра – це роль зрадника, який ради інтересів чужого народу ставить на карту майно і кров своїх громадян.

Будівничим «британської імперії», що поклад на голову королеви Вікторії індійську імператорську корону, був жид Веніамін Дізраелі. Двадцять процентів англійської шляхти цілком зажидівлені. Саме цей тіньовий зв'язок британської шляхти з жидівським світом банкірів найкраще пояснює діяльність Черчілля. В господарському та науковому житті Великобританії жидя мають вирішний вплив. Англійським нафтовим концерном Шель, що охоплює весь світ, керує жид Самуель, який носять шляхетський титул лорда Бірстеда. Всю британську текстильну промисловість контролює жид барон Гарст, а продукцію нікелю британської імперії – лорд Мельнет, тобто – жид Альфред Монд.

Домові Ротшільдів належить найбільший англійський концерн універсальних магазинів. Торгівлею опіумом в межах імперії займається жидівська родина Сассунів, ради якої Англія в минулому столітті вела ганебну «опіумову» війну з Китаєм. Зажидівлені в Англії і театри, і кіно, і радіо, а передусім – преса.

Зажидівлення англійської преси – це факт, що найвиразніше свідчить про те, що інтереси Черчілля тісно переплелися з інтересами жидівського капіталу. Це ж жидівська преса фінансувала Черчілля вже вія його молодості. Зі молодих років Уїнстон Черчілль під час ввійни Іспанії з Кубою одержав відпустку із своєї військової частини і став воєнним кореспондентом. Потім він писав воєнні кореспонденції про бої на індійських північно- західних і кордонах з театру англо-бурської війни, та експедиції проти Магді. Так, завдяки жидівським видавцям газет, він нажив маєтків, що пізніше помогли йому зробити політичну кар'єру. Згодом, після непевної та скандальної політичної діяльності, Черчілль на писав силу газетних статей для жидівських англійських та американських газет. Він співробітничав не тільки в щоденних газетах, але й у порнографічних журналах.

Щодо грошових махінацій, то тут Черчілль виявив себе гідним спадкоємцем свого предка герцога Мальборо. Мальборо, англійський полководець у війні за іспанський престол, передав був жидові Медині всю сирову військового постачання та ділився з ним великими прибутками. Крім того, Мединя виплачував цьому предкові Черчілля 6.000 фунтів стерлінгів щороку за те, що він із спекуляційною метою повідомляв цього жида про становище на фронті раніш, ніж свій уряд. Це вміння спекулювати воєнними повідомленнями Уїнстона Черчілль дістав у спадщину від свого «шляхетного» предка. Як колись Ротшільд подавав з Лондону повідомлення про бій під Ватерлоо, так і Черчілль, будши першим лордом адміралтейства, спочатку назвав морський бій під Скагераком англійською поразкою, потім – перемогою. Таким чином, він та його жидівські приятелі дуже добре заробили на зміні біржового курсу [11].

11. ЧЕРЧІЛЛЕВА ВІЙНА—ЦЕ ЖИДІВСЬКА ВІЙНА. Нове Українське Слово. – 1942. – № 135, 14 червня.

Типічний продукт англійської аристократії, зв'язано гешефтами і кров'ю з жидівською плутократією, Черчілль керує долею Англії, як жидівський ставленик. Він, як жида, що криються за ним, дивляться на змагання націонал-соціалістичної Німеччини та фашистської Італії за соціальну справедливість, як на загрозу всьому, що, на їх думку, має незамінну вартість для життя. Завдяки жидівсько-плутократичній системі, Черчілль розбагатів та змогутнів, а тому й боронить цю систему, як право англійця „жити так, як йому хочеться". Ця мораль на зіпсованість ще збільшує його нахил до алкоголю та інші його екстравагантні нахили. Не можна не згадати тут і про скандали нащадків, його дочок Дороти та Сари, що, як танцюристки, виступають у непристойних жидівських „мистецьких" підприємствах, та сина Рандольфа, що здобув славу в жидівському раю – Голівуді, як фільмовий артист.

Ставлення Черчілля та інших впливових англійських діячів до жадівста видно з листа, що його від імені свого уряду прочитав на нараді виконавчого органу жидівського світового конгресу в Нью-Йорку в 1940 році міністр Черчіллевого кабінету Грінвуд. В цьому листі було написано:

„В новому післявоєнному суспільстві жида мусять бути і будуть мати змогу конструктивні працювати й тим класти й свій пайок для загального добра. В новій Європі жида матимуть в кожній країні свободу та повну рівність перед законом".

Знаємо цю свободу! Це свобода необмеженого визискування європейських народів. Проти такого диявольського плану європейські народи ведуть рішучу боротьбу, непохитно вірячи в те, що в цьому бою за свободу переможуть, власне, вони [12] [13].

12. ЧЕРЧІЛЛЕВА ВІЙНА—ЦЕ ЖИДІВСЬКА ВІЙНА. Нові дні (Сновськ). – 1943. – № 20, 10 березня.

13. Війна Черчіля — війна іудеїв. Бобринецький голос. – 1943. – № 18, 10 травня.

Жиди, як підроблювачі паспортів

У Танжері іспанська поліція затримала кількох підроблювачів паспортів. Всі вони належали до однієї банди, що горіала свою діяльність в північно-західній частині Африки та керувалася жидами— братами Лярахе [14].

14. Жиди, як підроблювачі паспортів. Голос Дніпра. – 1942. – № 166, 6 грудня.

ОСТАННІ ВІСТІ (КОЛОМИЯ). Мова: Українська. Місце видання: Коломия. Доступні дати: 19.09.1941 - 13.11.1941. Доступних номерів: 2. Газета виходила у Коломії у 1941 р. спочатку раз на тиждень, пізніше – двічі на тиждень. Відповідальний редактор Я. Христич. Обсяг газети – від 2 до 4 сторінок.

За що воює всесвітнє жидівство

За що воює всесвітнє жидівство та його заушники Англія і совети? Відповідь на це знаходимо в статі рабіна Фішля, поміщеній 15 січня 1926 в газеті „Ляйпцігер Израелітішес Фамілієнблят“. Він написав там:

„Ми боремося не лише за наше існування, але й за вдержання та розвій всього нашого жидівсько го життя, за нашу всемогутність, якої нас перед 2.000 літ позбавлено“.

Як бачимо жиди воюють не за що інше, але лише за жидівську всемогутність. Одначе німецька перемога завдасть жидам такий удар, що вони ніколи більш не піднесуться [15].

15. За що воює всесвітнє жидівство. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 14, 13 листопада.

Навіть Англія пізнає небезпеку від жидівства

Згідно з повідомленням „Менчестер Гуардіян" на одній нараді „Союзу вільних церков" звернено увагу на зріст антисемітизму також у Менчестері, що треба власне приписати діяльності жидів на чорному ринку.

Як повідомляє далі „Менчестер Гуардіян“, англійський штабовий лікар, Віл’єм Джон Мічел був звільнений присудом військового суду з військової служби, бо віну одному ресторані скапав „Гітлер добре зробив, що поборює жидів“ [16].

16. Навіть Англія пізнає небезпеку від жидівства. Горохівські вісті. – 1943. – № 13, 29 травня.

Божий суд над жидівським нацьковувачем до війни.

В парламенті Сполучених Держав Америки проходить боротьба поміж нацьковувачами до війни, та розсудливими американцями, які бажають не допустити свою країну до воєнного нещастя. Недавно один посол сильно заатакував американських нацьковувачів до війни. Сейчас після нього виступив жидівський депутат Едельштайн. Він заявив, що американські жида лише для того бажають війни, що хочуть рятувати престиж Сполучених Держав та охоронити американське господарське життя перед заломанням. Той жид Едельштайн, палаючи ненавистю до держав осі, закінчив свою промову словами: „Італійці та німці бажають вести цю війну аж до знищення Ізраеля, але Ізраель...” далі не міг нічого сказати. При останньому слові поблід, опустили його всі сили, він впав на землю і кілька хвилин пізніше сконав. Просто кажучи його трафив шляк.

Чи це не був Божий суд, який дав жидівському нацьковувачеві відповідь Провидіння? (Штірмер.) [17].

17. Божий суд над жидівським нацьковувачем до війни. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 14, 13 листопада.

Советські робітники під жидівським батогом.

Світове жидівство, яке за допомогою своїх представників опано вує всі керівні місця в капіталістичних установах демократичних держав, так і в більшовицькій колективістичній системі, добре знає, що означав би крах більшовизму в цій розбійницькій війні за панування жидів над світом. Після того, як із щораз то частіших закликів та розпоряджень стало видно, що більшовицька партійна організація помалу занепадає, що брак робітничих сил у промисловості, погане

харчування та перевтома населення викликає загальну апатію – жидівство вживає всіх заходів і засобів, щоб запобігти цьому крахові.

Нещодавно Сталін був змушений ввести винятковий стан на всіх залізницях, щоб запобігти безладдю. Є багато даних про те, що члени комуністичної партії, особливо комсомольці, теж розчарувалися в комунізмі і втратили вже віру в перемогу. Це підтверджує й московська „Правда“, яка 12-го квітня призналася, що ідейний рівень в червоній армії, в партії та в комсомолі дуже знизився. Вину за це вона приписує партійним організаціям та військовим установам.

Але всі заклики й засоби, здається, не мали позитивних наслідків, бо Совет Народних Комісарів мусив видати розпорядження про партійний контроль всієї советської промисловості. Партійні жиди мають контролювати виробничі процеси окремих підприємств, справу приймання на працю нових робітників, їх приміщування та харчування. В одному, офіційному московському повідомленні говориться, що цей захід буц не обхідний тому, що за останній час у советській промисловості дуже поширилися зловживання. Тому тепер і попризначувано на підприємства партійних жидів, які вже й перед тим займали там багато керівних місць. їх уповноваження так поширені, що вони мають право тепер „карати аж до розстрілів“. Іншими словами жиди, загрожуючи розстрілами, змушують визначених советських робітників працювати для продовження війни [18].

18. Советські робітники під жидівським батогом. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 42, 11 серпня.

В творі «Жиди мусять жити», який вийшов в Нью-Йорку 1934 року, читаємо: „Перший з усіх жидівських законів каже, що жиди мусять жити. Однаково як, яки ми засобами та з якими цілями. Аби жи ти. Коли не можна чого досягти силою зброї, вони повертаються до своїх старих методів завоювання оманюю, брехнею та чарами спокуси. Неодноразово я мусив констатувати, що ненависть до жидів є просто найелементарнішим інстинктом людської природи, одним з важливих інстинктів оборони раси проти цілковитого знищення. Більше мені нічого сказати.

Вороже ставлення до жидів не є нав'язане упередження, як в цьому жиди хочуть переконати світ, це є інстинкт самооборони, який в коленій людині живе від її народження, як інстинкт, що вимагає негайно заплющити око, коли вітер несе до нього порох. Так само швидко й так само вірно діє інстинкт антижидівства. По читайте історію просування жидів з Європи та Америці! Скрізь їх добре приймали, допомагали їм переселятись, вступати в своє суспільство і брати участь в загальних справах. їм швидко відкривалися одно по одному кола діяльності в країні, але через їхню нечесність скрізь їх не минуче ганебно виганяли з країни. Не раз жиди цілком і повністю заслужили гіркі наслідки обурення їхніх переслідувачів. Жидівство – це ніби моральний сифіліс. Народи, які дали себе ним заразити, мають однакові зрадливі й шкідливі для здоров'я наслідки. Якщо ви маєте якісь сумніви, гляньте на якийсь народ в Європі, що перебуває в жидівських лапах. А якщо хочете пересвідчитись більше, подивіться тільки на те, що тепер відбувається в Америці".

Хто це написав? Може „нацистський фанатик расизму"? Ні в якому разі! Автор цього твору жид Семуель Рот. Виписки ці подає Франц Розе в београдській „До науцайгунг". Особливо розводиться Семуель Рот про те, як його з дитинства виховували в жидівській расовій свідомості й ненависті до кожної іншої крони. „Нічого іншого жид дійсно не хоче й не сподівається досягти через жидівську школу, як тільки того, щоб в його дитині живо підтримували свідомість, що вона є жидом і що жидівська раса має продовжувати війну проти своїх сусідів". Так Семуель Рот скидає одно по одному покривала, відкриваючи ганьбу свого народу. Як дійшов він до цього? Ще 1925 року він опублікував так само в Нью-Йорку зовсім інший твір з переднім словом жидівського літератора Ізраеля Цангвіля, який з кровожерною фантазією малює майбутню помсту „за те, що було заподіяно беззахисному народові". Про «навернення» не може бути й мови, бо жид залишився жидом. Чому в 1924 році робить він те, що з старозавітним Ноем зробив його син? Це не єдиний випадок, коли жиди самі себе нещадно

викривають. Так, наприклад, Вальтер Ратенав відчув потребу самообвинувачення. В його «Враженнях» (Ляйпціг, 1902) він яскраво змальовує враження від берлінських жидів на вулиці Тіргартену в театрі. „Вимушена веселість цих людей не може приховати стару, ненажерну ненависть, яку вони несуть в собі. Вони не думають, що лише одне покоління, яке стримує всі природні сили, врятувало їх від того, що переживали їхні батьки. Отже Ратенав, як і Рот, вважає, що антисемітизм є натуральний інстинкт самооборони. Ці вибухи висловів жидівських представників можна пояснити лише з комплексу неповноцінності, але вони ґрунтуються не на персональній, а на расовій підсвідомості. Інакше кажучи, це прояви жидівського нечистого сумління [19].

19. ЖИДІВСЬКЕ САМОВИКРИТТЯ. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 44, 18 серпня.

Величина занятых областей

Чтобы яснее представить себе величину занятых германскими войсками территорий в СССР, со поставим их со следующими цифрами. Германия занимала в 1914 году площадь, равную 540.000 кв. километров. Почти такую же площадь имеет Украина (535.000 кв. км). Следующая по величине область – Белоруссия составляет 235.000 кв. км, равняясь по площади Пруссии без Бранденбурга. Смоленскую область (74.900 кв. км) можно сравнить с Баварией (75.000 кв. км). Орловская губерния на 1.000 кв. кил. больше Силезии вместе с Судетами (64.500 кв. км), Литва и Латвия вместе со ставляют площадь, равную площади всей южной Германии (120.000 кв. км). Эстонию с ее 47.500 кв. км можно сравнить с Бранденбургской провинцией. Наконец, Молдавская республика (32.700 кв. км.) почти равна по величине Померании. Если прибавить к этим цифрам около 500 тыс. кв. кил., которые составляют занятая восточная часть бывшей Польши, части Тверской, Ленинградской и Карельской областей, то окажется, что с 22 июля до 31 октября сего года, т. е. в течение 132 дней, германская армия заняла 1.660.000 кв.

км, —пространство, которое более, чем в три раза превышает территорию Германии в 1914 году [20].

20. Величина занятых областей. Голос Крыма. – 1941. – № 2, 14 декабря.

Жидівська війна.

Війна, яку накинута Німеччині восени 1939 року і яку Німеччина від початку вигравала етап за етапом, – це жидівська війна. Ще перед її вибухом націонал-соціалістична Німеччина здавала вже собі справу з того, що світове жидівство аранжує без пощадну боротьбу. Адольф Тітлер зовсім одверто раз-у -раз перестерігав перед тією небезпекою. І тому, ця жидівська війна застала Німеччину добре підготовленою. Сьогодні вже ясно, що світове жидівство цю війну прогало. Спочатку жидів поволі ізольовано в Німеччині і позбавлено їх можливості розкладати німецький народ. Опісля їх побито в 1939-1941 роках на всіх боєвищах Європи. Поразки тих держав, що наосліп дали запрягти себе до воєнної колісниці жидівських плутократів, що далі то міцніше припечатували долю жидів в Європі. Тепер відбувається остання дія жидівської поразки. Це – розбиття Советського Союзу німецькими військами. Бо ж Советський Союз збудований теж жидівськими руками. І світове жидівство знає, що б'є остання його година.

Але може хтось запитається: яким же це чином ця війна жидівська? Яким чином жиди стоять за такими державами як Англія й Советський Союз? Яким чином сходяться до купи жидівські більшовики й жидівські банкіри-льорди? Тільки той ставитиме такі питання, хто ще не знає, що жидівство, це не якась політична система, а вічно інтернаціональна сила, що закорінюється в усіх країнах і в усіх народних організаціях, пристосовуючись зручно до кожноточасних відносин. У Вашингтоні і в Лондоні жиди сидять у золотих палатах світу. Вони роблять там свою політику за допомогою гаманця й запродавців – підпомагачів з поміж фахових політиків цих країв. У Москві жиди сиділи в Кремлі. Вони поклонялися советськім звіздам, проповідували напереміну світову революцію і збратання

інтернаціонального пролетаріату з советським патріотизмом – відповідно до того, як цього вимагала потреба хвилі. Але завжди вони були готові всадовитися та вгризтися в спину російського, українського та інших народів Советського і Союзу. Тому теж вони вмовляли в советського громадянина, що немає ніякої різниці між „товарищем євреєм" і „товарищем руським", що всі вони—однакові діти того самого краю. Коли б народи Советського Союзу були повстали проти згубної ролі жидів, то їх пануванню був би прийшов кінець. У Лондоні жида видають себе патріотів, в Нью-Йорку за добрих американців, а в Москві —за гарячих ентузіастів советського ладу, але з кожного з них вилазить жид, коли йде про їх існування. Тоді вони битися за себе змушують інших, а самі втікають, як щурі, що покидають корабель, який потопає. Тепер вони вже не советські патріоти, тепер вони вже тільки жида, які жебрають допомоги і порятунку у своїх одновірців і одноплеменців в Америці [21].

21. Жидівська війна. Подолянин. – 1941. – № 30, 17 грудня.

ЗВІРСТВА ЖИДІВСЬКИХ КОМІСАРІВ У СЕВАСТОПОЛІ.

БЕРЛІН. Під час штурму Севастополя більшовики висадили в повітря величезну оборонну систему позицій, яка складалася з численних скельних печер, в числі яких було висаджено в повітря також оборонні укріплення біля Анкермана для того, щоб вся ця система оборонних позицій не потрапила до рук німців і їх союзників.

При обслідуванні місця катастрофи у скелях було виявлено багато загиблих. Було точно встановлено, що жид – комісар фортеці, який видав наказ про висадження в повітря цих укріплень з середини спорудження оборонної системи Севастополя, не тільки вбив цим вибухом 2.000 жінок і дітей, але піддав тій же долі і всіх важко поранених, які перебували на перев'язочному пункт в одній з дальніх печер.

Під час робіт з розкопування й прибирання уламків це було встановлено. У другому сховищі, яке було глибоко у скелях, лежали гори трупів загиблих жінок і дітей, вкритих уламками або обгорілих.

Що до того, як стався вибух, більшовицький лікар Конюченко, якій за кілька хвилин до вибуху втік з перев'язочного пункту і врятувався в казематі, повідомив таке:

– Комісар фортеці не дав нам можливості й часу винести поранених і негайно після того, як комісари й офіцери залишили скелю, я зрозумів, що цей демон збирається робити. Я встиг перенести кілька поранених з печери в інший каземат, як раптом величезна сила вибуху примусила нас похолодіти від жаху... і звірство сталося [22].

22. ЗВІРСТВА ЖИДІВСЬКИХ КОМІСАРІВ У СЕВАСТОПОЛІ. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 65, 1 серпня.

Енгельс і Маркс, фальшиві пророки пролетаріату, які своїми ідеями задурманили голови народів землі, були жиди, Літвінов-Фількінштейн, Каганович, Радек, хто зможе перелічити всіх цих жидів, що під найрізноманітнішими псевдонімами панували в Советському Союзі. Зазирнім іще тільки на хвилину у світ плутократії: Гор-Веліша, англійський військовий міністр, один з найдіяльніших аранжерів сьогоднішньої війни – жид. Прозваний в Англії „часописним лордом" лорд Бівербрук, який володіє великою частиною англійської преси, а через це й „публічною опінією" країни, теж жид. Французький міністр колоній Ман дель, який від 1937 року завзято під'юджував до війни проти Німеччини, так само жид, як і французькі Ротшильди, що на ведення війни „зобілізували" гроші. Рузвельт, який сьгодні кинув Сполучені Держави у війну, походить від жидів. Його військовий нацьковувач № 1, нью-йорський бургомистр Ла Гвартія жид. Моргентав, „фінансовий потентат" Воллстріту, що фінансує допомогу англійцям, теж жид. І це все – тільки на весь світ відомі імена, що всякому самі приходять на язик. Але вже з цього переліку виявляється характер теперішньої жидівської війни проти

Німеччини, війни, в якій по братерському об'єднається англо-американська грошова аристократія з кремлівськими більшовиками.

Глибший сенс цієї війни в тому й є, що в її результаті Європа звільниться від жидів. Поразка більшовизму і Англії буде останньою рішальною поразкою світового жидівства на нашому континенті. Народи Європи знають, що це рівнозначне з їх історичним видужанням [23].

23. Подолянин. – 1941. – № 30, 17 грудня.

БОЛЬШЕВИЗМ И ИУДАИЗМ

Иудаизм это, прежде всего, наука. Вопросы же науки решаются не большинством голосов и не интуитивно, а знанием дела. В как ныне какой-нибудь бином Ньютона не может быть предметом спора, так и не может быть двух точек зрения на еврейство.

Настоящий период вооруженной борьбы с большевизмом, которую жертвенно ведет германский народ – есть период временный. Он несет с собой уничтожение, так сказать, материальной части большевизма, но ведь не следует думать, что с разрушением всех этих чудовищных танков, сверхорудий, взятием в плен миллионов красноармейцев большевизм окончательно и целиком будет изжит. Для Западной Европы он, конечно, перестанет представлять вечную угрозу, вечную опасность вторжения. Ну, а для России? В толще русского народа останутся еще искалеченные души, останется еще большевистский дух, который будет сказываться во всем, даже в повседневных мелочах.

Прислушиваясь к различным спорам на эту тему, в сожаление, можно констатировать одно безотраднее явление: многие воспринимают большевизм слишком легко и поверхностно, не всегда улавливая его неразрывную связь с еврейством. Пора, однако, отдать себе отчет в том, что еврей, будь то бердячевский сапожник или нью-йоркский банкир – есть, прежде всего еврей и что он тесно связан и подчинен еврейской мировой общине, А что собой представляет эта община?

Один из видных руководителей иудаизма Альфред Носсинг, в своей книге «Интегральное иудейство» – совершенно ясно говорит:

«...Еврейская община это тот же парод в современном политическом смысле этого слова. Она хранительница исторической миссии, я сказал бы даже космической, которую нам завещали Ной и Авраам, Иаков и Моисей.

Община является ядром нашего бытия, сущностью нашего духа.

Первобытной мыслью наших предков было создание не племени, а мирового порядка, при котором мы могли бы руководить человечеством (!) в его развитии...»

Вот что такое еврейская община! Может быть христианский мозг и в особенности русский, не в состоянии понять и охватить подобной организации, однако, таковая существует и только благодаря ей в течение тысяч лет еврейство сумело сохранить свою национальную традицию, свое расовое лицо и свою сущность. И русский человек делает непростительную ошибку, когда в каком-нибудь еврее видит только одиночку еврея и не видит стоящей за ним и руководящей им общины или так называемого «кагала».

Еще в 1919 г. лондонская газета «Джюиш Хроникл» писала: «Самое явление коммунизма, тот факт, что среди коммунистов так много евреев, что идеи коммунизма согласуются с идеями иудаизма – имеет огромное для нас значение и силу».

Та же газета пела гимны «расе, которая дала Дизраэли (Биконсфилда), Риддинга Монтегью, Курта Эйснера, Троцкого...»

Следует обратить внимание, что имя Дизраэли фигурирует в рубрике еврейских национальных героев наряду с Куртом Эйснером и Троцким. Да оно и понятно. Ведь это только мы видели в Дизраэли английского государственного деятеля, строителя Британской империй. Еврейская же история оценивает его прежде всего как великого еврея, потрудившегося наряду с Троцким и др, на пользу своей расы. Разница только в том, что эпоха Дизраэли и мировая обстановка того времени

позволяла ему служить еврейству посредством созидания Англии, а эпоха Троцкого и иная политическая конъюнктура обуславливала служение еврейским интересам разрушением России.

И никакого большевизма, как самостоятельной идеи для евреев, в сущности, нет. Есть средство разрушения христианского мира, есть накопившаяся в душной атмосфере гетто жажда мести; есть мираж осуществления библейских пророчеств о мировой гегемонии, есть возможность головокружительной материальной наживы... И разве в этом нельзя найти объяснения, почему русская революция не смогла остановиться на буржуазно-демократических принципах, а покаталась к большевизму. «Февраль» евреев не удовлетворил: выгоды «февраля» растягивались на длительные годы и уверенность в этих выгодах не была абсолютной. «Октябрь» же вместе с полным обескровлением России мгновенно приносил еврейству сказочную власть и материальные выгоды.

Нет, не русский характер имеет большевизм. Русский человек, может быть способен на бунт, бессмысленный и беспощадный. Но холодная, изощренная большевистская система длительного террора обладает специфически еврейскими чертами, заимствованными из ветхозаветных «истреблений до седьмого колена». И желая дать большевизму краткое определение, можно совершенно точно выразить это так:

– Большевизм это пугачевщина, управляемая иудеем.

Уничтожить большевизм мало, надо уничтожить еще иудея с его талмудом. Ибо покуда он будет существовать можно быть уверенным, что попытка овладеть человечеством повторится еще и еще под другими названиями, под другими лозунгами. Но еврей останется тем же.

Быть честным «белым» и ее быть антисемитом – просто невозможно. Борьба искренно с большевизмом, не борясь с иудаизмом, тоже невозможно.

Доказательством этому служит катастрофа, которая произошла в страшном 1917 году. Иудаизм должен быть искоренен и человечество обезвредит этого коварного, действующего подкупом и ядом, врага.

Нет места жалости и сентиментальности в наших сердцах! [24]

24. БОЛЬШЕВИЗМ И ИУДАИЗМ. Одесская газета. – 1942. – № 29, 20 января.

Жиди закликали американців до Північної Африки.

Жиди допомогли Рузвельтові підготувати грабіжницький похід проти Північної Африки – цього центру французької колоніальної імперії. Як «п'ята колона», як прислужники ворожої інформаційної служби, жиди своєю „пантофлювою поштою” скерували ініціативу генерала Айзенгауера на шлях реалізації. В подяку за це, американський генерал, висадившись в Африці, відразу ж відновив закон Крем'є, що його скасував був маршал Петен у 1941 році. Цей закон, якого видано ще 1870 року, надавав усім північно-африканським жидам французьке громадянство й упривілеював їх, таким чином, супроти тубільного населення, зокрема – супроти арабів. Ініціатором закону, звісно, був жид, паризький адвокат Адпльф Ісаак Крем'є, засновник „Універсального ізраїльського союзу”, член уряду Гамбетти. Опублікування цього закону ще в 1870 році – це класичний приклад того, як солідарно трималися жиди в різних частинах світу.

Історія жидів у Північній Африці щільно пов'язується з історією їхніх європейських одноплеменців. Зайшли жиди до Північної Африки ще до римських часів. У провінціях колишньої Римської імперії—Мавританії та Африці створили вони невеличкі громади, члени яких займались, на знаний жидівський лад, торгівлею. Після зруйнування Єрусалиму в 70 р. і спустошення Юдеї в 136 р. по Р. Х., під час повстання Бар Кохби, жиди розпорошені були по всій Римській імперії.

Іслам приніс північно-африканським жидам добрі часи, бо хоч каліфи і стягали з них високу данину, зате забезпечували їм охорону. В Північній Африці, як і на Піренейському півострові, під пануванням маврів, жиди посідали найвищі урядові

посади і досягнули були великого багатства. В подяку за це вони підтримували маврів усіма силами. Історія свідчить, що саме жиди сприяли занепадові Західньо-Готської імперії в Іспанії, вміло підготувавши навалу маврів у 711 році по Р. Х. Більше того – жиди закликали сарацинів до країни. Коли християнство здобуло назад Піренейський півострів, там почато енергійну чистку проти жидівських кровопивців.

У 1492 р. жиди мусили покинути Іспанію, а в 1493 році й Португалію. Ці жиди, з колишнього маврійського культурного кола, т. за. „сефардім“, розпорошилися по цілій Південній Європі й Північній Африці. Особливо на марокканському, алжирському та туніському жидівстві витиснули вони своє тавро, що залишилося ще й досі. Цим великим впливом можна пояснити й те, що процент жидів серед населення північно-африканських міст надзвичайно високий. Приміром, серед населення міст Алжира й Туніса в 1935 році жидів було 12 проц. у Феці 14 проц., а в Танжері навіть 16 проц.

Емігруючи з європейських країн, жиди останніми роками, перед теперішньою війною, у великому числі оселялись у Північній Африці. Число жидів в Алжирі на протязі небагатьох років з 40.000 збільшилось до 130.000. Ці жиди, що далі, то в більшому числі, пролазили на провідні місця в торгівлі та господарстві й витісняли навіть французів. У 1938 році один французький часопис писав та ке про розвиток Феї: „Нашим землякам не лишиться нічого іншого, як тільки покинути місто й відплисти“. Цілком зрозуміло, що зачужинення французької Північної Африки на пливом жидів спонукало маршала Петена в 1941 р. видати, як акт національної оборони, розпорядження про скасування рівноправності північно-африканського жидівства, затвердженої „законом Крем'є“.

У відповідь на це, північноафриканські жиди звернулись по допомогу до Вашингтона. Коли порівняти ці факти, то стане ясно, що виступ Рузвельта проти французької Північної Африки, це не тільки імперіалістичний грабіжницький похід в інтересах жидівського волстрітського капіталу, а й карна експедиція проти

Франції Петена, розпочата з доручення світового жидівства на користь північноафриканських жидів. Але успіх цієї карної експедиції не буде довготривалий [25].

25. Жиди закликали американців до Північної Африки. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 11, 10 лютого

ВІДВІЧНА БОРОТЬБА З ЖИДІВСТВОМ

Проти гнилі та поганства

Треба знати, що боротьбу з жидівською язвою вели не лише світські люди, але й духовні теж виступали завжди проти гнилі, поганства та деморалізації, що плила від жидівства. Першими духовними письменниками, що поборювали жидівство були: Ісидор із Севілли (636 р.) та єпископ Агоборд із Ліону (840 р.) [26].

26. ВІДВІЧНА БОРОТЬБА З ЖИДІВСТВОМ. Проти гнилі та поганства. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.

Шляхи жидівства до світового панування.

Великий провидець Достоєвський якось сказав: „Наближається година жидівського царства. Наступає торжество ідей, перед якими зникають почуття чоловіколюбства, жадання правди, почуття християнські і навіть свідомість гордощів народів". Вся історія жидівського народу свідчить про те, що основами жидівства є матеріалістичні потреби та користолюбство. Культ жида – торгашество, а його земний бог – гроші. В протилежність іншим народам, жиди не мають своєї державної території. В силу цього, вони й не можуть існувати самі по собі, а живуть за рахунок експлуатації інших народів. Жидівство присвоїло собі грошову

могутність і гроші стали світовою силою. Жиди легш за все могли досягнути своєї мети шляхом розкладення інших народів. „Пролетарі всіх країн – єднайтеся!" – гасло, яке кинув Маркс, послужило засобом для цього розкладу. Характерно, що комуністична теорія, яка лежить в основі большевизму, народилася в жидівському мозку. Уже через це саме, большевики з'явилися

грубими фізичними виконавцями жидівської волі. Вони стали „пушечним м'ясом" в руках світового жидівства, що прагне до панування над світом. Жидівський марксизм та жидівський капіталізм виявилися братами по плоті й крові. Перед очима здивованого світу Черчілль втілення капіталізму і Сталін – втілення марксизму простигли один одному руку. Вони одверто підтвердили, що капіталізм і марксизм не лише чудово вживаються і доповнюють один одного, але що в них од на суть і одна мета, що вони – одне ціле, що веде до торжества жидівства і його матеріалістичних ідей. Марксизм засуджений на загибель. Більш того – він уже гине. Разом з ним зникає й породивший його капіталізм. Все це означає, що загине і панування жидів. Прозрілі народи не дадуть знову обдурити себе. Ніякі нові маски вже більше не допоможуть жидівству. Навчені гірким досвідом, ми добре знаємо, як треба поступити з хижим Ізраїлем – ворогом людства [27].

27. Шляхи жидівства до світового панування. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 11, 10 лютого.

Злочинність – їхнє ремесло.

Жиди як ошуканці та гангстери.

Що жиди в атмосфері злочинів почувають себе, як дома, яскравим доказом цього є історія нью-йоркських злочинів. Уже в середині минулого століття натрапляємо на перші імена жидів-злочинців, які мали зв'язок, з американським гангстерством. З того часу кількість їх так зросла, що вони здобули в Нью Йорку монополію на злочинства.

Недавно нью-йоркська поліція опублікувала 7 прізвищ жидів, які належали до банди гендлярів дівчатами. Перше місце посідає перший «громадський ворог» Генрі «Детч» Гольдберг 29 років, народжений в геті східної частини Нью-Йорка: в 1926 році його за вчинене вбивство було заслано до Сінг-Сінга; через 7 років випущено на волю; він був членом жидівської злочинницької банди «Детч Шульц» у Флігенгаймері.

На другому місці списку стоїть прізвище Якоб «Геррей» Шапіро, по професії майстер тенісових ракет.

Третій по списку, його спільник Люїс «Лепке» Бекгауз.

Четверте місце належить також членові «вибраного народу» Абрагамові Цувільману (назвисько «Лонгей»), королеві злочинців у сусідньому Нью-Джерсеї, колишньому спілникові застреленого Марі Гердона.

П'ятий – це Моріц Цайг (назвисько «Зіггі»), який раніше працював у кабареі «Ракета», а тепер має свою корчму в Лонг-Айсленді.

Шостий – «Бегсей» Мартін Гольдштейн, наступник злочинця Амберга, замордованого в жидівській дільниці міста Брукліна.

На сьомому стоїть ім'я Гаррі Штрауса, злочинницька діяльність якого охоплювала Бруклін.

Всі сім злочинців – жида. Отак жида приймають участь у «розбудові» життя в США. На чолі всіх гангстерів стоїть жид Аль Капоне. Це найбільший організатор усіх злочинних банд, лютий розбійник, який награвував добра на десятки мільйонів доларів. Американський жид гангстер Дональд Костер-Мюсіка, який різними нечистими засобами придбав собі майна на 46 мільйонів марок і застрелився, коли його збирались заарештувати. Найнебезпечніший жидівський гангстер – це Лепке, бухгалтер, який вважався колись в Америці «громадським ворогом н. 1» та що його американський суд за судив на 14 років до в'язниці. Цей жид був ватажком контрабандистів опіумом.

В час облави 14 липня 1938 року нью-йоркська поліція піймала 39 злочинців з Давидового коліна. Їх обвинувачували в тому, що вони ошукали 10 великих страхових товариств на 3 мільйони доларів. Організаторами цієї махінації були лікарі; д-р Давид Бершойц, д-р Лео Фокс та д-р Натаніель Аппельбаум. Інші співучасники, які на цьому ділі також добре заробили, були: Ервінг Едентух, .Самуель Вайнер і Макс Гелер. Назвемо ще тут Абрагама Гохберга, Давида Шонберга, Самуеля Елленбогена, імена навмання взяті з цього незліченного

жидівського кода. Обман набув такого широкого розголошення, що навіть нью-йоркські жидівські часописи не відважилися замовчати ці арешти, які викликали загальне здивування.

Де тільки з'являлися жиди, там скрізь вони виявляли свої злочинницькі таланти, «щоб вибитися в люди». Їх сумління не зупиняється ні перед жодним злочином. Це їх ремесло, яким вони здобувають гроші, майно та панування. Ошуканий жидами народ попадає у злидні й руйнується. Найяскравіший сумний приклад цього – це народи СРСР [28].

28. Злочинність – їхнє ремесло. Жиди як ошуканці та гангстери. Золотоніські вісті. – 1943. – № 59, 25 липня.

Жиди обдурюють власну „гвардію про бойовиків за світове панування жидівства.”

Що багато дечого невістачає в большевицькому «раю» – це не таємниця. Але в особливо поганому стані совєтська санітарія, якій страшно невістачає насамперед ліків. Щоб цьому запобігти, британці, після того, як Москва нагально поінформувала про свій сумний медичний стан, порадили своїм під контрольним державам на Близькому Сході, щоб ті посилали до СРСР різні ліки та медикаменти. На підставі лондонського наказу Палестина та Сірія, які дуже мало виробляють ліків, віддають большевикам майже всю свою продукцію. А що фармацевтична продукція цих держав перебуває в руках жидівських емігрантів з Німеччини – аптекарів, лікарів і хеміків, які мають з цього великі прибутки, – досі дуже тяжко збували свої вироби. Араби швидко зрозуміли, що жидівські ліки – непотріб і лише своїм опануванням подібні до відомих у всьому світі (а також у державах Близького Сходу) високоцінних німецьких хемічно-фармацевтичних препаратів. Отже, жидам не пощастило наживатися на арабах. Тому то треба було „ошасливити фальшованими ліками дурні совєти”. Їм байдуже, чи допоможуть населенню СРСР пілюлі та краплі з жидівських емігрантських фабрик. Головне, щоб жиди добре заробили на воєнних поставаннях.

Таким чином, вони обдурюють своє гарматне м'ясо; свою хвалену «гвардію» пробойовиків світового панування Ізраїля, і ті непотрібні ліки лікують тільки їхні гаманці. Чисто жидівський метод! [29].

29. Жиди обдурюють власну „гвардію про бойовиків за світове панування жидівства." Золотоніські вісті. – 1943. – № 59, 25 липня.

Жидівська бригада Рузвельта.

У Вашингтоні нещодавно з'явилася стаття під заголовком: «Стій, Алжир, вітай жидів!», в якій описується вплив жидів у вашінгтонському уряді. Коли уявити цей вплив, то стає зрозумілим, в якій мірі ця війна, що ведеться Рузвельтом за завоювання світового панування, є жидівською війною. Ніколи ще в історії США ні один президент не підпадав під такий вплив жидів, як Рузвельт, який являється ні чим іншим, як слухняним знаряддям в їх руках. Сьогодні немає у Вашингтоні жодної урядової установи, в якій би політика не спрямовувалася жидівськими закулісними керівниками.

У міністерстві закордонних справ державний секретар Кордель Гуль, одружений з дочкою Ісаака Вітц, держить на посту господарського радника жида Герберта Файс і як співробітників – Пасловського, Давида Саломона, Якобс, Мецгер та Йозефа Бакер. Державна казна знаходиться цілком у руках жидівства. Посаду міністра фінансів займає Генрі Моргеитау, в руках якого знаходиться керівництво всією жидівсько американською фінансовою олігархією. Він знаходиться в родинних стосунках з колишнім губернатором Нью-Йорка Гербертом Леманом, а також з банкірами Гугенгаймером, Зелігманом, Вертхаймером, Левіссоном і Варбургом. В казначействі панує Вальштреет, правою рукою якого є Генріетта Кльотц, уроджена Штайн та інші жиди, як Лавренц Говарт Зельцгер, Бернард Бернштайн і Якобс. В списках службовців міністерства торгівлі стоїть цілий ряд жидівських імен (Гірш, Натан, Домерацький і т. д.). В міністерстві внутрішніх справ знаходимоми такі імена, як Коен, Маркс, Натан Марголь, Давид Зебель, И. Ф. Абель, Давид Вольфсон, Міхаель і Натаи

Штраусн, Грюнінг, Мозес Заенц. В поштово му міністерстві Макс Коен, Беніамін Ф., Каїн і Альберт Гольдман. Навіть у військовому міністерстві і міністерстві військово-морського флоту не обходиться без жидів, про це доводять такі імена, як Якобсон і Барух. Міністерством праці керує, за вказівками інтернаціонального жидівства, Франсес Перкінс, уроджена Матільда Ревекка Вуцькі, жидівка з Советського Союзу, якій допомагають Харлес Віцанський і керівник громадського господарства Ісідор Люблін, що прибув зі Сходу. Всі вони відіграють значну роль в створенні оточення Рузвельта і всі вони служать інтересам міжнароднього жидівства.

Якщо ми назвемо з найближчого оточення президента Рузвельта ще Фелікса Франкфуртського та Ірвінга Роземана обох членів верховного суда, які мають безпосередній вплив на Рузвельта, то цим завершується картина жидівського панування в Білому Домі. За такого стану речей стає зрозумілим тісний зв'язок Сполучених Штатів з Москвою, що зовсім не є таким ненатуральним, як схильні думати поверхові спостерігачі. Як за політикою Сталіна, так і за політикою Рузвельта стоїть те ж жидівство, яке як тут, так і там переслідує однакові цілі. Треба завжди мати на увазі ці факти, щоб зрозуміти, в якій мірі ця війна являється сутичкою між народами і тим інтернаціональним прошарком, що завжди жив коштом інших народів, метою якого з'являється розкладання кожного національного порядку.

„Жидівська бригада" Рузвельта заволоділа Вашингтоном, жидівська бригада Сталіна – Советським Союзом, з ними спільно діє британська плутократія, яка з кінця минулого століття також підпала під всезростаючий вплив жидівства, що розпочало цю війну, щоб досягти повного панування над народами. Вже сьогодні боротьба націй показує, що жидівство не досягне цієї мети. Майбутнє доведе, що народи, якими зараз ще керують жиди, стануть перед необхідністю викинути жидівську бацилу з своєї нації [30].

30. Жидівська бригада Рузвельта. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 14, 21 лютого.

Рузвельт – жидівський канцлер скарбів Моргенгау оповістив американців, що у квітні буде проведена „позика перемоги“ загальною сумою понад 9 мільярдів. Цим він стверджує, що вже всі останні прибутки витрачені [31].

31. Олександрівські вісті. – 1943. – №14, 21 лютого.

Борьба жидовства.

За преступными кознями нашего противника – стоит не кто иной, как закулисный руководитель – жид. Если еврейство надеялось раздуть этот мировой пожар беспрепятственно, то оно, а не арийские народы, будет уничтожено в Европе. У евреев пропадет охота смеяться [32].

32. Борьба жидовства. Донецкий вестник. – 1942. – № 80, 2 октября.

Жид підбурює до загострення повітряної війни.

ДНБ. АМСТЕРДАМ. Під час дебати в палаті громад над питанням політики повітряних налетів, ліберальний посол Мащер, який, як відомо, є жидом, заявив, так повідомляє про це англійська відомостева служба, що треба з великим натиском проводити далі бомбардування Німеччини, бо це є єдиною правильною політикою[57].

33. Жид підбурює до загострення повітряної війни. Волинь. – 1942. – № 21, 15 березня.

ЖИДІВСЬКИЙ ПЛАН ГОЛОДОВОЇ ДИКТАТУРИ

У північно-американській розкішній купальні Готспрінту відбувається тепер так звана «міжсоюзницька прохарчувальна конференція», за ініціативою самого Рузвельта, на яку він вислав вступне слово, в якому говорилося про «найосновніше право народів на вдержання їх нього здоров'я». За цими й іншими подібними фразами криється не що інше, як намір забезпечити американському імперіалізові також господарське опанування світу по війні.

«Дейлі Експрес» вже кілька днів перед тим розкрив закуліси конференції, повідомивши, що існує план дозволити Німеччині, Італії, Франції, Іспанії та Бельгії після війни вирощувати лише городину та овочі та вести власну молочну продукцію, тоді, як під оглядом постачання збіжжям, цукром і картоплею, ці краї мають бути узалежнені від ЗДА, Великобританії та Советського Союзу.

Цей плай, яв чути, стоїть також на порядку денному цієї конференції. Характерно, що ширше суспільство виключено з нарад конференції, і, не зважаючи на сильні протести, заборонено навіть журналістам прибути до місцевості конференції. Її учасники хочуть бути самі між собою і не хочуть допустити, щоб пл ни, які зродяться у Готспрінгу, відразу дійшли до відома світу.

За плечима конференції стоїть міжнародне жидівство, яке вже тепер змагає до того, щоб забезпечити собі господарську диктатуру в світі. Вашінгтонські і нью-йоркські жиди хочуть в майбутньому приділювати європейським державам харчові продукти і тим самим поширити на цілий європейський континент і назавжди ввести голодову блокаду, яку вони ввели вже в 1918 р., супроти Німеччини.

Коли б так було, як вони міркують, тоді вони означували б ціни і подавали б, що по одинокі народи мусять купувати від ЗДА та їхніх союзників і що вони самі мусять вирощувати. Ці міжнародні збіжжєві спекулянти приготовляють, отже, удар проти нової Європи, бо вони не можуть цього стерпіти, що Німеччина та Італія звільнилася з кайдая світового господарства і в ході запровадження нового ладу в Європі хочуть поставити континент на власну прохарчувальну базу.

Ми задобре знаємо історію англо-американського імперіалізму, щоб могли повірити у фрази Рузвелта та його товаришів. Ми уважно слідкуватимемо дальший хід цієї конференції і витягатимемо з неї науку, що з тим більшою рішучістю мусимо прямувати визначеними нами шляхами. Ми оборонятимемо нашу працю і нашу землю перед гієнами міжнародного жидівства, а перемога

європейської зброї запевнить те, що Європа ніколи не буде вже тереном експлуатації нью-йоркських жидів [34].

34. ЖИДІВСЬКИЙ ПЛАН ГОЛОДОВОЇ ДИКТАТУРИ. Олександрійські вісті. – 1943. – № 41, 2 червня.

Жид Лозовський одержав належну відповідь.

О. К. Один з найзапекліших боль шевицьких під'юджувачів жид Лозовський, який щодня затоплює пресу і радіо брехливими повідомленнями проти Німеччини, знову наважився виступити з вигаданими інформаціями щодо окупованих східних областей. Після того, як закликані представники балтійських країн нещодавно енергійно протестували проти цього, Лозовський одержав належну відповідь від ідейних керівників Білорусії і керівництва білоруських установ. З приводу свята національних спогадів, білоруси оголосили таку заяву: «Білоруський нарід, що зібрався в білоруському театрі в Мінську в день свята національних спогадів, рішуче протестує проти брехні різних жидівсько-більшевицьких представників, як Лозовський, які привласнили собі право висловлюватися в білоруських питаннях. Білоруси, яких звільнила від большевизму героїчна німецька армія, почали вже творчу, національну й господарчу роботу по відбудові; на стороні німецького народу й під захистом німецького меча білоруси готуються гідно вступити у майбутнє нової Європи й не потребують для цього будь якого іншого захисту» [35].

35. Жид Лозовський одержав належну відповідь. Сумський вісник. – 1942. – № 58. 15 травня.

Еврейский мост между Вашингтоном и Москвой.

Среди американских журналистов евреев так много, как песка в море. Они везде начиная от репортера и кончая известными салонными писателями. К последним принадлежит Вальтер Липпман, родом из Германии. В 1910 году он начал изучать философию в Гавардском университете. 28 лет он стал уже секретарем полковника Гоуза, бывшего правой, рукой Вильсона. Ему было 30 лет, когда он

вместе с полковником Гоузом прибыл в Версаль. В своих статьях он делал вид очень образованного человека, часто употреблял слово «ясно» и старался вызвать у читателей впечатление, что США фактически уже окружены со всех сторон. Как представитель высшего финансового мира, он сначала был политическим противником Рузвельта, теперь же он целиком на его стороне.

В своей речи в феврале 1841 года Муссолини назвал самообманом мысли американцев, что США демократическое государство, ибо фактически его политически и финансово захваченная евреями олигархия, существующая в наиболее яркой форме личной диктатуры. «Мы, евреи, и теперь разрушители и будем ими вечно» – признается руководитель сионистов Мориц Самуэльс в своей книге «Вы – гои», появившейся в США в 1924 году. Это очень удачно характеризует политику американских евреев.

Торжествуя, евреи трубили на весь мир, что большевизм не что иное, как одна из форм еврейской борьбы за господство над миром. Еще в 1917 году еврейский банкир Якоб Шиф признался публично, что революция в России имела успех благодаря его финансовой помощи. Помогала ему вся еврейская финансовая и интеллектуальная верхушка. Все посольства Антанты получили в 1917 году документ американской тайной службы о том, что она узнала в феврале 1916 года, что в России готовили революцию и что американские банкиры Гуттенгейм, Якоб Шиф, Макс Брайтиньи, банкирский дом Кун, Леби товарищество и его директора Феликс Карбург, Отто Кан, Ганауэр, Якоб и Мортимер Шифы финансировали революционное движение. Несомненный факт, что еврей-коммунист Троцкого воспитывали для будущих заданий обольшевичения тогдашней России в нью-йоркском кагале, в тайном центре еврейского самоуправления и что он получал большие суммы денег на проведение большевистской революции.

Вот почему 12 апреля 1919 года еврей. Коген имел основание написать в газете «Коммунист»: «Без преувеличения мы можем сказать, что великая

большевистская революция произошла благодаря помощи еврейства. Это евреи вели, советские народы к заре интернационала. Они руководили не только тогда, но руководят к теперь и не выпустят руководства из своих рук и в будущем».

Лучшего доказательства и не надо, что большевизм – это еврейская работа, и что евреи виновны во всех несчастьях, нищете и ужасе, испытанных советскими народами. Но эти же самые евреи, которые финансировали большевистские революции, держат в своих руках и нити политической к хозяйственной жизни США. Вашингтон соединяется с Москвой еврейским мостом, и именно этот мост сделал возможным союзе жду СССР и США. Международное иудейство использует эти великие державы и Англию для достижения полного господства над миром и всеми народами. Германия со своими союзниками восстала против этого еврейского фронта и уничтожит его для добра всего человечества, как бы ни был тяжел этот бой [36].

36. Еврейский мост между Вашингтоном и Москвой. Последние новости(Киев). – 1943. – № 12, 22 марта.

ВТОРОЙ ФРОНТ ПРОТИВ ЕВРЕЙСТВА.

Мировому еврейству, захватившему во многих демократических государствах в свои руки власть и капитал, удалось создать общий «демократический» фронт против новых тоталитарных государств и вызвать вторую мировую войну. Фронт этот они позднее без труда расширили, сомкнув в его на левом фланге с коммунистическим фронтом СССР.

Иудеи Франции, Англии, Америки и Советского Союза открыто иазывают эту войну своей. Достаточно вспомнить длинный ряд заявлений, сделанных ответственными еврейскими деятелями демократических государств, обещания, данные им «на случай победы» Черчиллем и Рузвельтом, достаточно вспомнигь, какую проиудейскую политику вел французский министр, еврей Мандель, и наглые речи и резолюции еврейских съездов в Москве, чтобы каждому, даже

самому упорному Фоме невериому стало ясно, что настоящая война есть прежде всего война мирового иудейства против всех рас и национальностей.

Мировому еврейству еще один раз в историн (и, на до надеяться, в последний раз) удалось бросить в длительную и кровавую битву миллионы одураченных им людей.

Молодые англичане и американцы, новоозеландцы, канадцы и австралийцы, обманутые де-Голлем французы, индусы, китайцы Чан Кай-ши, нидерландцы – все они уже четвертый год дерутся, и гибнут за чуждые им еврейские иитересы, ради извечной цели еврейского народа – владычества над миром.

Арийские народы, сбросившие с себя иудейское иго, встречаются на полях сражений с арийскими же народами. Но, нигде в открытом бою не сталкиваются они с иудеями.

Иуден сами не воюют, они только организуют войну. И в этой войне, как никогда и нигде еще, проявилась во всех странах их расовая солидарность. Создался поистине единый мировой еврейский фронт. Недаром каждый оратор на московском еврейском съезде начинал свою речь восклицанием: «Братья евреи всего мира!»

Создались обширные специальные организации, обладающие огромными денежными средствами для спасения и иеревозки евреев и продавшихся им шабес-гоев из оккупированных державами Оси стран в Америку. Наряду с этими, так сказать, транспортными организациями созданы также подпольные шпионские и вредительские еврейские организации. Застигнутые на местах германским и союзным ему оружием, евреи прибегают к камуфляжу и маскировке, что приходится наблюдать и в освобожденных от большевиков областях на Востоке.

Мировое еврейство понимает и сознает, что, как бы ни кончилась война, после нее все равно станет на первую очередь мировой еврейский вопрос. Оно отчетливо сознает, что, кроме искусственно ими созданного кровавого фронта этой небывалой войны, по всем страмам и государствам, по всем континентам и по

всему земному шару проходит второй фронт – против евреев (антиеврейский фронт), фронт внутренний, вертикальный, в отличие от военного – горизонтального – фронта. Этот фронт намечался еще задолго до настоящей войны, наметился повсюду и в демократических государствах, где здоровые национальные элементы так же ощутили в себе инстинкт расового самосохранения. Эти элементы были слабы в своей борьбе. Подобно тому, как в СССР слово «жид» влекло за собою многолетнюю ссылку в концлагеря, во Франции был издан декрет, запрещающий называть евреев евреями и жидами. Французские антиеврейские газеты, издеваясь над этим декретом, ввели тогда термин «хабитант», то есть «проживающий» (декрет этот ввел деликатное определение для евреев – «лица еврейского происхождения, проживающие на территории Франции»). В Северной Америке антиеврейское движение Генри Форда было задушено, а сам Форд поставлен на колени. Не будь войны, возможно, что все эти отдельные слабые антиеврейские фронты в демократиях были бы окончательно ликвидированы.

Но война многому научила и еще многому научит воюющие народы. Обреченные быть пушечным мясом для европейской войны, арийцы демократий начинают прозревать. Наиболее возмущенные из них пробуют протестовать. В этом отношении очень примечателен смелый упрек французского капитана де Суверана, брошенный им в лицо связавшему себя с евреями и масонами де Голлю: «Мне все равно, я предпочитаю сидеть в концлагере, чем работать вместе с иудеями, масонами и коммунистами, которыми полон ваш дом».

Такое же пробуждающееся отвращение к евреям и их военной ажиотации наблюдается уже и в Америке. Один из американских сенаторов совсем недавно дружески предостерегал американских евреев от слишком наглого вылезания вперед, рвачества, спекуляции на войне и гвалта о том, что это «их война». Сенатор этот указывал, что в стране нарастают нежелательные для евреев настроения, которые он деликатно назвал нетерпимостью. Лондонская печать, в

свою очередь, признает, что в Англии наблюдается усиление антисемитизма в широких кругах населения. Об отношении к евреям населения, освобожденного от большевиков, на Востоке достаточно красноречиво уже высказались на страницах «Нового слова» его местные корреспонденты – бывшие подсоветские люди.

Второй антиеврейский фронт начинает образовываться во всех демократических странах – противницах держав Оси. Антиеврейские настроения ширятся и крепнут, начинают принимать характер нетерпимости и отвращения. Факт образования такого второго, внутреннего антиеврейского фронта служит еще одним веским доказательством того, что настоящая война есть прежде всего война мирового еврейства против всех других рас и национальностей [37].

37. ВТОРОЙ ФРОНТ ПРОТИВ ЕВРЕЙСТВА. Донецкий вестник. – 1943. – № 37, 12 марта.

КАК ВОЮЮТ ЖИДОВСКИЕ КАПИТАЛИСТЫ.

За последнее время международное еврейство, пользуясь дружеской поддержкой американского правительства, нанесло новый удар нейтральным странам, затмивший своим безобразием все, что имело место до сих пор. В Вашингтоне занесено на «черную, доску» до 1.800 имен. Речь идет о предприятиях в нейтральных государствах, находящихся в торговых сношениях с Германией, Италией и их союзниками или же с оккупированными Германией областями. Предполагается наложить запрет на ввоз для этих фирм всех товаров как из США, так и из Южной Америки, могущих, иметь значение для дальнейшего ведения войны. Равным, образом предприятия, попавшие в этот индекс, будут лишены права распоряжаться своим имуществом, находящимся в пределах Соединенных Штатов. Такой акт насилия со стороны американского правительства приведет к тому, что в руки жидовских банкиров перейдут значительные капиталы, которыми они и воспользуются для выгодных военных спекуляций. Это равносильно требованию безусловного и безоговорочного

участия нейтральных стран в экономической войне на стороне англо-саксонцев и отказа от нейтралитета.

При помощи столь коварной тактики жидовские капиталисты в США надеются вовлечь нейтральные государства в войну против держав Оси. В то время, как Германия и ее союзники честно ведут борьбу с оружием в руках, жида, прикрываясь маской, из засады пускают отравленные стрелы в тех, кто не перешел на их сторону.

Международному еврейству постепенно становится очевидным, что оружием Германию и ее союзников не победить. Вот почему оно прибегает к самым низким приемам вымогательства и насилия по отношению к нейтральным государствам, чтобы с неумолимой жестокостью принудить их подчиниться своей воле.

Не будучи в состоянии добиться победы честной борьбой, еврейство пытается ловить рыбу в мутной воде при помощи методов грубого насилия и бессовестной спекуляции. Оно стремится нанести вред противнику и обеспечить себе возможность получить крупные барыши за счет нейтральных держав. Неужели жидовские капиталисты серьезно думают, что такими приемами им удастся выиграть войну? Если это так, то мы можем теперь же за верить их, что они самым жестоким образом ошибаются. Ничто уже не в состоянии воспрепятствовать победе германского оружия и меньше всего грабеж банковских вкладов или другие жидовские проделки. Не жидовское золото решит эту войну, а храбрость германских солдат и их союзников, их уверенность в победе и в том, что они борются за освобожденную от жидовского владычества новую и лучшую Европу.

Нейтральные государства в свою очередь должны дать решительный отпор поползновениям жидов на их свободу и достойно ответить на очередную жидовскую наглость. Пока не поздно, они должны предпринять меры самого энергичного противодействия. На все находящиеся в нейтральных странах денежные вклады и на все имущество жидовско-американских плутократов

должен быть немедленно наложен секвестр, пока противная сторона не отменит своего произвольного решения и не восстановит нормальных правовых отношений.

В случае, если нейтральные государства предпочтут занять выжидательную позицию, им грозит опасность быть обманутыми жидовскими капиталистами и плутократами Соединенных Штатов. Жидовско американские предприятия, страховые общества и т. п., находящиеся в нейтральных странах, не замедлят, конечно, под шумок вывезти свои капиталы, чтобы избежать опасности секвестра. Произвести такую операцию они смогут посредством фиктивной продажи своих недвижимостей или перевода движимого имущества в страны, где их капиталы находились бы в безопасности. Конечно, жидам не трудно будет найти способ для осуществления их финансовых сделок. А нейтральные государства, лишённые всякого обеспечения, останутся с пустыми руками, на что и рассчитывают американские жида-капиталисты во главе с их министром финансов жидом Моргантау [38].

38. КАК ВОЮЮТ ЖИДОВСКИЕ КАПИТАЛИСТЫ. Донецкий вестник. – 1942. – № 87, 27 октября.

Лондон має жидівського голову міста.

Нью-Йорк вже більше не може пишатись тим, що випередив Лондон, справа, яка, мабуть відбивала сон у мешканців британської столиці: тепер також і Лондон має жидівського бурмістра – так само, як і Нью-Йорк! Два кандидати були висунуті у Лондоні на виборах, і обидва були жида. Лондон не тільки має свого першого, жидівського бурмістра – це вже справа сама по собі досить характерна – ні, жида навіть провели самі між собою змагання на цей високий пост. Ось до чого докотилася Англія!

Англійське громадянство, як і все англійське господарське життя, політика, мистецтво й театр – вже давно зажидівлені, але на креслі обер-бурмістра, лордмера Лондона, все ж таки ще не було жида. Був навіть час, коли перших

жидів, які намагалися пролізти до британського парламенту, викинули з лайкою і соромом. Але скільки разів не показували їм двері, вони все ж таки знову повертались заднім ходом так, як вони це всюди роблять. Але ці часи давно вже минули. Сьогодні жида сидять в Англії на всіх керівних постах і володіють країною. Англійська шляхта наскрізь зажидівіла. Тепер британці навіть признаються, що вони самі не здібні поладнати свої власні внутрішні справи та віддають жидам пост обер-бурмістра. Тим вони й особливо виразно виявляють, то уся Англія знаходиться на службі у світового жидівства.

Вже давно світове жидівство не вважає більш за потрібне приховувати своє панівне становище в Англії та англо-американському світі. На сіоністичному конгресі, що відбувся у вересні 1901 року в Цінцінаті, відверто поставлено Великобританії жидівські домагання. Так, між іншим, конгрес ухвалив: «Ми домагаємося від Англії, від усіх демократій, щоб Палестину було визнано за жидівську державу, необхідну для встановлення демократичного ладу в світі». Коли замість демократичного світового ладу, сказати жидівський світовий лад, то тоді ми назвимо справжнім ім'ям мету, до якої прагне світове жидівство за допомогою Англії у цій війні. Вже тоді, коли Європа жила в спокої, жидівство всіма засобами працювало для цієї мети і затіяло війну, за допомогою якої воно сподівалося здійснити свої злочинні задуми. Про це заявив голова «Міжнародної ліги боротьби з антисемітизмом» Бернард Локаш 18 грудня 1938 року в жидівській газеті «Ле аруа де вівр» такими словами: «Це наша справа організувати моральну й культурну блокаду Німеччини та розчвертувати цю націю. Це наша справа нарешті здійснити безпощадну війну». Що такі «приятні» наміри існують не тільки у жидівських планах, але що їх також цілком поділяють англійські політики, які вважають цю жидівську справу за свою, видно з деяких важливих заяв. Так британський міністр авіації сер Арчібальд Сінклер заявив на щорічній конференції Сіоністичного Об'єднання Великобританії й Ірландії в Лондоні в 1942 році: «Більш як колись доля світовою жидівства зв'язана з перемогою

свободолюбних народів світу». Під свободолюбними народами він мав на думці підданих Англії і США та їх супутників, до яких сьогодні належать і більшовики. Голова Політичного Комітету Сіоністичного Об'єднання Павль Гудмен відповідає Сінклерові: «Відновлення жидівського економічного становища на європейському континенті та жидівської колонізації в Палестині мусить бути встановлене в умовах миру британського й союзних урядів».

Повороту жидівських господарських паразитів і відновлення їхнього «економічного становища», щоб мати змогу експлуатувати Європу – цього Європі тільки й бракувало. Але ми бачимо, куди спрямовані плани Англії. І воно добре, що, як показує воєнна й політична ситуація Англії, до перемоги їй далі, ніж коли-небудь, та й жидівство у всьому світі втрачає позиції одну за одною. Особливо народи Європи добре зрозуміли небезпеку жидів, як паразитів, як сторонніх тіл в організмі держави. Жидівські таємні мотиви цієї війни безжалісно виявили злочинні наміри світового жидівства на владу. Німеччина та її союзники дали приклад, з яким успіхом можна до кінця знищити жидівський вплив. Зате наші вороги що раз більше, оскільки це можливо, гадають в тенета жидівства. Але нехай навіть те пер столиця Британської імперії підкорилась жидівському пануванню, все ж таки мрії жидівства про висання та експлуатування Німеччини та Європи не здійсняться. Імперія, розпадаючись, потягне за собою у прірву й жидів [39].

39. Лондон має жидівського голову міста. Голос Дніпра. – 1943. – № 14, 31 січня.

Жиди закликали американців до Північної Африки.

Жиди допомогли Рузвельтові підготувати грабіжницький похід проти Північної Африки – цього центру французької колоніальної імперії. Як „п'ята колона“, як прислужники ворожої інформаційної служби, жиди своєю „пантофльовою поштою“ скерували ініціативу генерала Айзенгауера на шлях реалізації. В подяку за це американський генерал, висадившись в Африці, відразу ж відновив „закон

Крем'є", що його скасував був маршал Петен у 1941 році. Цей закон, якого видано ще 1870 року, надавав усім північно-африканським жидом французьке громадянство й упривілеював їх таким чином супроти тубільного населення, зокрема – супроти арабів. Ініціатором закону, звісно, був жид, паризький адвокат Адольф Ісаак Крем'є, засновник „Універсального ізраїльського союзу", член уряду Гамбетти. Опублікування цього закону ще в 1870 році – це класичний приклад того, як солідарно трималися жиди в різних частинах світу.

Історія жидів у Північній Африці щільно пов'язується з історією їхніх європейських одноплемінців. Зайшли жиди до Північної Африки ще до римських часів. У провінціях колишньої римської імперії – Мавританії та Африці створили вони невеличкі громади, члени яких займались завідомим жидівським ладом торгівлею. Після зруйнування Єрусалима в 70 р. і спустошення Іудеї в 136 р. після Р. Хр. під час повстання Бар Кохби жиди розпорошені були по всій Римській Імперії. Іслам приніс північно-африканським жидом добрі часи, бо хоч каліфи і стягали з них високу данину, зате забезпечували їм охорону. В Північній Африці, як і на Піренейському півострові, жиди під пануванням маврів посідали найвищі урядові посади і досягли були великого багатства. В подяку за це вони підтримували маврів усіма силами. Історія свідчить, що саме жиди сприяли занепадові Західно-Готської імперії в Іспанії, вміло підготовивши навалу маврів у 711 році після Р. Хр. Більше того – жиди закликали сарацинів до країни. Коли христیانство здобуло назад Піренейський півострів, почато там енергійну чистку проти жидівських кровопивців. В 1492 р. жиди мусили покинути Іспанію, а в 1493 році й Португалію. Ці жиди з колишнього маврійського культурного кола, так званого „сефардім", розпорошилися по всій Південній Європі й Північній Африці. Особливо на мароканському, алжирському та туніському жидівстві витиснули вони своє тавро, що залишилося ще й досі. Цим великим напливом можна пояснити й те, відсоток жидів серед населення північно африканських міст – надзвичайно високий. Наприклад, серед населення міст Алжіра й Туніса в 1935

роді жидів було 12%, у Феці – 14 %, а в Танжері навіть 16 %. Емігруючи з європейських країн, жиди останніми роками перед теперішньою війною в великому числі оселялись у Північній Африці. Число жидів в Алжирі на протязі небагатьох літ з 40.000 збільшилось до 130.000. Ці жиди, щодалі то в більшому числі, пролазили на провідні місця в торгівлі та господарстві й витискали навіть французів. В 1938 році один французький часопис писав таке про розвиток Фецу; „Нашим землякам не лишиться нічого іншого, як тільки покинути місто й відплисти”.

Цілком зрозуміло, що зачужинення французької Північної Африки напливом жидів спонукало маршала Петена в 1941 році видати як акт національної оборони розпорядження про скасування рівноправності північно-африканського жидівства, затвердженої „законом Крем'є”. У відповідь на це північно-африканські жиди звернулись по допомогу до Вашингтона, Коли порівняти ці факти, то стане ясно, що виступ Рузвельта проти французької Північної Африки – це не тільки імперіалістичний грабіжницький похід в інтересах жидівського капіталу, а й карна експедиція проти Франції Петена, розпочата з доручення світового жидівства на користь північно-африканських жидів. Але успіх цієї карної експедиції не буде довготривалий [40].

40. Жиди закликали американців до Північної Африки. Голос Дніпра. – 1943. – № 17, 7 лютого.

Иудейская война.

Как известно, англо-американцы заявляют, что целью их войны является восстановление прав малых народов. Однако их мероприятия говорят как раз об обратном. Заняв Северную Африку, они фактически вытеснили оттуда французоз. Такою же политику вытеснения они ведут и по отношению к туземным вождям, которым французы предоставляли известную автономию. 6-го июня они издали декрет, в силу которого все живущие в Марокко евреи выходят из подчинения султану и подчиняются только, собственной администрации. Спрашивается, не

является ли та война, которую ведут англо-американцы, войной за права евреев, иудейской войной [41].

41. Иудейская война. Заря. – 1943. – № 48, 20 июня.

ЖИДОВСКИЕ КУЛЬТУРТРЕГЕРЫ ОПОЗОРИЛИ МОГИЛУ ГОГОЛЯ.

В 1930 году в Москве по распоряжению большевистского городского самоуправления назначены были к сносу некоторые еще уцелевшие монастыри, среди них известные Даниловский и Симоновский монастыри, которые имели огромную историческую и архитектурную ценность, ибо их существование берет свое начало еще со времен татарского владычества. При монастырях находились и кладбища, которые одинаково подлежали уничтожению. Как на причину этого разрушения указывали на необходимость поставить на их месте баню. Особенно высокую ценность в историческом смысле имел Даниловский монастырь, год основания которого не известен и затерялся в недрах седой старины. Известно только, что в 1328 году во времена великого князя Ивана Калиты он уже существовал. Со времени 1852 года этот монастырь был местом паломничества для представителей ученого и художественного мира русского общества царского времени после того, как останки гениального русского писателя Николая Васильевича Гоголя, автора всемирно-известной сатирической комедии «Ревизор» и поэмы «Мертвые души» нашли место успокоения внутри стен этого монастыря. Теперь, после постановления о сносе этого монастыря, комиссариат народного просвещения разослал ряду известных журналистов и артистов приглашение присутствовать при откапывании останков Гоголя, которые должны были быть перенесены в Новодевичий монастырь, который случайно оставался еще невредимо уцелевшим до этого времени. Среди приглашенных находился также и я. Хмурым осенним утром стояли мы теперь на краю разрытой могилы в присутствии народного комиссара просвещения Луначарского, как известно, жидка. Молодые копатели могилы отчаянно ругались самой отборной похабнейшей бранью всякий раз, как только они замечали, что должны были рыть еще дальше,

так как гроб был опущен очень глубоко в землю. Жидовский властитель большевистской, прессы цинично остроумничал: «Глубоко же уехал в землю старец!» Наконец, лопаты натолкнулись па верхнюю крышку внешнего гроба, в котором находился еще один гроб, в котором был еще внутренний, сделанный из крепкого дуба, третий гроб, в котором хранились останки покойника. Время все разрушило, и только череп и некоторые ребра уцелели нетронутыми; теперь жидовские журналисты положили их в наскоро сколоченный дешевенький, даже неоструганный гроб. При этом сотрудник официального большевистского партийного органа «Правды» и «Известий» Лева Никулин (Альперович), сын одного жидовского театрального предпринимателя, американского гражданина, нагнулся к гробу, отломил одно ребро и сунул его в карман своего пальто с явным намерением продать его позднее богатым американским собирателям всяких курьезных вещей.

Гроб с последними останками великого писателя был вынесен в сопровождении только одного милицейского чиновника, в то время как все мы пошли на квартиру Никулина-Альперовича по его приглашению. Как всегда практикуется в Советском Союзе, было очень много выпито и к вечеру общество находилось в тяжелом подпитии. Гостеприимный хозяин, смеясь, вытащил из кармана ребро Гоголя и закричал: «Я продаю! Кто предлагает больше?» При этом он ударил этим ребром ленинградского журналиста Стенича по голове и закричал: «Таланты и гении! Запирайте крепче крышку вашего гроба, уважайте ваши ребра, така как у вас нет никаких охранителей у дверей» [42].

42. ЖИДОВСКИЕ КУЛЬТУРТРЕГЕРЫ ОПОЗОРИЛИ МОГИЛУ ГОГОЛЯ.
Донецкий вестник. – 1942. – № 88, 30 октября.

Кіно «Жид Зюсь».

Хто не пам'ятає яким ореолом оточували большевики жидівського письменника Леона Файтвавгера? Його бездарна, нудна писанина була майже обов'язковою до читання у всьому Соввтському Союзі. Розпухлі томи файтвангерових книг

заповнювали полині бібліотек і книгарень, у прилюдних місцях влаштовувались виставки, присвячені „творчості" цього жидівського борзописця.

З особливим запалом жидобольшевики популяризували роман „Жид Зюсь“, або як його називали „Єврей Зюсь". В цій книзі Файтвангер намагався обілити жидівство, по мазати його нібито творчу дію. І ось брехня про жида Зюся розвіялася.

Новий німецький художній кінофільм „Жид Зюсь“ показує справжнє обличчя жидівства, його руйнацьму суть. Досить було жидові Зюсю пробратися до королівського палацу, як руйнацька дія жидівства зразу виказує себе. Всілякими підлими способами Зюсь здобуває прихильність короля і використовує її для закріплення та поширення впливу жидівства. Гіри цьому він не зупиняється ні перед яким злочином, сіє навколо себе горе та страждання, руйнує щастя родин і підри ває добробут держави.

Про жидів давно говориться, що куди один пролізе, туди за собою десятки своїх потягне. Так і Зюсь. Пробравшись до королівського палацу він тягне за собою й інших, а до міста переїздить ціла орда жидів.

Злочинна діяльність пронирливого жида закінчується цілком заслужено: за вироком суду його вішають.

Фільм вражає глибокім правдивістю, яка ще підсилюється чудовою грою акторів. Щоб зрозуміти велике значення цього фільму та оцінити високу художню вартість, треба самому бачити його. Це ми гаряче і рекомендуємо всім. Фільм демонструється в міському кінотеатрі. Б. Яр. [43].

Кіно «Жид Зюсь». Б. Яр. Подолянин. – 1942. – № 66, 13 серпня.

Поток иудеев в Москву.

С первых же дней большевистской революции иудеи из Белоруссии, Польши, и Украины огромным потоком устремились в центральные города Советского Союза и, в особенно сти, в Москву. До войны 1914 г. иудеев в Москве было совсем немного и лишь после революции число их с каждым годом стало

удваиваться. Если в 1897 г. еврейское население Москвы составляло всего 8.000, то в 1920 г. количество их возросло до 28.000, в 1923 г. 86.000, в 1926 г. – 131.000 и в 1937 дошло до 450.000. Это означает, что из 3,5 миллионов жителей Москвы в 1937 г. каждый восьмой был жидом. Недаром в советских кругах широко распространялся анекдот о том, как от правляясь из Бердичева (небольшого украинского города, в котором жида составляли абсолютное большинство населения): в Москву, последний жид сдал ключи своего города старосте Советского Союзу Калинину. Количеством еврейского населения Москва в 1937 г. далеко опередила Варшаву, хотя последняя в свое время имела крупнейшую жидовскую общину в Европе. В этом отношении столица СССР заняла второе место после Нью-Йорка. [44].

44. Поток иудеев в Москву. Заря. – 1943. – № 46, 13 червня.

Иудейский гешефт.

Радио принесло сообщение о роспуске коминтерна. Никого из нас, подсоветских людей, это известие не удивило и не должно вызвать у нас никаких надежд или иллюзий. Никто у нас, в СССР, никогда не придавал коминтерну никакого особого аначения: все мы очень хорошо знали и понимали, что коминтерн – это лишь отдел внешней, межаународной пропаганды при ЦК ВКП(б), имеющий задачей всемерно ускорить и углубить развертывание мировой коммунистической революции.

Когда иностранные демократические правительства, доведенные до отчаяния систематическими интригами Коминтерна и его вмешательством во внутривполитическую жизнь иностранных государств, обращались к советскому правительству с нотами, требуя прекратить поддержку деятельности коминтерна, то советские правители в Кремле тотчас же принимали вид удивленных и даже оскорбленных простачков. Позвольте, – говорили они, ударяя себя в грудь, – на каком оснований вы говорите о нашей связи с коминтерном? Разрешите вам

заявить, раз и навсегда, что советское правительство не имеет к коминтерну ровно никакого отношения!

С чисто формальной точки зрения кремлевские правители были правы: советское правительство и коминтерн были различными организациями, формально, юридически не имеющими между собой никакой связи. Но... шила в мешке не утаишь! Поэтому всем, буквально всем вплоть до нового октябренька, уже овладевшего основами политграмоты, были известны следующие факты: во первых, то, что деятельностью и советского правительства и коминтерна руководила одна и та же организация – политбюро ЦК ВКП(б), и, во вторых еще более интересный факт, что деятельностью всех этих трех основных и „независимых" организаций всегда руководило одно и то же лицо. Сначала этим лицом был Ленин, затем – Сталин. Если во времена Ленина еще существовало кое-какое подобие коллективности и демократии в управлении, то при Сталине все эти „медкобуржуазные" привычки, и „предрассудки" были выброшены в окно, и во всех отраслях управления и деятельности коммунистической власти прочно воцарилась и начала господствовать воля только одного человека-Сталина, ловко направляемая и руководимая стоящим за его спиной «еврейством».

Итак, широкая и мощная организация коминтерна, располагающая громадными денежными и людскими ресурсами, была орудием борьбы за мировую коммунистическую революцию в руках еврейского руководства коммунистической властью в СССР.

Ярый и непримиримо фанатичный борец идеи всемирной коммунистической революции – Ленин никогда и не скрывал того, что коминтерн – это оружие борьбы за всемирное господство идей коммунизма В газете «Правда» 6 марта 1919 года была напечатана статья Ленина «Завоеванное и записанное», которая заканчивалась следующей фразой: «Основание III-го Коммунистического Интернационала есть предверие интернациональной республики советов,

международной победы коммунизма» (а по существу дела – международной победы еврейства!).

В чем же дело? Почему же этот фундамент мировой коммунистической революции, с таким шумом и блеском заложенный почти четверть века тому назад, оказался взорванным сегодня, т. е. в те дни, когда идет та самая война, которая, по мнению руководящих кругов коминтерна, как раз и должна была им обеспечить быструю и верную победу во всемирном масштабе?

Ответ совершенно ясен: война эта, развивается в направлении, диаметрально противоположном тому, какой мыслился в свое время организаторами коминтерна. Они все, эти большие и малые вожди коммунизма, в начале своей деятельности би ли убеждены, абсолютно твердо, в том, что в предстоящей мировой войне, ими организованной и ими спровоцированной, они будут идти быстро и непрерывно от победы к победе; ибо в их фанатичных, свихнувшихся иудейских мозгах глубоко засела идея неизбежности революционных „пролетарских восстаний в тех буржуазных странах, которые будут втянуты в войну против Советского Союза.

Однако в действительности история развивается совсем не так, как предсказывал это хитрый и фанатический иудей Карл Маркс. Если Маркс предсказывал, что идеи коммунизма неизбежно и быстро вызовут обострение классовой борьбы во всем мире, то эта борьба неизбежно вызовет революционные взрывы, которые передадут власть в руки победившего пролетариата, а в действительности стоящего за его спиной международного еврейства, то, как оказалось исторические события пошли как раз диаметрально противоположным путем.

Распространение идей коммунизма по одной шестой части суши земного шара и явная угроза дальнейшего расширения иудо-коммунистического господства неизбежно и исторически вполне закономерно вызвали реакцию и противодействие в тех странах, где национальные чувства и инстинкт

самосохранения расы были развиты наиболее сильно. Первой из таких стран оказалась Германия. Идеи национал-социализма, формулирование и развитие в виде социально-политического учения Адольфом Гитлером, возникли прежде всего как ответ на разлагающие идеи иудо-коммунизма. Возникновение этого нового социально-политического движения национал-социализма, исторически неизбежное и закономерное, совершенно не было предусмотрено „гениальными“ основоположниками марксизма, ибо они были во власти своих абсурдных представлений о том, что только экономические факторы могут играть решающую роль, человеческий же дух – эта величина сугубо второстепенного и подчиненного значения.

Мощный и гениальный дух Адольфа Гитлера дал прекрасный урок всем этим „великим“ творцам марксизма и еще более «гениальным» их продолжателям, показав, на что способен человек, воодушевленный идеями борьбы за лучшее светлое будущее и своего народа и всех других арийских народов Европы.

Как только коммунистические вожди всех рангов и степеней, в своей подавляющей массе иудейского происхождения, убедились в том, что их надеждам на скорое возникновение мировой коммунистической революции не только потерпели крах, но и возникло новое социально-политическое учение, видящее свою основную и важнейшую задачу в сокрушении и уничтожении самих основ иудо-марксизма, – как стратегия и тактика этих вождей коммунизма начали очень быстро радикально изменяться.

Иудеи и советской страны и капиталистических государств (в первую очередь США, Англии и Франции) очень хорошо поняли, что в ближайшем будущем они должны будут сделать решительную попытку вооруженной силой задушить идеи национал-социализма, ибо в противном случае новое социально-политическое учение очень скоро одержит идеологическую победу во всех важнейших странах, и тогда идеи интернационального иудо-марксизма, а следовательно, и идеи

установления власти иудеев во всемирном масштабе, потерпят окончательное и решительное поражение.

Все эти иудеи точно так же очень хорошо понимали, что бороться с национал-социализмом под флагом интернациональных марксистских идей совершенно невозможно, ибо опыт, жизнь показали, что эти идеи в народных массах не встречают никакой поддержки. Поэтому во всех капиталистических странах, а особенно в Советском Союзе, который должен был нанести национал-социализму основной и решительный удар, началась энергичная подготовка к войне под новыми патриотическими лозунгами. Об идеях интернационализма, марксизма, о мировой пролетарской революции с каждым годом говорилось все меньше и меньше и, наоборот, все громче и громче звучали ура-патриотические лозунги защиты родины и отечества.

Все мы очень хорошо помним это резкое и жульническое изменение советской политики, которое, например, очень наглядно характеризуется следующим фактом: за первые 5 лет существования коминтерна (с 1919 г. по 1924 г.) было созвано 5 всемирных конгрессов. За следующие 5 лет (1924-1929 гг.) – уже только один конгресс, затем в 1935 г. еще один конгресс (7-й), а после 1935 года и вообще о коминтерне перестали говорить. Наконец, 15 мая 1943 года было опубликовано решение о роспуске этого «почтенного» учреждения, так бесславно увядшего, не успев и расцвести.

Этот «роспуск» коминтерна (конечно, роспуск только на бумаге) является последним, заключительным шагом в осуществлении той политики, которая уже давно начала проводиться советским и международным еврейством ради спасения своей собственной шкуры. Если сегодня они вынуждены пойти на такой крайний шаг, как формальный роспуск коминтерна, то это значит, что вода подступила уже к самому горлу кремлевских властелинов и ради обеспечения себе помощи со стороны международного капитала они готовы пойти буквально на все, кроме,

конечно, одного – кроме ликвидации иудо-коммунистической власти на нашей родине, ибо как раз ради спасения ее и принимаются все эти меры.

Расчет иудо-коммунистических правителей и очень прост и очень верен: если путем победы удастся сохранить на территории России коммунистическую власть, то распространение влияния коммунизма сначала в Европе, а затем и во мире – это вопрос всего лишь ближайших 2 – 3 лет. Поэтому сегодня можно идти на любые уступки и любые ограничения; в случае победы все это сторицею окупится завтра.

Всю эту очень нехитрую механику современной советской политики прекрасно понимают все западноевропейские народы, ясно отдающие себе отчет в том, что победа коммунизма – это конец национального и культурного существования и Европы в целом и каждого из европейских народов.

Однако многие из подсоветских людей, и бывших и настоящих, готовы принимать этот явный и наглый типично иудейский обман за чистую монету. Почему? Только потому, что они страстно хотят конца большевистского режима и наивно думают, что этот конец возможен путем медленного и постепенного перерождения современной советской власти. Но эти люди забывают, что фактически в Советском Союзе у власти стоят иудеи, которые за 40 веков своего национального существования показали, что они способны на любые уступки, на любые временные соглашения, унижения и обманы, но что они никогда и ни при каких обстоятельствах не отказываются от своей основной идеи, идеи установления мирового господства иудейской расы.

Что значит это господство, мы частично успели уже испытать на своем личном опыте в течение двадцати пяти лет. Однако все то, что мы испытали, – это лишь цветочки по сравнению с теми ягодками, которые нам пришлось бы испытать, если бы советские иудеи, одержали победу в этой войне.

Не может быть никаких сомнений в том, что в случае победы иудеи мстили бы всем европейским народам с той поистине дьявольской жестокостью, на которую только способно это изуверское племя.

И первыми жертвами этой чудовищной жестокости пали бы мы, бывшие советские граждане!

Пожизненный принудительный труд на благо иудейской расы в каторжных условиях далеких лагерей Сибири был бы, несомненно, самым «мягким» и самым «гуманным» видом иудейского мщения.

Тот, кто не понимает этого, тот поистине достоин такой судьбы! [45].

45. Иудейский гешефт. Донецкий вестник. – 1943. – № 62, 30 мая.

Жидівська витівка з розпуском Комінтерну.

Якби хто думав, що Сталін, Рузвельт і Черчіль друзяки на життя і смерть, він глибоко помилявся б. Всі три компаньйони мають між собою лише стільки спільного, що всі вони служать одному панові – світовому жидівству.

Звідти і їхній союз і дружба. Але народи ще добре пам'ятають те, що говорив Черчіль про Сталіна і большевизм, або Сталін про Америку, або Рузвельт про Сталіна. Ці три політичні шулери вплутані так глибоко в майстерну сітку жидівських планів і провокацій, що тепер вони являються лише знаряддям у руках справжнього провідника союзників – вічного жида.

Окреме місце в цій «чесній кумпанійці» слід відвести для товариша Сталіна. Він справді геніальний служака. До нього жиди, чи це будуть одеські равіни, чи банкіри з Волстріту, чи англійські масони, мають повне довір'я. Зрештою Сталін на ділі впродовж довгих 25 років здійснював на одній шостій частині світу плани жидівського володіння над «гоями». Комунізм, чи пак большевизм, є лише методою у цьому вивищуванні арійських народів.

Останні дні принесли вістку про нову майстерну витівку Сталіна. Комуністичний Третій Інтернаціонал розпущено. Він, мовляв, виявився перестарілою формою організації світового пролетаріату, і тому «гнані й голодні»

повинні організуватися в національних організаціях. Але ніякої світової революції, ніякого інтернаціоналізму немає. Такий сенс повідомлення виконкому Третього Інтернаціоналу, що його опубліковано в офіціозі центрального комітету комуністичної всесоюзної большевицької партії – «Правді».

Для людини не надто зорієнтованої у хамелеонських здібностях Сталіна така справа може викликати справжнє потрясіння, Якже це – адже ж гасло світової революції, інтернаціоналізму – це ж суть і ядро большевизму, це ж така велика місія, для якої повинні буди десятками років голодувати, мерзнути, працювати по-стахановському і вмирати не лише комуністи і комсомольці, але й усі 180 мільйонів советських громадян. І раптом – пшик.

Нема вже прагнення до «осяйних вершин комунізму у цілому світі», але треба працювати, каратись, голодувати і вмирати – хіба що за маршальські погони Сталіна, за традиції ненависних ворогів робітників і селян, білогвардійських царських генералів Кутузова, Суворова, або за просто релігійного святого Олександра Невського. Якже це – хіба релігія вже більше не «опіум для народу», а оті святі не «шарлатани»?

Такі питання виринатимуть перед так званими советськими людьми. Вона турбуватимуть їх, домагаючись вияснення. Але це вияснення вони можуть отримати хіба від сталінських посіпак НКВД, які напевно своїми методами вилікують їх від небажаної для Сталіна цікавості.

Бо і справді. Чи ж може Сталін признатися перед народами Советського Союзу в тому, що акт розпуску Комінтерну – це чолобитна для капіталізму і плутократії, яку він, як спадкоємець Леніна, мусив їм скласти на домагання своїх жидівських хлібодавців. Чи ж може вій відкрито сказати всім і вся, що цей «розпуск» Комінтерну – це його майстерний «номер», геніальне ошуканство. Цього свідомі жиди. Це знають також і Черчіль і Рузвелт. Це, може, заспокоїло б і тих затуманених багатолітньою єврейською пропагандою низових комуністів і комсомольців.

Але це до краю обурило б англійців і американців, які, може, є також арійцями і серед яких з кожним днем прибирає на силі гнів і обурення проти жидівства і большевизму. Рузвелтові і Черчілю треба було в якийсь спосіб приспати цю збуджену чуйність своїх народів.

І тому спеціальний посланник Рузвелта Дейвіс завіз Сталінові ультимативного листа: совети мусять зрєктись ідеї світової революції. І Сталін зрєкся її офіційно в офіційному часописі «Правді». Але зрєкся лише офіційно. Бо Комінтерн і далі провадитиме свою злочинну роботу, лише так би мовити, підпільно. Бо Сталін, Рузвелт і Черчіль склали докладну умову щодо большевизації Європи, яка важлива так само тепер, як і давніше.

Цей розпуск Комінтерну повинен створити лише кращі умовна для злочинної большевицької агітації. Увесь цей сталінський блеф з Комінтерном є знаменито вирежисерований жидами з метою приспати чуйність народів. Сталін – блазень гороховий па політичній сцені, відіграв тільки свій великий номер. Він є куклою і тільки куклою, так як і його компаньйони Рузвелт та Черчіль, в жидівському ляльковому театрі. Жиди роблять з Москвою свої брудні політичні махінації, виключаючи від свідомості англійську й американську громадськість, присипляючи їх «розпуском».

Але, «любимий товарищ Сталін, етот номер вам не пройдьот»! Народи стоять на сторожі свого життя. Вони свідомі розкладницької ролі жидівства. Свідомі ваших злочинних планів большевизації і загибелі Європи, вони знають жидівсько-большевицьке лицемірство, що виповзає з мурів Кремля, і тому зі збільшеною сторожкістю ті народи зведуть нанівець також і цей жидівсько-большовицько-плутократичний маневр [46].

46. Жидівська витівка з розпуском Комінтерну. Олександрійські вісті. – 1943. – № 44, 12 червня.

Жидівські комісари пригноблюють колгоспників за советським фронтом.

Вояки 841, советського стрілецького полку, які попали у німецький полон, оповідають однозгідно, що цієї весни за їхнім бойовим відтинком так, як і всюди в запіллі, були призначені жиди сільськогосподарськими комісарами; їм приділено великі харчові пайки, чим було обурене цивільне населення і вояцтво.

При тому ці комісари мали лише завдання т. зв. організацією колективної праці змушувати колгоспників здавати щораз більше збіжжя та інших хліборобських продуктів. Зрештою велику кількість зданих продуктів ці комісари розікрали і розпродали по спекулятивних цінах.

Тому що, як відомо, жиди взагалі дуже нерадо виїжджають у терени, де йде боротьба, воші попросту заборонили обробляти поля у смузі на 30 км. за головною бойовою лінією. Ця заборона наражує селян цих околиць на голод [47].

47. Жидівські комісари пригноблюють колгоспників за советським фронтом. Олександрійські вісті. – 1943. – № 46, 23 червня.

Всі ці статті показують шалену ненависть до євреїв, культури єврейського народу.

ВИСНОВКИ

В книзі наведено величезну кількість статей із різних газет окупованої преси України. Вони часто повністю однакові, або сильно повторюють одна оду. В багатьох газетах просто передруковано цілі сторінки. Ненависть фашистської Німеччини до євреїв прямо і відкрито транслювалася в цих українських газетах періоду окупації. Всі ці видання, цілком зрозуміло, були ширмою для пропаганди фашистської державної машини проти євреїв, налаштування українського народу проти частки свого населення, сусідів, з якими жили поруч сотні років. Пропаганда велася на всіх рівнях та у всіх аспектах. У всіх історичних подіях, процесах, явищах були винуваті євреї. СРСР та США то були «Советоїудея» та «Нова Іудея». Вживалося тільки слово «Жид». Масонство, все господарство світу та маніакальне бажання війни – то все плани і дії євреїв. Газети бідкалися про визвольний рух в Індії, шкодували за нападом англійців на Мадагаскар, показували всі події на фронтах війни, розповідали про звірства більшовиків у Вінниці та Катині та піднімали десятки інших тем.

Але головною темою була єврейська тема – злочини сучасні та в історії, розселення, еміграція, історія, діячі, вплив на уряди, господарство. Євреїв протиставляли всьому світові, всім іншим народам. Показано страшні процеси в країнах світу направлені проти євреїв.

Вся ця маса інформації проти єврейського народу показує всю злочинність фашистської влади. Потрібно робити все, щоб не допустит подібного у майбутньому.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

РОЗДІЛ 1. ЄВРЕЇ

1. Електронний код доступу: <https://eleven.co.il/jewish-history/overview/11501/>
2. Мал. Українські (Кіровоградські) вісті. – 1942. – № 89, 14 листопада.
3. Мал. Українські (Кіровоградські) вісті. – 1942. – № 11, 7 лютого.
4. ЖИДІВСЬКА СПРОБА ОПАНУВАТИ СВІТ. Голос Волині. – 1943. – № 116, 2 жовтня.
5. ЖИДІВСЬКА СПРОБА ОПАНУВАТИ СВІТ. Нове українське слово. – 1943. – № 199, 25 серпня.
6. ЮДЕЙСЬКІ САМОВИЗНАННЯ. Вісті для українських селян. – 1943. – № 19, 1 червня.
7. Винуватці нещастя народів. Визнання жида Риведжа. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 23, 4 квітня.
8. ВЫДЕРЖКИ ИЗ ГАЗЕТ ВЕЧНЫЙ ЖИД. Новое время. – 1942. – № 52, 4 юля.
9. Последние Известия (Шостка). – 1942. – № 16, жовтень.
10. Мал. Голос Дніпра. – 1943. – № 29, 7 березня.
11. Територія, підпорядкована Райхскомісарові України. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 24, 26 травня.
12. Територія Райхскомісара України. Промінь (Нікополь). – 1943. – № 20, 17 березня.
13. Українська преса на звільнених землях. Український голос (Луцьк). – 1942. – № 3, 15 січня.
14. Українська преса. Гр. Прокопчук. Вісті. – 1943. – № 50, 16 грудня.
15. Українська преса в Генерал-Губернаторстві. Львівські вісті. – 1941. – № 89, 20 листопада.
16. Українська преса з генерал-губернаторстві. Подолянин. – 1941. – № 33, 25 грудня.

17. Українська преса в Генеральнім Губернаторстві.Рогатинське слово. – 1941. – № 5, 6 серпня.
18. З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ. Подолянин. – 1941. – № 33, 25 грудня.
19. Українська преса в Німеччині. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 65, 27 марта.
20. Золотоніські вісті. – 1943. – № 54, 8 липня.
21. Хабнівські Вісті. – 1943. – №49. 1 липня.
22. Рідне слово (Звенигородка). – 1943. – № 58, 28 червня.
23. Костопільські вісті. – 1943. – № 31, 18 липня.
24. Миргородські вісті. – 1943. – № 45, 1 липня.
25. Нова доба (Бердичів) . – 1943. – № 55, 7 липня.
26. Лятичівські (Летишівські) вісті . – 1943. – № 8, 28 липня.
27. Харків'янин. – 1943. – № 43. 7 липня.
28. Нове життя (Старокостянтинів). – 1943. – № 37, 5 липня.
29. Дзвін волі. – 1943. – № 75, 19 вересня.
30. Голос Волині. – 1943. – № 92, 7 серпня.
31. Подолянин. – 1943. – № 56, 15 липня.
32. Нове Запоріжжя. – 1943. – № 49, 19 червня.
33. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 29, 26 червня.
34. Світанок. – 1943. – № 34, 17 липня.
35. Тижневик Барської округи. – 1943. – № 36, 29 серпня.
36. Урядові Дунаєвецькі вісті. – 1943. – № 53, 11 липня.
37. Нова Шепетівщина. – 1943. – № 51, 8 липня.
38. Український голос (Луцьк. – 1943. –) № 28, 2 липня.
39. Бориспільські вісті. – 1943. – № 45, 26 червня.
40. Волинь. – 1943. – № 60, 5 серпня.
41. Олевські вісті. – 1943. – № 33, 14 серпня.
42. Світлий промінь. – 1943. – № 39, 15 липня.

43. Вірним шляхом. – 1943. – № 28, 11 липня.
44. Український голос (Проскурів) . – 1943. – № 56, 11 липня.
45. Вісті Лохвиччини. – 1943. – № 45, 1 липня.
46. НОВЫЕ СОВЕТСКИЕ ГЕНЕРАЛЫ. Мелитопольський край. – 1943. – № 36, 8 мая.
47. ИУДЕИ НА СЕВЕРЕ. Мелитопольський край.- 1943. – № 65, 18 августа.
48. У ЖИДІВСЬКОМУ ПАВУТИННІ. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 13, 11 серпня.
49. Електронний код доступу: <https://www.yadvashem.org/ru/holocaust/ussr/jews-in-the-red-army.html>
50. Електронний код доступу: <https://lechaim.ru/ARHIV/217/budnitskiy.htm>
51. Голос Таврії. – 1943. – № 124, 15 октябрю.
52. До Перемоги. – 1944. – № 15, 16 квітня.
53. До Перемоги. – 1944. – № 16, 20 квітня.
54. До Перемоги. – 1944. – № 18, 4 травня.
55. До Перемоги. – 1944. – № 20, 18 травня.
56. До Перемоги. – 1944. – № 21, 25 травня.
57. До Перемоги. – 1944. – № 22, 4 червня.
58. Мал. Азовский вест ник. – 1942. – № 22, 15 июля.
59. До Перемоги. – 1944. – № 23, 8 червня.
60. До Перемоги. – 1944. – № 23, 8 червня
61. Мозырские известия. – 1943. – № 15, 6 июня.
62. До Перемоги. – 1944. – № 15, 16 квітня.
64. До Перемоги. – 1944. – № 31, 24 серпня.
65. До Перемоги. – 1944. – № 31, 24 серпня.
66. До Перемоги. – 1944. – № 32, 31 серпня.
68. ЖИДІВСЬКА ВІЙНА. Бориспільські вісті. – 1943. – № 40, 5 червня.
69. ЖИДІВСЬКА ВІЙНА. Бобринецький голос. – 1943. – № 23, 11 червня.

70. Большевизм як юдейське кріпацтво. Бориспільські вісті. – 1943. – № 51, 21 липня.
71. ЖИДІВСЬКІ ІНТРИГИ. Бориспільські вісті. – 1943. – № 58, 19 серпня.
72. Информационный листок добровольческих частей. – 1944. – № 134, 14 июня.
73. Хто тут сміється? Що каже лорд Страдолджі про „жидівську участь у війні”. Лятичівські (Летишівські) вісті. – 1943. – № 26, 1 грудня.
74. ЧЕРЧІЛЬ ЗАПРОДАВСЯ ЖИДАМ. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 24. 9 квітня.
75. Neue Judengesetze in Frankreich. SOLDATENZEITUNG DER UKRAINE. – 1941. – № 40, 9 dezember.
76. Калинівські вісті. – 1943. – № 5, 2 лютого.
77. Мал. Азовский вестник. - 1943. - № 29, 14 квітня.
78. Жидівський кривавий рахунок Советського Союзу. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 48, 17 травня.
80. Світ, в якому панує жид. Іванківські вісті. – 1942. – № 7, 5 листопада.
81. Новий час (Вознесенськ). – 1943. – № 80, 6 жовтня.
82. Кінець жидівському нахабству. Іванківські вісті. – 1942. – № 7, 5 листопада.
83. Жиди gratулюють Рузвельтові з нагоди вступлення в війну. Вінницькі вісті. – 1942. – № 4, 15 січня.
84. РУЗВЕЛЬТ ВІТАЄ ЖИДІВСЬКИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС. Вінницькі вісті. – 1942. – № 45, 7 червня.
85. Бобринецький голос. – 1943. – № 41, 15 жовтня.
86. Жидовская брехня. Я. Анисимов. Россошанский вестник. – 1942. – № 9, 23 августа.
87. ЖИДИ Й ПРАЦЯ. Ол. Олексієнко. Відбудова. – 1942. – № 10, 3 листопада.
88. Мирное еврейство – закабалитель народов. За родину против Сталина. – 1943. – № 2, 2 сентября.
89. Кам'янські вісті. – 1941. – № 22, 25 жовтня.

90. Плани мирового жидовства. Путивлянин. – 1943. – № 64, 25 августа.
91. Історія однієї любові. Бориспільські вісті. – 1943. – № 9, 11 лютого.
92. Жидівські політичні вбивства. Горохівські вісті. – 1943. – № 27, 4 вересня.
93. Жидівські політичні вбивства. Горохівські вісті. – 1943. – № 28, 11 вересня.
94. Жидівські „патріоти" в Советському Союзі. Рідний край (Богодухів). – 1942. – № 10, 23 вересня.
95. Всесвітній кагал. Звільнена Україна. – 1941. – № 7, 14 вересня.
96. ВСЕСВІТНІЙ КАГАЛ. Галій. Звільнена Україна. – 1941. – № 8. 19 вересня.
97. Новий час. – 1943. – № 81, 9 жовтня.
98. Плач Израїля. Речь. – 1942. – № 89, 29 июля.
99. Жидо-советський погляд на жінку. Хлібороб (Берлін). – 1944. – № 6, 9 лютого.
100. Мал. Азовский вестник. – 1943. – № 32, 19 августа.
101. Справа Бейліса. М. Таряніков. Нове життя (Каховка). – 1943. – № 45, 15 серпня.
102. Два роки без жидобільшовицької сваволі. М. Білашов. П'ятихатська газета. – 1943. – № 7. 18 серпня.
103. ЖИДОВСКИЙ МИР КАК КОНЕЧНАЯ ЦЕЛЬ ВОЙНЫ. Путивлянин. – 1942. – № 57, 20 сентября.
104. Кам'янські вісті. – 1941. – 30 жовтня.
105. Юда. Український голос (Миколаїв). – 1941. – № 1, 22 вересня.
106. Кам'янські вісті. – 1941. – № 25, 1 листопада.
107. Кам'янські вісті. – 1941. – № 26, 4 листопада.
108. Заря. – 1943. – № 20, 14 марта.
109. ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС. Заря. – 1943. – № 38, 16 мая.
110. Заря. – 1943. – № 38, 16 мая.
111. Кам'янські вісті. – 1941. – № 27, 6 листопада.
112. ПІД ЖИДІВСЬКИМ БАТОГОМ. Промінь (Нікополь). – 1943. – № 61, 14 серпня.

113. Почему возник еврейский вопрос Заря. – 1943. – № 39, 19 мая.
114. ТОЛЬКО ЦИФРЫ. Заря. – 1943. – № 39, 19 мая.
115. Что я думаю о евреях. Лейтенант Куприн. Заря. – 1943. – № 47, 16 июня.
116. Евакуація жидів в Біробіджан. Рідний край (Богодухів). – 1943. – № 20, 9 червня.
117. Мал. Азовский вестник. - 1942. - № 22, 15 июля.
118. Иудейство в отзывах современников. Последние новости (Киев). – 1942. – № 10, 23 февраля.
119. Ненависть. Последние новости (Киев). 1943. – № 31, 2 августа.
120. Русские поэты о евреях. Заря. – 1943. – № 84, 24 октября.
121. Достоевский о евреях. Заря. – 1943. – № 36, 9 мая.
122. ТРУД И ЕВРЕЙСТВО. Заря. – 1943. – № 75, 22 сентября.
123. Азовский вестник. – 1942. – № 20, 8 июля.
124. ВЕЛЕНИЯ СИНЕДРИОНА. Заря. – 1943. – № 80, 10 октября.
125. Иудейство в Средние века. Последние новости (Киев). – 1942. – № 7, 2 февраля.
126. Заря. – 1943. – № 87, 3 ноября.
127. Переселение иудеев. Заря. – 1943. – № 72, 12 сентября.
128. ЕВРЕЙСКАЯ ЭМИГРАЦИЯ. Буг. – 1943. – № 29, 12 февраля.
129. Новый жидовский представитель Рузвельта в Северной Африке. Азовский вестник. – 1943. – № 11, 7 февраля.
130. Сионизм. Н. Донской. Заря. – 1943. – № 76, 26 сентября.
131. Об антисемитизме. Заря. – 1943. – № 99, 15 декабря.
132. ЖИДИ ЗАВОЙОВУЮТЬ СВІТ СОФІЯ ШАДКІВСЬКА. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 158, 19 липня.
133. Евреи в отечественную войну 1812 года. М. Донской. Заря. – 1943. – № 60, 1 августа.
134. Распутин и евреи Заря. – 1943. – № 58, 25 июля.

135. Евреи в первой мировой войне. Н. Донской. Заря. – 1943. – № 62, 8 августа.
136. Мал. Голос Дніпра. – 1942. – № 109, 26 липня.
137. Евреи в государственном аппарате. Заря. – 1943. – № 57, 21 июля.
138. Иудейская совесть. Заря. – 1943. – № 100, 19 декабря.
139. Гангстерская система мирового иудейства. Заря. – 1943. – № 56, 18 июля.
140. ВІЙНА І ЖИДІВСЬКА АГЕНТУРА. Голос Дніпра. – 1942. – № 15, 17 січня.
141. Кам'янські вісті. – 1941. – № 28, 8 листопада.
142. УБИЙЦА ПО ПРОФЕССИИ. Заря. – 1943. – № 74, 19 сентября.
143. Жидівська війна. Голос Дніпра. – 1942. – № 27, 31 січня.
144. Кам'янські вісті. 1941. – № 30, 13 листопада.
145. Голос Дніпра. – 1941. – № 38, 7 листопада.
146. Кам'янські вісті. – 1941. – № 35, 22 листопада.
147. Кам'янські вісті. – 1941. – № 42, 9 грудня.
148. Жиди винні! Голос Дніпра. – 1941. – № 70, 14 грудня.
149. Єврейський терор в галузі громадської думки. Голос Дніпра. – 1941. – № 6, 26 вересня.
150. Иудейские коршуны в Сицилии. Заря. – 1943. – № 101, 22 декабря.
151. Ожидівлена більшовицька країна. Голос Дніпра. – 1941. – № 35, 4 листопада.
152. Жиди—найбільший ворог людства. Голос Дніпра. – 1941. – № 61, 4 грудня.
153. Всі жиди стоять один за одного. Голос Дніпра. – 1941. – № 39, 8 листопада.
154. Кам'янські вісті. – 1942. – № 14, 3 лютого.
155. Світове жидівство. Золотоніські вісті. – 1943. – № 59, 27 липня.
156. РАССЕЯНИЕ ЕВРЕЕВ. Заря. – 1943. – № 44, 6 июня.
157. Кам'янські вісті. – 1942. – № 17, 10 лютого.
158. Жид снує свої пляни. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 17, 30 квітня.
159. США дають перевагу жидам. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 18, 5 травня.
160. Чисто по-єврейському. Нові дні. – 1943. – № 69, 28 серпня.

161. КОЛИ НІМЦІ ВИТЯГЛИ ЖИДІВ. Віллі КАЛЕРТ. Голос Дніпра. – 1941. – № 36, 5 листопада.
162. Голос Дніпра. – 1941. – № 36, 5 листопада.
163. Жидівське проникання в радянську армію. Голос Дніпра. – 1943. – № 71, 13 червня.
164. ЖИДЫ И «ГОИ». Анатолий Масленников. Молва. – 1944. – № 330, 13 январа.
165. В еврейских лапах. Заря. – 1943. – № 81, 13 октябрия.
166. Еврейская нравственность. Заря. – 1943. – № 67, 25 августа.

РОЗДІЛ 2. ЄВРЕЇ В СРСР

1. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 21, 8 листопада.
2. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 48, 29 січня.
3. Жидовский рай в Советском Союзе. Нерасторжимое единство иудейства с большевизмом. Голос правды. – 1943. – № 39, 10 декабря.
4. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 25, 22 листопада.
5. Забота о жидях. Молва. – 1942. – № 23, 29 декабря.
6. Жиди-біженці розвели величезну спекуляцію. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 55, 17 лютого.
7. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 55, 17 лютого.
8. Каганович „генерал“. Молния. – 1943. – № 13, 8 октябрия
9. Земля обетованная. Заря. – 1943. – № 102, 26 декабря.
10. Советський Союз – "обіцяна земля для жидів". Промінь (Нікополь). – 1942. – № 92, 21 жовтня.
11. Жиди руйнують державу. Рідний край (Богодухів). – 1942. – № 37, 30 грудня.
12. Чисельність іудейства. Останні вісті (Біла Церква). – 1942. – № 31 грудня.
13. Все для жидов. Одесская газета. – 1942. – № 93, 7 июня.
14. Лейба Мехлис — генерал! Заря. – 1943. – № 1, 1 января.
15. Жид Морган—„порадник" по пригнобленню арабів. Відбудова. – 1942. – № 15, 14 листопада.

16. ЖИДІВСЬКИЙ КРИК. Відбудова. – 1942. – № 11, 5 листопада.
17. Жиди обідають лондонські готелі. Бориспільські вісті. – 1943. – № 46, 2 липня.
18. Зажидівлений Ташкент. Бориспільські вісті. – 1943. – № 46, 2 липня.
19. Жидів зрозуміли. Бориспільські вісті. – 1943. – № 42, 12 червня.
20. ЖИДИ ПАНУЮТЬ У СОВЕТСЬКОМУ СОЮЗІ. Голос Волині. – 1942. – № 58, 18 липня.
21. Жиди та соціальна політика. Голос Дніпра. – 1942. – № 140, 6 жовтня.
22. ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ. Останні вісті. – 1941. – № 3, 1 грудня.
23. ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ. Останні вісті. – 1941. – № 4, 8 грудня.
24. Советські Ротшільди. Піднесення і сила кліки Кагановичів. Українські Вісті (Кіровоградські). – 1942. – № 23, 8 квітня.
25. Советські Ротшільди. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 3, 10 січня.
26. ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ. Останні вісті. – 1941. – № 5, 15 грудня.
27. ІУДЕЙСТВО ЗА СТАЛІНИМ. Останні вісті. – 1941. – № 5, 15 грудня.
28. Иудейство за Сталиным. Последние новости (Киев). – 1942. – № 3, 8 января.
29. Жиди панують у Советському Союзі. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 81, 12 вересня.
30. Иудейство за Сталиным. Последние новости. – 1942. – № 5, 19 января.
31. ИУДЕЙСТВО ЗА СТАЛИНЫМ. Последние новости (Киев). – 1942. – № 9, 16 февраля.
32. Иудейство и пресса. Последние новости (Киев). – 1942. – № 9, 16 февраля.
33. Преса в жидівських руках. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 71, 15 серпня.
34. Жиди в Советському Союзі. Подолянин. – 1942. – № 80, 1 жовтня.
35. Евреи – подстрекатели войны. Заря. – 1943. – № 45, 9 июня.
36. СОВЕТОЮДЕЯ. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 14, 13 листопада.
37. Большевизм – дело и оружие еврейства. Голос Крыма. – 1941. – № 6, 28 декабря.

38. Жидівська диктатура. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 15, 24 лютого.
39. Сумський вісник. – 1942. – № 81, 8 липня.
40. КАГАНОВИЧИ У ВЛАСТИ. Последние новости (Киев). – 1943. – № 30, 26 июля.
41. Лазар Мойсеєвич Великий. Бориспольські Вісті. – 1943. – № 51, 21 липня.
42. Золотоніські вісті. – 1943. – № 62, 5 серпня.
43. КАГАНОВИЧ ПРОИЗВОДИТ ЧИСТКУ. Голос Донбасса. – 1943. – № 28, 16 июля.
44. Под иудейской звездой. Последние новости (Киев). – 1943. – № 32, 9 августа.
45. Организации мирового еврейства. Заря. – 1943. – № 46, 13 июня.
46. ЖИДЫ В СОВЕТСКОЙ ПРОМЫШЛЕННОСТИ. ЛЕТОПИСЕЦ. Вольное Приазовье. – 1942. – № 18, 22 октября.
47. В ГПУ панують жиди Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 46, 25 серпня.
48. Иудейский отряд „строителей социализма“. АНАНЬИН. Последние новости (Киев). – 1943. – № 33, 16 августа.
49. СМЕРТЬ ЕМЕЛЬЯНА ЯРОСЛАВСКОГО. Голос правды. – 1943. – № 39, 10 декабря.
50. СМЕРТЬ ГУБЕЛЬМАНА. Вісті. – 1943. – № 50, 16 грудня.
51. Безбожник Губельман – Ярославский. Путивлянин. – 1942. – № 41, 22 июля.
52. Своевременно скончавшийся. Заря. – 1943. – № 98, 12 декабря.
53. Мал. Одесская Газета. – 1942. – № 48, 5 марта.
54. Заря. – 1943. – № 99, 15 декабря.
55. <https://www.google.com>.
56. Бэла Кун – массовый убийца в Крыму. Голос Крыма. 1942. – № 1, 1 января.
57. Беля Кун – кат трудящих Криму. Вінницькі вісті. – 1942. – № 63, 9 серпня.
58. Голос Дніпра. – 1942. – № 32, 6 лютого.
59. Голос Дніпра (Херсон). – 1942. – № 33, 7 лютого.

60. „ПАПАША ЛІТВІНОВ„. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 31, 7 жовтня.
61. ЖИДЫ-ДИПЛОМАТЫ БОЛЬШЕВИЗМА. Вольное Приазовье. – 1942. – № 16, 15 октября.
62. Нові дні. – 1943. – № 42, 26 мая.
63. УМАНСЬКИЙ. Рідний край (Богодухів). – 1942. – № 34, 16 грудня.
64. УМАНСЬКИЙ. Промінь (Нікополь). – 1943. – № 2, 9 січня.
65. Уманський, колишній сталінський посол в США. Відбудова (Костянтинівка). – 1942. – №21, 21 листопада.
66. https://uk.wikipedia.org/wiki/Уманський_Костянтин_Олександрович
67. Літвінов-Фінкельштейн відкликаний з Вашингтону. Горохівські вісті. – 1943. – № 27, 4 вересня.

РОЗДІЛ 3. ЄВРЕЇ В УКРАЇНІ.

1. Жиды и Русь. Юрий Крафт. Молва. – 1942. – № 21, 24 декабря.
2. Борьба с еврейством при Владимире Мономахе. Последние новости (Киев). – 1942. – № 29, 6 июля.
3. МОСКОВСЬКІ ЖИДИ МОЛЯТЬСЯ ЗА СТАЛІНА. Вісті. – 1943. – № 41, 14 жовтня.
4. ЖИДИ НА УКРАЇНІ Голос Дніпра (Херсон). – 1943. – № 1, 1 січня.
5. Жидівство на Україні за часів Хмельниччини. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 65, 27 березня.
6. Роля жидівства в господарському житті України. До революції 1917 року. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 130, 1 вересня.
7. Роля жидівства в господарському житті України. По революції 1917 року. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 131. 2 вересня.
8. ПАМ'ЯТАЙ, УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО! Ю.Кальян. Нова Україна (Полтава). – 1943. – № 130, 1 вересня.
9. ЖИДІВСЬКА ДІЛЬНИЦЯ. Львівські вісті. – 1941. – № 89, 20 листопада.

10. Оголошення. Мал. Подолянин. – 1941. – № 25, 4 грудня.
11. Хто панував в Україні. Жиди, жиди, жиди...Нова доба (Берлін). – 1941. – № 16, 23 листопада.
12. ЖИДИ НА ЧОРНОМОРСЬКОМУ УЗБЕРЕЖЖІ. Відбудова (Костянтинівка). – 1942. – № 26, 10 грудня.
13. Жиди і Українці. Нова доба (Берлін). – 1941. – № 13, 2 ноября.
14. Рідне слово (Київ). – 1943. – № 1, 1 червня.
15. Жидівські колонії в Криму. Нова доба (Берлін). – 1942. – № 29, 19 липня.
16. ХАРКІВСЬКА ПАЛЕСТИНА. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 253, 8 листопада.
17. ЖИДИ В УКРАЇНІ. Б.О.Офлаг. Нова доба (Берлін). – 1942. – № 37, 13 вересня.
18. Жидівсько-большевицький стріл в потилицю. Горохівські вісті. – 1943. – № 11, 15 травня.
19. Жидівство в народньому фольклорі. Сумський вісник. – 1942. – № 63, 27 травня.
20. Мал. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 60, 28 лютого.
21. Як жиди намагалися спаплюжити українську народню пісню. Ол. ФЛОРИНСЬКИЙ Подолянин. – 1942. – № 78, 24 вересня.
22. Часопис (Хабне). – 1943. – № 1, 1 жовтня.
23. БОЛЬШЕВИЗМ И ИУДЕЙСТВО. Заря. – 1943. – № 52, 4 июля.
24. Евреи в торговле. Заря. – 1943. – № 51, 30 июня.
25. БИРОБИДЖАН Заря. – 1943. – № 53, 7 июля.
26. Мал. Последние Новости. – 1943. – № 34. 23 августа.
27. УЧАСТЬ ЖИДІВ У ВІННИЦЬКОМУ ЗЛОЧИНІ. Гайсинська газета. – 1943. – № 31, 15 серпня.
28. ЖИДИ-МЕХАНІЗМ БОЛЬШЕВИЗМУ. Вісті для українських селян. – 1943. – № 23, 16 серпня.

29. ЖИДИ-МЕХАНІЗМ БОЛЬШЕВИЗМУ. Бориспільські вісті. – 1943. – № 50, 18 липня.

30. Вісті для українських селян. – 1943. – № 23, 16 серпня.

РОЗДІЛ 4. ЄВРЕЇ, СРСР, США.

1. Жидівські інтриги проти світового спокою. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 48, 2 вересня.

2. Англійсько-большевицький союз – це осяг світового жидівства. Нова доба (Берлін). – 1941. – № 8, 28 вересня.

3. Евреи в Соединенных Штатах. Заря. – 1943. – № 55, 14 июля.

4. Сила Нью-Йоркського жидівства Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 15, 8 травня.

5. Жидівство. Неофіт Кибалюк. Подолянин. – 1942. – № 98, 3 грудня.

6. ЖИДИ, ЯК ПОМІШНИКИ СОЮЗНИКІВ. Голос Дніпра. – 1942. – № 164, 1 грудня.

7. Англійські жиди і Советський Союз Мал. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 81, 12 вересня.

8. Подолянин. – 1942. – № 98, 3 грудня.

9. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 8, 5 квітня.

10. Жиди-емігранти в Англії розперезались. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 13, 10 квітня.

11. ЧЕРЧІЛЛЕВА ВІЙНА—ЦЕ ЖИДІВСЬКА ВІЙНА. Нове Українське Слово. – 1942. – № 135, 14 червня.

12. ЧЕРЧІЛЛЕВА ВІЙНА—ЦЕ ЖИДІВСЬКА ВІЙНА. Нові дні (Сновськ). – 1943. – № 20, 10 березня.

13. Війна Черчіля — війна іудеїв. Бобринецький голос. – 1943. – № 18, 10 травня.

14. Жиди, як підроблювачі паспортів. Голос Дніпра. – 1942. – № 166, 6 грудня.

15. За що воює всесвітнє жидівство. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 14, 13 листопада.

16. Навіть Англія пізнає небезпеку від жидівства. Горохівські вісті. – 1943. – № 13, 29 травня.
17. Божий суд над жидівським нацьковувачем до війни. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 14, 13 листопада.
18. Советські робітники під жидівським батогом. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 42, 11 серпня.
19. ЖИДІВСЬКЕ САМОВИКРИТТЯ. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 44, 18 серпня.
20. Величина занятых областей. Голос Крыма. – 1941. – № 2, 14 декабря.
21. Жидівська війна. Подолянин. – 1941. – № 30, 17 грудня.
22. ЗВІРСТВА ЖИДІВСЬКИХ КОМІСАРІВ У СЕВАСТОПОЛІ. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 65, 1 серпня.
23. Подолянин. – 1941. – № 30, 17 грудня.
24. БОЛЬШЕВИЗМ И ИУДАИЗМ. Одесская газета. – 1942. – № 29, 20 января.
25. Жиди закликали американців до Північної Африки. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 11, 10 лютого
26. ВІДВІЧНА БОРОТЬБА З ЖИДІВСТВОМ. Проти гнилі та поганства. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.
27. Шляхи жидівства до світового панування. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 11, 10 лютого.
28. Злочинність – їхнє ремесло. Жиди як ошуканці та гангстери. Золотоніські вісті. – 1943. – № 59, 25 липня.
29. Жиди обдурюють власну „гвардію про бойовиків за світове панування жидівства." Золотоніські вісті. – 1943. – № 59, 25 липня.
30. Жидівська бригада Рузвельта. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 14, 21 лютого.
31. Олександрівські вісті. – 1943. – № 14, 21 лютого.
32. Борьба жидовства. Донецкий вестник. – 1942. – № 80, 2 октября.

33. Жид підбурює до загострення повітряної війни. Волинь. – 1942. – № 21, 15 березня.
34. ЖИДІВСЬКИЙ ПЛАН ГОЛОДОВОЇ ДИКТАТУРИ. Олександрійські вісті. – 1943. – № 41, 2 червня.
35. Жид Лозовський одержав належну відповідь. Сумський вісник. – 1942. – № 58. 15 травня.
36. Еврейский мост между Вашингтоном и Москвой. Последние новости(Киев). – 1943. – № 12, 22 марта.
37. ВТОРОЙ ФРОНТ ПРОТИВ ЕВРЕЙСТВА. Донецкий вестник. – 1943. – № 37, 12 марта.
38. КАК ВОЮЮТ ЖИДОВСКИЕ КАПИТАЛИСТЫ. Донецкий вестник. – 1942. – № 87, 27 октября.
39. Лондон має жидівського голову міста. Голос Дніпра. – 1943. – № 14, 31 січня.
40. Жиди закликали американців до Північної Африки. Голос Дніпра. – 1943. – № 17, 7 лютого.
41. Иудейская война. Заря. – 1943. – № 48, 20 июня.
42. ЖИДОВСКИЕ КУЛЬТУРТРЕГЕРЫ ОПОЗОРИЛИ МОГИЛУ ГОГОЛЯ. Донецкий вестник. – 1942. – № 88, 30 октября.
43. Кіно «Жид Зюсь». Б. Яр. Подолянин. – 1942. – № 66, 13 серпня.
44. Поток иудеев в Москву. Заря. – 1943. – № 46, 13 червня.
45. Иудейский гешефт. Донецкий вестник. – 1943. – № 62, 30 мая.
46. Жидівська витівка з розпуском Комінтерну. Олександрійські вісті. – 1943. – № 44, 12 червня.
47. Жидівські комісари пригноблюють колгоспників за советським фронтом. Олександрійські вісті. – 1943. – № 46, 23 червня.

ДОДАТКИ.

ВИДАННЯ

А Б В Г Д Е Є Ж З И І Й К Л М Н О П Р С Т У Ф Х Ц Ч Ш Щ Ъ Э Ю Я

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

А

Азовский вестник 1942-1943

Архипастир скитальників 1949

Архіви України 1989

Б

Бережанські вісті 1941-1942

Більшовик (Київ) 1924

Більшовик (Одеса) 1922

Більшовик Полтавщини 1924-1925

Бобринецький голос 1942-1943

Большевистские резервы 1924

Бориспільські вісті 1943

Буг 1943

Будь Готов! 1925

Бюлетень – УСОІ 1948

Бюлетень Валківської районної управи 1942

Бюлетень Головної Управи Союзу Українських Ветеранів 1949

Бюлетень допомогової інформаційної служби 1946-1948

Бюлетень закордонного представництва Української головної визвольної ради
1946

Бюлетень Костянтиноградського округового та міського управління 1942

Бюлетень resortу преси 1948

Бюлетень Артемовской товарной биржи 1924-1925

Бюллетень Винницької товарної біржи 1925
Бюллетень Катеринославської товарної біржи 1924-1925
Бюллетень Запорізької товарної біржи 1924-1925
Бюллетень Зінов'євської товарної біржи 1925
Бюллетень Кременчузької товарної біржи 1925
Бюллетень Одеської товарної біржи 1923
Бюллетень Полтавської товарної біржи 1923-1925
Бюллетень Української центральної товарної біржи 1922
Бюллетень Харківського губернського союзу 1922
Бюллетень Харківської товарної біржи 1924-1925
Бюллетень хлібних цін України 1923

В

Вапліте 1926
Васильківські вісті 1942-1943
Ведмеді 1948
Верхньодніпровська газета 1942-1943
Вестник Киевского губисполкома 1923-1924
Вечернее радио 1924-1925
Вечерние известия 1923
Вечерний выпуск 1925
Вечерний экстренный выпуск газеты "Червоний селянин" 1925
Вечірній листок 1942
Взаимопомощь на Украине 1923
Визволенна Україна 1942-1943
Визволення 1942-1943
Відбудова 1942-1943
Відродження (Калинівка) 1942
Відродження (Миргород) 1941-1942

Відродження (Ромни) 1941-1943
Відродження (Тараща) 1941-1942
Вільна Україна (Дніпропетровськ) 1941
Вільна Україна (Тетіїв) 1941
Вільне слово 1941-1942
Вінницькі вісті 1941-1943
Вірним шляхом 1942-1944
Вісник оселі 1947-1948
Вісник часопису Українське Полісся 1942
Вісти ВУЦВК 1922-1925
Вісти-Ивестия (Одеса) 1922
Вісти-Ивестия (Полтава) 1922
Вісті 1943-1944
Вісті для українських селян 1942-1943
Вісті з фронту 1943
Вісті Лохвиччини 1942-1943
Вісті Остерщини 1942-1943
Вісті Прилуччини 1942-1943
Влада Праці 1923
Вогонь орлиної ради 1948-1968
Волинь 1941-1944
Вольнський пролетарий 1924
Вольное Приазовье 1942
Воля 1941
Воля народа 1944-1945
Воля Покуття 1941-1944
Всероссийская кочегарка 1923-1924
Всесвіт 1928-1934

Всесоюзная кочегарка 1925
Всеукраинская ярмарка 1924
Г
Гадяцька газета 1942-1943
Газават 1943-1944
Гайсинська газета 1943
Гарт 1946
Геть неписменність 1924
Голос 1939-1945
Голос Волині 1941-1943
Голос Дніпра 1941-1943
Голос Донбасса 1943
Голос Крима 1941-1944
Голос Новгород-Сіверщини 1942
Голос освобожденной Северщины 1943
Голос Охтирщини 1942-1943
Голос Підкарпаття 1942-1944
Голос Полтавщини 1941-1943
Голос правды 1943-1944
Голос праці 1924-1925
Голос Ростова 1942-1943
Голос Сарненщини 1941-1943
Голос Таврії 1943
Голос труда 1924
Голос. Українські вісті 1945
Гонг комункульта 1924
Горохівські вісті 1943
Грядущая смена 1924-1925

Д

Деловая Екатеринославщина 1924

Демо контент 1917-1942

Дзвін 1943-1946

Дзвін (Біла Церква) 1941-1942

Дзвін (Кривий Ріг) 1941-1943

Дзвін волі 1942-1943

Диктатура труда 1923-1926

Діло 1917-1939

Днепровский водник 1923

Дніпрова хвиля 1941-1943

Дніпропетровська газета 1941-1943

До зброї 1945-1946

До Перемоги 1943-1944

Донецкий вестник 1941-1943

Донецкое село 1925

Донецька газета 1941-1943

Донецькі новини 1943

Дрогобицьке слово 1942

Думка 1924-1925

Дунаєвецькі вісті 1941-1944

Дяківські Відомости 1928-1933

Е

Ежедневный официальный бюллетень 1924

Ж

Життя 1941-1942

Життя Зіньківщини 1942

Жовківські вісті 1941-1942

З

За вільну Україну 1941-1942

За волю і права 1944

За краще життя 1942

За мир и свободу 1944

За повернення на Батьківщину 1956-1957

За родину против Сталіна 1943

За самостійну Україну 1943

За українську державу 1944-1945

За Україну 1945

Записки наукового товариства імені Шевченка 1897-1998

Заря 1943-1944

Зборівські вісті 1941-1942

Звезда 1918-1925

Звільнена Україна 1941

Звягельське слово 1942-1943

Земледелец Тавриды 1943

Земля 1944-1945

Зірка 1923-1925

Змичка 1925

Знамя революции 1923-1924

Знамя советов 1920

Золотоніські вісті 1942-1943

Золочівське слово 1942-1943

И

Известия 1923-1925

Известия (Подільськ) 1922

Иллюстрированный боевой путь 1943

Информационный листок добровольческих частей 1944

I

Іванківські вісті 1942-1943

K

Казак 1943-1944

Казачий вестник 1941-1945

Казачий клинок 1943-1944

Казачья лава 1944

Календар на рік 1948 1948

Калинівські вісті 1942-1943

Кам'янські вісті 1941-1943

Керма 1946

Киевлянин 1899-1915

Киевский пролетарий 1925

Коммунист 1924-1925

Комсомолец України 1925

Коростишівські вісті 1942-1943

Костопільські вісті 1941-1943

Костянтинівські вісті 1942

Костянтиноградські нові вісті 1942-1943

Кочегарка 1925

Краківські вісті 1942

Красная армия 1920-1928

Красная армия (Харків) 1925

Красное Запорожье 1925

Красное знамя 1924

Красное знамя (Чернігів) 1924-1925

Красный боец 1922

Красный горняк 1925
Красный инженер 1924
Красный Николаев 1924-1925
Красный пахарь 1923-1924
Красный путь 1923
Красный черноморец 1924
Красный шахтер 1923
Кремянецкий вісник 1941-1944
Критика 1998
Кубань 1942-1943
Культурно-мистецький календар альманах 1948

Л

Литературна недѣля 1941
Літаври 1941
Літаври (Зальцбург) 1947
Література і мистецтво 1941
Література, Наука, Мистецтво. 1923-1924
Літературна газета 1942
Літопис УВАН 1946-1949
Лозівські вісті 1943
Лохвицьке слово 1942
Лубенський вісник 1942-1943
Луганская правда 1923-1925
Львівські вісті 1941-1944
Лятичівські (Летишівські) вісті 1943

М

Майстрування 1961-1966
Маріупольська газета 1941-1943

Мелітопольський край 1942-1943
Миргородські вісті 1942-1943
Мозырские известия 1943
Молва 1942-1944
Молния 1943
Молодая гвардия 1923-1927
Молодий більшовик 1924
Молодий незаможник 1923
Молодой ленинец 1924-1925
Молодой пролетарий 1922-1925
Молодой шахтер 1924-1925
Моряк 1924-1925
Мур альманах 1946
Н
На посту 1943-1944
На сторожі 1946-1948
На страже родини 1944
На чатах 1948
Набат 1943-1944
Наковальня 1923
Напередодні 1947
Народній учитель 1925
Народный голос 1944-1945
Націоналіст. Часопис українознавства 1941
Націоналіст. Часопис українського юнацтва 1942-1943
Наш путь 1944
Наш путь (Кременчуг) 1925-1926
Наш путь (Херсон) 1943

Наш фронт 1943
Наш шлях 1946
Наше життя 1946-1947
Наше слово 1942-1944
Наше господарство (Екатеринослав) 1923
Наше господарство (Одеса) 1923
Наші вісті 1941-1943
Наші дні 1943
Недѣля 1941-1944
Незаможник 1924
Никопольський листок 1944
Ніжинські вісті 1942-1943
Нова доба (Бердичів) 1941-1943
Нова доба (Берлін) 1941-1944
Нова Рада 1917-1919
Нова Україна (Вінниця) 1944
Нова Україна (Полтава) 1943
Нова Україна (Харків) 1942-1943
Нова Шепетівщина 1942-1943
Новая жизнь (Берлін) 1941
Новая жизнь (Рикове) 1943
Новая жизнь (Старий Оскол) 1942-1943
Новая жизнь (Чистякове) 1943
Новая мысль 1943-1944
Новая правда 1942
Нове життя (Ворошиловград) 1942-1943
Нове життя (Каховка) 1943
Нове життя (Козятин) 1941-1942

Нове життя (Первомайськ) 1942-1943
Нове життя (Пологи) 1942-1943
Нове життя (Старокостянтинів) 1941-1943
Нове Запоріжжя 1941-1943
Нове мистецтво 1926-1927
Нове українське слово 1941-1943
Новий час (Вознесенськ) 1942-1943
Новий час (Куп'янськ) 1942-1943
Новий час (Петриківка) 1942-1943
Новий час (Шостка) 1942-1943
Новий шлях 1942
Нові дні 1942-1943
Нові дні (Зальцбург) 1945-1947
Новогеоргіївські вісті 1943
Новое время 1942
Новый путь 1942
Новь 1922
О
Оборона України 1943
Овручські вісті 1943
Одесса 1942-1943
Одесская газета 1941-1944
Олевські вісті 1942-1943
Олександрійський бюлетень 1942-1943
Олександрійські вісті 1943
Останні вісті 1941
Останні вісті (Біла Церква) 1941
Останні вісті (Коломия) 1941

Останні вісті (Кролевець) 1942
Останні вісті (Переяслав) 1942
Останні вісті (Сарни) 1943
Официальный бюллетень Екатеринославского губисполкома 1922
П
П'ятихатська газета 1943
Павлоградська газета 1942
Павлоградська газета. Обласні вісті 1942-1943
Педагогічний інформаційний бюлетень (Полтава) 1943
Педагогічний інформаційний бюлетень (Харків) 1942
Перемога 1941
Переяславські вісті 1942-1943
Плуг и молот 1924-1925
Подольнин 1941-1944
Последние известия 1942
Последние новости 1941-1943
Правда 1942-1943
Правда Прилукщини 1923
Правда Прилуччини 1925
Прибугские известия 1942-1943
Прибугські вісті 1942
Продовольственная газета 1923
Продовольственный работник 1923
Производство и труд 1924
Пролетарий 1923-1925
Пролетарская правда 1922-1925
Промінь (Зальцбург) 1948-1949
Промінь (Нікополь) 1942-1943

Промышленность и торговля Украины 1923
Пряшевщина 1945
Путивлянин 1942-1943
Р
Рабочая Украина 1923
Рабоче-селянское слово 1924
Рабочее эхо 1924
Рабочий кооператор 1922-1924
Рабочий потребитель 1924-1925
Рабочий путь 1922
Рада 1906-1919
Радио-телеграммы газеты "Известия" 1922
Радянська Волинь 1924-1925
Радянська думка 1925
Радянське село 1925
Радянський статистик 1924-1925
Радянський степ 1925
Радянський шлях 1925
Ранок 1952-1954
Ранок (Попасна) 1943
Речь 1942-1943
Рідна земля 1941-1944
Рідна нива (Пирятин) 1942-1943
Рідна нива (Яготин) 1942
Рідне слово (Звенигородка) 1942-1943
Рідне слово (Київ) 1943
Рідне слово (Лубни) 1941-1942
Рідний край (Богодухів) 1942-1943

Рідний край (Карлівка) 1943
Робітнича газета 1917
Робітниче-селянська правда 1923-1925
Робітниче-селянське око 1925
Рогатинське слово 1941
Росошанский вестник 1942
Рудничий рабочий 1922-1923
Ружинський вісник 1942-1943
Рычаг 1922
С
Самбірські вісті 1941
Самостійна Україна 1941
Самостійник 1943-1944
Самостійність 1941
Світанок 1942-1943
Світлий промінь 1942-1944
Свобода 1942-1943
Свободная земля 1942
Свято радості 1941
Селянам України 1922
Селянин 1922-1925
Селянська біднота 1923-1925
Селянська газета (Первомайськ) 1925
Селянська газета (Чернігів) 1924-1925
Селянська правда 1922-1925
Селянське життя 1923
Сеніорська варта 1949
Серп и молот 1922

Слово 1945-1946
Сніжнянський вісник 1942
Соборник 1948-1949
Советская копейка 1925
Сокальське слово 1942
Соціум 2007
Спілка 1924
Станіславівське слово 1942
Станіславівське слово для областей 1942-1944
Стрийські вісті 1941-1942
Сумской вестник 1943
Сумський вісник 1941-1943
Сурма 1941
Сурма (Мюнхен) 1949-1951
Т
Таборові будні 1947
Таборові вісті 1947
Таращанські вісті 1943
Теребовельські вісті 1941
Тернопільський голос 1942-1944
Тижневик Барської округи 1942-1944
Торгово-промшленна газета 1922
Торгово-промшленный бюллетень 1923-1924
Транспорт 1922
Тризуб 1945
Тризуб (Чортків) 1941-1942
Труд 1943-1944
У

Український гудок 1923
Український економіст 1924
Українська думка 1920
Українська правда 1942-1943
Українська сільсько-господарська газета 1923
Українське життя 1941-1942
Українське Полісся 1941-1943
Українське слово (Валки) 1943
Українське слово (Вовчанськ) 1942-1943
Українське слово (Житомир) 1941
Українське слово (Золотоноша) 1941-1942
Українське слово (Київ) 1941
Українське слово (Станіславів) 1941-1942
Український вісник 1941-1945
Український голос (Кіровоград) 1941
Український голос (Луцьк) 1941-1944
Український голос (Миколаїв) 1941
Український голос (Проскурів) 1941-1943
Український гуманітарний огляд 1999
Український доброволець 1943-1945
Український Донбас 1942-1943
Український історичний журнал 2012
Український кур'єр 1943
Український шлях 1945
Українські (Кіровоградські) вісті 1942
Українські вісті 1941-1942
Українські новини 1942-1943
Українські щоденні вісті 1941

Уманський голос 1941-1943
Урядові Дунаєвецькі вісті 1941-1943
Утренний выпуск 1925
Утро 1907-1915
Х
Хабнівські Вісті 1942-1943
Харків'янин 1943
Харківські короткі зведення 1943
Харьковский потребитель 1923-1924
Харьковский пролетарий 1924-1929
Херсонский коммунар 1924
Хлеб, убежище, труд 1943
Хлібороб (Берлін) 1943-1944
Хлібороб (Волноваха) 1942
Хмільницькі вісті 1943
Хоботом на клык 1924
Холмська земля 1943-1944
Хорольські Вісті 1943
Ц
Церковная газета 1922-1923
Циркуляры и распоряжения 1923
Ч
Часопис 1943
Червона Лубенщина 1925
Червоне село 1922
Червоне село (Полтава) 1923-1924
Червоний край 1925
Червоний плугар 1925

Червоний селянин 1925
Червоний степ 1924
Червоний хлібороб 1924
Червоний шлях (Елисаветград) 1924
Червоний шлях (Запоріжжя) 1922
Червоний юнак 1922-1924
Черкаська думка 1941
Чернігівський кур'єр 1941-1943
Чортківська думка 1942-1944
Ш
Шлях Жовтня 1925
Шлях революції 1923-1925
Ю
Южный гудок 1922-1923
Юнак 1946
Юний націоналіст 1946
Юный спартак 1923
Я
Як на долоні 1937-1938
А
Azat Kirim 1943
С
Chwila 1919-1939
Chwila poniedziałkowa 1922
Chwila. Dodatek ilustrowany 1930-1934
Chwila. Wydanie wieczorne 1934-1939
Czernowitzer Allgemeine Zeitung 1903-1915
Czernowitzer Morgenblatt 1918-1927

D

Deutsche Bug-Zeitung 1942-1943

Deutsche Ukraine-Zeitung 1942-1944

Deutsches Nachrichtenblatt 1941

Di Woch 1939

Dos Jidysche Wort 1931

G

Gazeta Ilustrowana 1943-1944

Gazeta Lwowska 1941-1944

Glasul Bucovinei 1918-1941

Głos Bundu 1919-1920

Głos Żydowski 1930

H

Hamenahejl 1933

Hanoar 1932

Hanoar hacijoni 1934-1939

I

Idysze Bine 1924

L

Lwowskie wiadomości parafialne 1935-1936

M

Mediaevalia Ucrainica 1998

Miesięcznik żydowski 1930-1934

Młodzi 1933-1934

N

Nasz Głos 1931

Nasza Trybuna 1937-1938

Nowiny poranne 1932

O

Ostdeutsches Volksblatt 1925-1937

Ostjüdische Zeitung 1919-1936

P

Polsko-Żydowski Tygodnik Kresów Wschodnich 1935

Przegląd judaistyczny 1922

Przegląd poniedziałkowy 1919-1925

Przegląd rzemieślniczy 1933-1939

Przegląd rzemiosła 1929

Przegląd Wołyński 1927-1928

Przełom 1924-1925

R

Rozwaga 1922-1926

S

Słowo 1935-1938

Soldatenzeitung der Ukraine 1941-1943

Sprawiedliwość 1930-1939

Sprawy Żydowskie 1925

T

Trybuna akademicka 1923-1926

Trybuna sjonistyczna 1929

Tygodnik żydowski 1919

U

Ukraine Post 1942-1943

V

Vorwärts 1912-1937

W

Wiadomości Jarosławskie 1928-1929

Wolyner Tog 1933

Z

Zycie żydowskie 1919